

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

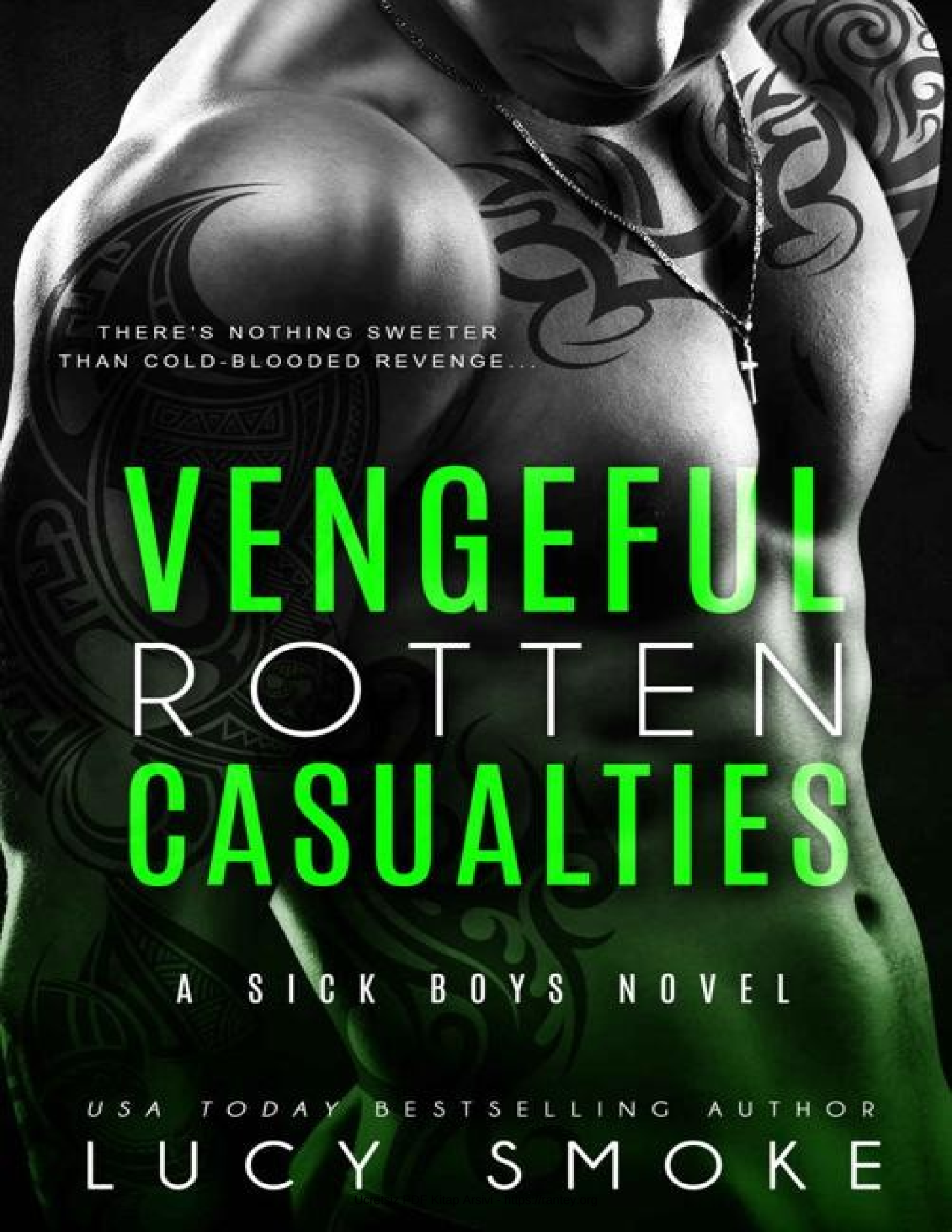
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THERE'S NOTHING SWEETER
THAN COLD-BLOODED REVENGE...

VENGEFUL ROTTEN CASUALTIES

A SICK BOYS NOVEL

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

LUCY SMOKE

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

INTIKAMCI ÇÜRÜMÜŞ KAYIPLAR

HASTA ÇOCUKLAR ROMANI

LUCY SMOKE

Copyright © 2022 by Lucy Smoke LLC

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya me- kanik yolla çoğaltılamaz.

Düzenleme: Heather Long & Kristen Breanne

OG Kapak: Black Widows Designs

Temptation Creations tarafından Alt Kapak

İÇİNDEKİLER

Yazarın Notu Teşekkür

Önsöz

1. Micki
2. Micki
3. Luc
4. Micki
5. Luc
6. Luc
7. Micki
8. Luc
9. Micki
10. Micki
11. Luc
12. Micki
13. Luc
14. Micki
15. Micki
16. Luc
17. Micki
18. Micki
19. Micki
20. Luc
21. Micki
22. Luc
23. Micki
24. Micki
25. Luc
26. Luc
27. Micki
28. Micki
29. Micki
30. Micki
31. Luc
32. Micki

33. [Luc](#)
34. [Luc](#)
35. [Micki](#)
36. [Luc](#)
37. [Micki](#)
38. [Micki](#)
39. [Luc](#)
40. [Micki](#)
41. [Luc](#)
42. [Micki](#)
43. [Micki](#)
44. [Micki](#)
45. [Luc](#)
46. [Micki](#)

[Sonsöz Bölüm 1](#)

[Sonsöz Bölüm 2](#)

[Okuduğunuz için](#) -
[teşekkürler! Yazar](#)
[Hakkında](#)
[Lucy Smoke tarafından da](#)

Gümüş bir kaşıkla aşkla
beslenmediğinizde
Bıçakları yalayarak
çıkarmayı öğrenirsin.
-Lauren Eden, *Starved*

YAZARIN NOTU

İşte bu kadar çocuklar. Sick Boys serisinin finali. Birlikte geçirdiğimiz iki uzun, inanılmaz yıldan biraz fazla oldu. Küçük travma bebeklerim büyüdü ve bir sonraki adımı atmaya hazırlar.

Başından beri bu kitap için hazırlandığımı itiraf etmeliyim. Micki'nin nasıl canlanacağından emin değildim ama canlandığında farklı olacağını biliyordum.

Kızlarımın ve oğullarımın her biri kendi tarzlarında çok eşsizdi. Onların hikayelerinden keyif aldığınız ve bu yolculukta bizimle birlikte olduğunuz için siz okuyuculara ne kadar teşekkür etsem azdır.

Son bir kez daha -en azından bu seri için- lütfen bu kitabın kalbi zayıf olanlar için olmadığı konusunda uyarın. Aşağıda listelenenler gibi karanlık romantizm dünyasındaki herhangi bir ortak tema tarafından tetiklenirseniz, lütfen sorumlu bir şekilde okuduğunuzdan emin olun.

Hasta Çocuklar ve Kızlar'ımı sevdiğiniz için tekrar teşekkür ederim. Umarım kitabı beğenirsiniz!

Tetikleyici Uyarılar: *Bu kitap seks köleliği, gizli topluluklar, çift taraflı rıza, rıza dışı seks, seks, kan, şiddet, ölüm, cinayet, keder, sevilen birinin kaybı, zehirli davranışlar vb. içermektedir. Bunlardan herhangi biri sizin için tetikleyici ise, lütfen bunu aklınızda bulundurun ve riski size ait olmak üzere okuyun.*

TEŞEKKÜRLER

İnanılmaz destek ekibime sonsuz teşekkürlerimi sunuyorum. Yayıncım, yazar arkadaşlarım Angie, editörlerim Heather ve Kristen, düzeltmenim Jean ve son beş yılda beni destekleyen diğer herkes.

Kariyerim ve bu yolda edindiğim dostlarım için çok onurlu ve minnettarım. En çılgın hayallerimde bile bugün bulunduğum yerde olacağımı hayal edemezdim ve bunu bu insan grubu olmadan yapamazdım. Arkadaşlarım ve okuyucularımdan aldığım destek olmasaydı, hayatın bu kadar mutlu olabileceğini asla hayal edemezdim.

Yıllar önce biri bana sadece yazarak bu kadar sevgi göreceğimi ve bu kadar başarılı olacağımı söyleseydi, çok umutlu ama bir o kadar da kuşkulu olurdum. Şimdi, bu gerçek. Ve hepsi sizin sayenizde.

Umarım hepiniz resmi Sick Boys serisinin son bölümünü seversiniz ve lütfen iletişimde kalmaya devam edin çünkü bu benim Sick Boys ve Girls için bir son olsa bile, dünya devam ediyor ve gelecekte daha fazla karanlık olacak.

Sevgilerimle,
Lucy

PROLOGUE

MICKI

DIŞLERİMDE KAN VAR. DİLİMİ KAPLADIĞINI HİSSEDEBİLİYORUM.

iğrenç, bakırımsı bir tat. Alışkanlıkla dudaklarımı yalıyorum ve birçok kesiğimden birinin acısı yüzünden hemen pişman oluyorum ve yaralarınıza kan bulaşmaması gerekiyor, değil mi? Ya da kendi kanınız olsa bile fark eder mi?

Gözlerimi kaldırıyorum ve benimkine inen bakışların boş siyah boşluğuna bakıyorum. Yüzüm acıyor. Yan tarafım acıyor. Tüm vücudum *acayip acıyor*. Ama bu pisliğin benim kırık olduğumu düşünmesi bir bok ifade etmiyor.

Değilim ve asla da . *Onun* için kırılmadım ve bu pislik için de kırılmayacağımdan eminim. Parmaklarım keskin bir şeye çarpana kadar elim soğuk fayansın üzerinde geriye kayıyor. Uzun bir cam parçası parmaklarımı kesiyor ama umurumda değil. Onu tutuyorum, büyük ucuna doğru kayıyorum ve sıkıca kavriyorum.

Yaralanırsa, daha iyi olur. Bu bir savaş yarası olacak. Kendi gücümün bir hatırlatıcısı.

Uzun, karanlık bir gölge üzerimden geçiyor.

"Bunu gerçekten uzun zamandır yapmak istiyordum," diyor, yaklaşarak. "Çok uzun zamandır..." Gözleri gömleğimi yırttığı yere kayıyor ve şimdi açıkta kalıyor.

"Komik..." Cam parçasını daha da sıkı tutuyorum. Ona daha da yaklaşıyorum, bakışları tekrar yüzüme dönüyor ve ben sırtıyıyorum, yeni bir tür zalimliğin zihnimi istila ettiğini hissediyorum. "Ben de öyle," diyorum.

Ve sonra saldırıyorum.

Kan yüzüme fışkırıyor ve bir an için ağzımı açmak istiyorum. Boğazımdan aşağı yağmasına izin vermek istiyorum. Eski bir Viking gibi,

Öldürdüğümden zevk almak ve bir zamanlar bu canavarı hayatta tutan şeyle kaplı olarak dışarı çıkmak istiyorum. Ama istemiyorum. Onun iğrenç kanının herhangi bir şekilde içime dolmasına izin vermek beni zaten olduğumdan daha da fazla kirletir. Bu adam zaten benden çok şey aldı. İrademi. Bakirliğimi. Ruhumu.

Bunu kaldıramaz.

İntikamımı alamaz.

MICKI

16 YAŞINDAYIM.

Küller küllere ve tozlar tozlara. Rahip duanın son kısmını mırıldanıyor ve ardından sağındaki solgun tenli adama - gömmekten sorumlu olduğu cesetlerden biri gibi görünmesine neden olacak kadar solgun - tabutu yerine indirmesi için başıyla işaret ediyor.

Toprağa indirilirken gözlerim tabutun siyah gövdesine kayıyor. Buranın kimin mezarlığı olduğunu bilmiyorum - Eastpoint'in kenar mahallelerindeki birçok mezarlıktan biri - ama annemin ölümüyle ilgili tüm düzenlemeler son birkaç yılını birlikte geçirdiği adam tarafından yapılmış. Toprağa indirilirken giydiği kıyafetten, tabutuna ve sonsuza kadar yatacağı yere kadar her şeyi o seçti.

Ölmek için çok gençti. Bu düşünce zihnimi kaplıyor ve tüm bu yaşananlarda kesinlikle doğru olmayan bir şeyler olduğu hissi kafatasımın içini dövmeye devam ediyor. Ama burada hiçbir gücüm yok. Yetkim yok. Yanlış olduğunu hissetsem bile bunu soruşturacak bağlantılara ya da sese sahip değilim. Etrafımdaki hiç kimse bir şeylerin ters gittiğini düşünmüyor.

İnsanlar her zaman genç yaşta ölür ve bana bir süredir hasta olduğu söyleniyordu - son birkaç aydır onu görmeme izin verilmemesinin nedeni de buydu. *Bunların hepsi planının bir parçası mıydı? Yoksa gerçek miydi?* Artık bilmiyorum.

Tabutu çukurun dibine inerken ona bakmaya devam ediyorum. Onu buraya gömmek garip hissettiriyor. Eastpoint'te doğmadı bile. Burası taşındığımız yerlerin en sonuncusu.

Son on altı yıl boyunca. Nerede doğduğunu bilmiyorum ve bunu nasıl öğreneceğimi de bilmiyorum. Sanırım öldüğü yerde gömülmesine izin vermekten başka çarem yok. Thomas Kincaid'in ona izin verdiği yerde. Parmaklarım yumruk oldu.

Yerdeki çukurun kenarında dururken tanıdık bir figür arkamda geziniyor. "Hanımefendi?" Bekçi söylüyor ama onu duymazdan geliyorum. O ve rahip benden defalarca geri çekilmemi istediler - sanki annemle birlikte kendimi yerdeki çukura atmamdan korkuyorlarmış gibi. Bu düşüncenin aklımdan geçmediğini söyleyemem ama o kadar da ileri gitmedim. Henüz değil. Ne de olsa hâlâ o var.

Neredeyse onu düşündüğüm anda Luc'un eli koluma yapışıyor. "Micki?" Rüzgâra karşı gözlerimi kapatıyorum ve derin bir nefes çekiyorum.

"İyiym," diye mırıldanıyorum düşünmeden.

Beni göğsüne doğru çekiyor ve kollarını bana doluyor. "Hayır, değilsin" diyor.

Karşı koymaya çalışıyorum. Gerçekten yapıyorum, ama onun sıcaklığını istememek çok zor, özellikle de etrafımdaki her şey bu kadar soğuk hissederken. Şu anda beni bir arada tutan ve hak etmediğim her şey o. Hiç hak etmedim.

Luc, kederimi başka bir şeyle karıştırarak, "Pisliğin teki," diye mırıldanıyor. Haklı olduğunu anlamak için etrafıma bakmama gerek yok ama umurumda da değil. O görmemiş olabilir ama ben Thomas Kincaid'in annemi sadece tek bir şey için istediğini hep biliyordum -Onun güzelliği. Cenaze masraflarını ödemesi sadece görünüşü kurtarmak için. Çek defterini açması yeterli, ama ortaya çıkması değil.

Doğal esmer teni, iri gözleri ve minyon beliyle çekici bir tene sahip olması erkeklerin ona yaklaşmasını sağlamış, beni yanında taşımasını umursamamıştı bile. Yine de Thomas Kincaid onun en büyük avıydı ve oğluyla birlikte milyonlarca dolarlık malikâneye taşınmak, evin sahibi olan adamdan nefret etsem bile başıma gelen en iyi şeydi.

Güçlü bir rüzgâr beni ondan koparacakmış gibi Luc'a tutunuyorum. Gözyaşlarım yavaşça aşağı kayarken yanaklarımı ıslatıyor. Kalbim göğüs kafesimin hapishanesinde tutarsız bir ritimle gümbürdüyor. İkimizin de henüz yüksek sesle sormadığı ama annemin ölümünü öğrendiğimizden beri geçen her saniyeye sinen bir soru var.

Şimdi bize ne olacak?

Luc elini omurgam boyunca aşağı yukarı ovuşturarak ondan bana sıcaklık yayıyor. Onu daha yakından, daha sıkı sıkıyorum. Yapışkan olduğumu biliyorum ama olmamak da zor. Başka kimim var ki?

"Bayan Michaels?" Luc da ben de bu ses karşısında donup kalıyoruz. Kusmuk boğazımdan akmakla tehdit ediyor. Son gelişinde yanında korkunç haberler getirmişti ve şimdi, her ne kadar onun suçu olmasa da, Ken Carpenter'ı dehşetle özdeşleştiriyorum.

Ben dönüp bir hafta önce hayatımı mahveden adama bakarken Luc'un eli sırtımdan çekiliyor. Bakışlarını bana çevirmeden önce Luc'a saygıyla başını sallıyor. Katılan diğer herkes gibi -bahçe görevlisi, rahip, Luc ve ben dahil dördümüz

-Tamamen siyah giyinmiş.

Bay Carpen- ter, "Bay Kincaid sizinle konuşmak istiyor," dedi.

İçim çalkalanıyor. "O neden burada değil?" Ben daha iyi düşünemedim soru ağızımdan dökülüyor.

Ken Carpenter tepki vermiyor. Sadece sessiz kalıyor, bu da cevabı bilse bile söylemekten çekindiğinin bir işareti. Acaba yüzünde hiç olumlu bir ifade var mı? Adamın gülümsediğini hiç görmedim, gerçek bir gülümseme bile. Bir iç çekiyorum ve Luc'ten tamamen uzaklaşıyorum.

"Micki-" Luc uzanıp koluma dokunuyor, aşağı uzanıp parmaklarımı onunkilerle birleştiriyor. "Ben de seninle geleceğim."

Bay Carpenter, "Üzgünüm, Efendi Luc," dedi, "ama Bay Kincaid, Bayan Michaels ile özel olarak konuşmak istiyor." Luc'un eli benimkini sıkıyor. Onun dokunuşundan değil ama Ken Carpenter'ın sözlerinden duyduğum rahatsızlık uzuvlarımdan süzülüyor. "Bekletilmekten hoşlanmaz, Bayan Michaels," diye üsteliyor Bay Carpenter.

Tabii ki bilmiyor. "Onu ben götürebilirim," diyor Luc. "Beni görmek istemiyorsa toplantıları için odada olmak değilim."

Ken başını sallar. "Korkarım hayır, Efendi Luc. Bay Kincaid oldukça kesin konuştu. Sizin eve dönmenizi ve benim de Bayan Michaels'ı ofisine götürmemi bekliyor."

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum ama gerçekten yapabileceğimiz bir şey yok. "Micki, eğer sen-"

"Sorun değil," diyerek Luc'sözünü kesiyorum ve dönüp boştaki elimle bileğini dikkatlice tutuyorum. "Seninle evde görüşürüz."

Luc'un kristal mavisi gözleri bana dikilmiş, kaşları aşağıya doğru kıvrılmış. Söyleyecek bir şey -herhangi bir şey- arıyor ve . Bunu ben bile görebiliyorum. İkimizin de babasını reddetmeye hakkı yok. Geçen haftadan beri bunu bekliyorduk. Thomas Kincaid'in ne yapmak istediği açık. Benim bir sorun olmayacağımdan emin olmak istiyor. Planlarını tam olarak bilmiyorum ama Luc ve benim birlikte olmamızın planlarından biri olmadığı açık ve Luc'un son bir haftadır nasıl olduğunu düşünürsek, birbirimiz için ne kadar önemli olduğumuzu saklamanın gerçekten bir faydası yok.

Ken Carpenter zaten her şeyi rapor etti. Bundan hiç şüphem yok.

İçimden, dar görüşlülüğüme lanet ediyorum. Kendimi kaybetmemeliydim. Luc'a dönmeliydim. Bunların hiçbirinin olmasına izin vermemeliydim. Ama olan oldu ve artık her şeyi geri almak için çok geç.

Belki de bu yüzden yapıyorum. Luc elini benden çektiği anda uzanıp yüzünü avuçlarımla arasına alıyorum. Eğer bu onu son görüşümse -çünkü ikimiz de biliyoruz ki onu evde tekrar görme sözüm en iyi ihtimalle zayıf- o zaman beni hatırlamasını istiyorum.

Dudaklarımı onunkilere bastırıyorum, daha önce hiç yapmadığım bir şekilde ağzını alıyorum. Her zaman saldırgan olan oydu. Beni ilk öpen, bana ilk dokunan oydu ama yine de her zaman ilk geri çekilen de o oldu. Şimdi ona izin vermiyorum. Vermeyeceğim.

Eğer bu bizim için buysa -eğer babasını görmeye gidip sadece geri o zaman kendimi Luc Kincaid'in üzerine bırakacağım. Dilimle ağzına dalıyorum, başımı eğip içine girerken başını tutuyorum. Göğsünden bir inilti yükseliyor ve kolları tekrar bana sarılıyor, elleri kalçalarımın kenetleniyor ve beni ne kadar çok istediğini hissettiriyor.

Muhtemelen saygısızlık olacak -annemin taze mezarı önünde surat asmak- ama annem çoktan öldü ve Luc benim bu dünyadaki son canlı bağım. Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bilmesini istiyorum. Diğer her şey yok olduğunda, o bana *yaşadığımı* hissettiriyor.

Ona duyduğum şehvet yadsınamaz; kontrol edilemez. Sadece bir öpücükte durmayı nasıl başardım, asla bilemeyeceğim, ama geri çekildiğimde, gittiğimi bile fark etmediğimde ayaklarımla üzerine düşünüyorum

Dudaklarımızı birleştirmek için parmak uçlarıma uzandığımda her şeyin bittiğini anlıyorum. Gözleri sert ve elleri beni bırakmayı reddediyor.

"Bu da neydi Micki?" Sözleri acımasız ve öfkeli.

"Artık gitmeliyim," diyorum ona, ellerini yanlarımdan çekerek. Mezarlığın üzerinde kara bir bulut gezinirken, bana bakarken yüzünün üzerinden bambaşka bir bulut geçiyor. Ona verecek bir cevabım yok ve bu onu kızdırıyor. Bunun için üzgünüm ama yaptığım şeyden pişman değilim. Ondan uzaklaşıyorum.

"Hazırım Bay Carpenter," diyorum.

Ken Carpenter başıyla onayladıktan sonra park alanına giden patikadan yukarı doğru yürümeye başlar. "Micki!" Thomas Kincaid'in özel sekreterini takip ederken Luc arkamdan sesleniyor ama ben arkamı dönmüyorum. Henüz dönmedim.

Geçmişe bakma ihtiyacı derimin altında yaşıyor. Beni manipüle ediyor ve tüm bunların aptalca duygularım yüzünden olduğunu bilsem bile bunu inkâr edemiyorum. Başımı çeviriyorum. Arkama bakarken saçlarım yüzümün kenarına düşüyor.

Luc'un orada tek başına durduğu görüntüsü bana bir ton tuğla gibi çarpıyor. Kararlılığım sarsılıyor. Ellerimi yumruk yapıp tırnaklarımı avuç içlerimin yumuşak, savunmasız etine geçiriyorum. Gözyaşlarım gözlerimi yakmakla tehdit ederken burnumdan nefes alıyorum. Kalbim yeniden kırılıyor ve yaptığım seçimden pişmanlık duyuyorum.

Aptallık ettim. Asla arkama bakmamalıydım. Çabucak arkamı döndüm ve gözlerimi ileriye diktim, bir ayağımı diğerinin önüne çok uzaklaştım. En iyi arkadaşşımdan hiç olmak istemediğim kadar uzağa.

Luc Kincaid'den.

Yolculuk boyunca ne KEN CARPENTER ne de ben konuştuk. Gerçekten bir anlamı yok. İkimiz de diğerinin yanında yeterince rahat değiliz ve havadan sudan konuşmak can sıkıcı, bu yüzden denemeye bile zahmet etmiyorum.

Eastpoint şehir merkezinden geçerken, şehirden ayrılmadan üniversiteden olabildiğince uzakta, sonunda Thomas Kincaid'in ofis binasını görüyorum. Uzun ve pencerelerle örtülü, yerden yukarı doğru çıkıntı yapan keskin bir cam kırığı gibi görünüyor. Daha önce hiç

Aslında buraya daha önce gelmişim ama annemin anlattıklarından tanıdım.

Bay Carpenter arabayı park ediyor ve birlikte içeri giriyoruz. Özel asansörün ortasında, klimanın buz gibi üfleme sinin altında, pürüzsüz metal ve fayans duvarlarla çevrili bir şekilde durduğumda, endişe nihayet beni vurmaya başlıyor.

İçim paramparça olmuş gibi hissederken, dışım tamamen bir bütün olarak burada nasıl durabildiğime hayret ediyorum. Zihnim isyan ediyor ve başkaldırıyor. Kafa karışıklığı tüm mantıklı düşüncelerin üzerine çöküyor.

O gerçekten öldü.

Ağladım. Hıçkırarak hıçkırarak ağladım. Buna inandım. Tabutu ve rahibi gördüm. Siyah elbiseyi giydim, hala da giyiyorum. Ama neden... şimdi? Neden şimdi beni gerçekten vuruyor? Daha fazlası mı var? Başka bir şey mi? Luc yüzünden mi? Bu toplantıdan sonra onu kaybedeceğimi düşünmem mi?

Ben cevabı bulamadan asansörün kapıları açılıyor ve Ken Carpenter dışarı çıkıyor, beklentiyle arkasına dönüyor. Gözlerim üzerinde kat numaraları olan düğme sıralarına takılıyor. İçgüdülerim bana kaçmamı söylüyor. Parmağımı en alttakine bastırmamı ve kapıların kapanmasına izin vermemi söylüyorlar. Bu asansörün ötesinde, o ofislerde ne varsa iyi bir şey olamaz. Geri dönmem gerek. Luc'u bulmalıyım. Ona üzgün olduğumu söylemeliyim. Onu sevdiğimi söyle.

Yapamam.

"Bayan Michaels?" Bay Carpenter'ın sesi sinirli bir tonda. "Gelin."

Ve , sanki ipleri tamamen başkası tarafından tutulan bir kuklaymışım gibi, asansörden çıkıyorum ve kapıların arkamdan kapanmasına izin veriyorum. O dönüyor ve ben de onu takip ediyorum. Her harekette sürükleniyormuşum gibi hissediyorum ama bunu durdurmak mümkün değil.

Bunu neden yapıyorum? Kendime soruyorum ama yine cevap yok. Eastpoint'in devasa şehrine bakan geniş ve çoğunlukla çorak bir ofise girdiğim anda kalbim daha hızlı çarpıyor. Pencereler o kadar temiz ve lekesiz ki sanki yüksek çözünürlüklü bir televizyon ekranına bakıyormuşum gibi hissediyorum. Uzakta, Üniversite'nin en yüksek binasının tepesini görebiliyorum.

Etrafın geri kalanıyla uyumlu cam masanın arkasında oturan ve yüzü kapıya dönük olan Thomas Kincaid'dir. Sandalyesine yaslanırken başını kaldırıyor. Gözleri benimkileri buluyor ve sonra yavaşça aşağı iniyor. Aniden kuruyan boğazımla yutkunurken, siyah pileli eteğimin kenarını tutma isteğime zorlukla karşı koyuyorum ve

dizlerime doğru çekiyorum. Ellerimi yumruk yapıp masasının önünde duran iki sandalyenin birkaç adım gerisinde duruyorum.

Thomas Kincaid elini sallayarak, "Gidebilirsin Ken," diyor. Ken Carpenter sallıyor, kraliyet ailesine hitap ediyormuş gibi hafifçe eğiliyor ve ofisten çıkıp giderken kapıyı arkasından kapatarak beni aç bir yırtıcı gibi hissettiren şeyle baş başa bırakıyor.

"Lütfen otur, MiKayla." Thomas'ın sesi düz. Beni buraya ne hakkında konuşmak için getirdiğine dair hiçbir ipucu yok. Masasının kenarından en geriye itilmiş olan sağ sandalyeye oturuyorum - küçük bir isyan ama yine de bir isyan. "Eminim seni buraya neden getirdiğimi merak ediyorsundur," diye devam ediyor.

Konuşmadan ona bakıyorum. Tüm bu görüşme bir film senaryosundan çıkmış gibi geliyor. Bana söylemek zorunda kaldığı için üzgün olduğunu ama oğluyla yaşamaya devam edemeyeceğimi duymayı bekliyorum. Acıtacak, biliyorum, ama bunu bekliyorum. Belki de beklemek o kadar acıtmaz?

"Adina vefat ettiğine göre, garip bir pozisyona düştüm," diyor.

İşte geliyor. Nefesimi içime çekiyorum ve tutuyorum, bekliyorum.

Thomas Kincaid, "Sanırım size söylemek yerine göstermek daha kolay olur," diyor. Çocuk Koruma Hizmetleri'nden bir görevlinin birazdan burada olacağını söylemek yerine masanın üzerinden bir dosyayı bana doğru kaydırınca kaşlarımı çatarak göz kırpmıyorum.

Hemen uzanmadığımda, dosyanın kenarına dokunuyor ve kaşlarını çatıyor. "Aç şunu, MiKayla."

Titreyen ellerimle öne doğru uzanıyorum, koltuğun kenarına doğru kayarak içindeki dosyaya ve kâğıtlara ulaşıyorum. Omurgası bacaklarımın arasında kalacak şekilde kucağıma koyup açıyorum ve ilk sayfayı okuyorum.

Kelimeler siyah beyaz baskıda net, ama içerik hiçbir anlam ifade etmiyor. Sayfayı çevirip okumaya devam ediyorum. Parmaklarım titremeye başlıyor. Nefesim göğsümde sıkışıyor. Midem çalkalanıyor.

"Ne... bu?" Sonunda sordum.

"Sanırım ne olduğunu biliyorsun, MiKayla." Şimdiye kadar adımı her söylediğinde duymazdan geldim ama bundan nefret ediyorum. Yüzüne bir bakış fırlatıyorum. Adımı sanki hakkı olan, sahip olduğu bir şeymiş gibi söylüyor. "Bu bir sözleşme. Son sayfaya bakarsan imzayı tanıyacaksın."

Bakıyorum ve en alt satırda annemin garip karalamasını ve neredeyse bir yıl öncesinin tarihini buluyorum. "O..." Sayfalar boyunca çeşitli aralıklarla yazılmış sayılar, ileri geri çevirdikçe büyüyor.

"Çok borcu vardı," diyor Thomas. "Ve bu borcu geri ödemenin bir yolu olarak annen kendini bana sattı."

"Sen çıkıyordun..." Kendi kulaklarıma bile ne kadar masum ve naif geldiğini bilerek söylüyorum. "Dedi ki-"

"Annen bir ortaktı," diye araya giriyor Thomas. "Bana yaklaştığında yaptığı anlaşmanın farkındaydı. Eminim senin endişelenmeni istememiştir. Ben de bir baba olarak, çocukları ebeveynlerinin hayatının belli bölümlerinden uzak tutma arzusunu anlıyorum. Kapalı kapılar ardında olup biten her şeyi bilmelerine gerek yok."

Buna ne diyeceğimi bilemiyorum. Söyleyebileceğim bir şey yok. Devam ediyor. "Güzel şeylere karşı bir sevgisi vardı ve benim ihtiyaçlarımı karşılayabildiği sürece onun borcunu üstlenmeyi ve bu şeyleri ona sağlamayı umursamadım."

"İhtiyaçlarınız..." Söylediklerinden tiksinti duyuyorum ama bu sözleşmenin içeriğini inkar etmek mümkün değil. bir sözleşme bile değil... Birini, bir insanı satın aldığıma dair lanet olası bir makbuz. Annem satın alındı ve eğer bu sayfaları doğru okuyorsam... ben de satın alındım.

"Bunun ne anlama geldiğini anladığımı görebiliyorum MiKayla," diyor Thomas. "Ne yazık ki, artık aramızda olmasa da borcumuz devam ediyor."

Tenim buz gibi oluyor. Zihnim isyan etmeye çalışıyor ama faydası yok. Bu tek ifadede çok fazla bilgi var. *Onun* borcu değil, . Ölüm onun niyetini silmiyor, sadece odaklandığı nesneyi değiştiriyor.

Uyuşmuş parmaklarımla belgeleri masasının kenarına geri koydum. "Hayır." Söylediğim tek kelime bu, ama bunu yüksek sesle söylemek her şeyi değiştiriyor.

Thomas Kincaid muhtemelen daha önce *hayır* denmiş bir adam değil ve eminim ki bunu söyleyecek kadar aptal olan ilk kişi benim. Umurumda değil. Yapamam... Onun yaptığını yapmayacağım.

"Eğer şimdi sana geri ödemek benim sorumluluğumdaysa," diyorum. "Bunu başka bir şekilde yapacağım."

Thomas dirseklerini masasının yüzeyine koyuyor ve parmaklarını birbirine kenetleyerek çenesinin onların sağladığı dinlenme yerine düşmesine izin veriyor. "Korkarım başka seçeneğin yok, MiKayla."

"Ben hiçbir şey imzalamadım," diye hatırlatıyorum ona.

Gülümsemesi gözlerine ulaşmıyor. Bu adamı neden sevmediğimi hiç anlamadım. Bana karşı mesafeli olmaktan başka bir şey yapmadı. Her zaman ona yaklaşmamam, dikkatini çekmemek için elimden gelen her şeyi yapmam gerektiğine dair bir his vardı ve şimdi... kontrolümün ötesinde, bunu yaptım ve geri çeviremiyorum.

"Korkarım ki, senin iyiliğin için MiKayla, içinde bulunduğun durumu anlamam akıllıca olacaktır," diyor. Sesi sessiz ama kararlı.

"Beni evlatlık vermekle tehdit etme," diye . "Ben çok iyi biliyorum ki-"

"Hayır," diyerek beni durdurdu. "Koruyucu aileye gitmeyeceksin, MiKayla." Ona adımı söylemeyi bırakmasını söylemek istiyorum. Ağzından çıkma şeklinden nefret ediyorum. Sanki hakkı olmayan bir şey üzerinde hak iddia ediyormuş gibi. "Bir hafta önce vesayetini bana devredildi. Bana teşekkür etmelisin, dostum. İyi bakılacaksın ve istediğin her şeye sahip olacaksın - tabii ki yaşam masrafların borcuna eklenecek - ama benim kurallarına uyarsan her şey girecek."

"On altı yaşındayım," diyorum uyuşukça. "Özgür olabilirim."

Thomas kıkırdar. "Anladığım kadarıyla çok zeki bir kızsın tatlım," diye cevap veriyor. "Gerçekten bunu düşünmediğimi mi sandın?" Parmaklarını indiriyor ve masasının yanında duran başka bir dosyaya uzanıyor. "Bu olmadan kabul etmeye ikna olmanı umuyordum ama her ihtimale karşı hazırladığıma sevindim."

Yeni kâğıtları bana doğru uzatırken tüm vücudum kilitleniyor. Onları almak istemiyorum. Ben de dehşete düşmüş durumdayım ama merak ve onu bu kadar özgüvenli yapan şeyin ne olduğunu öğrenmeye dair derinlerde yatan arzu beni kâğıtlara uzanmaya itiyor.

Basılı kelimelerin satırlarını okurken hissizlik geri geliyor ve gözlerim yaşıyor. Dehşete düşer. "Hayır..." Başımı sallıyorum, aniden ayağa kalkıyorum. "Bu sahte!" Kâğıtları masasına geri fırlatıyorum. "Seni lanet olası canavar! Ben-" Nefes alamıyorum. Cığerlerimdeki oksijen yok oldu. Ondaki uzaklaşıp kapıya doğru koşuyorum.

Masasındaki sandalyeden kalktığını duyduğumda parmaklarım kola kayıyor. "MiKayla." Tekrar tutunacak bir dal bulup kapıyı çekiyorum ama kilitli olduğunu görüyorum. Masif ahşaba bakıyorum. Bu gerçek olamaz.

Dönüp sırtımı . "Ben deli değilim." Bu sözleri ona tükürerek söyledim. "O belgeler gerçek değil. Onları sen değiştirdin!"

"Tabii ki öyle," diyor Thomas, kolay anlaşmasıyla beni şaşırtarak.

"Neden?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak soruyorum. Titriyorum, lanet olası titriyorum ve bunu durduramıyorum. Bundan nefret ediyorum. Ona karşı savunmasız ve korkmuş bir av gibi görünüyor olmalıyım. Bundan daha da nefret ediyorum çünkü o haklı. Ben tam olarak öyleyim.

"Nerede olduğunu anlamayı istiyorum MiKayla," diyor Thomas önüme geçerken. "Her şeyi gerçeğe dönüştürebilirim. Borcunu ortadan kaldırabilirim; tek yapman gereken beni memnun etmek. O kadar da zor bir hayat olmayacak. Annen bundan zevk alıyordu."

"Onu görmeme izin vermedin." Kelimeler ben onları durduramadan döküldü.

"Eğleniyordu," diyor. Yalan. Bu bir yalan. Öyle olmak zorunda.

"Hastaydın!" Tersledim. "Bana söylediğin buydu. Hasta olsaydı beni görmek isterdi!"

"Kimse bu kadar kötü olacağını düşünmemişti," diye yanıtlıyor. "Hadi ama, MiKayla..." Bana uzandığında ve eli havada durduğunda sarsılıyorum. İfadesinin üzerinde kara bir bulut belirliyor. Anlayışlı bakışı azalıyor ve onun yerine kızgınlık yükseliyor.

"Neden benim hakkımda böyle sahte iddialarda bulunuyorsun?" Talep ediyorum, ama cevabı zaten biliyorum.

Kontrol. Tek istediği buydu.

Okuduğum o belgeler beni agorafobik, içe dönük ve son derece rahatsız biri olarak tasvir ediyordu. Kendime ve kesin olarak deliymişim. Bir doktorun imzası vardı, gerçek bir doktorun mu? Muhtemelen. Şimdiye kadar iddialarının doğru olduğunu kanıtladı. Her şeyi gerçek yapabilir.

"Ben senin koruyucunum MiKayla," diye hatırlatıyor Thomas. "Ne tür bir güce sahip olduğumu yeterince iyi biliyorsun. Eğer istersem hayatını çok zorlaştırabilirim."

Başımı tekrar sallıyorum. Luc bunun olmasına asla izin vermez. Vermez de... Bir el başımın yanındaki kapıya doğru inerek düşüncelerime müdahale ediyor. "Çok basit, tatlım," diye yüzüme doğru nefes alıyor Thomas ve ben irkiliyorum. Diğer eli yukarı gelip yanağımı kavırıyor.

İşte o zaman neden ondan hep kaçtığımı anlıyorum. Gözlerimi onunkilerle buluşturmak için kaldırdığımda ve kendimi onda bir insanlık duygusu ararken bulduğumda, elim boş dönüyorum. Bakışlarında hiç sıcaklık yok. Sadece şefkatin soğuk yokluğu var. Kurbanını tam istediği yerde yakalamış bir yılan.

"Oğlum MiKay- la Michaels ile bir şansın olduğunu düşünmüş olabilirsin." Kalbim durdu. "Ama artık değil. Şu andan itibaren senin sahibin benim. Beni anlıyor musun?" Yanağıma dokunan parmakları, beni daha sıkı tutarken demir bir kavrayışa dönüşüyor, çenem ağrıyana kadar sıkıyor. *"Ben. Sahibim. Sen. Mikayla Michaels. Bedenin ve ruhun."*

MICKI

GÜNÜMÜZ...

Hayatım boyunca ne kadar çok sigara içmiş olursam olayım, hala çekiciliğini anlayamıyorum. Kokuyorlar, dumanı yüzüme geliyor ve parmak uçlarımın arasında kirli hissediyorum. Yine de her yaktığımda, ince kağıdı ve tütünü dudaklarımın arasına sıkıştırırken, çakmağın alevini açık ucun altından geçirdiğimde, üzerime bir coşku hissi geliyor - daha fazlası için geri gelmemi sağlayan tüm birikmiş gerginliğin serbest bırakılması.

Sanırım bağımlı olmak böyle bir şey. İhtiyacınız olan şeyi elde edene kadar dünya acı veriyor ve sonra her şey çok daha iyi hissettiriyor, sadece kısa bir süre için bile olsa.

Şu anda tam da ihtiyacım olan şey bu -daha iyi hissetmek için her şey- ama sigaramı yakmıyorum, henüz değil. Altımda kapris yapan adama bakıyorum. Kafamda, bu adam için oluşturduğum profili listeliyorum. Daha doğrusu, onun hakkında bildiğim her şeyi listeliyorum:

Eric Truman. Medya holdingi CEO'su. Milyarder. Koca. Father. Pedofil. Sapık.

Elimdeki teneke kutuyu ters çevirip son benzini onun kırmızı, şişkin yüzüne dökerken, dudaklarımın arasına sıkıştırdığım yakılmamış bir sigara ve tutam yakut kırmızısı ruj bulaşmışken irkilerek uzaklaşıyor. İşim bittikten sonra Utah'ın ortasında, medeniyetten uzak ve derin bir yerde, kimsenin onun cesedini bulmayı beklemeyeceği bir yerde, bomboş duran çukurun etrafından dolanıyorum ve yere oturuyorum, ayaklarım

Sadece onun için kazdığım üç metre derinliğindeki mezara sarkıyordu. Kaslarım harcadığım çaba ve emek yüzünden ağrıyor ama buna değdi.

Çakmağımı çıkarıyorum ve sonunda sigaramın ucunu yakıyorum.

Bir sonraki nefes alışımında duman ciğerlerime doluyor. Evet. Çok daha iyi. "Biliyor musun," diye başlıyorum, dumanı üfleyerek, "merak ediyorum

Kincaid'in şu anda neyin peşinde olduğunu." Bağlarından kurtulmak için çırpınan yakında ölecek olan mı yoksa açık boş havayla mı konuştuğumdan tam olarak emin değilim.

Birkaç hafta önce ona bıraktığım küçük hediye'nin hoşuna gidip gitmediğini merak ediyorum. Ev ya da daha doğrusu ondan geriye kalanlar. Bir mesajdı. Basit bir mesaj: Geri ve dünyanı yerle bir etmeye hazırım.

Aslında Kincaid ailesinin malikanesini ateşe vermek oldukça şiişeldi. Sırtımın sıvazlanmasını, sabahları güzel bir mozaigi ve hatta belki de isteseydim yeni bir çift ayakkabıyı hak ediyordu.

Truman ağzındaki tıkacın arkasından çığlık atarak dikkatimi çekmeye çalışıyor ve ben de sinirli bir hışımla yere bakıyorum. "Ne?" "Ne?

Başının etrafına bağlanmış kirli, bir zamanlar beyaz olan kumaşı ısıyor. Benzin ve tükürükle sıvıslam olmuş, biraz da döl var. Sırıtiyorum. Evet, buraya gelmeden önce Truman'la eğlenmişim -daha doğrusu bir süre önce tanıştığım, işin içine para girdiği sürece her şeye hazır olan üç iri yarı motorcu onunla eğlenmişti. Tru- man'ın kızgın ve tiksiniş yüzünün önünde otuz bir çekmelerini izlerken arkama yaslanıp oturmak çok eğlenceliydi.

Yaşlı erkek arkadaş genç Domme hikâyesine inanıp inanmadıklarını bilmiyorum ama pek soru sormadılar ve üç bin doları verdikten sonra da sormadılar. Bana sorarsanız her kuruşuna değerdi.

Bağlarına karşı mücadele ediyor, belli ki bir şeyler söylemeye çalışıyor. Yine de deliğe atlayıp ağzındaki tıkacı çıkararak söyleyeceklerini duyma şansım yok, bu yüzden sigarayı tekrar dudaklarıma götürüp çok ihtiyaç duyduğu nikotini daha fazla içime çekiyorum. Birkaç dakika sonra elimdeki sigarayı neredeyse bitirmiştik ki sonunda ağzındaki tıkacı konuşabilecek kadar çıkarmayı başardı.

"Ne istiyorsun?" diye . "Para mı? Para mı istiyorsun? Bende çok var. Sana vereceğim. Tek yapman gereken bana izin vermek.

Git. Polise gitmeyeceğim-"

Gözlerimi deviriyorum. "Kapa çeneni," diye homurdandım. "İkimiz de biliyoruz ki polise gidersen, zaten satın aldığın rüşvetçilere gideceksin ve hayır Bay Truman, senin lanet parana ne ihtiyacım var ne de istiyorum."

Nefes nefese kalıyor, ciğerlerine fazla oksijen dolduramıyor, ne kadar bağlanmış olursa olsun. Bağlar onun boyutlarında bir adam için acımasızca sıkı. Gaz dumanı da onu etkiliyor olabilir. Her iki durumda da umurumda değil. "O zaman ne istiyorsun?"

Ah, evet, beklediğim soru. *Ben ne istiyorum?* Gülümsüyorum ve ona bakmadan önce sigaramın son dumanını üflüyorum. Dikkatlice ayağa kalkıyorum ve kıyafetlerimi düzeltiyorum. Yanımda, atılmış spor ayakkabılarım toprakta yan yatmış duruyordu. Onları giymeye devam edebilirdim ama kurbanımı cinayete hazırlarken çıplak ayaklarımın altında toprak olması neredeyse iyi hissettiriyor.

"İstediğim şey çok basit Bay Truman," diyorum. Sigaramı kaldırıyorum, küllü ucu hâlâ kırmızı kırmızı parlıyor. Hâlâ elimdeyken, onu açıklıktan ve yerdeki delikten yükselen dumanlardan dikkatle uzak tutuyorum. "Adalet istiyorum." Sigarayı yüzüne doğru bırakıyorum ve yanan korlar benzinin içine gömülürken gülüyorum.

Truman çığlık atıyor, önce yüzü tutuşuyor, derisi yanıyor ve diğer yerlerine doğru yayılıyor. Deliğin yakınında durmuyorum; yanan et ve benzin kokusu duyularımı rahatsız etmeye başlıyor.

Onun yerine geride durup yakındaki bir ağaca yaslanıyorum ve bir sigara daha çıkarıp yakıyorum. Aslında sigara tiryakisi olduğumu düşünmüyordum ama onun ölmesini beklerken vakit geçirmek için yapacak başka bir şey yoktu. Çok geçmeden yanan etinin kokusu burun deliklerime ulaşıyor ve çığlıkları süzülüyor. Yine de bir adamı öldürmek için gaz ve ateşten daha fazlası gerekir.

Acıdan bayıldığında ve ateş biraz söndüğünde, ikinci sigaramı ağacın kabuğuna dayayıp deliğin kenarına doğru ilerliyorum. Eric Truman'ın kararmış ve yanmış vücudu seğiriyor ve ölüme yakın durumunda bile nefes nefese kalıyor. Sesi, tıkanmış bir bacanın hırıltısına benziyor. Bu benim için yeterli. Silahımı çıkarıp aşağı doğrultuyorum, doğrudan yarı erimiş kafatasına nişan alıyorum.

İnsan yanarken ilk gözleri yanar derler - durduğum yerden söyleyemiyorum çünkü yüzü toprağa gömülmüş

-Muhtemelen ilk yayıldıklarında yüzündeki alevleri söndürmeye çalıştığından. Aşağı inip bakacak kadar meraklı ya da hastalıklı değilim.

Tetiği çektiğimde muhtemelen daha fazla suçluluk ya da en azından bir tür tereddüt hissetmeliyim, ama hissetmiyorum. Belki de bunun gerçekleşmesini o kadar uzun zamandır beklediğim için gerçekmiş gibi hissetmiyorum. Pek çok insan istediği her şeye sahip olmanın hayalini kuruyor, ancak o kadar azı bunu başarıyor ki, başaranlar da her şeye sahip olduklarında halsiz ve kafası karışık bir halde kalıyorlar.

Silah elimde patlıyor, sesi tüm gece ve ormanda yankılanıyor. Eski bir anı ve eski bir cümle yeniden canlanırken dudaklarım eğlenerek seğiriyor. *Eğer ormanda bir ağaç devrilirse ve etrafta bunu duyacak kimse yoksa, bu gerçekleşmiş midir? Düşünüyorum da, iğrenç bir domuz ıssız bir yerde katledilse ve kimsenin umurunda olmasa, o gerçekten yaşamış mıdır?*

Bu düşünce, hala yapmam gereken işler karşısında sürüklenip gitmeden önce sadece bir an sürüyor. İnsanları öldürmek çok fazla iş. Silahı kalçamdaki kılıfına geri koyuyorum ve yakındaki küreğe uzanıyorum. Ateşin son kalıntıları da ben toprağı çukura itmeye başlayıp santim santim doldururken sönüyor. Yolun yarısına geldiğimde küreği kenara bırakıp az önceki ağaca doğru ilerliyorum.

Etrafindan dolanıyorum ve daha önce oraya sakladığım çantayı buluyorum. Neyse ki başka hiçbir hayvan ya da yaratık çantayı karıştırmamış. Muhtemelen havadaki gaz kokusu yüzünden. Durum ne olursa olsun, çuvalın içindeki zavallı hayvana dokunulmamış. Çok daha dikkatli bir şekilde torbayı kaldırıp deliğe doğru çekiyorum.

Şimdi, aklımın bir köşesinde küçük bir suçluluk duygusu var. Bu zavallı şey hastaydı ve tabii ki onu aldığım da çoktan ölmüştü, ama yine de onu böylesine iğrenç bir şeyin yanına yatırmak yanlış geliyor. Yine de dişlerimi sıkıyorum ve yakındaki çalılıklardan topladığım birkaç çiçeği atarak onu yavaşça deliğe indiriyorum.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum, "ve özür dilerim." Deliğin geri kalanını doldurmaya başlarken söyleyebildiğim tek şey bu.

Kimsenin Eric Truman'ı bu lanet yerin ortasında arayacağını sanmıyorum, ama bir yürüyüşçü ya da birileri buraya rastlar ve bir şeyler olursa, cesedi yeterince aşağıda olmalı ve başka hiçbir hayvan onu . Ve herhangi bir yetkili yollarını açarsa

Onun üstüne koyduğum ölü hayvan da onları atlatacaktır.

Çukur doldurulduktan ve toprak sıvazlandıktan sonra, birkaç mil önce kasabada durduğumda aldığım küçük dolar dükkanı paketinden mezarın karşısına biraz çim tohumu atıyorum. Ter tenime yapışıyor ve banyo yapmayı şu anda istediğim kadar istediğimden emin değilim. Daha önce attığım ayakkabılarımı alıyorum ve geldiğim yoldan geri dönüyorum; giderken ayak parmaklarımin çamura batmasına izin veriyorum.

Tenimi ıslatan kir ve tere rağmen, kendimi temizlemek için duyduğum arzu, etime yapışan gerçek kirden çok o piçin varlığıyla ilgiliydi. Burada gerçek bir patika yok; bir hafta kadar önce keşfe çıktığımda, buraya sadece en deneyimli yürüyüşçülerin ve doğasever insanların gittiğini fark ettim. Ben onlardan biri değilim, ama niyetim için mükemmel olduğunu inkar edemezdim.

Yine de şimdi kendimi serinletici esintiye ve çalıların arasında sıçrayan yaratıkların seslerine bırakıyorum. Çok güzel. Hatta dingin.

Arabayı bıraktığım küçük otoparka geri dönmem bir saatten biraz fazla sürüyor. Otoparkta tek başına duran sarı külüstürü gördüğüm anda ağrıyan baldırlarım için rahat bir nefes alıyorum. Yakında ondan kurtulmak zorunda kalacağımı biliyorum. Eski püskü Camry çoğu arabadan daha fazla kazaya karışmış ve hiç de lüks sayılmaz, ama işini yapıyor ve motoru çalıştırdığımda devrilmeden önce sadece biraz tekliyor, yüzüme bir klima patlaması çarpıyor.

Havayı kısıyorum ve bir an için koltuğa yaslanıp nefesimi tutuyorum. Birkaç saniye bekliyorum, sonunda beni vuran endorfin ve endişeli adrenalin patlamasıyla başa çıkmama izin veriyorum. Ellerimi kaldırdığımda parmaklarım kontrolsüzce titriyor.

Her seferinde böyle oluyor. Her öldürüşte. Ama yapılmak zorunda. Hepsinin öldüğünü bilmeden bu dünyadan ayrılamam. Eğer bu beni kötü bir insan yapacaksa, yani sonunda öldüğümde kendimi doğrudan cehennemde bulacaksam, öyle olsun. Yasalar ancak bu kadarını yapabilir ve bu tür adamlar yasaları kendi çıkarları için nasıl manipüle edeceklerini biliyorlar.

Artık bu yaptıklarının yanlarına kâr kalmasına izin verilemez ve eğer kimse onları durdurmazsa, sanırım ben durdurmak zorunda kalacağım.

Titreme ve sarsıntı nihayet dindiğinde ve midemin gurultusunu fazla görmezden gelemediğimde, emniyet kemerimi çekiyorum ve

Arabayı geri vitesle taktım. Uzaklaşırken arkama bakmadım. Bir kere bile.

Geriye dönüp bakmanın sonunda sadece size zarar verdiğini uzun zaman önce öğrendim. Benim için geriye kalan tek yer ilerisi. Ne getirirse getirsin

-Kurtuluş ya da işkence.

LUC

UZUN ZAMANDIR KINCAID VARISI OLARAK KONUMUMUN FARKINDAYDIM. Eastpoint'in ulaşamayacağım bir yer olduğu fikrine alışmışım. Dışarıda durdum, her zaman içeriye baktım ve asla içeri davet edilmeyeceğimin her zaman farkındaydım.

Şimdiye kadar.

Aslında Eastpoint'e katılmam için davet edilmemiştim. Bu okula ve bu yola zorla girmiştım çünkü size verilenleri kabul etmenin zorluklarını biliyordum. Kincaid'in bakış açısından, kendimden ve uzun zaman önce tanıştığım bir kızdan başka kimseye bunu itiraf etmeme izin vermedim ama Carter ve onun küçük hasta çocuklar kulübünün dışında olmak yalnız bir varoluştı.

Hiç anlamadığım biri.

Hiç istemediğim biri.

Peki, 'hayır'ı cevap olarak kabul etmeyi bilmeyen bir adam beton bir duvarla karşılaştığında ne yapar? Eline bir balyoz alır ve onu kırar.

Carter'lar ve Kincaid'ler arasındaki rekabet ben doğmadan çok önce de vardı ve şimdiye kadar ben ve çevremdeki herkes bunun ben öldükten sonra da devam edeceğini varsayıyorduk. Yine de bu kalıbı kırdığımı bilmek göğsüme gurur veriyor. Başardım işte. Bitti ya da en azından ebedi ölümüne giden yolda ilerliyor.

Bir omzuma asılı spor çantam ve elimde cep telefonumla Eastpoint kampüsünde ilerlerken aldığım bakışlar, varlığımın aslında ne kadar beklenmedik olduğunu daha da belirginleştiriyor

Burada. Yine de kimse beni durdurmuyor ve bakışlarımı yoldan geçen biriyle buluşmak için kaldırdığımda, hemen başlarını eğip koyunlar gibi kaçışıyorlar.

Ne olduğumu ya da en azından ne gibi göründüğümü biliyorum. Bela. Tehlike. Araya giren.

Hepsinin ne düşündüğünü tahmin edebiliyorum. *Kincaid servetinin varisinin Eastpoint'te ne işi var?*

Cevabı basit. Sonunda istediğim şeyi yapıyorum. Her zaman istediğim şeyi. Babamın boyunduruğundan kurtulup yaşayacağım. Ve Dean Carter ve arkadaşları bana yardım edecekler. Onlar için yaptığım onca şeyden sonra, bana bu kadarını borçlular.

Bir sonraki binanın yanından geçip yeşil kamelyaya doğru ilerlerken hedefimi görüyorum. Daha doğrusu *hedeflerimi*. Dean ve ekibi öğrenci birliğinin hemen dışındaki beton bir masanın etrafına konuşlanmışlar ve hızla düşen hava sıcaklığına rağmen, oturup sohbet ederken yazın son kalıntılarının tadını çıkarıyorlar.

Bir an için adımlarımı yavaşlatıyorum ve sadece onları gözlemliyorum. Elbette, yanımdan geçen öğrenciler ve öğretim üyeleri de muhtemelen aynı şeyi yapıyordur ama benim gördüğümü gördüklerinden şüpheliyim. Rylie dizüstü bilgisayarını masanın kenarına yerleştirmiş, Abel ise arkasından sıkıca sarılmış, elleri yapışkan parmaklı bir ahtapot gibi vücudunda geziniyor. Bu sürekli dokunuşla nasıl başa çıkıyor, asla bilemeyeceğim.

Dean, Marcus ve Braxton'la sohbet ederken kolunu Avalon'un omzuna atarak yanına uzanıyor. Rylie ve Abel masanın diğer ucunda otururken Clover ayaklarını masanın diğer tarafındaki koltuğun kenarından sarkıtıyor.

Üniversite öğrencilerinin rahatlığının resmidirler. Sonbahar kampüse girerken yazın son kalıntılarının tadını çıkaran Amerikan çocukları. Sırt çantaları masanın altına yayılmış ve Rylie'nin dizüstü bilgisayar ekranı güneş ışığını yansıtırken kendi aralarında gülüp konuşuyorlar, lanet bir okul broşürü için poz veriyor olabilirler. Yanlarından geçen öğrenciler ve öğretmenler onları dikkatle izliyor - görünüşlerine rağmen bu insanların gördüklerinden daha fazlası olduğunu biliyorlar. Tehlikeliler.

Tam da ihtiyacım olan şey.

Başkaları ne düşünür ya da söylerse söylesin, onlar sıradan üniversite öğrencileri. Yaşıyorlar. Gülüyorlar. Seviyorlar. Nefret ediyorlar. Sadece tüm bunları paraya biraz daha fazla erişim ve saldırganlıkla yapıyorlar.

çoğu insan. Ama ben... Ben onların olduğu yerdeydim. Ben de onların yerindeyim. Tek fark, şimdiye kadar yanımda başka insanların olması gibi bir lüksümün olmamasıydı.

Ve tüm bunlar değişiyor.

"Hey!" diye sesleniyorum yaklaşırken ve hepsinin kafası kalkıp bana doğru dönüyor.

Dean kolunu onun omuzlarından beline doğru kaydırırken Ava sırtıyor, bu benim tanıdığım sahiplenici bir hareket.

"Yüce Tanrım, seninle de arkadaşlık oynamak zorunda değiliz, değil mi?" Abel inliyor. "Burada, bizim bölgemizde olmanız yeterince kötü."

"Benden sıkılırsan beni her zaman öldürebilirsin," diye hatırlatıyorum ona.

Braxton, "Beni kışkırtma," diye cevap verir. Clover eğilip koluna vuruyor ama Braxton sadece uzanıp onu masanın kenarındaki tüneğinden kaldırıyor ve kucağına oturtuyor.

Dean sonunda, "Sanırım burada bulunmanızın bir nedeni var," dedi. "Devam et ve söyle."

Spor çantamı ayaklarının dibine bırakıyorum ve telefonumu cebime sokuyorum. "Evet," diyorum. "Beni Eastpoint takımına almalarını konuşmaya geldim."

"Bizim takım mı?" Abel bana ters ters baktı. "Sikeyim hayır."

"Bana borçlu olduğunu unutma, pislik herif," diye çıktım. "Ve Kincaid malikanesini kimin yaktığını bulamadığını düşünürsek..." Dikkatimi Rylie'ye veriyorum, o da yarım kalan soruma yanıt olarak başını eğip sallıyor. "O zaman en azından bunu yapabilirsin."

Dean, "Eastpoint'tesin," diye işaret . "İstedğin buydu. Seni lanet takımımıza almak anlaşılmaya dahil değildi."

"Sen de benim kadar iyi biliyorsun ki çok daha fazlasını isteyebilirdim," diye cevap verdim. "Ama istemedim."

"Transferine izin vermiş olmamız buraya ait olduğun anlamına gelmiyor, yabancı," diye homurdanıyor Abel.

"Abel..." Rylie'nin sesi bir fare kadar sessiz, ama o konuştuğunda Abel ona daha da yaklaşıyor, kollarını orta kısmına ve bol siyah tişörtünün altında görülebilen hafif şişliğe daha sıkı sarıyor.

Uzun bir nefes veriyorum, uzanıp burnumun kenarını sıkıyorum. "Malikâneyi yakan her kimse hâlâ bir yerlerde," diyorum yavaşça. "Grubunuza yardım etmek için üzerime düşeni yaptım."

Ben kendimi kanıtladım. Eğer ben olmasaydım, birkaçınız"-özellikle Clover ve Brax'a bakıyorum-"şu anda burada olduğunuz gibi rahat ve güzel bir şekilde oturuyor olmazdınız. Sizi yatıştırmaya çalışmaktan bıktım."

"Yaptığın şey bu muydu?" Marcus soruyor. "Herkesi yatıştırmak mı?"

Cevap verme zahmetine girmiyorum. Bunun yerine kolumu indirip Dean ve Braxton'a odaklanıyorum ve bakışlarımı ikisi arasında değiştiriyorum. Dean onların lideri ama Braxton da onun oğlu ve ben de kendi zararına da olsa ona ihtiyacı olanı verdim. Hortlaklarla o çetin olaydan beri babamdan hâlâ haber alamadım. Yangın onu sadece daha da uçurumun kenarına itti. Gecenin bir yarısı aldığım tehdit telefonları dışında, neredeyse yeryüzünden kayboldu.

Gerçek şu ki: Şu anda yalnızım. Bizim dünyamızda -Elitlerin dünyasında- yalnız olmak ölümcül bir şeydir. Bağlantılar olmadan. Müttefikler olmadan. Ve evimizin yerle bir edilmiş olması ve kimsenin bunu kimin yaptığını bulamaması gerçeğinin de gösterdiği gibi, birilerinin Kincaidleri hedef aldığı gerçeği, bu bağlantıları istemekten daha fazlasını ifade ediyor. Onlara ihtiyacım var.

"Sen borçlarını unutan biri değilsin Carter," diyorum sessizce. "Ve bana çok şey borçlusun - hem sana hem de Smalls'a."

Braxton adının anılması üzerine, "Bulacak kimse yok," diye cevap verir. "Yangın kundaklamaydı, ama her kimse-"

"Parmak izleri hiçbir veri tabanında yok," diye araya giriyor Rylie. "Malikânenin şifresini biliyorlardı ve içeriden etkisiz hale getirmeyi başardılar. Polise göre bu içeriden yapılmış bir iş."

Marcus, "Polisin, bunu senin yaptığına dair sigorta iddialarını geri çekmesini sağladık," diyor. "Bu yeterince iyi olmalı."

"Böyle bir şey yapmak için yardıma ihtiyacım olmadığını hepimiz biliyoruz," diye alay ediyorum. "O yüzden bu büyük bir iyilikmiş gibi davranma. Hükümetin yolsuzlukları konusunda Dean'in seviyesinde olmayabilirim ama lanet polislerle nasıl başa çıkılacağını çok iyi biliyorum."

Marcus omuz silkerek, "Ne kadar küçük olursa olsun bir iyilik yine de iyiliktir," diye yanıtlıyor.

Dikkatimi Brax'a geri veriyorum. "Hortlak bağlantılarınızın daha iyisini yapabileceğine eminim," diye bastırıyorum, parmaklarımı sıkıp açarken

en azından kontrolün dış görünüşünü korumak.

Yine de cevap veren Brax değil, Clover'dır. "Hortlaklar hâlâ yeniden yapılandırılma sürecinde," diye yanıtlıyor. "Hissedicilerimiz var ama bir şey bulabileceğimizin garantisi yok. Polis de şaşkına döndü. Bu zaman alır."

"Hiç zamanım yok," diye bağırdım. "Cevaplara ihtiyacım var." Ve akıl sağlığımdan geriye ne kaldıysa kaybetmeden önce onlara şimdi ihtiyacım var.

"Madem bu kadar endişeleniyorsun," dedi Avalon sonunda, "o zaman neden takımda olmayı bu kadar çok istiyorsun?"

Diğerlerinin aksine -özellikle de erkeklerin- sorusunda küçümseme yok, sadece merak var. Nefesimi üflüyorum. "Sana şok gibi gelebilir ama aslında bu sporu seviyorum," diyorum.

Dean, "Bundan daha fazlası var," diye yanıtlıyor.

Dişlerimi gıcırdatıyorum. Evet, var. Var. "Peki," diye çıkışıyorum. "Eğer tüm gerçeği öğrenmek istiyorsan, evet, takımda olmak istememden daha fazlası var."

"O zaman konuş," diyor Avalon. "Dinliyoruz."

"Takımda olmak benim için Eastpoint'te okumaktan çok daha fazlasını sağlayacak," diye cevap veriyorum. "Eğer mesele okul olsaydı, St. Augustine'de kalabilirdim."

Avalon başını geriye eğip bana bakıyor. "Hepimiz birbirimize bağılmışız gibi görünmesini istiyorsun," diye tahmin ediyor.

Başımı salladım. "Beni kabul etmeseniz bile, iş başa düştüğünde yardımınıza ihtiyacım var. Beni izleyen herkes, eğer ben aynı takımdaysam senin de beni destekleyeceğini düşünecektir."

"Ne olursa olsun seni desteklemeye hazırız," diyor Abel, "sırf bize yaptığın yardımlar yüzünden, neden arkandaymışız gibi görünmemiz gerekiyor ki?"

Dean iç çekerek, "Çünkü uzun vadede daha az soruna yol açacak," diye cevap veriyor.

Kolunu Avalon'un belinden çekip dönüyor, önce bir bacağını masanın altından , sonra da diğerini. Ayak parmağına kadar benden uzun, ama daha büyük değil. Hayır, beden olarak eşitiz. İkimiz birbirimizi gerçekten öldürmek isteseydik, bir ya da iki santim onun hayatını kurtarmazdı. Kollarını kavuşturup bana bakıyor. Kaşlarımı kaldırıp bekliyorum.

Bu tarafta olmaya alışık değilim, ama ona boyun eğeceğim -yardımını alabildiğim sürece onun üst köpek ve yönetici olmasına izin vereceğim. Günün sonunda, benim için gerçekten önemli olan tek bir şey var ve o da

Babamın gözetiminden sağ çıkmayı ve uzun zaman önce benden aldığı şeyi bulmayı.

Dean isteksizce, "Peki," dedi. "Koçla konuşacağım ve yarın antrenmanda bizimle buluşacaksın."

"Neden bu gece değil?" Bastırıyorum.

Dean kaşlarını çatıyor. "Şansını zorlama," diye tersliyor. "Hâlâ Koç'la konuşup ona haber vermem gerekiyor."

Abel arkasından homurdanıyor ama başka bir şey söylemiyor. "Harika bir pozisyon bekleme," diye homurdanıyor Marcus.

"Bu pozisyonla ilgili değil," diye karşılık veriyorum. "Her pozisyonda daha iyi bir oyuncu olabilirim."

"Kahretsin-"

"Yeter," Dean elini kaldırarak Marcus'un sözünü kesiyor ve bana bakıyor. "Ve ne olursa olsun, Luc, evin için üzgünüm."

Eğildim ve spor çantamı bir kez daha kaldırdım. Onu kampüse getirirken çok umutluydum. "Merak etme," diye cevap veriyorum. "Zaten pek de ev sayılmazdı."

Bilerek başını sallıyor. Benim nasıl yetiştirildiğimi anlayan biri varsa, o da odur. "Bunun arkasında kimin olduğunu bulacağız," diyor. "Ama bu zaman alacak."

Onun yanından geçip Rylie'ye bakıyorum ve ona cevap vermek yerine başka bir soru soruyorum. "Bir süre önce sana sorduğum kayıp kişi hakkında daha fazla bilgi edinebildin mi?"

Rylie'nin parmakları dizüstü bilgisayarının klavyesinde donup kalıyor ve gözleri önce Avalon'a sonra da bana kayıyor. "Hımm... tam olarak değil," diye cevap veriyor.

Parmaklarım spor çantasının askısına sıkıştı. "Bu da ne demek oluyor?"

Avalon onun yerine cevap veriyor. "Bu, bunu burada tartışamayacağımız anlamına geliyor," diyerek dikkatimi çekiyor. O da masanın altından sıyrılıp Dean'in yanına gidiyor. "Yarın antrenmandan sonra eve uğrayabilir misin?"

Kalbim umutla çarpıyor. Bu bir 'hayır' değil, bu da daha fazla bir şey olduğu anlamına geliyor. Kendimi kontrol edebilmem için her zerresine kadar ona sarılma ve bilgiyi silkeleme ihtiyacımı bastırmam gerekiyor. Beş yıldan fazla bekledim; bir yirmi dört saat daha hiçbir şey değil.

"Evet." Kelime hoyratça çıkıyor ve bilme arzusunun dizginleri gevşemeden önce dönüp uzaklaşıyorum.

Gerçeği öğrenmeye çok yaklaştım. Hissedebiliyorum. Bu gruba güvenmek bir hata değildi. Onları seçmek. Aslında, eğer beni istediğim şeye yaklaştırıyorsa, o zaman bu verebileceğim en iyi karardı.

MICKI

BU KADAR UZUN SÜRE GÖZ ÖNÜNDE SAKLANDIKTAN SONRA

Sanki onlardan biriymişim gibi normal insanların arasında yürüyorum. Toplumun kenar mahallelerinde yaşadım. Saklandım. Yozlaşmış işadamlarının dünyasında unutulmuş bir çocuktum. Sahte tıbbi belgelerin ve vasiliklerin altında gömülüydüm, eğer ülkenin yasalarından ve mahkeme sistemlerinden yararlanarak yapmamaları gereken her şeyi yapan insanlar tarafından ödenmeselerdi medya bayram ederdi. İyi giyimli işadamlarından oluşan bir kalabalığın arasından geçerken, adımlarımı sıklaştırarak ileriye doğru kayıyorum. Topuklarım bankanın zeminindeki parlak fayanslara çarpıyor. Bir adam yanlışlıkla omzuma çarpıyor ve sonunda kafasını kaldırıp bakıyor; birini rahatsız ettiğini fark ediyor. Daha da ötesi, aslında biri onun yolundan çekilmemişti.

Gözlüklerim burnumdan aşağı kayıyor ve uzanıp onları geri itiyorum. Benden bir özür beklediğinde -çünkü onun gibi erkekler başkalarına rahatsızlık verip vermediklerine bakmaksızın etraflarındaki herkesin kendilerine hizmet etmesini beklerler- ona sadece sırtıtıyorum ve yoluma devam ediyorum. Bakışlarının sırtımda olduğunu hissetmek beni takip ediyor.

Güzel.

Veznedarların olduğu yöne doğru ilerliyorum ve gişenin arkasındaki yabancı bir yüz, gözleri irileşerek beni tanımadan önce sırada duraklıyorum. Kötü giyimli sıksa adam aceleyle vezne sırasını takip ediyor ve sondaki kapıyı açıyor.

"Bayan Osman," adam. "Sizi tekrar görmek çok güzel. Bugün sizin için ne yapabilirim?"

Gülümsememi zar zor da olsa koruyorum. "Kocamın kutusunu görmek istiyorum."

"Elbette," diye hemen kabul eder. "Sadece bir dakika. Anahtarı almama izin verin, köşede buluşalım ve sizi oraya götüreyim."

Tezgâhın arkasında kayboluyor ve ben de kasa dairesinin bilindik yönüne doğru ilerleyip koridorun hemen dışında duruyorum. Parmağımdaki elmas yüzüğe bakıyorum ve yüzümü buruşturuyorum. Onu çıkarıp bir kanalizasyona atmaktan başka bir şey istemiyorum ama yine de bir amaca hizmet ediyor. Yani şimdilik parmağımda duruyor.

Ayrıca, bu yüzüğün en önemli unsuru olan kocam, daha doğrusu Thomas Kincaid'in iş ortağı artık resimde yok. Bayan Osman olarak maskeli baloya devam etmek sadece görevlerimi yerine getirmek için ihtiyacım olan her şeye erişmemi sağlıyor ve şimdilik istihbaratımı toplamayı bitirmem gerekiyor.

Sırtımı koridorun duvarına yaslıyorum. Yakında kendimi her şeyin başladığı yerde bulacağım. Eastpoint'i özlediğimi söyleyemem ama oradaki hayatımın sadeliğini özlüyorum. Başka şeyleri özlüyorum. Artık hak etmediğim şeyleri.

Banka müdürü, elinde bir anahtarlık ve bir anahtar kartıyla yan kapıdan çıkarken, "Bu , lütfen, Osman Hanım," diyor. Dış odaya açılan bir kapıya gelene kadar onu koridorda takip ediyorum. "Kocanızın ölümünü duyduğuma üzüldüm," diyor adam kartını başka bir odanın kapısının kenarına kaydırırken ve yeşil yanarken. "Eminim kalp kırıcı bir durumdur..."

Ne söylemeye çalıştığını biliyorum. Ne kadar uzun süredir evli olduğumuzu düşünürsek -ya da gerçekte olduğu gibi, evliliğimizin ne kadar kısa sürdüğünü. Yine de, sahte bir evlilikten başka bir şey değildi, Thomas'ın beni ve borcumu kullanılmış mallarıyla daha çok ilgilenen bir adama satması için sadece bir yoldu.

"Başsağlığı dilediğiniz için teşekkür ederim," diyorum sıkılmış dişlerimin arasından. "Anahtarı sizde mi?" diye sordu müdür, kapıyı açarken arkasına bakarak.

kasaya açılan son kapıyı açıyor ve bir anahtar halkası tutuyor.

"Evet," diye cevap veriyorum, çantamdan küçük metal bir anahtar çıkarıp elimde tutuyorum.

"Güzel, güzel," diyor terli bir gülümsemeyle. Son odayı ikiye bölen kafes telinden duvara doğru ilerliyor. Anahtarı oradaki kapıya sokuyor ve kapıyı açarak ikimizin de içeri girmesine izin veriyor.

küçük kilitli kutulardan oluşan duvara erişim sağladı. "Kocanızın belgelerini incelemeniz için sizi yalnız bırakayım mı?"

Aradığım kilitli kutuya doğru ilerlerken başımı sallıyorum. Yetmiş yedi numara. Çift yedili, şanslı bir sayı. İlerliyor ve geri çekilip içeriden küçük siyah kutuyu çekmeme izin vermeden önce kapının kilidini açıyor. "Buna gerek yok," diye cevap veriyorum. "Ben sadece avukat için içindekileri topluyorum. Bir daha geri dönmeyeceğim. Kocamın hesabı kapatılacak."

Banka müdürü durduğu yerde sarsılır ve şok olmuş gibi görünür. "Bayan Osman!" diye bağıyor. "Eğer güvenliğinizle ilgili herhangi bir endişeniz varsa-"

"Seninle hiçbir ilgisi yok," diyorum sertçe, anahtarı deliğine sokup kutunun üstünü kaldırırken sözünü kesiyorum. Yan tarafta sicime sarılmış küçük bir belge yığını duruyor ve onun yanında bir yığın yüzlük ve bir flash bellek de dahil olmak üzere birkaç ekstra parça var. Hepsini çıkarıp yanımda getirdiğim küçük çantaya dikkatlice yerleştiriyorum. İşim bittiğinde kutuyu kapatıyorum ve geri çekilip ona bakıyorum.

"Zor," diyorum. "Bana onu hatırlatan şeylerin etrafında olmak." Müdürün yüzü düşüyor ve kutuyu deliğine geri koymak ve dış kapıyı kapatmak için hareket ederken sempatik bir şekilde başını sallıyor.

"Elbette hanımefendi, ne kadar da ."

Sözlerim yalan değil. Jason Osman, bir daha asla düşünmek istemediğim bir adam. Kontrolcü. Aşağılık. Sapık. Thomas Kincaid'in birebir kopyasıydı, sadece zekâ eksikliği nedeniyle biraz daha az korkunçtu. "Kocanızın hesaplarını kapatmayı planlıyorsanız, üzerinden geçmemiz gereken bazı evraklar var."

Kasanın içindeki kafes odasından çıkıyorum ve o beni takip ederken dış odaya doğru ilerliyorum. Çantamın ağırlığı yan tarafıma ağır geliyor. "Bir randevu almam gerekecek," diye yalan söylüyorum. "Önce avukatımın ihtiyacı olan her şeye sahip olduğundan emin olmak istiyorum."

"Elbette," diye başını sallıyor müdür. Duraksıyorum, kapıyı kilitlemeyi bitirmesine izin veriyorum. Gerçekte, endişenin yerleşmeye başladığını hissedebiliyorum. Tüylerim diken diken oluyor. Çok fazla kamera var. Her hareketimi izleyen boncuk gibi küçük gözleri hissedebiliyorum. Bu kadar uzun süre görüş alanının dışında kaldıktan sonra, şehre dönmek bambaşka bir dünya.

Tüm bu gözleri ve sürekli gözetlemeyi görmezden gelmek kolay, ancak kaçmayı umduğum her şeye rağmen, şu gerçeği saklayamıyorum

Thomas içime saklanma ihtiyacını aşılamıştı. Ama yakında saklanmak diye bir şey kalmayacak.

Jason Osman. Kincaid malikanesindeki yangın. Eric Truman. Şimdi de bu, flash bellek. Diğer her şey kolayca yerine oturuyor. *Çok kolay*, diyor zihnimin arkasındaki küçük bir ses. Belki de çok kolay çünkü hiçbiri benim gibi birini beklemiyordu. Her şeyi aldılar ve parçaladılar, düşen bir av parçasının tekrar ayağa kalkıp savaşma şansı olmadığını düşündüler.

Evet, belki de krallıklarının yıkılması kolay olmalı. Ne kadar yükseğe tırmanılırsa, o kadar aşağıya inmek zorunda kalırlar.

Sadece bir tane kalana kadar listemdeki isimlerin ve eylemlerin üzerini yavaş yavaş çiziyorum.

Almak için geldiğim şeyi alarak bankadan çıktım ve siyah bir şehir arabasının arka koltuğuna geçtim. "Şimdi nereye, Bayan Michaels?" diye soruyor şoför, dikiz aynasından gözlerimi görebilmek için başını eğerek. Tanıdık bir isim duyunca omuzlarımdaki gerginlik hafifliyor. Bayan Osman değil. Sürtük değil. Amcık değil. Sadece... ben.

Belge paketini çekiyorum ve ilkini açıyorum. "Havaalanı," diyorum bilgileri taramaya başlarken.

Thomas beni Jason Osman'a satarak hata yaptı. Thomas Kincaid'i anlamak ve manipüle etmek daha zordu. Eski okul yöntemlerine fazla . Ama en azından bana bir şeyler öğretmişti.

Nasıl uyumlu olunur. Başkalarını etkilemeyi. Erkeklerle tam olarak istediklerini düşündükleri şeyi nasıl vereceğimi ve arzularını onlara karşı nasıl kullanacağımı. Hepsinden önemlisi, hayatlarını sona erdirecek bıçağı ne kadar derine saplayacaklarını.

Beni bir insanın düşebileceğı en derin çukura sürüklediğini sanıyordu ama aslında tek yaptığı bana böyle bir yerden nasıl çıkacağımı ve en tepeye nasıl yükseleceğimi öğretmek oldu.

Bir sonraki belgeye geçiyorum, gözlerim hesap numaralarının ve ekli isimlerin listesinde geziniyor. Hiç değilse Jason Osman bir konuda iyiymi.

Erişim.

Flaş belleğı çıkardım ve ona baktım. Ne gibi sırlar sakladığını bilemiyorum ama aklımda bir fikir var. Gözlerimi belgelere çevirirken onu parmaklarımin arasında döndürüyorum. Normal insanlar dünyayı sadece tek bir mercekten görürler. ne olduğunu görüyorlar. Oysa Thomas Kincaid gibi insanlar

Jason Osman - dünyayı kontrol edilecek yönleriyle görüyorlar. Paradan çok, gelir ve bilgi zenginliği görüyorlar. İşgücünde. İnsanların para kazanma becerilerini kontrol ederseniz, hayatlarını da kontrol etmiş olursunuz.

Beni yakalamak ve sahiplik sözleşmesine kilitlemek Thomas için çocuk oyuncağıydı. Beni elde etmek için annemi öldürdüğünü düşünecek kadar kibirli değilim. Hayır, eğer yaşasaydı, insanlığın bu yönünü asla bilemeyebilirdim. Bir parçam bu fikre karşı çıkıyor çünkü daha küçük bir parçam - hala kalan en küçük umut ve çocukluk parçası - onun yaşamış olmasını diliyor. Belki benim için her şey farklı olurdu. Belki *onun* için de farklı olurdu.

Gözlerimi kapatıyorum, şakağımı cama yaslarken bilgi satırlarını kesiyorum ve flash bellekle oynamayı bırakıyorum. Bunun yerine parmaklarımı küçük plastik ve metal parçanın etrafında kenarlar avucuma batana kadar sıkıyorum. Gözlüğüm yüzümün yan tarafına çarpıyor ve gözlerimi açmadan uzanıp gözlüğümü çıkararak yanımdaki koltuğa bırakıyorum.

Beş yıl uzun bir süre. Beş yıl insanları değiştirir. *O da aynı olacak mı?* Merak ediyorum. *Yoksa babası gibi mi olacak?*

Olmaması için dua ediyorum. Eğer bu dünyada bir Tanrı varsa, beni terk etmiş olsa bile... lütfen Luc'un beni mahveden canavar gibi olmasına izin verme.

Kapalı gözlerimin arkasında bir ıslaklık oluşuyor. Kirpiklerime dokunuyor ve onları birbirine yapıştırıyor. Duygularımı tekrar kontrol altına aldığımı emin olana kadar gözlerimi açmayı reddediyorum. Keskin bir nefes alarak doğruluyorum ve kucağımdaki sayfalara yeniden odaklanıyorum.

"Kaptana rotayı nereye çevirmesini söyleyeyim?" diye soruyor şoför bizi New York'un kalabalık caddelerine doğru yönlendirirken.

Dikkatli hareketlerle flaş belleği çantama sokuyorum ve ardından kâğıtları yeniden katlayarak yerlerine yerleştiriyorum. Hepsini bir arada tutmak için sicimi yeniden büküyorum ve bunu yaparken parmaklarımın titremesini görmezden geliyorum.

"Eastpoint," diyorum sonunda, sesimi olabildiğince sabit tutarak. "Kaptana Eastpoint Üniversitesi'nin dışındaki özel havaalanına gittiğimizi söyle."

Bakışlarımı pencereye çeviriyorum ve caddede yürüyen insanları izliyorum, arabalar birbirinin etrafından dolanıyor, sarı taksiler zamanlarının önüne geçmek ve bir sonraki işe yetişmek için birbirlerinin önünü kesiyor. Şehrin hızlı temposunu Eastpoint'te bulamayacaksınız. İçinde-

beni çok daha kötü bir şey bekliyor. Elimden gelse kaçacağım bir şey.

Ne yazık ki, koşmak kadar bencilce bir şey yapmak artık benim için söz konusu değil. Belki başı dertte olan tek kişi ben olsaydım, o zaman... Başımı sallayarak bu fikri bir kenara bırakıyorum. Bu artık sadece benimle ilgili değil. Bu artık benden çok daha büyük. Planımın son aşamasına geçme vakti geldi ve bu da geri dönme vakti anlamına geliyor.

Luc'u dahil etmenin
zamanı geldi. Onu
kullanmanın zamanı
geldi.

LUC

"OROSPU ÇOCUĞU." BİR VÜCUT BANA ÇARPARKEN KÜFÜR AĞZIMDAN KAÇTI. Önden. İki yüz küsur kiloluk kas yığını neredeyse beni devirecekken birkaç saniyeliğine dengemi koruyabiliyor ve topuklarımı yere basıyorum. Ancak bu birkaç saniye oldukça hızlı geçiyor ve doğrudan kıkımın üstüne düşüyorum. Kaskımın arkası yere çarptı. İçindeki yastık bile kulaklarımdaki çınlamaya pek yardımcı olmuyor.

Bugün ilk kez olmuyor ve böyle devam ederse son da olmayacak ama bu muameleden bıkmaya başladım. Kenarda Dean ve Koç yan yana durmuş, taş suratlarıyla olanları izliyorlar. Hiç şüphe yok ki, eğer bu konuda bir şey yapmazsam, Dean onların lanet takımında başarılı olamayacağımı söylemek için her türlü nedeni bulacaktır. Bunun olmasına izin verme şansım yok.

Başımı sallayarak ayağa kalkıyorum ve takım arkadaşlarıma el sallıyorum. "Yine mi," diye çıkışıyorum.

Savunma hattını hemen yenilemek yerine, ekip -Neredeyse senkronize bir şekilde Dean ve koça doğru dönerler. Koç onlara başıyla selam veriyor ve sonunda onlar da kendilerini yeniden ayarlıyorlar. Benim de içinde bulunduğum sıra, onlar da kendilerini yeniden ayarlarken ayaklarını sürüyerek ilerliyor. Ben aptal değilim. Bu piçler benim tarafımda değiller -uyguladığımız sahte oyunlara ve olmaları *gerektiği* gerçeğine rağmen. Düdük her çaldığında rakip hat koşuyor, doğruca bana yöneliyor ve hiçbirisi yardım etmeye çalışmıyor. Şimdiye kadar sayısız kez yere serildiğim için vücudum ağrıyor.

Eastpoint'te olmak benim için yeterli değil. Bu lanet takımda olmalıyım. Dean beni yerimden etmek için tehdit edebileceğini düşünebilir ama ben burada olmayı hak ediyorum. İstedigimi elde etmemi hiçbir şey engelleyemez. Eastpoint'in kralı bile.

Düdük çaldığı ve geri sayım başladığı anda kendimi hazırlıyorum. Bir ayağımı yana doğru kıvrıyorum ve diğer sıradaki en iri herif bana saldırırken öne doğru eğiliyorum. Vurmadan bir saniye önce yana doğru kayıyorum ve yanımdan geçip gitmesine izin veriyorum. Top başımın üzerinden uçarak koşucumuza doğru gidiyor ve ben de ona doğru havalanıyorum.

Bağırışmalar başladı. Bir sonraki rakip oyuncuyu itip yere düşürüyorum, önümdeki adamı korumak için neredeyse kafasının üzerinden sıçrayarak yerden kalkıyor ve topu ustalikle yakalıyor. Arkamdan daha fazla homurtu ve bağırış geliyor, ama koşucu onları görmezden geliyor ve ben de öyle yapıyorum. Birlikte saha çizgisinden aşağıya, doğrudan kaleye doğru ilerliyoruz.

Bacaklarım altımda pompalanıyor, ayaklarım çimleri tokatlıyor. Kalbim kulaklarımda çarpıyor. Kafamın içinde geri sayıyorum, dünyanın hızla geçip gidişini izliyorum. Önümdeki takım arkadaşımı geçmemek için yavaşlamak zorundayım. Arada bir arkama bakıyorum ve bir gölge ayaklarımın üzerinden geçip beni hazırlıksız yakaladığında duruyorum ve durmasaydım benim olacağım yerde başka bir adamın yüzüstü yere kapaklanmasını izliyorum.

Pislik herif. Yine de sırtıyorum ve zaten ağrıyan bacaklarıma daha fazla enerji yükleyerek onun üzerinden atlıyorum. Saniyeler sonra adamım kaleye ulaşıyor ve topu yere vurup yere yığılıyor, göğsü hızlı hareketlerle inip kalkıyor.

Arkamda bir düdük çalıyor ve sonunda kendime nefes almak için bir an veriyorum. Nefes üstüne nefesi ciğerlerime çekiyorum, boğazımı tırmalayan bu hissin acısıyla uzanıp kaskımı çıkarıyorum, dönüp Koç ve Dean'e bakıyorum, onlar çok daha yavaş bir tempoyla yaklaşıyorlar.

"Eee?" Dean önümde duraklayan Koç'a bakarak soruyor. "Ne düşünüyorsun?"

Koç başını sallayarak "Yetenekli" diye cevap veriyor. Kaskım ayaklarımın dibine düşüyor ve bir elimi terden kayganlaşmış saçlarıma sürüyorum; saç telleri şakaklarıma ve enseme yapışıyor. "Eğer takım onu sahada öldürmemeyi başarabilirse, o zaman bize iyi geleceğini düşünüyorum." "Bunu fark eden tek kişinin ben olmadığımı sevindim," diyorum.

yanımızdan koşarak geçerken rakip takım üyelerinden birkaçına göz atıyor.

arkadaşlarını yere yatırdılar. Abel, Marcus ve Braxton gelir ve kendi kasklarını çıkarırlar.

Marcus, "Gruba tam olarak uymuyor," diyor. Dean bana kaşlarını çatıyor. "Belki değil ama olabilir."

Abel arkadaşına şok olmuş olsa da karanlık bir bakış fırlatır. "Gerçekten de onun katılmasına izin vermeyi düşünmüyorsun, değil mi?" diye sorar.

Dean omuz silkiyor. "Bu Koç'a bağlı," diye yanıtlıyor. "Ama günün sonunda kurallara göre oynuyor ve senin küçük engelini aşmayı başardı, değil mi?"

Abel küfredip arkasını dönüyor ve tepinerek uzaklaşıyor. Grubumuz onun gidişini izliyor ama ben onun argümanları hakkında özel bir şey hissetmiyorum. Benden neden nefret ettiğini anlıyorum, bu onun içinde çok uzun zamandır var. En azından Dean eski rekabetin karar vermesine engel olmasına izin vermiyor gibi görünüyor. Tüm gözler koçun üzerinde.

Koç yanağındaki sakal çıkıntısını kaşıyor ve başını sallıyor. "Sahaya çıkma konusunda söz vermiyorum," diyor sonunda. "Antrenman sırasında sahada nasıl davrandığını görmem gerekecek ama gelmeye başlayabilirsin ve bir sonraki maçta karar veririz."

"Yani ben ikinci adam mıyım?" Sanırım.

Marcus bir hırıltıyla yanımdan geçip gidiyor. "Hak ettiğinden daha iyi," diye mırıldanıyor ve giderken omzumu kontrol ediyor. Dişlerimi sıkıyorum ama hakareti duymazdan geliyorum.

"Şimdilik," diyor Koç, dönüp uzaklaşmadan önce panosunu düzeltiyor.

Dean sırtımı sıvazlıyor. "İyi şanslar dostum," diyor.

Brax sadece başını sallıyor ve ikimizi yalnız bırakarak uzaklaşıyor.

"Şans istemiyorum," diyorum. "Sadece bir şans istiyorum."

Dean bir adım geri çekilerek, "İşte şimdi anladın," diye cevap veriyor. Kollarını kavuşturuyor ve neredeyse beklenti içinde bana bakıyor. "Bununla ne yapacaksın?"

Kaşlarımı çatıyorum. Onlara lanet bir çocuk oyuncağı olmadığımı kanıtlayacağım. En az onlar kadar güçlü olduğumu. Yıllarca onların saçmalıklarına katlandım. Neredeyse aynı hayatı yaşadım ve hepsini tek başıma yaptım. Bunu yüksek sesle dile getirmek yerine, sadece eğilip kaskımı bir kez daha elime alıyorum ve yüzeydeki ot parçacıklarını fırçalıyorum.

"Bu gece için hala anlaştık mı?" Ben soruyorum.

Başını salladı ve arkasını döndü. Birlikte sahaya geri dönüyoruz. "Git ve soyunma odasında üstünü değiştir. Evime nasıl gideceğini biliyorsun. Seninle orada buluşuruz."

Başımı sallayıp hızlanıyorum, o etrafta dolanan ekibin geri kalanını uyarmak için durduğunda yanından koşarak geçiyorum. Onlara ne söylediğini şimdiden tahmin edebiliyorum. İstedığınızı elde etmek kolay değil ve Tanrı biliyor ki ben bunun için herkesten daha fazla mücadele ettim, ama lanet olsun, iyi hissettiriyor.

Ben duştan çıktığımda çocuklar çoktan soyunma odasına dönmüşlerdi. Grup içeri giriyor, ben yeni görev yerime doğru ilerlerken tüm gözler benden kaçıyor. Çabucak kurulanıyorum ve kot pantolonumu giyiyorum. Soyunma odalarından çıkıp, futbol stadyumunun altındaki yeraltı odalarının ağzından otoparklara doğru ilerlerken giyinmeyi bitiriyor ve spor çantamı yanıma alıyorum.

Porsche'm otoparkın en arkasında, meraklı gözlerden ve diğer araçların çoğundan uzakta duruyor. Yolun yarısına geldiğimde kafamı kaldırdım ve kaputun üzerinde oturan sarışını gördüm. Başını bana doğru çevirdiğinde neredeyse kendi ayaklarıma takılarak duruyorum.

Bir anda bir duygu seli göğsüme çarpıyor, dokunaç gibi kollarıyla boğazımı sarıyor ve beni boğuyor. *Bu ... Ama bu o. Bu o.* Bunca yıldan sonra, hiçbir şey değişmemiş gibi tam karşımda oturuyor.

Bakışlarım yüzünden vücudunun uzunluğuna, kaputun üzerinde uzanan vücuduna doğru kayıyor. Varlığını bu kadar belli etmesine gerek yoktu -sanki onu özleyebilirmişim gibi. Yine de, gözlerim onun her santimini yemekte tereddüt etmiyor. Giydiği bol tişörtten kesik jean şortuna ve alçak topuklu botlarına kadar. Bacak bacak üstüne atmış, doğal olarak bronzlaşmış teninin gerginliği şortunun açık mavisine ve Porsche'mun boyasına karşı koyu.

Aman Tanrım. Başımı sallayıp gözlerimi kırpyorum, gördüğüm şeyin bir yanılsama olduğundan . Bir rüya. Bir halüsinasyon. Ancak birkaç kez göz kırptıktan sonra bir sonuca varıyorum.

Bu gerçek. *O* gerçek. Ve bütün gecem tersine döndü. Sanki düşüncelerimin yönünü sezmiş gibi Micki taktığı geniş, karartmalı güneş gözlüklerini çıkarıyor ve sonunda yumuşak kahverengi gözlerini net bir şekilde sağlıyor. Eski- Ama artık yumuşak değiller. Soğuk ve karanlık.

Kapüşondan sıyrılıp bana doğru bir adım attı. Yine de tek kelime etmedim. Söyleyemem. Söylemek istediğim o kadar çok şey var ki, onu bir daha gördüğümde -sonunda bulduğumda- söylemeyi planladığım o kadar çok şey var ki. Şimdi, tüm bu planlar benden kaçıyor. Her kelime. Her cümle. Kafamdaki her lanet düşünce *onun* karşısında uçup gidiyor.

Nefes alıyor muyum? Sanki gibi hissediyorum. Göğsüm ağrıyor, sanki biri göğüs kafesimi yumruklamış ve kalbimi avucunun içine almış gibi.

Sonra, tüm ıslak rüyalarımın, tüm kâbuslarımın nesnesi ağzını açıyor ve beş yıldır ondan duyduğum ilk şeyi söylüyor. O mükemmel pembe dudakları açılıyor ve ifadesini yumuşatıyor.

"Selam, Luc."

İki kelime ve ben kayboldum. Sertçe nefes alıyorum. Göğsüm sıkışıyor, o sızı daha da derine iniyor. Kalın bir boğazın etrafında, ona doğru bir adım atıyorum ve spor çantamın kolumdan kayarak yere düşmesine izin veriyorum. Kayışı bırakıp devam ediyorum.

Tam önünde durana kadar onun ne kadar gerçek olduğunu fark etmedim. Uzanıp omzunun yanından bir tutam saça dokunuyorum. Kaldırıyorum ve parmaklarımın ucundaki yumuşak ipeksi dokuyu hissediyorum. Ancak o zaman karşılık veriyorum. Ancak o zaman onun adını söylüyorum.

"Micki."

LUC

16 YAŞINDAYIM.

Yaklaşık yüz yıl önce Eastpoint'e yerleştığımızdan beri nesillerdir aileme ait olan köhne Kincaid malikânesinin arkasındaki tepede otururken tüm arzularımın nesnesini görüyorum. Aşağıdaki vadiye ve ötesindeki şehre bakan yaşlı meşe ağacının hemen yanında. Onu rahatsız etmemek için mümkün olduğunca sessiz hareket ederek ona doğru ilerliyorum ama ona ulaşmama saniyeler kala dönüp arkasına bakıyor ve sanki orada olduğumu başından beri biliyormuş gibi sırtıtıyor. Bunu nasıl yapıyor, asla bilemeyeceğim.

"Her seferinde bir fil sürüsü gibi tepeye tırmanırsan sessiz olma konusunda asla daha iyi olamazsın," diyor Micki hafifçe.

Öfkeyle yanına çömelip kıcımlı çimenlerle kaplı tümseğe bırakıyorum ve bacak bacak üstüne atıyorum. "Hepimiz senin algılama yeteneğinle doğmuyoruz," diye cevap veriyorum, "ve ben de tepinmiyordum. Başka biri olsa beni gördüğüne şaşırırdı."

Sarı saçlarından bir tutam çıplak omzuna düşüyor ve önünde ne yapıyorsa onunla çalışmaya devam ederken onu geri itiyor. "Ben başka biri değilim," diyor.

Hayır, değil. MiKayla Michaels'ın ne kadar özel olduğunu herkesten iyi biliyorum. Zeki, arkadaş canlısı ve o kadar tatlı ki, onu her öptüğümde çürümeye başlamamış olmam bir mucize.

Dürtüye karşı koyamayıp uzanıyorum ve omzunun üzerinden bir kez daha kayan saçının o kısmını yakalıyorum. Saç telini parmaklarımın arasına alıp ileri geri ovuyorum. İpek gibi kokuyor

Sabun ve vanilyanın baş döndürücü bir karışımı. Yüzüme götürüp içime çekiyorum.

"Tuhaf." Yorumunu görmezden geliyorum. Yine de geri çekilmedi.

Önündeki toprak yığınının küçük bir tepe haline getiriyor ve çıplak, kir bulaşmış elleriyle üst üste yığıyor. "Ne yapıyorsun?" diye soruyorum.

"Vakit geçiriyorum," diye yanıtıyor. "Ne zamana kadar?"

Uzun parmaklı elleri toprağın ve çimenlerin üzerinde duraklıyor ve başını kaldırıyor. İşte o zaman iyi olmadığını anlıyorum. Ağzının kenarlarında gerginlik ve kaşlarının ortasında buruşuk bir v var. "Micks?" Saçlarını bırakıp onun yerine yüzüne uzanıyorum ve yanağını avucuma alıyorum. " var?"

Utangaç bir kız gibi benden uzaklaşmıyor. Benim Mic-ki'm değil. İç çekiyor ve yüzünü elime daha çok yaslayıp sıcaklığımı arıyor. Teni buz gibi. *Ne zamandır burada?*

"Onu görmeme izin vermiyor." Donup kaldım. Micki'nin sözleri göğsümün tam ortasına bir hançer saplanmasına neden oluyor. Suçluluk duygusu. Ona verecek hiçbir bilgim yok ve ona yardım edecek gücüm de yok.

Dişlerimi gıcırdatıyorum ama parmaklarımı yüzüne karşı yumuşak ve kayıtsız tutuyorum. "İyi olduğuna eminim," diye onu rahatlatmaya çalışıyorum ama işe yaramıyor. Kendi gözleriyle görene kadar hiçbir şey işe yaramayacak.

"Sadece birkaç hafta oldu," , "bir seyahatten yeni döndüler.

."

"Aylar," diye sözümü keserek beni düzeltti.

Okulumdaki hiç kimse sözümü kesmeye cesaret edemez. Kızların hiçbiri benim yanımda beyinsiz aptallar gibi davranmaktan başka bir şey yapamaz, yapamıyorlar da. Micki okulumdaki kızlar gibi değil. Kahretsin, hayatımda tanıdığım hiçbir kıza benzemiyor. O daha iyi. Çok daha iyi. Ve o haklı.

"Hasta olduğunu söylüyor," diye deniyorum ama bunun ne kadar saçma olduğunu biliyorum. Micki'nin annesini görmemesinin bir nedeni var - babamın onu bu kadar sıkı kilit altında tutmasının bir nedeni var ve ben bunun nedenini merak etmekten korkuyorum.

Micki, "Ona inanmıyorum," diye yanıtıyor.

Evet, anlıyorum. Babam nadiren de olsa doğruyu söyler. Bu sefer neden bir istisna olsun ki?

Büyük, parlak kahverengi gözleri benimkilerle buluştuğunda nefesimi tutuyorum ve ben daha bir şey söyleyemeden tekrar konuşuyor. "Bir sorun var," diyor.

Hay sikeyim. Ağzımdan dökülmek üzere olan sözcüklere karşı dişlerimi sıkıyorum. Micki'nin böyle şeyler için bir hissi vardır. Ne zaman bir şeyin yanlış ya da eksik olduğunu söylese, genellikle öyledir. Temelsiz güvenceler vererek ona hakaret etmeyeceğim. Başparmağım yanağından yukarı, dudaklarına doğru kıvrılıyor.

"Onunla konuşacağım," diyorum. Her ne kadar istemesem de. Babamla konuşmaktansa canlı canlı derimi yüzmeyi tercih etsem de, eğer onun içinse, bunu yapacağım.

Micki, "Onunla tekrar telefonda konuşmak istemiyorum," diye ısrar ediyor. "Onu görmek istiyorum."

Başımı sallıyorum. Tabii ki annesinin ölmediğinden ya da ölmekte olmadığından emin olmasının tek yolu onu kendi gözleriyle görmesi, ama Micki'nin tuhaf öngörü yeteneğini bildiğim için bunun mümkün olmayacağını hissediyorum.

"Onu görmek istediğini söylerim," diye kabul ediyorum.

Micki iç geçiriyor ve zaman geçirmek ve zihnini meşgul etmek için inşa ettiği küçük kirli kaleyi görmezden gelerek bana doğru dönüyor. Öne doğru eğiliyor ve yüzü göğsüme bastırırken elim sırtından aşağı düşüyor.

"Seni özledim," diye mırıldandı. "Sen okuldayken."

Kollarımı ona doluyorum ve arkama yaslanıyorum, bir şekilde üstüme yatana kadar onu çekiyorum. Onun bu kadar yakınımda olması - vücudu, kokusu - ergenlik hormonlarıma cehennem gibi geliyor, ama bunu istiyorum. Bunun hiç bitmesini istemiyorum. "Seni özledim güzel kız," diye fısıldıyorum.

Baş göğsüme yerleşiyor ve orada yatıyor, kulağını kalp atışlarıma dayıyor ve onun için ne kadar hızlı attığını duyup duymadığını merak ediyorum. Etrafımızdaki rüzgar büyük meşe ağacının yaprakları arasından süzülürken uzun bir süre böyle yatıyoruz.

Bir süre sonra konuşuyorum, sesim ilk başta kullanılmadığı için kısık çıkıyor. "Belki babamla konuştuğumda benimle okula gelmede bir sakınca olup olmadığını sorabilirim," diye öneriyorum.

Micki gülüyor, ama bu eğlenen bir ses değil. "Bunun olmasına asla izin vermez," diye yanıtlıyor. "O eski kafalıdır."

O haklı. Haklıdan da öte. Babam sadece eski kafalı değil, tam anlamıyla ilkel. Kadınların okula gitme hakkı olduğuna inanmıyor, hele de erkeklerle birlikte. Annemin hiç kız çocuğu doğurmamış olması muhtemelen iyi bir şey. Eğer bir kızım olsaydı kim bilir kız kardeşime neler yapardı. Micki'yi kendime yaklaştırıyorum.

"Sonsuza kadar gitmeni engelleyemez," diyorum.

"Hayır," diye kabul ediyor. "Gözleri ondan uzak tutmak için yasalara bir dereceye kadar uysa bile, çevrimiçi derslere katılmama izin vermekten son derece mutlu ve fikrini değiştireceğinden şüpheliyim." Beni iterek doğruluyor ve ben de onu takip ediyorum. "Ayrıca," diye devam ediyor, "en azından bu şekilde istediğim hızda ilerleyebiliyorum."

Eastpoint'e doğru bakıyor. "Yine de aynı okula gitseydik," diyorum elimi onunkinden çekip kollarımı beline dolayarak onu bir kez daha göğsüme doğru çekerken, "yakalanmadan her türlü şeyi yapabilirdik."

Ellerimi yanlarına doğru kaydırırken keskin nefes alışları kulaklarıma müzik gibi geliyor. Göğüsleri tam orada, ulaşabileceğim bir yerde. Omzunun üzerinden baktığımda, v yakalı tişörtünün altındaki çukur vadiyi görüyorum. Onları çekip çıkarmak istiyorum. Onları öpmek. Yalamak. Altımda ya da üstümde kıvranıp daha fazlası için yalvarana kadar emmek.

Kalçaları bacaklarımin arasında bir sıkılıp bir açılıyor. "Luc..." Nefes nefese fısıldaması beni daha da sertleştiriyor, ta ki sikim kot pantolonumun içinde onun sırtının küçük kısmına çarpana kadar. Ondaki gelen her küçük kısıpırtı ya da hareket dişlerimi gıcırdatmama ve zar zor bastırılmış bir canavar olana kadar ihtiyacımı bastırmama neden oluyor.

Başım aşağı eğiliyor ve dudaklarımin boğazına bastırıyorum, saçlarını yolumdan çekip teninin tadına bakıyorum. Tenini öperken hırıltılı bir sesle, "Şu küçük ekose üniforma eteklerinden birini giysen," diyorum. "Çok ateşli olurdu."

Kıkırdıyor, ama sanki başka şeylere odaklandığı için gülmek için fazla çaba sarf edemiyormuş gibi sesi hala havadar - başka şeyler de benim ağzımın onun üzerinde olması. "Düşündüğün şey bu mu?" diye soruyor. "Belki de lisenin ön koridorunun merdiven boşluğunun altında beni becermek?"

İnledim. "Evet amına koyayım," diye mırıldandım. "Ders arasında seni oraya çeker, eteğini kaldırır ve tam buraya gelirdim..." Ellerim güneşe doğru ilerleyip bacaklarının arasına dalarken sözlerim dağılıyor.

Parmaklarımin bol pamuklu şortunun bel bandının altında yolunu bulduğunda Micki nefes nefese kalıyor ve bana doğru yükseliyor. Sıcaklığı avuçlarımin yakana kadar daha da aşağı itiyorum. "Benim için çok ateşli ve ıslak olacaksın, tıpkı şimdi olduğu gibi," diyorum ona.

"Ben o kızlardan değilim," dedi pantolonunun altından. "Sana izin vermezdim-" "Siktir git mi?" İnkâr cümlesini sırtarak bitiriyorum.

"Sen

Öyle düşünmüyor musun? İstediğim zaman oldukça ikna edici " Ben-

Sözlerimi iki parmağımla birleştirerek külotunun altından geçip tam kalbine girdim. "Ve ben her zaman seninle olmak istiyorum Micki."

"Luc." Adım dudaklarında bir yakarış, daha fazlasını talep eden sertleşmiş bir yakarış. Başımı çeviriyorum ve yanağına hızlı bir öpücük konduruyorum.

"Ne istiyorsun, güzel kız?" diye sordum. "Sana vermemi istiyorsan bana söylemelisin."

Bunun yerine başını sallayarak, "Bunu yapmamalıyız," diyor. "Burada olmaz. Güvenlik kameraları-"

"Kameralar burayı o kadar iyi göremiyor," diye kestim sözünü. "Evi korumaya odaklanmış durumdalar, parmaklarımın altında parçalanmanı izlemeye değil. Bana güvenmiyor musun?"

Parmaklarımı içinde kıvrıp onu çılgına çevirdiğini bildiğim o noktaya ulaştığımda inliyor. Bu noktayı hiç geçmemiştik. Dokunuşlar, öpücükler ve vücutlarımızın mahrem kısımlarındaki ağızların ötesinde, ama yakında. Yakında, onun her şeyine sahip olacağım. O zamana kadar beklemek cehennem gibi.

"Baban..."

"Onu düşünme," diyorum ona, sesim keskin. "Onu asla aramıza sokma. Onun bununla hiçbir ilgisi yok. Seninle ve benimle hiçbir ilgisi yok. Nedir bu?" Parmaklarımla amını sikiyorum. "Söyle bana."

"Luc, lütfen..."

Başımı sallıyorum ve boştaki elimle uzanıp çenesini kavriyorum ve bana bakmak zorunda kalana kadar başını avucumun içinde tutuyorum. "Bunun ne olduğunu söyle bana?" Emrediyorum.

Gözleri açılıyor ve kirpikleri dalgalanıyor. "Senin. O senin."

İçimde bir şeyler gevşiyor. "İşte böyle," diyorum, parmaklarımı ileri geri, içeri dışarı iterek. Kasları kenetleniyor, beni tüm gücüyle sıkıyor. "O benim. Sen benimsin, güzel kız."

Dudakları ayrılıyor ve kasları kasılırken çığlık atıyor ve yukarı doğru eğiliyor. Parmaklarımın üzerine boşalırken aşağı dalıyorum ve dudaklarımı onunkilerin üzerine kapatıyorum. Önümde titreyen bir karmaşa haline gelene kadar onu sıkıp kuruturken orgazmının seslerini yutuyorum. Sonunda parmaklarımı amından ve şortundan çektiğimde göğsüme yaslanmış, nefes nefese yatıyordu.

Parmaklarımı dudaklarıma götürüp kalanını emerken Micki'nin iri kahverengi gözleri açılıyor. Yüzü ve yanakları kızarıyor ve tadının son kalıntılarını yalamayı bitirir bitirmez sırtıyıyorum

parmaklarımdan. "Hadi, güzel kız," diyorum. "Eve geri dönelim, senden daha fazlasına açım."

Micki geri çekiliyor ve dönüyor, elleri ve dizleri üzerinde sürünerek ayağa kalkarken kolumu tokatlıyor, hâlâ kızarıyor. "Luc Kin- caid, sen toplum için lanet olası bir tehlikesin," diye tersliyor.

Kendimle gurur duyarak gülümsüyorum. "Sadece senin için bebeğim," diye söz veriyorum, ben de ayağa kalkarken. Elini tutuyorum ve ikimiz birlikte tepeden aşağı, büyük eve doğru ilerliyoruz.

Ancak biz yaklaşırken ön kapıda tanıdık ve pek de hoş karşılanmayan bir figür beliriyor. Ken Carpenter - babamın özel sekreteri. Gagaya benzeyen burnu geri kalanından önce geliyor ve arkaya kaymış saçları galonlarca yağa bulanmış gibi görünüyor.

"Bölmek istemezdim ama Üstat Thomas beni bazı kötü haberlerle gönderdi."

"Haberler mi?" Tekrar ediyorum.

"Talihsiz mi?" Micki .

Ken ona dönüyor, gözleri ne düşündüğüne dair hiçbir ipucu vermeden ince bedeninde geziniyor. Bir yılan gibi. "Bunu size söylediğim için üzgünüm Bayan Michaels, ama anneniz bir hastalıktan dolayı vefat etti."

Micki'nin eli benimkini sıkıca kavıyor ve dehşet içinde ona bakıyorum. *Yanlış bir şeyler var.* Micki'nin önceki sözleri bir yük treninin tüm inceliğiyle kafama çarpıyor. O asla yanılmaz.

"Öldü mü?" Micki'nin sesi boş geliyor. Tereddüt etmiyorum - Ken'in orada olmasını umursamadan, tüm bunları babama rapor edeceğinden emin olmamı umursamadan- onu yakalıyorum ve yere yığılırken kollarıma çekiyorum. "Hayır... Söyleyemedim... Söylemedim..."

Gözyaşları gömleğimin önünü ıslatıyor ve Micki ağlarken bana sarılıyor. "Özür dilerim," diye fısıldıyorum saçlarına. "Çok üzgünüm Micki."

Beni duyup duymadığını bilmiyorum çünkü cevap vermiyor. Onun yerine daha çok ağlıyor. Onu ayakta tutan tek şey kollarım ve kısa süre sonra bu da bacakları için yeterli olmuyor. Uzanıp bir kolumu dizlerinin altından geçiriyorum ve onu göğsüme doğru kaldırıyorum.

"Micki'nin annesiyle ilgili düzenlemeleri sonra konuşuruz," diyorum Ken'e, onu geçip evin içine doğru taşırken.

Ken başını hafifçe eğiyor. "Efendi Thomas bir iki gün içinde eve dönecek," diye yanıtlıyor. "O çoktan özgür-

ama tabii ki Bayan Michaels ile g r   mek isteyecektir."

Di  lerimi sıkıyorum ama s  yleyecek ba  ka bir   ey yok. Hen  z sekiz ya  ında bile de  ilim. Kendime ait hi  bir   eyim yok. Param yok. Evim yok. Benim adıma hi  bir   ey . Onun i  in ne yapabilirim? Bu ne anlama geliyor ki?

Aklıma yeni bir d    nce geldi. Micki'ye   imdi ne olacak? Annesi sahip oldu  u tek   eydi. Tek ailesi. Devlet onu alacak mı? Babamın, artık annesini becermedi  i halde onun burada,   atısı altında kalmasına izin verecek kadar nazik oldu  unu hayal edemiyorum. Devletin onu en iyisi olabilir, ama...

Hı  kırıkları sertle  ip ellerim onun etrafında sıkıla  ıyor. Bunun olmasına izin veremem.

Bazı insanlar ruh e  leriyle tanışmak i  in bir   m  r boyu bekler. Ben benimkiyle 14 tanıştım. MiKayla Michaels. Zeytin tenli. K    k belli. Oval bir y  z ve Afroditi utandıracak bir a  ız; MiKayla Michaels'la tanışmaktaki mutlak   ansımı fark etmeyecek kadar kibirli de  ilim.

Ama   u anda kendimi   anslı hissetmiyorum. K    k bir hareketle bu kızın elimden   ekilip alınaca  ını ve hayatımdan sonsuza dek   ıkaca  ını hissediyorum.

Ve bunu durdurmak i  in yapabilece  im hi  bir   ey yok.

MICKI

GÜNÜMÜZ...

O daha uzun. Hayır, bundan daha fazlası, *daha iri*. Ayrı kaldığımız süre içinde, bir zamanlar tanıdığım ince genç çocuk bir erkeğe dönüştü. Artık bir futbolcunun gerçek duruşuna sahip. Geniş omuzlar, kaslar... Hepsi güçlü, üçgen bir bele doğru inceliyor. Hala bir sörfçü ya da yüzücü gibi zayıf, ama vücudunda ve yüz hatlarında sadece zamanın ona verebileceği bir kesim var.

Geçtiğini görmek için burada olmadığım zaman. Çok daha fazlası gibi benden çalınan zaman.

Aracın önünde, onun önünde kayıyorum, onu izliyorum ve daha fazla bir şey söylemesini bekliyorum. Adımdan başka bir şey. Ne tür bir tepki beklediğimden tam olarak emin değilim ama bu sessizlik değildi. Bu garip gerginlik. Belki de kendimi bu şekilde tanıtmak iyi bir fikir değildi ama indiğim andan itibaren kıyafetlerimi değiştirmek, malzemelerimi bırakmak ve Eastpoint'e gitmek için daha fazla beklemek istememiştim. Zaten çok fazla zaman kaybettim ve daha fazla kaybetmek istemiyorum. Her saniyenin değerli olmasını istiyorum.

Eli saçlarımdan kayıyor. Birkaç sessizlik atımından sonra yutkunup bakışlarının yoğunluğundan uzaklaşıyorum ama yüzümün yan tarafındaki dikkatinin yakıcılığı geçmiyor. Kollarımı kavuşturuyorum - koruyucu bir jest, biliyorum, ama kendimi durduramıyorum.

"Bir şey söyleyecek misin?" Ben soruyorum.

"Senin gerçek mi yoksa hayalimin bir ürünü mü olduğunu anlamaya çalışıyorum," diye yanıtlıyor.

"Ben gerçeğim," diyorum ona sessizce, arkama bakarak. "Ve geri döndüm." "Görünüşe göre." Bir vuruş daha. "Hangi cehennemdeydin?"

sonunda sorar.

"Bu uzun bir hikâye," diye cevap veriyorum. "Ama mesajımı aldığını biliyorum." Kaşlarını çattı. "Mesajını mı?"

Kaşlarımı çatıyorum. "Senin için değil," diyorum, "Thomas içindi."

"Bu ne demek, ev mi?" "Ev ne demek?"

sorusunu sordu. Gözleri büyüdü ve benden bir adım geri çekildi. Tekrar nefes alabiliyorum. "Evimi yakan *sen miydin*?"

"Son beş yılda pek çok şey oldu," diyorum. "Bilmediğin pek çok şey."

"O zaman söyle bana." Bu bir soru değil, bir teklif değil, hatta bir rica bile değil. Bu bir talep. Onunla ilgili değişen bir başka şey de bu. Eskisinden çok daha buyurgan ve kendinden emin. Hatırladığım ergen kabadayılığı sadece bir yüz ifadesiydi, benim yanımdayken buruşan bir şeydi. Yine de beş yıl geçti ve ilişkimiz değişti. Ona karşı eskiden duyduğum güveni duymuyorum ve eğer intikamımı almak istiyorsam bunu geri kazanmalıyım.

"Sana anlatacağım," diyorum. "Sana her şeyi anlatacağım ama muhtemelen buradan gitmeliyiz." Gözlerim otoparkın bulunduğu alana kaydı. Bu kampüsün her yerinde güvenlik kamerası olduğuna şüphe yok. Bu şekilde ortaya çıkmak bir riskti ama Carter'ların kendi bölgelerinde güvenliği en üst seviyede tutacaklarına güvenmek zorundayım. Hayatı boyunca Eastpoint varisleriyle rakip olması beklenirken onu burada, Eastpoint'te bir öğrenci olarak bulmak zaten bir şok.

Çok şey değişti ve onun da bana söylemesi gereken şeyler var. Bilmediğim şeyler... Zaman benim yanımda olmasa bile, yine de bilmek istiyorum. Bunu inkar edemem, onu *özledim*.

Luc her zaman olduğu gibi kaygımı hemen anlıyor ve etrafı tarıyor. "Burada yanında biri var mı?" diye .

Başımı salladım. "Hayır, başımayım."

Başını sallayıp geri çekiliyor ve daha önce düşürdüğü spor çantasını almak için uzanıyor. Onu omzuna atar ve anahtarlarını çıkarır. Anahtarlığın üzerindeki bir düğmeye basarken Porsche'nin farları iki kez yanıp söner.

"Güzel," diye yanıtlıyor, "o zaman bin."

Karşı koymadım. Arabanın yolcu tarafına geçip kapıyı açıyorum, o bagaja yöneliyor, çantasını içine atıp sürücü kapısına dönüyor ve içeri giriyor. Motoru çalıştırdığı anda soğuk bir hava çarpıyor yüzüme ve çıplak bacaklarımda tüylerim diken oluyor. Yer değiştiriyorum, göz ucuyla bana bakarken başını görüyorum. Kalçalarımı birbirine bastırıyorum. Son- er. Belki. Eğer dayanabilirse. Eğer dayanabilirsem.

"Peki," diye başlar Luc, otoparktan çıkarken sesi gerginleşmiştir, "şimdi bana nerede olduğunu söyleyecek misin? Ne oldu? Seni aradım ama-"

"Beni bulamazdın," diyorum ona. Göğsüm sıkıştı. Aramıştı. Beni aramıştı. Şüphesiz bir şeyler olduğunu ve babasıyla karşı karşıya geleceğini biliyordu ama bu onu durdurmamıştı. Hâlâ umursuyordu.

Luc'un bakışları bana doğru kayıyor ve dişlerini sıkarak konuşmaya başlıyor. "Sorularıma cevap verecek misin?"

Nefesimi içime çekiyorum. "Öyleyim," diyorum. "Ama sanırım bunu yapmak için en iyi yer arabada oturmak değil. Ek mülklerden birinde kaldığınızı varsayıyorum. Oraya gidelim ve her şeyi açıklayayım.

"Neden geri döndüğün de dahil mi?" diye soruyor. Başımı sallıyorum. "Evet, neden döndüğüm de dahil."

Sessizleşiyor ve sonra başını sallıyor. "Bunu yapamam, Mic- ki," diye yanıtlıyor, "belki başka bir gece, ama planlarım *var*."

Başımı onun tarafına çeviriyorum ve ağzım şok içinde açılıyor. Beş yıl uzakta. Benim dönüşüme verdiği tepkiler ve.. planları var. "Bu çok önemli," diyorum.

"Evet, anladım," diye yanıtlıyor. "Ama inan bana benim planlarım da öyle. Kahretsin, seni de yanımda götürebilirim."

"Dışarı çıkamam Luc," diyorum ona. "Şehre daha yeni döndüm. Şimdilik dikkat gerekiyor." En azından bir sonraki adımımı belirleyene kadar.

Başını sallıyor. "Dışarı çıkmıyoruz," diyor ve işte o zaman aklıma geliyor, Eastpoint'in uzak tarafına doğru gitmiyoruz. Bunun yerine, Eastpoint bölgesine doğru ilerliyoruz.

"Bu taraftan yeni bir şey aldın mı?" diye sordum. Thomas'ın buna izin vermesine imkân yok ama Luc artık yirmi yaşını geçti. Güven fonuna erişimi var. Belki de o... Ben düşüncemi tamamlamadan cevap vermek için araya giriyor.

"Hayır." Bu kadar. Sadece hayır. Başka bir açıklama yok. Kalp atışlarım hızlanmaya başladı.

"Luc." Ses tonumu sakinleştirmeye çalışıyorum. Henüz panik yapmaya gerek yok. Ne de olsa Luc bu. "Beni nereye götürüyorsun?"

Bana doğru bir bakış atıyor ama ifadesi yumuşamıyor. "Seni yanımda Carter Malikanesi'ne götürüyorum" dedi.

"Carter Malikanesi mi?" Endişem nihayet yatışıyor ve omuzlarım kulaklarıma doğru yükseldikleri yerden düşüyor. "Neden orası?" Merakla soruyorum.

"Çünkü sen sihirli bir şekilde ortaya çıkmadan önce," diye yanıtlıyor, "Dean ve diğerleriyle orada buluşup konuşmak için planlarım vardı..." Parmakları direksiyonu boğarcasına kavrayarak sözünü kesiyor. "Sanırım artık pek bir önemi yok."

Arkama yaslandım ve sözlerini düşündüm. Düşündüğümünden çok daha fazla şey değişmiş. "Yani sen ve Dean Carter... artık arkadaş mısınız?" diye sordum.

Alay ediyor. "Bize tam olarak arkadaş diyemem ama artık düşman değiliz."

Zihnim bu yeni bilgiyle dolup taşıyor. Güzel, bu iyi. Luc'un Carter'larla olan bağlantısı ve Carter'ların Thomas hakkında ne hissettiklerini bilmek planıma yardımcı olabilir. Eskiden sevdiğim adamı kullanmak üzere olduğumu bildiğimden, bu düşünce içimde küçük bir parçayı sızlatıyor.

-Hâlâ da pek çok açıdan öyle yapıyorum ama bu daha büyük bir iyilik için ve bazen fedakârlık yapmak gerekiyor.

"Söyleyeceklerimin henüz yeni düşmanlarınızla paylaşılması gerektiğinden emin değilim," diyorum.

"O zaman konuşmaya başlasan iyi olur," diye yanıtlıyor, "çünkü çok uzakta yaşamıyorlar."

"Ciddiyim Luc," diye .

"Ben de öyleyim." Bu yorum üzerine tırnaklarım bacaklarıma batıyor ve boğazımdan bir hırıltı çıkmakla tehdit ediyor. Luc bana bir bakış daha fırlatıyor. "Sorun ne güzel kız?" diye soruyor. "Şimdi bana gerçeği söylemekten korkuyor musun?"

Güzel kız. Gözlerimi kapatıyorum, bu lakabın tadını çıkarıyorum. Biri bana cinsel ve ahlaksızca bir şeyin ötesinde güzel demeyeli çok uzun zaman olmuştu. Yaptığım onca şeyden sonra böyle bir lakabı hak etmediğimi biliyorum ama yine de ruhumu ısıtıyor.

"Geri dönmemin bir nedeni var Luc," diyorum. "Ve bu büyük bir sebep. Bir sorunumuz var, sen ve ben."

"Oh, öyle mi?" Başını sallıyor. "Bildiğim kadarıyla son beş yıldır hiçbir şey yaşamadık. Sen gittin. Ortadan kayboldun."

"İkimiz de kendi gitmediğimizi biliyoruz."

Sessizlik. "Belki de değil," diye kabul ediyor. "Ama... on sekiz yaşından büyüksün, birkaç yıldır on sekiz yaşından büyüksün. Her ne olduyorsa, ondan sonra geri dönmekte özgür olmalıydın. Bana geri dönmeliydin ama dönmedin."

Gözlerimi kapatıyorum ve bu kez dudaklarımı ayırdığımda ona gerçeği söylüyorum. "İstedim," diye fısıldıyorum.

Porsche altımda sarsılıyor ve o bir ışıktaki durup bana doğru dönerken gözlerimi açıyorum. Bana baktığında gözleri acıyla ve şaşkınlıkla parlıyor. "O zaman neden yapmadın?"

Ona gülümsüyorum ama gözlerime ulaşmadığını biliyorum. Bunun yerine, keder ve umutsuzluk dolu bir gülümseme bu. Yanağına dokunmak, onu kollarımın arasına almak ve yapabilseydim her zaman ona geri koşaçağımı söylemekten başka bir şey istemiyorum. "İstediğimiz her şeye her şekilde sahip olamayız," diyorum onun yerine. "Ve ben gençken özgür değildim. Baban bundan emin oldu."

Luc'un eli direksiyondan ayrılıyor ve bana doğru uzanıyor. Arkamızdaki araba korna çalıp onu durdurduğunda neredeyse parmakları havadaydı. Donup kalması için geçen süre sanki sonsuza dek sürecekmış gibi geliyor. Sonunda direksiyona uzanıyor ve Porsche ileri doğru hareket ediyor.

Sertçe yutkunuyor ve ben kendimi bir sonraki soruya hazırlıyorum, tam olarak ne olacağını bilerek. "Ne yaptı Micki?" Sesi alçalıyor, ondan duyduğumu hiç hatırlamadığım kadar alçak ve derin. Sesinin titreşimlerinde karanlık ve tehlikeli bir şey titriyor. "Sana ne yaptı lan?"

Yüzümü ön cama çeviriyorum, zihnim beni zamanda geriye fırlatırken bile arabanın önünü izliyorum.

"Beni mahvetti Luc," diyorum ona. "İçimdeki her şeyi aldı ve beni kırdı. Sana geri dönemedim çünkü artık ben değildim. Artık MiKayla Michaels gibi görünebilirim. Sana bir zamanlar tanıdığın kızı hatırlatıyor olabilirim ama ben o değilim. Artık o değilim ve bir daha asla olmayacağım."

LUC

ŞOK OLMAMALIYIM. ASLINDA, ŞOK OLMADIM. BUNU BILIYORDUM.

Piç ona bir şey yapmıştı ama güç olmadan -bağlantılar olmadan- onu bulmamın ve tam olarak ne yaptığını öğrenmemin hiçbir yolu yoktu. Ondandır alacağımı bildiğim cevaptan dehşete kapılıyorum ama nefesimi içime çekip kendi korkumu bastırıyorum. Burada ona yer yok.

"Uzun seni arıyordum," diyorum ona. "Dean'in maaş bordrosunda bir hacker var- şey..." İçinde bulunduğu koşullar göz önüne alındığında Rylie'nin artık maaş bordrosunda olduğunu düşünebilir bilmiyorum ama Micki'nin tüm ayrıntıları bilmesi gerekmiyor. "Bu akşam senin hakkında konuşmak için onlarla buluşacaktım."

"Ben mi?" Dur işaretinden köşeyi döndüğümde başını eğiyor. "Ne olmuş bana?"

"Bana vermek istedikleri bazı bilgiler varmış," diyorum, dikkatimi önümdeki yola vermeden önce ona bakıyorum. "Ortaya çıkmazsam nerede olduğumu merak edecekler."

"Yani onlar senin arkadaşların."

"Hayır." Dean ve ekibi beni bir baş belasından başka bir şey olarak görmüyorlar. Yararlı bir baş belası ama yine de bir baş . Bunu ona söylemek istemiyorum. Bu beni sadece zayıf gösterir. Aradan beş yıl geçti ve hala sağlam müttefiklere sahip olmaya o gittiğinde olduğumdan daha yakın değilim.

"Senin gelip gelmemeni umursayacaklarına göre öyle olmalılar," diye yanıtlıyor.

Cevap vermeyeceğim. Şimdilik ne isterse onu düşünmesi en iyisi. Eastpoint dünyasındaki yerimi yakında öğrenecek. Kendime gizli bir delik açtım ve derinlere gömüldüm, böylece kan dökmeden beni çıkaramazlar ama yine de istenmiyorum.

Araba yolculuğunun geri kalanı ikimiz için de sessizlikle geçiyor ve Carter Malikanesi'nin çok sütunlu, büyük malikanesinin önüne gelene kadar bir daha konuşmuyor. Arabayı park ediyorum ve onun için kapısını açmaya gittiğimde, kapıyı çoktan kırmış ve araba yoluna adım atıyor. Sinirli bir of çekiyorum ve kapıyı çalıp beklediğim ön kapıya doğru ilerliyorum.

Bir süre sonra kapı sürünerek açılır ve Rylie'nin küçük yüzü aralıktan görünür. "Oh, Luc. İçeri gelsene." Kapıyı daha geniş açıyor ve arkamdaki kızı tanıyınca iki kez bakıyor. "Aman Tanrım."

"Evet," dedim. "Seni arayıp yanımda birini getireceğime dair uyarırdım ama ben-"

"Ava!" Rylie çığlık atarak sözümü kesti.

Kaşlarımı çatıyorum. "Rylie, o bir tehlike değil," diyorum hızla, Micki'yi bir adım geride tutmak için kolumu hızla uzatıyorum. "Eğer öyle olsaydı onu buraya getirmezdin-"

Rylie beni görmezden geliyor ve bir adım daha geriye sendeliyor. "Avalon!" diye tekrar bağıyor, başı ileri geri sallanırken elini duvara doğru uzatıyor. "Lanet olsun. Ava eğer hemen buraya gelmezsen-"

"Geliyorum!" Avalon'un sesi üst katta bir yerden bağırarak geliyor.

"Avalon?" Micki'nin arkamdan gelen sesi nefes nefese.

Kafam karışmış bir şekilde arkama bakıyorum. Kaşları gözlerinin üzerine inmiş ve dudakları aralanmış. "Micki?" Ona doğru dönüyorum ama tam döndüğümde merdivenler gıcırıyor ve Rylie'ninkiler hariç tüm gözler yukarı bakıyor.

Avalon merdivenin tepesinde durdu. Uzun uzun bakıyor ama bana hiç bakmıyor. Aslında tek dikkati benim yanımdaki kızda, Micki'ninki de . *Ne haltlar burada?*

"Micki, neden sen-"

"Avalon..." Micki adını söylerken sözümü kesiyor. Kapı çerçevesini geçip evin içine doğru ilerlerken elleri kalkıyor ve benimkileri nazikçe itiyor. Onu tutmaya gidiyorum ama Rylie beni durduruyor. İnce kemikli parmakları kolumu kavırıyor ve aşağı bakıyorum.

"Onu nerede buldun?" Rylie talep ediyor.

"Ben-ben yapmadım," diye cevap veriyorum. Kafa karışıklığı içime akıyor. "Burada ne haltlar dönüyor?"

Avalon sonunda kendini bulmuş gibi görünüyor ve merdivenleri ikişer ikişer inerek aşağıya doğru ilerliyor. Ayaklarını yere vurması dikkatimi çekiyor ve Micki'nin önünde durduğunda kaşlarımı çatıyorum. "Onlar... birbirlerini tanıyorlar mı?" diye soruyorum.

Rylie başını sallar. "Evet," diyor.

Bu nasıl ? Micki son beş yıldır kayıp.

Ne zaman zamanları oldu ki...

Ben daha kafamdaki soruyu tamamlayamadan Avalon uzanıp Micki'yi bol gömleğinin önünden yakalıyor. "Seni lanet orospu!"

"Lanet ." Rylie'yi itip onlara doğru fırladım.

Bakışlarım Avalon'un yüzünü görmeden bir saniye önce elim Micki'nin omzuna kilitleniyor. Donup kalıyorum. Avalon öne doğru ilerliyor, Micki'yi kavrarken bile yüzünü onun göğsüne gömüyor.

"Öldüğünü sanıyordum," diyor ve sesi sabit olsa da az önce yüzünde gördüğüm şeyi inkar edemiyorum.

Gözyaşları. Yasal. Gerçek.

Gerçek gözyaşları. Hem de Avalon'dan.

Micki bana doğru hiç dönmüyor. Onun yerine kollarını kaldırıp Avalon'a sarılıyor ve ben de kendimi bir adım geri çekilirken buluyorum.

"Biri bana ne haltlar döndüğünü söyleyebilir mi?" Sesimi çıkarmayı başarıyorum.

"Ben de bunu bilmek istiyorum." Bariton sesin yanıtı antrenin önündeki tanıdık bir sestten gelir. Dean eve adımını atar ve Avalon başını Micki'nin göğsünden kaldırır.

Kahretsin. Gözyaşları yanaklarını çiziyor. Dean'e bakıyor ve arkamdan alçak bir hırıltı yükseliyor. Lanet olsun. Uzanıp burnumun kenarını çimdikliyorum.

Bir kez olsun, komplikasyonsuz bir toplantı yapmak istiyorum. Bu komplikasyonların hayatıma geri döndüğünü görmekten çok mutlu olsam bile, burada anlatılmamış kalan hikayenin ortaya çıkmak üzere olduğunu biliyorum.

MICKI

19 YAŞINDAYIM.

"Lanet olsun." Derin, hırçın ses beni eski uykumdan çekip çıkardı. Sert eller beni oturma odasındaki halı ile mutfağın ucuz vinyl karoları arasındaki zeminde sızdığım yerden kaldırdı. Sanki yatak odasındaki lanet yataktan buraya gelene kadar saatlerce kıvranmışım gibi hissettim, hepsi de bu ipleri kesmek için bir şey, herhangi bir şey bulma niyetiyle. Kan dolaşımının olmaması ve bir gece önce içtiğim alkol ve otun kalıntıları işimi daha da zorlaştırdı. Bunu başaramadığıma o kadar da şaşırmadım.

Konuşan ve beni uyandıran adam bileklerimdeki bağları kesiyor ve bir yük treninin tüm inceliğiyle uzuvlarıma hisler geri dönerken alt dudağımı ısırıyorum. Acı zihnimi dağlıyor, bu kadar uzun süre bağlı kalmanın acısı kollarımı ve bacaklarımı kavislendiriyor. Titreyerek kollarımı önüme doğru çekiyorum ve kaldırıyorum.

Koyu çürükler etime zarar veriyor. Hiç şaşırmadım. Şükürler olsun ki beni bu halde bulan Avalon değildi. Ne zaman onlardan birinin geleceğini bilsem onu uyarmak için elimden geleni yaptım. Genelde Thomas'ın müşterileri bu kadar dikkatsiz değildir ama bu son gece... zordu. Benim için bile. Başım da vücudumun geri kalanı kadar ağrıyor ve pencerelerden içeri dolan donuk gün ışığından dışarıda gün batımına yaklaşıldığı belli oluyor. Bu da neredeyse tam yirmi dört saattir bağlı olduğum anlamına geliyor.

Adam kalçalarımındaki ve ayak bileklerimdeki ipleri kesmeyi bitirirken "Lanet olsun," diye mırıldandığı küfrü tekrarlıyor. Hâlâ çıplaktım ve üzerim döl ve diğer sıvılarla kaplıydı. Utanmam gerekirdi. Kemiklerimi sıızlatan bir rahatlama başka bir şey hissetmeliyim. Bu saçmalıkla geçen onca yıldan sonra, bedenimin bana ait olmadığını fark ettim. Ait olduğu zamanları bile zar zor hatırlıyorum.

"Teşekkürler..." Kelime bir vıraklama olarak çıkıyor ve ses yemek borumu sıyırıp geçerken öksürüyorum. Kahretsin, konuşmak bile sanki biri ses tellerime bıçak biliyormuş gibi hissettiriyor.

"Ne halt etmişler ki - hayır, boş ver, bilmek istemiyorum." Tabii ki istemiyor. Bilseydi bile umursamazdı. Ya da bir sonraki ifadesine kadar ben öyle sanıyordum. "İğrenç piçler." Kelimeleri o kadar alçak sesle söylüyor ki neredeyse duymuyorum ama duyuyorum ve nedense buz gibi içimi ısıtıyorlar. En azından içinde bulunduğum durumun tamamen saçmalık olduğunu düşünen tek kişi ben değilim.

Adama bakıyorum, oda dönerken oturduğum yerde bocalıyorum. Midem bulanıyor. *En son ne zaman yemek yedim? Dün geceden önce mi? Muhtemelen...* Başımı sallıyorum ve yeni gelen kişiye yeniden odaklanmak için elimden geleni yapıyorum.

Uzun boylu ve geniş omuzlu, kafa derisindeki koyu renkli kökler yüzüne doğru kıvrılan hafif açık renkli uçlara doğru iniyor. Yüz hatlarında sert bir ifade ve gözlerinin altında gölgeler var. "Kim..." Sadece durmaya çalışıyorum ve irkilerek tekrar öksürüyorum.

"Konuşma," diyor dişlerini sıkarak. "Ama-"

"Hayır." Kollarını bacaklarımın altından ve arkamdan kısıvrarak beni yerden kaldırıyor ve çiftlik evine doğru adım atıyor. Beni çok uzağa götürmüyor, sadece oturma odasına götürüyor, orada eğilip beni kanepeye yerleştiriyor ve etrafına bakıyor. Ucunda bir battaniye görünce ona uzanıyor ve kucağıma atıyor. İç çekerek battaniyeyi vücuduma sarıyorum ve önceki geceden kalan morlukları örtüyorum. Buna rağmen bakışları yeni örttüğüm kalçalarımın geziniyor; yaraların en kötüsü bu, biliyorum. Bir süre sonra dönüp odadan çıkıyor.

Merakla öne doğru eğildim, ama mutfakta musluğun açıldığını duyunca niyetini anladım ve bir dakika sonra elinde bir bardak suyla döndü. Ellerimi kaldırıyorum ama başını sallıyor ve bardağın ağzını dudaklarıma götürüyor.

"İç," diye emrediyor.

Ona karanlık bir bakış fırlatıyorum ama ağzımı açıyorum ve sıvıyı Tanrıların ambrosia'sı gibi kabul ediyorum. Boğazımdan bir inilti kaçıyor ve gözlerimi kapatıyorum, soğuk su çiğ boğazımın üzerinde kayarken daha derin içiyorum. Bardağı boşaltıyorum ve o tekrar doldurmak için ayrılıyor.

İkinci kez geri geldiğinde elinde başka bir şey vardı. Bardağı dudaklarıma götürmek yerine bana uzatıyor ve ben de sorgusuz sualsiz yeni bardağı yutuyorum. İşim bitince bardağı geri alıyor ve bana ikinci şeyi uzatıyor. Muza kaşlarımı çatıyorum.

"Yiyecek başka bir şeyin yok," diye cevaplıyor dile getirmediğim sorumu. "Bundan daha fazlasına ihtiyacın var ama iş görür."

En son ne zaman yemek yediğimi bile hatırlamadığımı düşünürsek, haklı. İç çekiyorum ve meyveyi soymaya başlıyorum, ısırıyorum ve hızlıca toparlıyorum. Bu ne kadar çabuk bitirirsem, o da o kadar çabuk yoluna gidecek. Thomas'ın bazı müşterilerinden sonra beni kontrol etmesi için birini göndermesi alışılmadık bir şey değil. Yine de bu adam yeni olmalı ya da en azından Thomas'ın oyuncaklarıyla oynama şekline tam olarak alışmamış.

"İşim bitti," diyorum, sesim çok daha yumuşak çıkıyor ve bu sefer boğazımın arkasındaki yanma hissi daha az. Umarım yakında iyileşir. Ava tekrar uğradığında ona bir şey açıklamak zorunda kalmak istemiyorum. Belki çok fazla ot içmekle ilgili bir şeyler söylerim.

Adam başını sallıyor ve sonra bana bakıyor. Kaşlarımı çattım. "Ben iyiyim," diyorum ona, elimle kapıyı işaret ederek. "Gidebilirsin. Thomas'a görevini yaptığını söyleyebilirsin."

Bir an için hiçbir şey söylemiyor. Hareket de etmiyor. Ellerim etrafımdaki battaniyeyi sıkıyor. Yanılıyor muydum? Bu sefer Thomas'ı kızdıracak bir şey mi yaptım? Ne? Bir gece öncesini düşünüyorum ama çoğu ellerin, dişlerin, ip yanıklarının ve içime işleyen sert *şeylerin* olduğu bulanık bir kâbus.

Refleks olarak yutkunuyorum. "Başka bir şey var mı?"

Talep ediyorum. "Beni buraya Thomas göndermedi," diyor adam sonunda.

Göz kırpıyorum. "Ne-"

"Şey," dedi, beni durdurarak, "yani, sanırım yaptı, ama ben onun adına burada değilim. Buradayım çünkü..." Yabancı nefesini içine çeker ve başını sallar. "Normalde bu tür işler yapmam," der. "Ama sen satılmışsın."

Örtülü bedenime bakıyorum ve sonra tekrar ona dönüyorum. "Öyle mi?"

"Hayır, bu siktiğim şey değil." Nefesini tutamadan tekrar küfrediyor ve sonra benden uzaklaşıyor. "Giyinmelisin; artık burada kalmayacaksın."

Battaniyeyi kendi etrafıma daha sıkı sarıyorum. "Affedersiniz?"

Dişlerini sıkıyor. "Özür ," diyor ve nedense bunu kastettiğini düşünüyorum. Sadece bunu neden söylediğini anlamıyorum. Özür dilemek durumumu değiştirmiyor.

"Eğer Thomas seni beni kontrol etmen için gönderdiği için burada değilsen, neden burada olduğunu açıklaman gerektiğini düşünüyorum," diyorum.

Adam dönüyor ve odanın bir tarafına doğru ilerliyor. Gidişini izlerken kaşlarımı çatıyorum ama adam dönüp diğer tarafa doğru adım attıkça kaşlarım daha da çatılıyor. "Eminim ilgilenen bazı insanlarla tanışmışsındır, değil mi?" diye soruyor sonunda, tekrar önümde durarak. "Birkaç adamla mı? Belki sarı saçlı biriyle?"

Başımı sallıyorum. Ace. Evet, tanışmıştım. Gerçi sadece bir ya da iki kez uğramıştı, o da geçen yıl değildi. "Onlarla çalışıyorum," diyor.

"Tamam..." Bu hala başka bir şeyi açıklamıyor.

Tuhaf adam beklentiyle önümde durmaya devam ediyor ve ben başka bir şey söylemeyince sinirli bir nefes veriyor. "Belki daha kolay olur..." Bir cep telefonu çalmaya başlayınca susuyor. Bana endişeli bir bakış atarak yan tarafa dönüyor ve cevap vermek için telefonu çıkarıyor. "Ben Lex." Gözleri irileşti. "Oh, Bay Kincaid-evet, şu anda buradayım. Hayır, biraz daha zamana ihtiyacı var-" Lex'in bakışları tekrar bana dönüyor ve hattın diğer ucunda kimin olduğunu fark ederek gözlerimi kırptırıyorum.

Kan dolaşıma buz gibi bir soğukluk giriyor. Derin bir nefes çekiyorum ve sonra elimi uzatmadan önce yavaşça bırakıyorum. Lex benden yere doğru bakıyor. "Efendim, onu temizleyebilirim ama bir doktora görünmesi gerekecek. Sonuncusu, hayır efendim. Bay Kincaid, ben-"

Sesimi pasif ve monoton kalmaya zorlayarak, "Bırakın onunla ben konuşayım," diyorum.

Lex bir kez daha Thomas'a bir şeyler söylüyor ve sonunda dönüp telefonu bana uzatıyor. Kulağıma götürdüm. "Yeni bir köpek mi yoksa bana söylemek istediğin bir şey mi var Thomas?"

"Her zaman tavırlısın, MiKayla." Thomas iç geçirir.

"Belki de işi bittiğinde bir dizi ipi nasıl keseceğini bilmeyen pis yaşlı sapıkları gönderirseniz böyle olur

"Bu gece onların fahişesi olacaksın.

"Tsk." Gözlerimi kapatıyorum ve tüm öfkemi içimde tutuyorum. Tanrım, bu lanet sesten nefret ediyorum. "Bir fahişeden çok daha fazlası olduğunu biliyorsun, tatlım. Fahişelere senin kadar iyi ödeme yapılmaz ya da bakılmaz. Issız bir yerde yaşamayı seçen sensin. Seçmiş New York'ta mükemmel bir şehir dairen olabilirdi. Kız arkadaşlarla brunch. Seni istediğin yere götürecek arabalar."

"Yaldızlı kafes yine de kafestir Thomas."

"Ne olursa olsun, içinde bulunduğun koşullar için beni suçlayamazsın. Sana her şeyi ben teklif ettim."

"Hiçbir şey bedava değildir," diye hatırlatıyorum ona. "Bunu bana sen öğrettin. Ben sadece borcumu düşük tutmaya çalışıyorum. Şu ana kadar ne kadarını ödedim?"

"Aslında Lex'in orada olma nedeni de bu," diyor Thomas. "Bugünden sonra borcunuzun tamamen ödendiğini söylemekten memnuniyet duyuyorum."

"Ne?" Bakışlarımı üzerimde duran adama doğru kaldırıyorum. "O-"

"Hayır, tatlım. Lex senin için ödemedi," diye cevap veriyor Thomas, sözümü keserek.

Kaşlarımı çattım. "O zaman neden ?"

"Jason Osman'ı hatırlıyor musun? Geçen yıl seni Hindistan'a götüren medya holdingini?" Sinsi bir şey omurgamda geziniyor. Bir tür uyarı. Bilgi için beynimi zorluyorum. Son iki ya da üç yılda beni gören ve bir yerlere götüren o kadar çok kadın ve erkek oldu ki. İsimleri ve yüzleri birbirine karışıyor. Yine de sadece bir tanesi beni Hindistan'a götürmüştü. Thomas Kincaid'in iş müşterilerinden birinin genç karısı rolünü oynadığım süslü bir çatı katı süiti dışında orayla ilgili pek bir şey hatırlamıyorum. Emrinde genç bir kız olması fikri hoşuna gitmiş gibiydi.

"Evet," diye yanıtlıyorum sonunda. "Hatırlıyorum." Onun benim borcumla ne ilgisi olduğundan emin olmasam da, yeterince sabırlı olursam nedenini öğreneceğimi biliyorum. Tek sorun şu ki, sabır benim erdemlerimden biri değil.

Thomas, "Borcunun senin için satın aldı," diyor. "Lex sana Manhattan'daki özel malikânesine kadar eşlik edecek. Newark'a özel bir uçakla gideceksiniz ve orada sizi birileri olacak. Eğer istersen, ailen olmadığı için seni evlendirme törenine seve seve katılabilirim ama seni temin ederim, sana çok iyi bakılacak-"

"Bekle, sen neden bahsediyorsun?" Talep ediyorum. "Ne töreni?"

"Evliliğin, MiKayla. Osman Bey seni resmen karısı yapacak. Rolünü senin kadar iyi oynayan başka bir kız görmediğini söylemişti."

Midem bulanıyor. "*Karım* mı?" Kelime çıkıyor ama kulağıma çok uzak geliyor - sanki başka biri konuşuyormuş gibi.

"MiKayla, sen akıllı bir kızsın," diyor Thomas, sesi tedirginlikle gerginleşerek. "Son birkaç yıldan sonra seninle *evlenmek* ve sana saygınlık kazandırmak şöyle dursun, herhangi biri seni uzun vadede satın almak isteyeceği için kendini şanslı saymalısın." Kendi kendine kıkırdıyor. "Jason'ın ne düşündüğünü bilemem ama o her yönüyle çılgın bir piç. Sanırım son karısı onu gerçekten bitirdi. Sana sahip olmak onun endişelerini hafifletecek. Artık mükemmel gelini aramak yok. Boşanma tehdidi yok. Eminim bu durum değişikliğinin senin gibi bir kız için en iyisi olduğunu anlıyorsundur."

"Benim gibi bir kız..."

Söylemiyor ama söylemesine de gerek yok. Ne demek istediğini çok iyi biliyorum. Benim gibi bir kız mı? Ha. Bu koca bir saçmalık. Thomas Kin- caid beni insan olarak bile görmüyor. Ben bir metayım. Alınıp satılacak bir fahişeyim ve bu da farklı değil. Bu benim ürün olduğum bir alışveriş.

"Peki ya uydurduğun o kağıtlar?" Talep ediyorum. "On sekiz yaşıma girdiğimde özgür olmam gerekiyordu, senin vesayetin -"

"Endişelenmeyin," diye araya giriyor Thomas. "Malikanesine gittiğinizde onu gördüğünüzde vesayetiniz kocanıza geçecek."

Benim kocam. Neden bilmiyorum ama bu kelimeler göğsümü ağrıtıyor. Thomas'ın kazancı ve zevki için rastgele insanları becermek bir şeydir, ama biriyle evlenmek? Sanki bir çizgi aşılmış gibi hissediyorum.

Lex'in dikkati yüzümde, ama ona bakmayı reddediyorum. Tüm düşüncelerimi göreceğinden korkuyorum. Bunun yerine arkamı dönüyorum ve parmaklarımı telefonun kulağına dayalı olduğu yerde sıkıyorum.

"Beni asla özgür bırakmayacaktın, değil mi?" diye sordum. "Başından beri planın buydu."

Thomas bir süre sessiz kaldıktan sonra telefonun ahizesine doğru iç geçiriyor. "Bu senin özgürlüğün, MiKayla," diye cevap veriyor. "Bunu karşılamanızı öneririm. Kocanı mutlu ettiğin sürece

endişelenecek bir şey yok. Bacaklarını tek bir erkek için açmanın birçok erkek için açmaktan daha kolay olacağını düşünüyorum."

"Neden fark etsin ki?" Cevap veriyorum. "Ben zaten özgürlüğüm uğruna her şeyi yaptım."

Thomas yine kıkırdıyor ve ses doğrudan şakaklarıma gidiyor, derinlere saplanıp zonklamalarına neden oluyor. "Birbirimize karşı dürüst olalım tatlım," diyor. "Bu tahmin edebileceğin en iyi son. En azından annen gibi olmayacaksın. Eğlendirdiğin daha ... gayretli müşterilerden uzak duracaksın ve çok zengin bir adamın ödül karısı olarak sessiz, huzurlu bir hayat yaşayacaksın. Eğer beni düğünde istemiyorsan, o zaman yeni sahipliğini sanal olarak imzalarım. Şu anki haliyle, sözleşme tamamlandı. Mutlu yıllar, MiKayla ya da Bayan Osman mı demeliydim?" Tekrar gülüyor, sesi tamamen kesilene kadar uzaklaşıyor.

Telefonun düştüğü kucağıma bakıyorum ve sonra üzerimde bir gölge hareket ederken tekrar yukarı bakıyorum. Lex orada duruyor, kaşları endişe ve tereddütle çatılmış. "Durumu açıkladı mı?"

Başımı sallıyorum, uyuşmuş bir halde. Evleniyorum. Evleniyorum. Dahası, Thomas'ın müşterilerinden biriyle. Thomas Kincaid ile yaşadığım bu sözleşmeli ilişkiden ne çıkacağını düşünmüştüm bilmiyorum ama hayal ettiğim son bu değildi. Hayal ettiğim son iki bölümden oluşuyordu. Biraz acı tatlı ve düpedüz acıklı. Bu ikisi de değil. Aslında Thomas haklı... Hayal edebileceğim her şeyden daha iyi. Yine de görmek istedim... Gözlerimi kapatıp acıyana kadar sıkarken onun adını düşünmekte tereddüt ediyorum. Onu bir kez daha görmek istedim. Şimdi, bu şansa sahip olabileceğimi sanmıyorum. Ya da bulursam, çok daha yaşlı başka bir adam tarafından sahiplenileceğim. O ne düşünecek bilmiyorum. Bilmek isteyip istemediğimi de bilmiyorum. Her iki durumda da, bu sadece onu değil, beni de incitecek ve ben incinmekten yoruldum.

"Ben ... uh, sanırım tebrikler sırayla," Lex diyor beceriksizce.

Bir elimi kaldırdım, avuç içim dışarıda. "Yapma." Gözlerimi tekrar açtığımda sözcük mırıldanarak çıkıyor. "Lütfen... sadece yapma."

Lex'in yüzü beyazlaşıyor ve anlıyormuş gibi başını sallıyor, belki de anlıyordur. En azından içeri girdiğinde içinde bulunduğum durumdan rahatsız olmuş gibi görünüyordu. Thomas'ın diğer müşterilerinden herhangi biri, bağlı ve çıplak bedenimi bir davet olarak görürdü - ben öyle ayarlamamış bile. Elim çevirip yüzümü içine gömdüm.

Ağlamak istiyorum. Bunu o kadar çok istiyorum ki başım bu ihtiyaçla zonkluyor. İçimde bastırılmış duyguları serbest bırakacak bir şey, ama hiçbir şey gelmiyor. Gözyaşı yok. Çılgılık yok. İnkâr yok. Hepsini aştım. Artık bir anlamı yok.

Sonunda, çok uzun gibi gelen bir sürenin ardından battaniyeyi ayağa kalkıyorum. Lex bakışlarını kaçırıyor ama umurumda değil. Vücudum o kadar uzun zamandır bana ait değil ki, görüp görmemesi umurumda değil. Yanından geçip yatak odasına gidiyorum. Sahip olduğum birkaç kıyafet dolapta asılı. Çürüklerimi örtecek kadar uzun, bol bir pamuklu pantolon ve Georgia sıcağına rağmen uzun kollu bir tişört giyerek giyinmeye başlıyorum.

Lex yatak odasının kapısında belirir. "Duş almak istemiyor musun?" diye sorar.

"Burada değil," diye cevap veriyorum. "Eğer uçağa , özel olduğunu varsayıyorum?"

Başını sallıyor.

"O zaman uçakta tekrar duş alıp üstümü değiştiririm," diyorum ve umarım orada morlukların en kötüsünü kapatmak için makyaj yapabilirim. Kocamın karşısına başkalarının izleriyle çıkmak doğru olmazdı. Belki de umurunda değildir. Beni kullanan tek kişinin kendisi olmadığını bilmeli.

Daha fazla kıyafeti askılarından ve kancalarından sökmeye başladığımda göğsüm zonkluyor. Çıplak yatağın ve bazanın altına uzanmadan önce hepsini yatağın ortasına atıyorum - üzerinde olan tek şey sevişmek olunca çarşafa gerek yok - ve sahip olduğum tek bavulu çıkarıyorum. Her şeyi içine yığıyorum ve sonra hızlıca fermuarını kapatıyorum.

"Tüm sahip olduğun bu mu?" Lex gözlerini kocaman açmış bir merakla ve neredeyse tapılası bir şaşkınlıkla izleyerek soruyor.

Başımı sallarken gülüyorum. "Ne bekliyardun ki?" diye soruyorum.

Omuz silkiyor. "Gördüğüm üst sınıf fahişelerin çoğunda sürü bok var," diye yanıtlıyor.

Bu varsayımdan alınmadım bile. Ben tam olarak buyum, birinci sınıf bir fahişe. Banyoya girip neredeyse boş olan çekmeceleri karıştırmaya başlarken saçlarımı bir yumruk haline getirip bir elimle tutuyorum. Yıpranmış bir toka buluyorum ve saçımı boynumdan uzakta bağlamak için onu kullanıyorum.

"Sahip olduğum her şey bana ait değil," diyorum ve dönüp onunla bitişikteki banyonun kapısında buluşuyorum. Elimle işaret ediyorum

odaya. "Ne bu ev, ne sırtımdaki giysiler, ne de karnımdaki yemek. Hepsi borcumun bir parçası."

Sürekli olarak 'siktir et' demek ve istemeyi ya da ihtiyaç duymayı düşündüğüm her şeyi satın almak istiyorum. Zaten borcumun üstesinden gelmemin hiçbir yolu yok. Bu artık benim bir parçam. Yine de kendimi hep inkar ediyorum. Asla unutmak istemiyorum. Ne kadar güzel giyindiğimin bir önemi yok. Ne kadar ya da kıyafetim olduğu. Nerede yaşadığım ya da ne kullandığım önemli değil. Bunların hepsinin bedenimle alınıp satıldığını hiçbir şey silemez.

Kendimi mümkün olan en insanlık dışı yollarla aşağılamak. Zenginlerin ayaklarının dibinde yerlerde sürünmek. Beni her deliğimden sikerken ya da kıcıma otuz bir çekerken sırtımı kırbaçlarken hıçkıra hıçkıra ağlamak. Ben bir insan değilim. Sadece bir evcil hayvanım. Bir nesneyim. Yaşayan ve nefes alan ama kendi iradesine sahip olmasına izin verilmeyen bir şey.

Bunu asla unutamam.

"Buradan istediğin başka bir şey var mı?" Lex sorar.

Etrafıma bir göz attım ve düşündüm. "Hiç kâğıdınız var mı?" diye soruyorum. "Ya da bir kalem?"

Başını yana doğru eğiyor. "Evet, bekle." Lex dönüyor ve oturma odasında beliriyor. Ev o kadar boş ki, onun ağır çizme adımlarının gıcırdayan ahşap zemin üzerinde ve dışarıda ilerlediğini duyabiliyorum.

Bavulumu alıp oturma odasına doğru sürüklüyorum. Oraya vardığımda elinde bir defter ve kalemle çoktan arka kapıya dönmüştü. "Kamyonetimdeydi," diyor defteri uzatırken.

"Teşekkürler."

Başını salladı ve bavulumu aldı. "Dışarıda bekliyor olacağım."

Bir kez daha giderken cevap vermiyorum. Bunun yerine mutfığa geçip tezgâha yaslanıyorum ve defteri yere bırakıp temiz ilk sayfasına çeviriyorum. Belli ki kullanılmamış.

İlk başta kelimelerin kendiliğinden gelmesini bekliyordum ama birkaç saniye boş bir sayfaya baktıktan sonra gelmeyeceğini anladım.

Kahretsin, ne söylemem gerekiyor? Nasıl bir şey söyleyebilirim ki? Anlamayacak. Kalemi geri alıyorum. Zahmet etmeli miyim?

Hiçbir şey bırakmamak daha mı zalimce olurdu?

Cevap basit: Evet, olur.

Kalemi kağıda geri koyuyorum. Ellerim titremeye başladı. "Lanet olsun," diye küfrediyorum. "O sadece bir çocuk. Özel bir şey yazmaya gerek yok."

Sadece hoşça kal de. Tek yapmak istediğim bu. Sadece ona söyleyemediğim şeyi söylemek istiyorum.

Sonunda pes ettim. Gözlerimi kapatıyorum ve hızlıca bir not karalıyorum. Birine söyleyebileceğim tek şey, her zamanki gibi bir kez daha kendi isteğim dışında terk ettiğim, ama bu durumu daha da zorlaştırmıyor. Ne onlar için ne de benim için.

Özür dilerim.

Notu bırakıp arkamı dönüyorum, duygularımın göğsümde kabardığını hissediyorum-öfke, acı, üzüntü ve pişmanlık. Çok fazla pişmanlık. Yeterli değil ama bu sözlerde ciddiylim.

Kapının arkamdan kapanmasına izin verdim, cılız merdivenlerden çorak bahçeye inerken kilitleme zahmetine bile girmedim. Açık alanın karşısında, hayat ikimize de fazla geldiğinde Avalon'u gezdirmek için kullandığım ucuz, eski Buick duruyordu. Onu alıp ikimizi de uzak bir yere götürmeyi düşünürdüm ama bunu yapamazdım. Bunu yapmak onu kendi dünyama sürüklemek olurdu ve bunun başka birinin başına gelmesine izin veremezdim. Ona değil.

"Hazır mısın?" Lex bahçedeki güzel, kaldırılmış Dodge kamyonetin sürücü tarafına yaslandı. Son bir yıl içinde buradan geçtiğini gördüğüm arabaların hepsinden çok daha güzeldi. Eğer komşularım olsaydı, kesinlikle buranın nasıl bir ev olduğunu merak ederlerdi. Muhtemelen buranın bir uyuşturucu yuvası olduğunu düşünürlerdi.

Kendi kendime sırtıyorum. Eminim Thomas'ın müşterileri bu ıssız yere gelmekten nefret ediyorlardır. Bunu yapmalarının tek nedeni eşlerinin ve sevgililerinin onları burada asla bulamayacak olmasıydı. Plexton, Georgia'da hiçbir şey yok. Yine de kendilerini kirli hissetmelerini sağladığını umuyorum.

"Evet," diyorum kamyonun etrafında dönüp yan tarafa doğru ilerlerken. Hızla şoför mahallinden uzaklaşıyor ve elini koluma atarak beni durduruyor.

"İzin " diyor. "Artık tam olarak bir fahişe değilsin."

"Henüz evli değilim," diyorum ona kapıyı işaret fişegiyle açarken.

Bana küçük bir gülümseme veriyor. Evet, henüz evli değilim ama ikimiz de biliyoruz ki bundan kaçış yok. Benim gibi biri için değil. Bir meta. "Bu muameleye alışsan iyi olur," diye cevap veriyor sessizce. "Osman Bey çok zengin ve senden toplum içinde ödül karısı rolünü oynamanı bekleyecektir."

Uzanıp çerçevenin tepesindeki 'oh olsun' kolunu tutarken homurdanıyorum. Ortalama standartlara göre kısa sayılmam, ama daha çok yol var. "Her zaman beni yarattıkları gibi olacağım," diyorum ona dürüstçe. Ve hiç şüphem yok ki 'halka açık' görünümüm ciddi şekilde sınırlı olacak. Osman Bey hakkında hatırladığım, altmışlı yaşlarının sonuna yaklaştığı. Eğer şans benden , yakında ölecek ve ben de özgür olacağım. Gerçekten özgür.

Kendimi arabaya atıyorum ve Lex kapıyı benim için kapatıyor. Bir kız benim koşullarımda sadece ölümü umabilir -onun ya da benim, bunun çok önemli olduğunu sanmıyorum.

Lex sürücü koltuğuna tırmanıp aracı çalıştırırken gözlerimi kapatıyorum. Dudaklarımı birbirine bastırıyorum.

"Güle güle," diye fısıldıyorum. "Güle güle Ava."

Umarım hayat sana bana davrandığından daha iyi davranır. Umarım sen de

o.

MICKI

GÜNÜMÜZ...

İşler değişti. Tabii ki değişti. Birisi birkaç yıl boyunca dünyadan kaybolursa böyle olur - dünya dönmeye devam eder, insanlar , yollarına devam ederler. Luc'un hayatından neredeyse altı yıldır, Avalon'ununkinden ise en az üç yıldır uzaktayım. Şu anda inanmadığım şey, değişimlerin ne kadar büyük ve karmaşık şekillerde gerçekleştiği.

"Eastpoint'e mi gidiyorsun?"

Avalon karşımdaki lüks deri koltukta oturduğu yerden başını sallıyor. Yanındaki adam tanıdık geliyor. Dean Carter. Uzun boylu. Koyu renk saçlı. Çarpıcı yüz hatları. Bana dik dik bakıyormuş gibi görünen gözler. Yine de, Avalon'un sırtında koruyucu bir el tutuyor.

Sorusuna yanıt olarak başımı sallıyorum ve ardından başımı yanındaki adama doğru eğiyorum. Avalon sanki içimden geçen soruları sezmiş gibi, tekrar konuşmadan önce önce ona sonra da bana bir bakış fırlatıyor.

"Annem burada üniversiteye giderken Eastpoint'ten biriyle ilişki yaşamış," diyor Avalon. "Hamile kaldı ve dokuz ay sonra ben doğdum. Dean'in babası beni buldu ve bana burada burs teklif etti. O zamandan beri pek çok şey oldu."

"Anlıyorum." Başka ne diyeceğimi bilemiyorum. *Bu sadece bir tesadüf mü? Hayat bu kadar garip olabilir mi?*

"Micki?" Luc'un sesi, rakibi ilk ortaya çıktığında olduğu gibi huysuz ve şaşkın - hayır, artık ona öyle dememeliyim. Artık öyle dememeliyim.

Eastpoint'te her şeyin farklı olduğu açık. Beş yıl önce Luc, Carter Malikanesi'ne gelmeyi asla düşünmezdi bile.

"O benim arkadaşım." Ben cevap veremezken Avalon onun dile getirilmemiş sorusuna cevap veriyor.

Kalbim küt küt atıyor. Bu tahmin ettiğimden ya da çok daha fazlasıydı. aramak için Plexton'a geri dönmüştüm ama karavanı yabancılar tarafından işgal edilmişti. Daha önce hiç görmediğim insanlar ve ona dair her türlü iz çoktan kaybolmuştu. Onun tam burada, benim yolumun üzerinde olacağını kim tahmin edebilirdi ki?

Kısa bir süre tavana baktım. *Gerçekten mi?* Düşünüyorum. *Şimdi beni rahat bırakmak mı istiyorsun? Bildiğin için mi? Veda etmeme izin verme şeklin bu mu?* Tabii ki cevap yok. Evren asla cevap vermez. *Pislik.* Dikkatimi insanlara veriyorum.

"Burada olmana sevindim Ava," diyorum. "Seni aradım ama..."

Başını sallıyor. "Georgia'ya geri dönmedim," diyor. "Dönmeyi de düşünmüyorum."

Dean'in kolu onun etrafında sıkışıyor. İstese bile, içimden bir ses ona eşlik edeceğini söylüyor.

"Yaptı mı sen Biliyorum hakkında Ben mi?"

Avalon sorar. Bu bir beklenen soru.

"Hiçbir fikrim yoktu," diye itiraf ediyorum. *Thomas'ın var mıydı?*

"O halde bu nasıl olmuş olabilir?" Avalon sorar. "Bu bir tesadüf olamaz."

"Sanırım buna cevap verebilirim." Yanıt az önceki kızıdan geldi - lavanta saçlı, iri gözlü kız şimdi çevredeki sandalyelerden birinde bir adama sarılmıştı. Rylie, sanırım Luc ona Rylie diyordu. Ayağa kalktı ve Avalon'dan bana baktı. "Thomas Hortlaklar'a ve bakmamı istediğin evi satın alan kişinin aslında Ace olduğunu öğrendim," diyor. "Sanırım Ace o bölgeyi seçti çünkü sen izleniyordun ve daha kolaydı."

"Ona sorabilirim," diyor duvarın dibinde duran yabancı bir kızıl saçlı.

Bir nefes üflüyorum. "Gerçekten fark eder mi?" diye soruyorum.

Luc'un bakışları yüzüme odaklanmış durumda, öyle ki dikkatinin yanığını tenimde hissedebiliyorum. "Her şeyi bilmek istiyorum," diyor. "Neredeydin, neden oradaydın, ne oldu-"

Sözünü kestim. "Sana birazını anlatmaya hazırım," diyorum. "Ama hayatımın kanlı ayrıntılarını bilmene gerek yok Luc. Geri dönme sebebim

Bu."

"O zaman neden geri döndün?" diye soruyor. "Bana hâlâ söylemedin. Birden ortaya çıktın ve ardı ardına bir şeyler söyledin ama hiçbir cevap vermedin."

"Bunu seninle yalnız konuşmak istedim," diye karşılık veriyorum.

"Ben de bilmek istiyorum," diyor Avalon. "Hiçbir uyarı yapmadan ortadan kayboldun ve o not-" Avalon'un yüzü kararıyor ve elleri kanepenin kenarlarına kıvrılıyor, tırnakları deriyi öyle sert kazıyor ki delip geçmekle tehdit ediyor.

Anlıyorum. Bu anlaşılabilir bir şey. Kafa karışıklıkları. Öfkelerini. Gözlerimi kapatıyorum ve bırakmadan önce yavaş bir nefes alıyorum.

"Tamam," diyorum gözlerimi yeniden açarak. "Anlıyorum. Kızgınsın. Ne olduğunu bilmek istiyorsun. Ben..." sadece ne kadar kötü... ne kadar iğrenç olduğumu bilmelerini istemiyorum. Şu anda onlarla sadece bu anı yaşıyorum ve bunu lekeleyemem. Zaten olduğundan daha fazla değil.

"Lütfen Micki." Luc elime dokunuyor. Neredeyse geri çekecektim. En çok da. Ama parmakları benimkilerin üzerinde gezinirken kendimi hareketsiz kalmaya zorluyorum. Teninin sıcaklığı gerçek dışı geliyor. Bunu bir daha hissedebileceğimi hiç düşünmemiştim. "Sadece anlat bize, anlat bana, ne olduğunu."

Çok fazla göz üzerimde. Sorular cevapsız kalıyor. Hatıralar bana saldırıyor. İstemiyorum ama yapmak zorundayım. Onlara bu kadarını borçluyum. Ve onlardan yapmalarını isteyeceğim şey için - yani Luc'tan yapmasını isteyeceğim şey için - bu gerekli.

Yutkunuyorum ve ondan geriye doğru sayıyorum. Önümdeki zemine odaklanıyorum. Kulaklarımda kalbimin atışını dinliyorum. Luc'un kolonyasının kokusunu içime çekiyorum. Şortumun hafif cızırtılı jean kumaşını hissediyorum.

Birkaç vuruştan sonra nihayet "Evlendim," diyorum. Kimse tek kelime etmiyor ama Luc'un elleri parmaklarımda üzerinde sıkışırken yaşadığı şoku hissedebiliyorum.

"Evlili mi?" diye tekrarlıyor, sesi alçak ve öfkeli.

Duymayı beklediği şey bu değildi ama bu konuda pek seçeneğim de yoktu. Hayır. Thomas Kincaid ve ben söz konusu olduğunda, hiç seçeneğim olmadı.

"Zengin bir iş adamıydı, Thomas'ın müşterisiydi." Luc'un babasından bahsedince yanımda sertleşti. Yine de devam ediyorum. "Bu yüzden Plexton'dan kayboldum." Bakışlarını Avalon'a kaldırıyorum. "Başka seçeneğim yoktu. Thomas borcumu ona sattı ve bedeli de buydu."

"Onu öldüreceğim," diye Luc.

Kıkırdıyorum, onu kaşlarını çatmasına neden olacak kadar ürkütüyorum. "Bunun için artık çok geç," diyorum ona dürüstçe. "Jason Osman öldü."

Rylie başını yana eğiyor. Luc'un bahsettiği hacker o olmalı. Olamayacak kadar zeki ve cevapları ve bilgisi olan kişi o gibi görünüyor. "Bu ismi bir yerden tanıyorum," diyor.

Başımı salladım. "Muhtemelen. Jason Osman çok zengin bir iş adamıydı. Çoğunlukla petrol işindeydi ama pek çok farklı işte de parmağı vardı. Ben onun postayla sipariş ettiği evde yetişmiş geliniydim." Olmayana kadar.

"Ne oldu?" Luc bastırıyor. "O..."

Son söylenmemiş soruyu görmezden geliyorum. "Uzun bir süre onunla birlikteydim," diye cevaplıyorum. "Onunla başa çıkmak daha kolaydı. Birkaç ay önce öldü ve hiç beklemediğim bir şeyle karşılaştım." Avalon öne doğru eğildi, dudaklarını birbirine bastırdı. Burun delikleri açıldı. O biliyor. "*Özgürlüğüm.*"

"Eğer bu doğruysa geri dönmen neden bu kadar uzun sürdü?" Kızıl saçlı adamın yanında duran tanımadığım adama bakıyorum.

Cevap karmaşık bir cevap. "Başka seçeneğim yoktu," diyorum ona dürüstçe. "Ancak kocamın ölümünden sonra bir şeyler yapabileceğimi fark ettim. Hayatıma devam etmeyi ve her şeyi unutmaya çalışmayı düşündüm."

Avalon'un ses tonuna sabırsızlık karışıyor. "Ama?" diye bastırır.

Çünkü elbette bir 'ama' var. "Ama," diye tekrarlıyorum, "sorunun - yüzleştığım bokun- benden daha büyük olduğunu anladım. Her zaman öyleydi."

"Ne buldun?"

"Yolsuzluk," diyorum. "Çok fazla. İlk başta, bulduğum şeyleri FBI'a götürüp olan biten her şeyi açıklayacağımı düşündüm. Belki onlar da bu adamlar ve kadınlar hakkında bir şeyler yapabilirlerdi..." Başımı iki yana sallayarak sözlerimi kesiyorum. "Ama bunu yaparsam," ellerim titremeye başladığında Luc'ün ellerinden tamamen çekiyorum, "kendi adaletimi sağlayamam. Federaller her zaman başarısız olabilir. Bana kazık atan insanlar sayısız başka hayata da kazık attılar. Zenginler, iyi bağlantıları var ve iyi korunuyorlar. Federaller iyidir, ama ben bile suçluların çatlaklardan kaydığını biliyorum. Bu insanların hiçbirinin yaptıklarının yanlarına kâr kalmasına izin vermeye niyetim yok."

Dean, "İntikam alıyorsun," diye yorum yapıyor. Başımı kaldırıp onun bakışlarıyla karşılaşıyorum. Koyu renk gözlerinde bilmiş bir parıltı var. Yargılamıyor. Belki bir parça saygı bile.

"Evet," diyorum. "Ama artık bundan daha fazlası var. Jason ve Thomas arkadaşları ama seçkinlerin dünyasında arkadaşların her zaman yedekleri olması gerekir ve-"

"Teminat," diye bitiriyor Luc. Ben de ona bakıyorum. Okyanus gibi gözler bakışlarına karşılık veriyor. "Ne buldun?"

"Her şeyi," diyorum ona. "Lanet olası her şeyi buldum."

Gözlerini kırıştırıyor ve kaşlarını çatıyor.

"Banka notları. Sesli mesajlar. E-postalar. Thomas'ın yaktığını düşündüğüne emin olduğum kağıt izleri. Rüşvet kayıtları ve hatta bir şekilde kısa süreliğine var olan ve sonra yeryüzünden kaybolan ciddi LLC'lere yapılan ödemeler."

"Bu intikam almak istemen için yeterli miydi?" Avalon soruyor. "Sadece bu olsaydı gerçekten Federallere gidebilirdin. Geri gelmek zorunda kalmazdın." Başını sallıyor ve soru sormak yerine tam da beklediğim şeyi yapıyor. "Hayır. Her şeyi uzaktan halledebilecekken geri dönmezdin."

"Haklısın," diye kabul ediyorum.

"O zaman başka ne ?" Luc talep ediyor. "Micki, lütfen Tanrı aşkına. Neden geri döndüğünü bilmek istiyorum - neden *bana* geri döndüğünü."

İşin can alıcı noktası da bu. Çünkü o haklı. Avalon için geri gelmedim. Burada olduğunu bile bilmiyordum. Onu gördüğüm, ona iyi bakıldığını ve geçmişinden kurtulduğunu bildiğim için ne kadar mutlu olsam da, Eastpoint'e iner inmez ona gitmedim. Luc'a geldim.

"Çünkü yardımına ihtiyacım var," diyorum. "Ve başka kimseden isteyemem." Benim hiç arkadaşım yok. Gerçek olanlardan değil. Müttefikim yok. Dünyadaki başka hiç kimse isteğimin, ortaya çıkardığım bilginin ciddiyetini anlamayacak. "Birini kurtarmam gerekiyor. Onlar çok önemli ve bunu yapabilecek tek kişi sensin."

Luc'un kaşları derinleşir. Kaşları aşağı doğru inerken gözlerinin kenarlarında küçük kırışıklıklar oluşuyor. "Kocam öldüğünde daha fazlasını buldum," diyorum. "Thomas ve annem hakkında sahip olduğu bilgileri buldum."

Yüz ifadesi hemen yumuşar. "Onu öldürdü, değil mi?" diye soruyor.

"Evet, ama konu bu değil." Thomas Kincaid pek çok insanı öldürdü ve bu beni ne kadar duygusuz yapsa da, annemin

Ölüm sadece kemerindeki bir başka çentikti. Yolunda bir çakıl taşı. Onun için hiçbir şey ifade etmiyordu ve hiçbir zaman da etmedi.

"O zaman, ne-"

"Onu bu yüzden öldürdü," diye sözünü kesiyorum. Göğsüm sıkıca sarılıyor - o kadar sıkıyor ki acıtıyor. "Çünkü onun çocuğunu doğurdu. Bir kız çocuğu. *Kız kardeşimiz.*" Ve onu annemizi öldüren ve bana tecavüz eden mon- sterin bakımına bırakmayacağım. "Evet, intikam için geri döndüm," diye devam ediyorum. "Beni kullanan ve inciten her lanet insanın varlığını sileceğim. Bunu başkasına asla yapamazlar. Bunu tek başıma da yapabilirim ama söz konusu o olduğunda -Yardıma ihtiyacım var. Yardımına ihtiyacım var Luc."

LUC

NE OLUYOR ?

Ne oluyor lan?

Abla mı? Micki'ye bakıyorum, onu yanlış anladığımdan eminim ama gülmüyor ve kolumu tokatlamıyor. Sözünü geri almıyor. Bana bakmaya devam ediyor. Beklentiyle.

Vay anasını. Bu gerçek. Kız ciddi. Babam ve annesinin bir çocuğu varmış. Ve ikimiz de bilmiyorduk.

"Nasıl öğrendin?" Talep ediyorum.

"Bir dizi e-posta," diye hızlıca yanıtlıyor. "Jason'ın tıp endüstrisinde, özellikle de diğer ülkelerde bağlantıları vardı. Öldüğünde Amerika'da bile değildi."

"Cesedini gördün, değil mi?" diye sordum. "Cenazesine gitmiştik." O günü hatırlıyorum. Duyguları. Kahretsin, onu son görüşümdü; tabii ki hatırlıyorum.

Micki başını sallar. "Hayır, kapalı bir tabuttu" diyor. "Cenazeyi düzenlediğimizde bir ceset gömüp gömmediğimizi bile bilmiyorum."

Komik, bunu hatırlamıyorum. O gün, o zamandan beri hayatımın en kötü günü olarak zihnime kazındı. Hatırladığım tek şey o. Gözyaşları. Acısı. Ve sonra giderken, uzaklaşırken, Ken Carpenter'la o lanet arabaya binerken hiçbir şey... Onu daha önce, haftalar önce buradayken katletmeliydim. Çok daha fazlasını borçluydum ama onun için bu kadarını yapabilirdim. Sormadan, onu babama götürdüğünü biliyordum.

"Artık bir önemi yok," diye devam ediyor Micki. "Önemli olan o, kız kardeşimiz. Nerede olduğunu bilmiyorum ama bir belge buldum."

Jason'ın Thomas için annemi takip ettiğini öğrendim. Meksika'da bir hastanede öldü ve doğum belgesini buldum. Baban imzalamış. Annemin ondan olduğuna emin olmasaydı imzalamazdı."

Dışarıda küçük bir kız var. Ona benzeyen, bana benzeyen. Micki'ye bakıyorum, onu hayal etmeye çalışıyorum ama çok zor. Tek görebildiğim Micki'nin kendisinin minyatür bir versiyonu. O haklı. Onu tek başına bırakamayız. Rylie'ye bakıyorum.

"Bir şey yapabilir misin?"

Rylie hemen, "Elinde ne olduğunu görmem gerek," diye cevap verir. "Tüm belgeleri. Doğum belgesi. Her şeyi. İlgisi olduğunu düşünmeseniz bile."

"Bekle bir saniye." Abel, Rylie'nin arkasında oturuyor ve omzunun üzerinden bana bakıyor. "Baban hâlâ kayıp ve muhtemelen Hortlaklarla olanlardan sonra hâlâ kızgındır. Rylie'yi tehlikeye atmamın hiçbir yolu yok."

Bir hırıltı boğazımdan yukarı kayıyor ve geriliyorum. "Sana sormuyorum lan," diye çıkışıyorum.

"Sen değilsin, bok kafalı," diye tıslıyor Abel. "İhtiyacını anlıyorum ama Rylie benim önceliğim ve sen değilsin."

Dean elini kaldırarak "Dur," dedi ve başka bir yorum yapılmasını engelledi.

Ona geçiyorum. "Bana borçlusun," diye hatırlatıyorum ona. "Bana çok şey borçlusun, unutma-"

"Hiçbir şeyi unutmadım." Dean bana karanlık bir bakış attı. "Ama sakinleşmeli ve durum değerlendirmesi yapmalıyız. Rylie biraz araştırma yapabilir-"

Abel hırılıyor. "Dean."

"Güvende olacak," diye güvence veriyor Dean. "Olanlardan sonra güvenliği çok sıkı tutuyoruz ve Undead şu anda Brax ve Ace'in gözetimi altında. Tüm üslerimizde güvendeyiz." Bununla birlikte bana geri döndü. "Sana yardım etmek için elimizdeki her şeyi kullanacağız. Sadece senin için değil, onun için de." Micki'ye başını sallıyor. "O Ava'nın arkadaşı."

"Teşekkür ," diyor. "Ama sadece kızı bulabilmem gerekiyor. Thomas'la tek başıma başa çıkabilirim."

Dean kaşlarını ona doğru kaldırıyor ve ben yavaşça başımı çeviriyorum. Micki'nin yüzü sakin, neredeyse vurdumduymaz. Dokunulmamış görünüyor, artık onu ortada bırakmayacağını bildiği için konuşmadan rahatsız olmamış. Ondaki direnci görüyorum; duygularını uzak tutmak için nasıl savaştığını.

Parmaklarını avucunun içine kıvrırışında bir öfke var ama yanaklarında eskiden olduğu gibi bir kız yok.

Zaman çok şeyi değiştirdi. Onun için de benim için de. Artık onu tam olarak tanımıyorum. Eskisi gibi değil. Ama tanımak istiyorum.

Aramaktan hiç vazgeçmedim. Bir gün geri döneceğini ummaktan hiç vazgeçmedim.

İşte şimdi o lanet gün geldi ve bu bir mucizeden çok lanet olası bir D günü gibi hissettiriyor. Hiç rahat edemiyorum.

"Babamı tek idare edemezsin," diyorum ona. Cevap vermiyor.

"Micki."

Hala bir şey yok. Kolunu tuttum. "Beni görmezden gelme."

Başını çeviriyor ve gözlerindeki uçucu duyguların büyüklüğü beni şaşırtıyor. Karanlık bal, kendi gözlerimde gördüğüm nefretle kıyaslanamayacak kadar yoğun bir nefretle yanıyor. Yalnız değiliz, bu yüzden istediğimi yapamam. Yalnız değiliz, o yüzden kabul etmeyeceğini biliyorum. Ava'yı önemsiyor olsa bile, bu grubun geri kalanı ona yabancı. İhtiyaçlarını karşılamak için güvенеceği insanlar ama açılacağı insanlar değil. Zayıflığını göstereceği insanlar değil.

Onu incitti. Hayır, bundan daha fazlası olduğuna eminim. İncinmek, babamın ona yaptıkları için çok acınası bir kelime. Yine de kırılmaz. Belki öyle olduğunu sanıyor ama hâlâ burada. Geri döndü ve umursamak için içinde yeterince mücadele var. İkimizden bir parça olan kızı bulmak için. Damarlarında babamın kanı dolaştığını bilsem çocuk için inanılmaz üzüldüm ama o da Micki'nin bir parçasıysa... belki o zaman kurtulur.

Olmak zorunda. Bundan emin olacağız.

"Bunu uzun zamandır planlıyordum Luc," diyor sessizce. "Ve bunu sana şimdi söyleyeceğim. Kincaid malikanesini yakmamın bir nedeni vardı. Babana bir mesaj gönderdim. O ölene ve kız kardeşimiz güvende olana kadar buradan ayrılmayacağım."

"Hiç gitmiyorsun," diye cevap veriyorum. "Ve yalnız da değilsin."

"Baban olsa bile mi?" diye soruyor sessizce.

Dişlerimi gıcırdatıyorum. Damarlarımı kesip açabilseydim ve yarısı onun olan zehirli kanı boşaltabilseydim, yapardım. Ama bu mümkün değil. "O hiçbir zaman benim babam olmadı," diyorum. "Sen daha önemlisin."

"Artık değil," diyor. "Olamam." Nefes alıyor ve gözlerindeki nefret kayboluyor. "Yalnız ve muhtemelen korkuyor. Kendini koruyamaz."

Senin yapabileceğin gibi mi? Kelimeler aklımdan geçerken dilimi ısıtıyorum. Beş yıl. Nerede olduğuna ya da ona ne olduğuna dair hiçbir fikrim olmadığı beş yıl. Sadece buraya döndüğünde gözlerinde yeni yaralar ve kuyruğunda tehlike vardı.

Micki ayağa kalkar. Bakışlarını Avalon'a çevirerek, "Açıklamama izin verdiğiniz için teşekkür ederim," diyor. "Ben... şey, tekrar karşılaştığımıza gerçekten çok sevindim."

Avalon ayağa kalkar. ", değil mi?" Micki'ye dönmeden önce hızla

Dean'e bakıyor. "Eğer istersen burada kalabilirsin-" "O benimle," diyerek sözünü kesiyorum. Sanki onu evimden çıkaracakmışım gibi. yakın bir zamanda.

Micki Avalon'a gülümser. "Merak etme, iyi olacağım ve eminim birbirimizi tekrar göreceğiz." Rylie'ye döner. "Luc'un senin bilgilerini aldığını varsayıyorum. Elimdeki tüm bilgileri onun aracılığıyla göndereceğim. Öğrendiğimden beri onu arıyorum ama onun varlığı dışında gerçekten çok zorlandım."

"Eminim tabağında başka şeyler de vardır," diyor Rylie sessizce, gözleri odanın içinde geziniyor.

Micki sırtıyor. "Evet, öyle de denebilir."

Siktir . Benden bu kadar. Ben de ayağa kalkıyorum ve Micki'nin koluna yapışıyorum. "Seninle daha sonra irtibata geçeceğim," diyorum. "Şimdilik konuşmamız gereken bazı şeyler var." Micki'yi kendime doğru çekerken ona bakıyorum. "Özel olarak."

Son beş yıldaki hayatıyla ilgili gerçeklerden başlayarak.

MICKI

LUC KINCAID BİR ZAMANLAR SEVDİĞİM BİR ÇOCUKTU VE DÜRÜST OLMAK GEREKİRSE

Büyük bir parçam hala onu seviyor. Gençken bana yardım eden oydu. Thomas Kincaid ile geçirdiğim günlerin başında bile bana umut veren oydu.

Nedense hep beni kurtarmaya gelip gelmeyeceğini merak ederdim. Onun da en az benim kadar kapana kısılmış olduğunu anlamam uzun sürmedi. Yine de bu ondan nefret etmeme neden olmadı. Ona hiç kızmadım. Sadece onu daha çok sevdim ve belki de hep seveceğim. Ne olursa olsun, geri dönmemi sağlayan bu kısımdı. Buna mecbur değildim; bunu biliyorum. Yeniden intikam almam için ona ihtiyacım olmayabilir ama benim var. Hiç kimseye ya da hiçbir şeye ihtiyaç duymadığım bir şekilde ona ihtiyaç duyuyorum. Anneme bile.

Ortak kardeşliğimizin bilinmesinden rahatsız olmuş gibi görünmüyor. Dahası, varlığıma kızmış gibi görünüyor. Benim tepkilerime. Elimde değil. Tuğla kaplı bir evin önüne park ettiğinde nefesimi bırakıyorum. Bir malikâne sayılabilecek kadar büyük değil ama buraya gelebilmek için şifreli bir dizi demir kapıdan geçmek zorundaydık. Bu, mülkün etrafına yerleştirilmiş güvenlik kameralarıyla birleştiğinde, buranın şimdilik güvenli olduğunu düşünmem için yeterli.

"Luc." Adını söylediğimde kaskatı kesiliyor ve cevap vermek yerine sadece arabayı durdurup iniyor. Onun evin merdivenlerini tırmanışını izliyorum ve arabadan inmeden önce kendi elim kapı koluna gidiyor. "Luc!" Arkasından bir kez daha sesleniyorum, ama yine cevap vermiyor ve bunun yerine ön kapıyı açık bırakıp içeride kayboluyor.

Bunu bir davet olarak algılıyorum ve eve girdiğimde dönüp kapıyı arkamdan kapatıyorum ve bir süre sonra da kilitliyorum. Cam şingirtılarının sesi beni mutfağın açık alanına çekiyor. Sanki bir profesyonelin kullanması için inşa edilmiş - yılların deneyimine ve zanaatının her türlü kolaylığına sahip bir şef. Ada arasında geniş açık alanlar, çift fırın ve görünmez düğmeli düz bir elektrikli ocak. Ve tüm bunların merkezinde Luc, ellerini geniş paslanmaz çelik lavabonun iki yanına dayamış, yanında kristal bir bardak kehribar rengi sıvı ve köşedeki cam dolap açık bir şekilde duruyor.

"çalışıyorum," diye itiraf ediyor sonunda.

Bir süre bekliyorum ama başka bir şey söylemiyor. "Neyi çözmeye?" diye soruyorum.

"Sen." Bana işaret ediyor. "Beni. *Onu*. Lanet olası kız kardeşimiz." Başını sallıyor ve bardağı dudaklarına götürüp uzun bir yudum alıyor. "Ve bize ve sana ne oldu?"

"İnsanlar sonsuza kadar aynı kalmazlar," diyorum ona. Özellikle de insan gibi hissetmeyi bıraktıklarında.

"Sana neden geri döndüğünü sordum," diyor. "Neden şimdi?" Dişlerini sıkıyor ve eli avucundaki bardağın etrafında kenetleniyor. "Seni otoparkta ilk gördüğümde, sonunda kafayı yediğimi düşündüm. Halüsinasyon gördüğümü sandım. Sonra sen gerçek olduğunda, belki de benim için geri döndüğünü düşündüm. Ama öyle değil, değil mi?"

Bu geçerli bir soru ama iyi bir cevabım olduğunu sanmıyorum. Ona benden çalınan şeyin intikamını almak için geri döndüğümü söyleyebilirim. Ona son bir veda olarak geri döndüğümü söyleyebilirim. Ama sonuçta gerçek bundan çok daha basit.

"Senin için döndüm," diyorum. "Ve onun için." Çünkü ona ihtiyacım var ve kız kardeşimizin de var.

"Onu öğrenmeden önce geri dönmeyi hiç düşündün mü?" diye soruyor.

Dudaklarım aralanıyor ama birkaç uzun atım boyunca çıkmıyor.

Luc'un parmakları bir kez daha bardağın üzerinde sıkışıyor ve bardağı kaldırarak yanan alkolü çok hızlı bir hareketle yere çarpıyor. Sonra, sanki kendine engel olamıyormuş gibi, bardağı lavaboya fırlatıyor ve bardak çarpmanın etkisiyle paramparça oluyor. Neyse ki parçaların hiçbirisi yukarı ya da dışarı fırlamıyor. Bunu bilerek yaptı. Babasının aksine Luc hiçbir zaman başkalarına zarar vermekle ilgilenmedi. Birilerini alıp kullanmak gibi bir eğilimi hiç olmadı.

Bir zamanlar bir insan ruhunu barındıran boş bir kabuktan başka bir şey haline gelene kadar.

İrkilmiyorum bile. O fark etti.

"*Siktir, Micki. Seni seviyorum.* Bu bir şey ifade etmiyor mu?" Aşk. Şimdiki zaman. Soğuk, ölü kalbim sıkışıyor.

"Tabii ki öyle." Kelimelerim nefes nefese çıkıyor.

Ben kötü bir kızım. Onun için kötü. Pek çok açıdan kötü. Lekeli ve iğrenç. İçim çürümüş ama yine de ona yaklaşıyorum. Avucumu omurgasına koyup vücudunun katılaştığını hissedene kadar durmuyorum. Teni gömleğinin pamuğundan bile sıcaktı.

Yaklaşıyorum, göğsümü sırtına bastırıyorum. Kollarımı beline doluyorum. Onun için daha fazlasını yapmak istiyorum. Ona zevk vermek ve öfkesini, ihanetini ve acısını benden çıkarmasına izin vermek istiyorum. Onu çok özledim. Yatağında uyanık yatar ve ilk sevgilim o olsaydı, birlikte olsaydık neler olurdu diye düşünürdüm.

Şimdi, o burada ve ben de buradayım. Beni hala seviyor. Neden olmasın?

Sanki düşüncelerimin yönünü sezmiş gibi Luc konuşuyor. "Hayır." Kelimeyi sıkıttığı dişlerinin arasından çıkarıyor. "Hayır, seni becermeyeceğim Micki. Bundan sonra olmaz... Kahretsin, anlamadığımı mı sanıyorsun? Neler yaşadığınızı biliyorum. Sen söylemedin ama o söylemiş olmalı..." Sözleri kesiliyor ve eğer onu daha çok sevmemin bir yolu varsa, bu sözler bunu gerçekleştirmeyi başarıyor. Gözlerimi kapatıyorum ve alnımı sırtının üst kısmına yaslıyorum.

"O yaptı," fısıldıyorum. "Beni kırdı ve geriye hiçbir şey kalmayana kadar kanımı kuruttu."

"O zaman neden seni de aynı şekilde almak isteyeceğimi düşünüyorsun?" diye soruyor yüzüme dönmeden.

"Aynı şey değil," diyorum kabaca. "Bu benim istediğim şey. Uzun zamandır istediğim şey buydu. Ne zaman bir başkası kalçalarımı açıp benden bir şey alsa, ben de vermek zorunda kalsam seni düşündüm. Gözlerimi kapatırdım ve seni hayal ederdim. Başta ağlardım ama rol yapmakta çok iyiydim. Sen beni asla incitmezsin, Luc. Bunu ikimiz de biliyoruz. Seçme şansım hiç olmadı. Eğer olsaydı, seçeceğim tek kişi sen olurdun."

Kelimeler ağızından çıktığı anda havadaki parazit değişiyor. Luc dönüyor ve ben bir adım geri çekiliyorum. Sadece sobanın üzerindeki tek ışık ve arkamdaki pencerelerden içeri sızan ay ışıklarıyla aydınlanan karanlık odada gözleri parlıyor.

Beni adaya yaslıyor, ellerini uzatıyor ve mermer tezgâhın kenarını öyle sert kavıyor ki, aşağı baktığımda kollarının damarlarının derisinin üzerinde öne çıktığını görüyorum. "Uzun zaman oldu Micki," diyor sessizce,

Kalbim göğsümde güm güm atıyor. "Evet, ," diye kabul ediyorum.

"Şimdi gerçekten benimle başa çıkabileceğini düşünüyor musun?" diye soruyor. "Yaşadığın onca şeyden sonra, kendine zarar vermek için beni kullanırsan hiç şaşırırmam. Senin için o araç olamam. Beni buna zorlama."

Bu sözler karşısında ruhumda bir şeyler sızladı. Tabii ki böyle düşünecekti. Bu çok mantıklı. Luc artık sadece ilk aşkım değil, aynı zamanda beni mahveden adamın oğlu. Dikkatle kollarımı kaldırıyorum ve boynuna doluyorum. Teni sıcak, neredeyse benimkini dağlıyor. Sıcak nefesi yüzümde geziniyor.

Hayatta kalmak için kendimin çoğunu öldürdüm. Ama bu parçam. Onu arzulayan parçam hayatta kaldı. İntikamdan geriye kalan tek parçam bu ve ölümümünden önce mutluluğun parçalarını koparmak için bile olsa onu onun parçalarıyla beslemezsem lanetleneneceğim. Sonunda birlikte gömüleceğim güller ondan ve bundan yapılmış olacak... bu benim kendime hediyem.

"Seni kendime zarar vermek için becermek istemiyorum," diyorum ona dürüstçe. "Seni becermek istiyorum çünkü eski halimi özlüyorum ve sen bana her şeyin bu kadar karmaşık ve kasvetli olmadığı zamanları hatırlatıyorsun."

"Kahretsin." Luc lanetini dişlerinin arasından tıslıyor. Aldığım tek uyarı bu. Bir saniye sonra ağzı ağzımı kaplıyor ve dili ağzımın içine giriyor. Tadı eve dönmek gibi olan bir öpücük bu.

Ateş ve toprak. Tadının yakıcılığı dilimde patlıyor ve nefes nefese kalıyorum, bu kadar doyurucu bir şey yaşamayalı ne kadar uzun zaman olduğunu fark ediyorum. Ona doğru eğilip göğüslerimi göğsüne sürtüyorum. Meme uçlarım diken diken ve sert. Keşke sütyen takmasaydım da en azından onları hissetmesine izin verebilseydim. Ama bunu yapmak için, şimdi, bu öpücükten uzaklaşmak zorunda kalacağım ve gerçekten istemiyorum.

Gözlerimi kapatıyorum ve onun içine gömülüyorum. Luc'un elleri kalçalarımın üzerinde geziniyor, parmakları üstümün altından çıplak tenime doğru yol alırken bile beni kendisine doğru çekiyor. Teni tene değdiriyor, avuçlarının sıcaklığı tekrar nefesimi kesiyor ve dilini alt dudacağımın pürüzlü derisinde gezdirmeden önce alt dudacağımı ısıtıyor.

"Geri dönüş yok, güzel kız," diye fısıldıyor. "Bunun farkındasın, değil mi?"

Nefes nefese, ıslak ve ihtiyaç dolu bir halde başımı sertçe sallıyorum. "Artık umurumda değil Luc," diyorum. "Sadece bunu istiyorum. Seni istiyorum."

Sözlerim hala içinde kalan direnci kırmış gibi görünüyor. Beni kalçalarımın tutup adanın üzerine kaldırıyor, dönüp cam tuzluk ve biberlik de dahil olmak üzere içindekileri yere savuruyor. Bardak kırıldı, ama onun tarafından umursamayacak kadar tüketildim.

Elleri gömleğime gidiyor ve onu yırtıp vücudumdan çıkarıp yere atıyor. Bir sonraki saniye geçiyor ve sütyenim de onu takip ediyor - sonunda göğsüm serbest kalıyor ve tekrar nefes alabileceğimi hissediyorum. En azından başı aşağı inip ağzı meme uçlarımdan birinin etrafını sarana kadar alabiliyorum.

Şok içinde haykırıyorum, ellerim başının tepesindeki kirli sarı saçlarına doğru kayıyor. Luc irkilmiş seslerimin dikkatini dağıtmasına izin vermiyor. Sırtım eğilene ve önünde noktalar dans edene kadar bir meme ucumu ağzına alıyor. Dişleri areolamın hassas derisine battığında boğazımdan bir çığlık kopuyor ve bu onun bir sonrakine geçme işareti oluyor. Aynı işlemi ikinci meme ucuma da uyguluyor, ikisini de ıslak ve kırmızı bıraktıktan sonra çekilip bana bakıyor.

"Umarım benim için hazırsındır Micki," diyor. "Çünkü durmayı planlamıyorum."

Nefesimi tutmakta ne kadar zorlansam da yine de kaşlarımı çatmayı başarıyorum. "Bunun beni korkutması mı gerekiyor?"

Becerikli ellerim şortumun düğmelerine yapışıyor ve ben de uzanıp gömleğini kavıyorum. Luc eğildiğinde, beni tamamen soyabilmesi için bacaklarımı ve kıkırmı kaldırmaya zorlarken aynı anda gömleğini yukarı çekip çıkarıyorum. Klimanın serin havası çıplak bedenimin üzerinden kayarak geçerken, Luc tekrar tam boyunda, çıplak göğüslü ve tamamen bana odaklanmış bir şekilde duruyor.

Buna alışkınım. Birinin arzularının nesnesi olmaya. Kullanılmaya ve istismar edilmeye. Ama bu sefer, ben kışkırtıyorum. Bu kez partnerimi ben seçtim ve bu onu *istediğim* gerçeğinden başka bir şey için değil.

Luc'un beni tekrar kaldırmasını ve belki de yatak odasına sürüklemesini beklerken, uzanıp bacaklarımı ayırarak beni şaşırtıyor. "Bana güvenecek misin, güzel kız?"

Bu sözler karşısında gözlerimi kapadım. Kahretsin, benimle böyle konuştuğunda, benden istediği her şeyi yaparım. Sessizce başımı sallıyorum ve ayaklarım tezgâhın kenarlarına değene kadar bacaklarımı yukarı itiyor. "Kendini burada tut," diye emrediyor. "Aynen böyle, o amcığı benim için açık tut."

Gözlerimi kırpıştırarak uzandım ve dizlerimin hemen arkasından bacaklarıma tutundum. Ayaklarımı sabitliyorum ve midem rahatsız olup belim ağrıyınca irkiliyorum. Yine de bu beni durmaya zorlamak için yeterli değil. Dönüşü olmayan yola çoktan girdim ve geri dönmeyeceğim.

Luc parmaklarını amımın dudaklarında gezdiriyor, başparmağını klitorisimin üzerinde hafif fırçalarla gezdiriyor, bu da ona bağlamak istememe neden oluyor. Zihnim allak bullak oluyor, eski anılar kafamda yanıp sönüyor ama derin nefesler alıp şimdi ve burada olana tutunuyorum. Bu konsantrasyon gerektiriyor, hatta hatırı sayılır bir irade gücü gerektiriyor ama başarıyorum. Ben orada değilim. *Buradayım*. Onlarla birlikte değilim. *Luc'un* yanındayım.

Ve bana işkence ediyor.

"Benim için çok ıslak..." Tek bir parmağını kanalıma sokarken sözleri yumuşak, neredeyse saygılı. Etrafında sıkılaşıyorum, dudaklarımdan bir inilti kaçıyor, ama bu yeterli değil. Çekiyor ve bir tane daha ekliyor. "Çok yapışkansın, güzel kız," diyor. "Bu amcık daha fazlasını mı istiyor?"

"Öyle olduğunu biliyorsun," diye cevap veriyorum sıkılmış dişlerimin arasından.

Luc sadece kıkırdıyor ve bu ses duyuşal sinir uçlarımda titreşiyor. Beni öldürüyor ve sanırım bundan zevk alıyor. "Sana yapmak istediğim şeyler, Micki," diyor Luc, "benden alındığından beri yaşadığın her şeyi geçersiz kılacak şeyler." Parmaklarıyla amımı sikerken, başparmağını bilerek klitorisimin üzerine bastırırken nefes nefese kalıyorum ve inliyorum. Çok az erkek bunu gerçekten biliyor ya da aramaya özen gösteriyor ama o sadece lanet şeyin yerini nasıl bulacağını bilmiyor. Onu bir enstrüman gibi çalmayı da biliyor.

"Artık sesin çıkmayana kadar çığlık atmanı istiyorum. Gözlerinde gördüğüm ve daha önce orada olmayan tüm o şeytanları kovmak istiyorum. İçindeki karanlığı silmek ve onu sadece benimle doldurmak istiyorum. Bunu kaldırabilir misin, güzel kız? Seni almak istediğim gibi beni alabilir misin?"

"Evet," diye hıçkırıyorum beni ittiği uçurumun kenarına yaklaşırken. Uzuvlarım titremeye başlıyor. Kalbim sıkışıyor. Omurgamda boncuk boncuk terler beliriyor. Kıçım sıkılıyor. Yüce Tanrım.

Onunla hiç böyle olduğumuzu hatırlamıyorum. İki meraklı genç olduğumuzu hatırlıyorum. Sevişmeler, ellemeler, o masum dokunuşlar. Bu hiç de masum değil. Bu alçakça ve sinsice ve istediğimi bilmediğim her şey.

Luc'un gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyorum; karanlık, ışıltılı ve her hareketimden etkilenen gözler. Bu hoşuma gidiyor. Bana o kadar odaklanmış olması hoşuma gidiyor ki başka hiçbir şey görmüyor gibi görünüyor. Ben de onun için aynı hissediyorum. Onun hareketlerine uyarak kalçalarımı sallamaya başlıyorum. Tepenin hemen arkasında.

Bir çığlık daha atmak için dudaklarımı araladığımda, elleri aniden duruyor ve görüş alanımdan kayboluyor. Şok oldum ve kafam karıştı, ta ki onun eğildiğini fark edene kadar ve itici yüzgeçlerinin hissinin yerini aniden sıcak ve ıslak dudaklar ve dil aldı.

O boğuk çığlık bir çığlığa dönüşüyor. Luc'un altın rengi kafası klitorisimin üzerinde gezinirken kalçalarımın arasına dalıyor ve sonra aşağıya dalıp amıma giriyor, peruk gibi parlayan dilinin etrafında kenetlenene kadar içeri itiyor.

"Oh, Tanrım, Siktir..." Mırıldandım.

"Tanrı burada değil güzel kız," diye inliyor am dudaklarıma karşı. "Çünkü eğer olsaydı, sana tapan ben değil o olurdu. Benim adımlı söyle. Onunkini değil."

Bir kez daha ileri doğru ilerlerken içimden bir çığlık daha yükseliyor. Parmakları dudaklarına ve diline yeniden kavuşuyor ve içime uzanıp parmaklarını doğru şekilde kıvrırken oda dönüyor ve bulanıklaşıyor - sanki sadece onun bulması için tasarlanmış gibi hissettiren bir noktaya bastırıyor.

"Luc!" Alt bedenimi bir ıslaklık dalgası kaplıyor ve nefes nefese kalıyorum.

"Aferin kızıma," diye mırıldanıyor. "İyi kız. Aynen öyle. Hepsini bana ver. Sırılsıklam sularının hepsini bana ver." Vücuduma yapıştığında ter tenimi serinletiyor, orgazmımın acelesini ağzına alırken dudakları açıklığının üzerine yapışıyor.

O kadar pis, sıcak ve beklenmedik bir şey ki, sonunda beni bırakıp ayağa kalktığında titreyen bir karmaşa içinde kalıyorum. Ellerim bacaklarımdan sarkıyor ve ben tezgahdan tamamen düşmeden bir saniye önce beni yakalıyor. Başımı kaldırıp ona baktığımda bakışlarım ağzının parıltısına, çenesinden damlayan sıvıya kilitleniyor.

Ancak bu görüntü, gözlerindeki aç bakışla kıyaslanamaz bile. Beni kollarının arasına aldı ve dudaklarına degecek şekilde eğildi.

kulağıma bastırdı. "Umarım çok yorgun değilsindir Micki," diyor.
"Çünkü bu iş daha bitmedi."

LUC

ISLAKLIĞI PANTOLONUMUN ÖNÜNDEN AŞAĞI DOĞRU KAYIYOR.

sikime bastırıyor. Yere damlıyor ve bakışlarını bir sırtışla karşılamadan önce bir kez aşağı bakıyorum. "Yerlerimi mahvediyorsun güzel kız," diyorum ona.

Micki nefesini içine çekiyor ve sonra kollarını boynuma dolayarak kendini göğsüme doğru kaldırıyor. "Hazır başlamışken çarşaflarını da dağıtmak isterim," diye fısıldıyor.

Sikeyim. Yatak odasına doğru ilerliyorum ve o da hevesle bana sokuluyor.

Sanki iki ayrı dünya arasında bölünmüş gibiyiz; biri hiçbir şeyin değişmediği, diğeri ise ikimizin de içgüdüsel olarak her şeyin değiştiğinin farkında olduğumuz ama bunu görmezden geldiğimiz bir dünya. Dudakları boğazımın kenarını buluyor ve öpücüklerini tenime, tam nabzımın attığı noktaya bastırıyor. Ana süitin yatak odası kapısına çarpana kadar bacaklarım aradaki mesafeyi tüketiyor, onu tahtaya doğru itmeden önce dönüp lanet şeyi tekmeleyerek kapatıyorum.

Başını geriye atıp yüzüme çarparken ciğerlerindeki hava boşalıyor. Ona bakıyorum - o büyük, yuvarlak, kahverengi gözleri bana bakıyor. Büyüdükçe daha da koyulaştılar. Karameler benzer bir şeye benzedikleri zaman yeniden üyeydim, ama şimdi koyu ve dolgunlar - ve onlara baktığımda, bakışlarının aynasında kendimi görüyorum. Tamamen bana odaklanmış durumda.

"Bu gece gitmene izin vermeyeceğim," diye uyarıyorum onu. "Bırakmak zorunda değilsin," diyor sessizce.

"Yalvarsan bile olmaz." İçine girdiğim anda orada kalmak isteyeceğimi anlamasını nasıl sağlayabilirim? Bu dünyada beni bu kadar uzun süre cezbedecek başka bir yer olmadığını?

Tırnakları etime sürtünerek omurgam boyunca tylerimin diken olmasına neden oluyor. "Sorun değil Luc," diye cevap veriyor. "Ben buna hazırım. Bunu *istiyorum*."

Karın kaslarım sıkılıyor ve kendimi bu noktayı geçmemeye ikna edemedenden dudaklarımı onunkilere yapıştırıyorum. Onu içime çekiyorum, aramıza uzanıp çıplak bir göğsünü avularken dilimde kendi amının tadını almasına izin veriyorum. Nefesi kesiliyor ama parmaklarımın ucunu meme ucunun üzerinde gezdirip aşağı doğru bastırırken gitmesine izin vermiyorum.

Micki geri çekiliyor ve diğer elimi hızla kafatasının arkasını kavrayacak şekilde kaydırıyorum, dudaklarından bir inilti kaçarken başının bir kez daha ahşap çerçeveye çarpmasını engelliyorum. Bacakları ve kolları onu vücudumun n tarafına kilitliyor ama bu yeterli değil. Benim de çıplak olmam gerekiyor.

Parmaklarımı saçlarında tutarak meme ucunu bırakıyorum ve avucumu kinin altına koyarak onu yukarı kaldırıyorum, dönüp odanın karşısındaki yatağa doğru ilerliyorum. Ben ayağa kalkarken sırtı çarşaflara çarpıyor ve i çekiyor. Kolları Mısır pamuğuna sürtünüyor ve yatağın üzerinde sallanırken inliyor.

Lanet olsun, beni öldürecek. Geri çekilip pantolonumu ve i amaşırlarımı çıkarıyorum, cüzdanımı bulmak için hızla cebime giriyorum. Oraya sakladığım prezervatifi çıkarıp geri kalanını giysilerimle birlikte yere atıyorum. Ona, onunla yapmak istediğim o kadar çok şey var ki, ama onun varlığıyla alay etmekten bıktım.

Kalçalarının arasına giriyorum ve bana gülümseyerek bakıyor. "şimdi ne olacak?" diye soruyor.

Yutkunuyorum. Benim üzerimde tam ve mutlak bir kontrolü var ve bunu biliyor. Bundan dolayı hadım edilmiş ya da en azından sinirlenmiş hissetmeliyim ama hissetmiyorum. Kontrolün onda olması umurumda değil. Onun istediği şekilde olmasına aldırmıyorum. Onu her şekilde elde edebilirim.

Prezervatifi kaldırıyorum ve başının yanındaki çarşafın üzerine bırakıyorum. Dönüp kısa bir süre prezervatife bakıyor. "Beni durdurmak için fırsatların tükeniyor," diyorum hafifçe, ellerimi kalçalarında gezdirip, or- gazmının ışıltılı kalıntıları görünene kadar onları birbirinden ayırırken. Küçük klitorisi kızarmış ve şişmiş, ilgi göstermem için adeta yalvarıyor. Buna hayır diyemiyorum, bu yüzden uzanıp başparmağımı hafifçe üzerine sürüyorum.

Micki'nin nefesi kesilir. "Seni durdurmak istemediğimi söyledim."

"Bunu kullanmamı ister misin?" Prezervatife doğru başımı sallayarak soruyorum.

Başparmağımı aşağı indirip tekrar girişine bastırdığımda dişleri alt dudağının üzerinden kayıyor ve bir kez daha etrafımda kenetlendiğini hissediyorum. "I..." Yanaklarında bir pembelik beliriyor. Onun yerine "Kullanmak ister misin?" diye soruyor.

Göğsümden bir hırıltı yükseliyor. "Aramızda hiçbir şey istemiyorum," diyorum ona. "Seni becermek, içine boşalmak ve seni ağzına kadar doldurmak istiyorum."

Mırıldanıyor, elleri karnına kadar aşağı kayıyor, kalçalarının tepesine doğru ilerliyor. "Beni hamile görmek ister misin Luc?" diye soruyor.

İçim daralıyor. *Oh*. Bunu hiç düşünmemiştim. Yani, ben aptal değilim. Bir erkek ve bir kadın korunmasız seks yaptığında ne olduğunu biliyorum, bebekler. Ama onunla riske attığım şeyin *bu* olduğu hiç aklıma gelmemişti. Onu çiğ olarak becerme fikri, aklımda, daha çok onun her santimini şaftım boyunca hissetmekle ilgili. Bu zevkle ilgili. Ona olabildiğince yaklaşmakla ilgili. Ama onu bebeğimle birlikte yuvarlak ve büyük düşünmek... evet. Sanırım artık Abel ile sikişemem. Şimdi anlıyorum.

Kafamı toparlayıp ona bir cevap veremedim Mic- ki'nin gözleri benimkilerle buluşuyor ve bana hüznü bir gülümseme veriyor. "Sana bunun olmayacağını söylediğim için üzgünüm," diyor. "Denesen bile hamile kalamam. Ama bilmelisin ki son beş yılda pek çok insanla birlikte oldum. Yarısını bile hatırlamıyorum. Elbette düzenli olarak test yaptırdım, ama eğer istersen-"

"Sana güveniyorum," diye devam edemeden sözcükleri ağzından çıkarıp elimi amından çekiyorum. Her iki avucumu da kıcının altında kullanarak, arkasından sürünmem için yeterli alan kalana kadar onu yatakta yukarı itiyorum.

"*Yapmamalısın*." Durakladım. Kelimeler o kadar sessiz ki zar zor duyuyorum. Bir fısıltının hemen altında -sanki onları söylemek istememiş gibi. Gözleri omzumun üzerinde bir noktaya kayıyor, elleri karnından çıkıp yastıkların altına kayarken bakışlarımdan kaçıyor.

Yavaşça yanından uzanıp bir tanesini yakalıyorum ve boynunun altına sıkıştırıyorum. "Bununla ne demek istediğini bana söylemek ister misin?" Göğüslerimiz neredeyse birbirine değecek şekilde onun üzerinde gezinerek soruyorum.

Başını sallıyor. Alt dudağımı ısıyorum, is- sue'ya basmak istiyorum ama basmıyorum. Onun yerine, daha önceki ifadesine geri dönüyorum. "Çocuk sahibi olamayacağını ne zaman öğrendin?"

Sonunda bana doğru bakıyor ama cevap vermek yerine elleri kalçalarımın gidiyor ve göğüs uçları göğsüme değene kadar beni aşağı çekiyor. Aletim zonkluyor. "Gerçekten bunun hakkında konuşmak mı istiyorsun yoksa beni becermek mi istiyorsun Luc?" diye .

"Seni her zaman becermek istiyorum güzel kız," diye kolayca cevap veriyorum. Parmaklarımı yüzünün kenarında gezdiriyorum, saçlarını geriye doğru itiyorum, sonra başparmağımı boğazının ortasına bastırıyorum, etinin altında kalp atışlarının keskin tınısını hissediyorum. "Ama sen iyi bir sikişten çok daha fazlasısın."

Micki bu ifade karşısında şok olmuş gibi gözlerini kırptırıyor ve tekrar başka tarafa bakmaya çalıştığında çenesinden tutup bana bakmaya zorluyorum. "Eğer istediğin bir sikişse..." Aramıza uzanıyorum ve sikimi tabanından tutarak sırlıklam ıslak girişine doğru yönlendiriyorum. "O zaman bunu alabilirsin." Başını ona doğru çevirerek hem kendimi hem de onu deliliğin eşiğine getiriyorum.

"Luc..." Kalçaları kalkıyor ve beni arıyor, ama geri çekiliyorum, sadece ulaşamıyorum.

Sıkılmış dişlerimin arasından konuşuyorum.

"Henüz değil Micki." İnliyor. "Ne zaman?" diye soruyor.

Onun tümseğinin üzerinden itiyorum, sikimin alt tarafını onunla ıslatıyorum. Klitorisine karşı yarattığı sürtünme gözlerini kocaman açmasına neden oluyor. Bana bakıyor, dudakları ayrılmış, gözleri o kayıp, şehvetli bakışla parlıyor. "Seni kimin becerdiğini tam olarak bildiğinden emin olduğumda."

"Beni kimin becerdiğini biliyorum Luc," diye pantolonunu indirip bana doğru uzanıyor. Tırnakları batıyor, uzun çizikler dirseklerime kadar iniyor. Küçük acı patlamaları beni daha da sertleştiriyor. "Beni beceriyorsun. Lütfen. Bunu istiyorum."

Ondan *istemekten* fazlasını istiyorum. *İhtiyaç duymak* istiyorum. Arzunun ötesini istiyorum. Saplantı istiyorum. Ona verdiğimin aynısını istiyorum.

Her şeyi.

Sikim amının dudaklarını aralıyor ve hafifçe içeri itiyor, o da alt yarısını aşağıya doğru oynatarak kavis çiziyor. Kendime engel olamayarak sırtıyorum. İç duvarları neredeyse bana yapışıyor, beni içine çekiyor, beni o kadar gülünç bir şekilde baştan çıkarıyor ki nefes alabilmem veya düşünebilmem bile bir mucize.

"İyi o zaman," diyorum nefes nefese. "İstiyor musun? zaman alabilirsin." Tek seferde kabzasına kadar sokuyorum ve omurgası kavisleniyor. Boğazından bir çığlık kopuyor ve tırnakları bir kez daha beni tırmalıyor.

"Luc!"

Gözlerimi kapatıyorum ve adımın dudaklarındaki sesinin tadını çıkarıyorum. O kadar sıkı ki, her yerime yapışıyor. "Siktir, güzel kız," diye mırıldanıyorum. "Sikimi boğmaya mı yoksa kırmaya mı çalışıyorsun?"

Micki'den cevap yok. Kelimeleri formüle edemeyecek kadar sayıklıyor. Onun yerine altımda yatıyor -gözleri açık ama görmüyor-. Yüzünü kavrayıp dikkatini tekrar bana yöneltiyorum.

"Adımı bir daha söyle," diyorum çekilip tekrar içine girerken. "Seni kimin siktiğini söyle Micki."

"Öylesin," diye fısıldıyor, kollarımda titriyor. Göğsü inip kalkıyor, küçük meme uçları sıkı tomurcuklara dönüşüyor. Ağzım sulanıyor ama onunla işim henüz bitmedi.

"Ben kimim?" Kelimeleri sıkılmış dişlerimin arasından, onun amına vururken çıkardım.

"Luc... Luc... Sen Luc'sun, benim 'um."

"Aynen öyle bebeğim," diye inliyorum içinde bir yere bastırırken. Vücudu kilitleniyor ve mümkünse iç duvarları daha da sert bir şekilde kenetleniyor. Hayvani sesleri boğazımdan dışarı sürüklüyorum. "Seninim, ben seninim. Ve sen de benimsin. Bu siki istiyordun, değil mi? O zaman al. İstedikğin gibi al."

Micki'nin başı yastıklara gömülüyor ve her titreyerek sarsılıyor. Tırnakları sonunda kollarımdan çekiliyor ama onu sikmeyi bırak. Hatta daha da sertleşiyorum. İki elimle kalçalarını kavrayarak amına öyle sert giriyorum ki canının yanması gerektiğini biliyorum. Acı hissediyorsa da belli etmiyor. Bunun yerine çarşafları pençeliyor, ellerini yukarı kaldırıp kendi göğüslerini avuçluyor. Meme uçlarını çimdikliyor, parmak uçları arasında döndürüyor. Dudaklarından kelimeler dökülmeye başlıyor.

"Daha sert," diye inliyor. "Oh, lanet olsun... Luc, lütfen. Daha sert. Sik beni. Sik beni. Neredeyse-oh Tanrım!"

"Gelmek ister misin, güzel kız?" Ben soruyorum. "Sikime boşalmak ister misin?"

"Evet!" diye bağılıyor, sesi kelimenin sonunda neredeyse hıçkırıklara boğuluyor. Uçurumun kenarında -neredeyse orada- beni nasıl sıkıştırdığını dalgaların dalgalanmasından anlayabiliyorum. Yavaşlıyorum.

Başını kaldırdı. "Hayır!" Micki kendini bırakıyor ve ellerini göğsüne vuruyor. O kadar hızlı ve beklenmedik ki beni ittiğinde hızımı kaybedip düşünüyorum.

Sırtım şilteye gömülüyor ve o da üstüme tırmanıyor, uzun sarı saçları tutam tutam sarkıyor, kalkıyor, sikimi tutuyor ve sırlıslıklam olmuş iç organlarının içine geri itiyor. "Tanrım." Üzerime tamamen battığında başım geriye düştü - öncekinden daha derine. Bunun mümkün olduğunu bilmiyordum.

Bana binmeye başlıyor, amını uzunluğum boyunca kaydırıyor ve sonra geri çarpıyor, sonunu istediğimde kendi zevkini alıyor. "Benimle dalga geçme Luc," diye homurdanıyor, ellerini sert karnıma bastırıyor.

Nefes üstüne nefes emiyorum. "Baştan çıkarmayı seviyorsun," diye mırıldanmayı başarıyorum.

"Şimdi olmaz," diye karşılık veriyor ve kendini bir dişi şeytan gibi sikimin üzerine bırakıyor. "İstediğimi istiyorum ve reddedilmekten hoşlanmıyorum."

Gerginleşmeye başladığımı hissettiğimde ona dişlerimi gösteriyorum. Kalçalarına uzanıp onu sıkıca kavriyorum ve o beni durduramadan kendimi ona doğru itiyorum. Ayaklarımı yatağa sabitleyerek, Tanrı'ya yemin ederim ki karnına ulaşana kadar keskin, sığ hareketlerle amının içine giriyorum. Bunu yaptığımda, karnındaki ince deri tabakasının, sikimin içine girdiği ve içini ittiği yerde sarsıldığını görebiliyorum.

Siktir, gerçekten yakıyor muyum? Kısa süreli korku beni itişlerimi yavaşlatmaya zorluyor. Ancak ben daha soramadan ondan bir hırıltı daha yükseliyor.

"Sakin buna cüret etme," diyor tehditkâr bir şekilde. Tırnakları bana batıyor, kalçalarımı kıvırmama ve karşılık olarak dişlerimin arasından tıslamama neden oluyor. "Ben cam değilim Luc," diye devam ediyor. "Bunu istiyorum ve senin de beni istediğin gibi becermeni istiyorum."

Aklımda hiç şüphe yok. İstiyorum. Onu istiyorum. Onu yıllardır istiyorum ve hayatımda istemediğim bir an olacağını hiç sanmıyorum. Onu sıkıca kavrayarak dönüyorum, neredeyse yatağın kenarına gelene kadar ikimizi de döndürüyorum. Boynu bükülüyor ama ben uzanıp avucumu kafatasının arkasına koyarak onu kaldırıyorum.

Diğer elimi bacaklarından birine götürürken dilimle dudaklarını ayırıyorum. Onu yukarı ve dışarı doğru açıyorum, inanılmaz uzun itişlerle içine girerken omzumun üzerinden yukarı ve kavislendiriyorum. Sert ama bir şekilde sevgi dolu hareketlerle sikimi ona yediriyorum. Onu başkasını becerdiğim gibi becermek istemiyorum. O başkası *değil*.

O Micki. En iyi arkadaşım. İlk ve son aşkım. O çok daha iyisini hak ediyor.

"Aynen böyle, güzel kız," diye soluyorum, ikimiz de nefes nefese kalırken dudaklarımı çekiyorum. Oksijen ciğerlerime doluyor, boğazımdan aşağıya doğru yanarak ilerliyor. Micki'nin iri gözleri parlıyor, şehvet ve zevkle bulutlanıyor. İkimizin de içinden akıyor, omurgamın tabanından başlayıp tüm bedenimi ele geçirene kadar yukarı ve dışarı doğru ilerliyor. Neredeyse titreşiyorum, kendimi tutmak, onu beklemek için dişlerimi sıkıyorum.

Önce onun düşmesini istiyorum. Elime ve yüzüme boşaldığı gibi aletimin her tarafına boşaldığında yaptığı yüzü görmek istiyorum. "istediğim gibi almamı istiyorsun," diye fısıldıyorum etine karşı. "Seni başka türlü alamam Micki. Seni her zaman isteyeceğim. Ne yaparsan yap. Başka kiminle birlikte olursan ol. Seni içindeki ruh için istiyorum, beden için değil."

Gözyaşları yüzünün kenarlarından aşağı süzülüyor, şakaklarından saç çizgisine doğru kayıyor. "Luc... oh, kahretsin, nefes alamıyorum." Titremeye başlıyor, vücudu kasılıyor ve geriliyor.

Siktir, boşalacağım. Çenem çatlama tehlikesi geçirene kadar geriliyor. *Hayır, daha değil. Bekle, onu bekle.* Tam sınırda. Tek yapmam gereken ona yardım etmek.

"Gel bebeğim," diyorum. "Sikimin üzerine gel. Beni amınla ıslat. İsteddiğini biliyorum. Beni işaretlemek istiyorsun, değil mi?"

Başını sallıyor ama sayıklıyor. Artık sözlerimi duyup duymadığından bile emin değilim. Kollarımda kendini tamamen kaybetmiş titriyor ama ben bunu istemiyorum. Burada bir şey bulmasını istiyorum. Gerçeği bulmasını istiyorum.

Kafatasını serbest bırakıp çenesini kavriyorum ve ona bakarken yüzünü önümde tutuyorum. "Bana bak," diye emrediyorum. Islak kirpikleri titriyor ve bakışları benimkilerle buluşuyor. "Adımı söyle Micki. Seni kimin becerdiğini söyle."

"Öylesin," diye nefes alıyor. "Luc-oh, *Luc.*"

Gözleri açılıyor ve amcığı sikimi sıkıca kavradığında, şaftta yukarı ve aşağı dalgalandığında, uçuşumunu bulduğunu anlıyorum. Kendi salıverilmem omurgamdan yukarı fırlarken inliyorum. Kendimi onun üzerinde tutarak, hiçbir şeyin onu terk etmeyeceğinden emin olana kadar sikimi onun girintilerine kadar bastırıyorum. Hamile kalamamakla ilgili bir şeyler söyledi. Sorun değil. Umurumda değil. Yine de onu işaretlemek istiyorum.

Kollarım onu sardığında ve bacağını tekrar belime indirdiğimde, göğsüme yaslanışını iliklerime kadar hissederek nefes üstüne nefes alıyorum. Terden kayganlaşmış vücudu aynı anda hem soğuk hem de sıcaktı. Parmakları göğsümde geziniyor.

Ayağa kalkıp ona bir kez daha bakıyorum ve yüzünde esrarengiz bir ifadeyle bana göz kırptıyor. Hiçbir kelime yok. Sevgi sözcükleri yok. Güvence sözleri yok. Sadece o ve ben. Bakışlarımız çarpışıyor ve aramızda ortaya çıkarmak istediğim sırlarla dolu koca bir geçmiş var.

Uzanıp yüzündeki bir tutam saç okşadım.

"Artık yalan yok Micki," diye fısıldıyorum. "Bana her şeyi anlatmanın zamanı geldi.

Neden geri geldin?"

Sertleşiyor ve başını geriye atıyor. Bir an için böyle mükemmel bir anı mahvettiğim için suçluluk duyuyorum ama aramızda hâlâ bir karanlık varsa bu gerçek değildir ve ikimizi bu karanlıktan kurtarmak her türlü niyetim var. Bunu yapmak için, onun burada olmasının gerçek sebebine ihtiyacım var.

Beni iterek doğruluyor ve sırtı yatak başlığına değene kadar şiltede ilerliyor. Hiç düşünmedim. Sadece uzanıp çarşafı çekiyorum ve ona uzatıyorum. Elimden alıp üzerini örtmeden önce dikkatle bakıyor. Vücudunu bakışlarımdan saklamasını izlerken göğsüm ağrıyor ama güvende olduğu hissini ondan almayacağım. Her şey için koştuğu kişi ben olmak istiyorum ve belli ki ilk seferinde ben değildim. Bir daha asla ayrılmak istemeyeceğinden emin olmak için elimden geleni yapmalıyım.

"Başka neden geri döndüğümü bilmek istiyorsun," diye tekrarlıyor. Başımı sallıyorum, bekliyorum.

Micki nefesini içine çekiyor ve sonra bakışlarını tekrar benimkilere çeviriyor. Yüz ifadesinden duyguların sülük gibi süzülüşünü izliyorum. Bunu izlemek hem şaşırtıcı hem de rahatsız edici. Bir an kollarımdaki olan- guid cinsel varlıkken, bir sonraki an hiç görmediğim kadar soğuk. İnsan sıcaklığından yoksun.

Sonra konuştu ve bana başından beri beklediğim şeyi söyledi.

"Babanı öldürmek için geri döndüm Luc," diyor bana, "ve bunu yapana kadar durmayacağım."

Cevabımda tereddüt etmiyorum. "Durmak zorunda kalmayacaksın," diyorum. Ona uzanıp yanağına dokunuyorum. Teni soğuk ama canlı. Bir daha burada olacağımı hiç düşünmemiştim. Bunun için minnettarım. Evrenin bana verdiği, bize verdiği bu şans için. "Tüm gazabını hak ediyor, güzel kız. Hadi canını yakalım."

MICKI

BUHARLI SICAK SU BAŞIMIN ÜSTÜNDEN DÜŞÜYOR, ISLATIYOR.

Saçlarımın arasından geçip koyulaşan tellerin yüzümün kenarlarına ve boğazıma yapışmasına neden oluyor. Hepsini bir araya toplayıp geriye doğru itiyorum, avuç içlerimi kafatasımın üzerinde gezdirip ağır saçlarımı geriye doğru savuruyorum. Başımı eğip Luc'un düşünün fayans döşeli zeminine bakarken omuzlarım içe doğru kıvrılıyor.

Patlayıcı, dün gece yaşadıklarım için çok hafif bir kelime. İçten içe, aramızın böyle olacağını biliyordum. Ergenlik çağındayken de pozsessifti. Korumacı. Yaptığımız tüm o ağır sevişmeler ve okşamalar hormonlarımı mahvetmişti. Yarım on yıl uzun bir zaman gibi görünmüyor ama benim için bir ömür gibi. Şimdi bile daha fazlasını arzuluyorum. Daha fazlasını, daha fazla dokunuşunu, çünkü sonsuza dek ilk kez, bana iğrenme ve uyuşukluktan daha fazlasını *hissettiriyor*.

Odanın öbür ucundan bir kapı sesi duyulur ve kapı açılır. Luc içeri adım atıyor ve topuklarının üzerinde geriye doğru sallanırken kapının içeri doğru sallanmasına izin veriyor. Başımı çeviriyorum ve su ve buğuyla kaplı bulanık camın ardından bakışlarıyla karşılaşıyorum. Kapının pervazına yaslanıp kollarını çıplak göğsünün üzerinde kavuşturuyor. Giydiği kalçalarını saran kot pantolonu Adonis kemerine doğru sarkıyor ve ağzımı sulandırıyor.

"İçeride arkadaşla ihtiyacın var mı?" diye soruyor hafifçe.

Onu içeri davet etmek ve kendimi tekrar onda kaybetmekten başka bir şey istemezdim. Dün gece... en hafif deyimiyle bir keşifti, ama zaten yeniden bir araya gelmelerimiz için yeterince zaman harcadım. Onunla ve

Avalon. İşe geri dönmem gerek. Kardeşimizi bulmak ne kadar uzun sürerse, annesini öldüren adam tarafından zarar görme olasılığı o kadar artar.

Duşu hızla kapattım ve dışarıyı net görebilmek için bir elimi cam kapıdan aşağı kaydırdım. Kristal mavisi gözler bana bakıyor, çıplak bedenimin üzerinden aşağı doğru süzülürken koyulaşıyor. Saçlarımı ellerimin arasında topluyorum ve tellerini sıkarak kurutuyorum. Ben kapıyı açıp dışarı çıkarken Luc kıpırdamıyor ve yakındaki askıda asılı duran havluya uzanıyor.

"Bunun bir hayır mı yoksa davet mi olduğunu anlayamıyorum," diye yorumluyor ben kurulanırken.

"Belki başka zaman" diye cevap veriyorum küçük bir gülümsemeyle. Aramızdaki bu rahatlık güzel, ama her şeyi berbat etmek üzere olduğumdan eminim, bu yüzden buna fazla alışmak istemiyorum.

Luc dudaklarında küçük bir kıvrımla beni izlemeye devam ediyor ama başka bir şey söylemiyor. İşimi bitirip banyo tezgahının üzerinde duran kıyafetlere uzandığımda bile bir şey söylemiyor. Burada üzerime uyacak kıyafet yok, bu yüzden onun dolabında bulduğum eski bir boxer ve forma şimdilik işimi görecek, bu arada yemek yiyip dün yapmak istediğim konuşmayı yapacağız.

İşimi bitirip koridora doğru giderken yanından geçmeye çalıştığımda Luc uzanıp beni durduruyor. Kolunu yanıma doluyor ve beni kendine doğru çekiyor. Sıcaklığı büyüleyici, neredeyse bir uyuşturucu gibi baş döndürücü, ottan ya da sahip olduğum herhangi bir şeyden çok daha bağımlılık yapıcı bir şey. Tüm bedenim ona yakın olma, onu bir cankurtaran halatı gibi içime çekme arzusuyla kenetleniyor.

"Neden bu banyodan çıkmaya izin verdiğim anda aramızdaki ilişkinin yeniden değişeceğini hissediyorum?" diye soruyor.

Sertçe yutkunuyorum. "Değişmelerini istiyor musun?"

Kaşlarını çatıyor. "Aptalca bir soru," diye sesleniyor bana, eğilip boğazımın kenarına sokulurken. Bu duyguya karşı gözlerimi kapatıyorum. Dudakları ayrılıp omzumla boynum yeri ısıtırken ılık nefesi köprücük kemiğimin üzerinde geziniyor. Bir ürperti omurgamdan yukarı kayıyor. Karnımın alt kısmında inkar edilemez bir şey kıvrılıyor. Dudaklarımdan bir nefes tıslıyor.

"Luc..."

"Sözlerimi geri alacağımdan mı korkuyorsun?" diye soruyor, dişleriyle derimi yeniden yüzerken. "Sözümünden döneceğimden mi?"

Başımı salladım. "Hayır." anda cevabın yalan olduğunu anlıyorum. Yine de korkmamak çok zor. Bana kimsenin iyi olmadığı öğretili. Kimse güvenilir değildir. Ve hedefim, ne de olsa, onun kendi kanından ve canından.

Luc bana karşı kıkırdıyor ama sesi eğlenmekten çok uzak. Geri çekilip bakışlarıyla buluştuğumda çelik bir tuzağa yakalanmış gibiyim. Yoğun bir öfke ve kinle yanıyor, öldürmeye hazır görünüyor. "Her kelimesinde ciddiymdim Micki," diyor bana. "Onun babam olmasından endişeleniyorsan, ." Söylemesi yapmasından daha iyi, ama fazla bir şey söylemiyorum. O da bana fırsat vermiyor. "Thomas Kincaid seni benden aldığından beri çok zor günler geçiriyor."

"O zaman neden onu şimdiye kadar öldürmedin?" Acımasız olmak için değil, suçlayıcı olmak için bile değil, gerçek ve samimi bir merakla soruyorum. Babasından her zaman nefret ettiğini biliyorum ama bu nefret beş yıl öncesine göre daha derin. Ondan görmeye alışık olmadığım bir şey. Onunla tekrar karşılaştığımda ne beklediğimden emin değilim ama aklımın bir köşesinde hep tanıdığım çocuk olup olmayacağını merak ediyordum. Artık gerçeği biliyorum. Aynı çocuk değil. O daha karanlık. Farklı biri. de onu seviyorum. Vücudum bile bu kadarını biliyor.

Luc tüm vücudunu daha da içime bastırıyor. "Ve seninle olan son bağlantım olabilecek şeyden kurtulayım mı?" Gözlerini kapatıyor ve başını sallıyor. "Hayır, ona ihtiyacım vardı ama şimdi sen buradasın. Onun faydası bitti. Zamanı geldi."

"Peki ya kız?"

Ortak kardeşimizden bahsetmek onu sertleştiriyor ve dudakları aşağı kıvrılmadan önce seğiriyor. Gözleri açıldı. "Onunla ne yapmak istiyorsun?" diye temkinli bir şekilde soruyor.

Buna cevap vermek kolay. "Onu kurtarmak istiyorum," diye cevap veriyorum. "Bana ve anneme yaptığı gibi ona asla zarar veremeyeceğinden emin olmak istiyorum."

"Ya artık hayatta değilse?" diye soruyor. Göğsüm daralıyor. Midem geri tepiyor ve zihnim isyan ediyor. Nefesim hızlanıyor ve oda dönüyor. "Micki?" Luc'un sesini çok uzaklardan duyabiliyorum ama bu hiç mantıklı değil çünkü onun burada olduğunu biliyorum. Hemen yanımda. "Shhhh, sorun yok. Micki. Her şey yolunda."

Eller yüzümü kavırıyor, öpücükler alnıma düşerken yanaklarımı sıkıyor. Luc aşağı doğru inip dudaklarıma konmadan önce her bir göz kapağıma bir öpücük kondururken gözlerimi kırıştıtarak kapatıyorum. Mırıldanmaya devam ediyor-

yatıştırıcı bir şekilde bana sesleniyor. Bir şey söylediğini biliyorum ama duyamıyorum. Az önceki sözlerine çok odaklanmıştım. Ölmüş. Haklı, ölmüş olabilir. Çok daha kötü durumda olabilirdi -ölmekten daha kötü bir şey. Benim gibi olabilirdi, bu kadar genç olmasına rağmen. Her türden müşteriyle tanıştım ve bu dünyanın ne kadar karanlık olduğunu ve korumasız genç kızlar için ne kadar acımasız biliyorum. Hava göğsümde sıkışıyor, boğazımdan aşağı inmeye zorluyor, yemek borumu çiğ hareketlerle kazıyor.

"Sorun değil," diyor Luc. "Bunu seni korkutmak için söylemedim, güzel kız. Söz veriyorum. Eğer yaşıyorsa, onu kurtaracağız. Onu koruyacağız. O iyi olacak."

Başımı sallıyorum ve kendimi etrafımdaki boşluğa odaklanmaya zorluyorum. Ellerim kalkıyor ve pazılarının ipeksi, sıcak teninde kenetleniyor. Tırnaklarımı batırıyorum ama o beni vazgeçirecek herhangi bir ses çıkarmıyor. Gözlerimi kırıştırıyorum ve gözlerindeki çivit mavisi ve gök mavisi çizgilere bakıyorum. Gözbebeğinin koyu siyah noktasını çevreleyen ağlar gibi toplanmışlar. *Nefes al, Micki*, kendimi zorluyorum. *Nefes al*.

"Hayır," diye çıkmayı başarıyorum sonunda. "Hayır, haklısın. Bu... geçerli bir soru." Cevap vermekten kaçındığım bir soru çünkü gerçek şu ki... eğer o gerçekten öldüyse benim için yapacak bir şey kalmıyor. O zaman her şey bitmiş olacak ve ben buna hazır mıyım bilmiyorum.

"Ona yardım etmek için her şeyi yapmaya hazırım," diye itiraf ediyor Luc, "ama umutlanman konusunda endişeliyim." Dalgınca başımı sallıyorum ve beni kendine doğru çekiyor. Yüzüm yana dönüyor ve yanağım onun çıplak göğsüne bastırıyor. Kalbinin yumuşak, tekrarlayan atışı beni bir kez daha normallik hissine sokuyor.

Orada ne kadar durduğumuzu bilmiyorum ama iyi hissettiriyor - sadece ona yaslanmak, başka bir yakınlığını beklentisiz hissetmek. Zorunluluğun ve pratik köleliğin lanet olası görünmez zincirleri olmadan. Karnım ihtiyaçla guruldayıncaya kadar nihayet ayrılıyoruz.

"Özür dilerim," diyorum çabucak, kollarından kurtulup koridora çıkarken başka tarafa bakıyorum. "Yemek yerken konuşacağımızı söylemiştim."

Luc'un yine kıkırdadığını duyuyorum. "Seni besleyeceğim, güzel kız.

Bunun için endişelenmeyin."

Merdivenlerin başında duruyorum ve kaşlarımı kaldırarak arkama bakıyorum. "Lucien Kincaid," diyorum. "Bu kötü bir şaka mıydı?"

Bana sırtarak bakıyor. "Şaka yapmıyordum."

Gözlerimi deviriyorum. "Şu anda yemeğe ihtiyacım var," diyorum ona. "Sik değil."

"Kim demiş her sahip olamazsın diye?" diye sırtarak karşılık veriyor. Başımı sallıyorum. Her zaman son sözü söyleyen o oluyor.

Evinin en alt katına iniyorum. Bir gece önce bakmaya fırsatım olmamıştı. Kendimi ona çok kaptırmıştım. Şimdi fırsatım varken, ne kadar temiz olduğunu fark etmekten kendimi alamıyorum. Sadece temiz değil, neredeyse bomboş. Merdivenlerin sonundan açık mutfığa doğru ilerliyorum. Tezgahlar tertemiz. Üzerlerinde görebildiğim tek şey kahve makinesi, ekmek kızartma makinesi ve adanın ortasındaki yenmemiş meyve kasesi. Etrafıma bakıyorum, bir önceki geceden kalan kırık camları hatırlıyorum. Bar sandalyelerinden birinde, dünkü çantamı fark ediyorum-

bir gün. En azından ben düşünürken getirmiş olmalı.

"Temizlik yaptın mı?" Luc arkamdan mutfığa girip buzdolabına doğru ilerlerken soruyorum. Buzdolabını açtığında içine bakıyorum ve rafları dolduran su şişeleri ve küçük cam kaplardan başka bir şey görmüyorum.

"Muhtemelen temizlikçi bu sabah gelip yapmıştır," diye yanıtlıyor. "Genelde ben derse gidene kadar işini bitirmiş ve gitmiş olur."

Bir su şişesi ve ardından göremediğim bir şeyle dolu cam bir kap çıkarırken boğazımın arkasından mırıldanıyorum. Şişeyi bana uzatıyor ve kendisi için bir tane daha alıyor. "Yeniden ısıtılmış kiş senin için iyi mi?" diye soruyor. "Yoksa dışarı mı çıkmak istersin?"

Omuz silkiyorum. "Bu muhtemelen baş başa yapmamız gereken bir konuşma," diyorum. "O yüzden ne yersen ye sorun değil ama yemek yememenin rahatsız edici olduğunu söylemeliyim. Daha iyi beslenmelisin Luc, özellikle de sporcuysan."

Luc fırına doğru ilerliyor ve birkaç düğmeye bastıktan sonra kabın kapağını çıkarıp içine atıyor. "Tencere dibin kara, seninki benden kara," diye cevap veriyor işini bitirip fırını kapatırken ve bana dönüyor.

Parmaklarım elimdeki su şişesini sıkıyor ve kendime yapacak bir şey vermek için şişenin kapağını açıp bir yudum alıyorum. Soğuk su boğazımdan aşağı kayıyor ve Luc bakışlarımla buluşurken mideme yerleşiyor.

"Merida benim için yemek bırakıyor," diyor. "Yemek yiyip yemediğim konusunda endişelenme. Ben yiyorum. Ben daha çok senin için endişeleniyorum."

"Aç olduğumda yerim," diye onu temin ediyorum. "Biter bitmez göreceksin."

O da su şişesinin kapağını açarken boğazının arkasından mırıldanma sırası ona geliyor. İkimiz bir süre daha orada durduk, birbirimize baktık.

. Belki birbirimizi ölçüp biçiyoruz, belki de
-Durum ne olursa olsun, sanırım artık yeterince oyalandım.

"Babanın benim için temin ettiği bir müşteri listem var,"
diyorum.

Luc sertleşiyor, parmakları su şişesini sıkıyor, ta ki plastik gıcırdayıp tamamen buruşma tehlikesi geçirene kadar, ama beni durdurmuyor. Devam ederken yüzümü başka tarafa çeviriyorum, bakacak başka bir şey buluyorum, gözlerimi ahşap döşemedeki çizgilerin üzerinde gezdiriyorum.

"Benim için özel bir grup ayırdı," diyorum. "Yani olabileceği çok değildi ama az sayıda da değildi. Özellikle kötü olmayan birkaç kişi vardı. Muhtemelen sadece yalnız ve durumumun tam olarak farkında değillerdi - Thomas saf insanları kandırmakta her zaman iyiydi. İsteddiği parayı ödediler ve önemli iş müşterileriydiler, bu yüzden onları mutlu ettim ve istendiğinde istediklerini yaptım."

Adanın etrafında dolaşıp çantama uzanıyorum ve içinden bir telefon çıkarıyorum. Kilit tuşunu kaydırıyorum ve içine yüklediğim birçok sahte uygulamadan birine gömülü tuttuğum dosyalara doğru .

"Elimde tüm müşterilerinin ayrıntılı bir listesi var ama en tehlikelilerinin daha küçük bir listesi var," diyorum.

"Peki onlarla ne yapmayı planlıyorsun?" Luc sonunda sorar.

Donup kalıyorum, parmaklarım ekranın üzerinde geziniyor. "Dün gece planlarımı netleştirdiğimi sanıyordum," diye cevap veriyorum, tekrar ona bakarak.

Yüz ifadesi okunamıyor.

"Hepsinden kurtulma sürecini çoktan başlattım." "Onları öldürüyorsun," diyor.

"Sadece bazıları," diye düzeltiyorum. "En kötülerin en kötüsü. Geriye kalanları ise ifşa etmekten ve adalet sisteminin her şeyi onlardan almasına izin vermekten memnunum."

"Şimdiye kadar hangilerini yaptın?" diye soruyor, adanın etrafında dolaşıp yanıma geliyor. Sanki bu anı bekliyormuşum gibi. Yanıma yaklaşip omzumun üzerinden elimdeki ekrana baktığı anda içimi bir rahatlama dalgası kaplıyor.

O da var. Gerçekten .

Bir nefes alıyorum ve daha önce üzerini çizdiğim isimlerin üzerinde duraklayarak satırda ilerliyorum. "Oldukça az," diyorum ona. "Sadece kısa listemdeki en alttakileri öldürdüm, sadece iki tane daha var ve onları sakladım çünkü bilgiye ihtiyacım var."

Luc'un göğsü omurgama değiyor ve beynim karışıyor. Kolu etrafımda dolaşıyor ve başparmağı elimdeki telefonun yan tarafına dokunuyor. "Bennington," diyor dalgınca. "Bu ismi biliyorum. Sanırım futbol takımında bu soyadında bir çocuk var."

"Evet." Başımı sallayarak yutkunuyorum. "Bu da beni Eastpoint'e geri dönmemin bir başka getiriyor." Arkamı dönüp ona bakıyorum, yarı yarıya geri çekilmesini bekliyorum ama çekilmiyor. uzaklaşmıyor ve bunun yerine ellerini vücudumun iki yanındaki tezgâhın kenarına kilitleyerek beni tekrar ahşap ve mermere bastırıyor.

"Devam et Micki," diye bastırır. "Anlat bana."

"Dash Bennington'ın babası da listemde," diyorum.

Luc kaşlarını çatır. "Adamların bir arkadaşı," diyor. "Dash. Onların adamlarından biri."

Başımı salladım. "Bu da ona ulaşmamızı kolaylaştıracak."

"Neden Dash'i ele geçirmek istiyorsun?" Luc kaşlarını çatarak soruyor. Kıskançlık mı? Belki de. Ama bunu söylemek zor. Sesi derinleşiyor ama kızgın değil. "Eğer babasının peşinden gidiyorsan, aileden uzak durmak istemez misin? Senden şüphelenmelerini istemezsin."

Başımı sallıyorum. "Dash değil," diye cevap veriyorum. "Çünkü bana yardım etmekten mutluluk duyacağından şüpheleniyorum."

Kısa bir duraklama olur ve sonra Luc'un gözlerine anlayış gelir.

Başı geriye gider ve dudakları şaşkınlıkla aralanır. Göz kırptıyor.

"Kahretsin." Odanın öbür ucunda, fırının zamanlayıcısı bip sesi çıkararak mo-

ment. Luc bana bakıyor ve uzaklaşmadan önce tekrar küfrediyor. Yavaşça geri dönüp onu izliyorum, fırına yöneliyor ve bir düğmeye basıyor, ardından neredeyse boş bir çekmeceye uzanıp iki fırın eldiveninden birini çıkararak cam kabı ısıtılmış iç kısımdan çıkarıyor. Kış'ı ocağın üzerine koyuyor ve bana dönmeden önce fırın eldivenini tezgâhın üzerine atıyor.

Luc sıkılmış dişlerinin arasından, "Kahretsin, bundan hiç memnun olmayacaklar," diyor. "Bu işe dahil olmak isteyeceklerdir. Adamı seviyorlar. O iyi bir oyuncu."

"Zaten işin içindeler," diye hatırlatıyorum ona. "Eastpoint onların krallığı ve ben burada bunu bozuyorum. Bu kadar yardımcı olmayı planladıkları için minnettar olmalıyım." Avalon'u buraya getiren ve beni geri getiren şey şans mı yoksa kader mi bilmiyorum. Ancak bu koşulları yaratan her neyse, intikamımın doğru yol olduğunu açıkça ortaya koydu. Öyle olmasaydı daha zor olurdu. Dünyayı Andrew Bennington gibi adamlardan kurtarmak doğru yol.

Luc, "Listede yer almasının koşullarını ve nedenlerini bilmeleri gerekecek," diyor.

Başımı sallıyorum. Bilip bilmemeleri benim için önemsiz. Onu öldürmeme 'izin verip vermeyecekleri' konusunda endişelenmiyorum. Ne olursa olsun yapacağım. İzin istemiyorum. Ama Bennington'ın iğrenç tercihlerinin ve yozlaşmasının gerçek boyutlarını öğrendiklerinde, oğluna yardım etmekten ve onunla bağlantı kurmaktan çok mutlu olacaklarından şüpheleniyorum.

"Bu arada ondan ne istiyorsun?" Luc kişine geri dönerek soruyor.

Tabakları almak için dolaba uzanırken ve ardından çatal bıçak takımları için ayrı bir çekmeceye geri dönerken sırtındaki kaslar derisinin altında kıvrılıyor ve kayıyor. Onu domestik bir hareketle çalışırken izlemek çok tuhaf. İçime tuhaf şeyler yapıyor. Zihnimin gerisinde daha önce hiç yaşamadığım arzular ve görüntüler uyandırıyor. Yine de o elinde bir dilim kişi bana dönmeden önce onları uzaklaştırıyorum.

"Bilgi," diye tekrarlıyorum, tabağı ve çatalı ondan alırken rahatmış gibi davranıyorum. "Tüm yozlaşmış işadamları rakiplerinin izini sürer. Bennington ve baban da farklı değil. Elinde bazı suçlarının ve benim listemdeki diğerlerinin videoları var. Bunları onu tuzağa düşürmek ve öldürmek için kullanmayı planlıyorum. Bu iş bittikten sonra, topladığı kanıtları listemdeki diğer birkaç kişinin hayatını mahvetmek için kullanacağım."

"Abel'in medya şirketleriyle bazı bağlantıları var," diyor Luc yardımsever bir şekilde, "Dash de onun adamı. Elinden geleni yapacaktır."

Çatalımı kişinin kenarına birazını ağzıma atarken başımı sallıyorum. Yutkunurken midem ihtiyaçla gurulduyor. Sıcak, ama aslında oldukça güzel; yumurta, sebzeler ve çıtır çıtır bir dış katmanla dolu. Luc kendi tabağına başlarken ben de tabağımdakileri mideye indiriyorum ve işim bittiğinde adanın etrafından dolaşıp tabağı lavaboya bırakıyorum, sonra da ellerimi ödünç aldığım boxerıma silip telefonumu bir kez daha kaldırıyorum.

"Dash'i sinirlendirmek istemem," diyorum, "ama bir sonraki Eastpoint maçından önce ona ulaşabilirsek çok sevinirim."

Luc bir ağız dolusu kişinin etrafında kaşlarını çatıyor ve yutkunmadan önce an- swering. "Bu önümüzdeki Cuma günü," diyor. "Neden ondan önce?"

Telefonumdan başımı kaldırıp gülümsüyorum ama bu mutluluktan çok uzak bir bakış. Hayır. Şu anda bir aynaya bakacak olsam

normal bir gülümseme değil, sinsice şiddet içeren niyetlerle dolu bir gülümseme görecekti.

"ünkü" diyorum, "babasını kaçırmayı planladığım yer orası."

MICKI

HERHANGI BİR TERAPİST, BUNU KABUL ETMENİN CESUR BİR İNSAN OLMAYI GEREKTİRDİĞİNİ SÖYLEYECEKTİR.

ama bu, kişinin seçme şansı olduğunu varsayıyor. Birinin seçim hakkını elinden almanın beni ne hale getirdiğini biliyorum. Bu beni lanet bir canavar yapar, ama birini öldürmek için bir canavar gerekiyorsa, o zaman bir canavar olmaktan çok mutluyum.

Kimseyi incitmek *istemem* ama hayat her zaman yapmak istediklerinizi yapmaktan ibaret değildir. Gerekli olanı yapmak önce gelmeli. Ayrıca, isteklerim zaten çok uzun süredir reddediliyor, biraz daha beklemenin ne farkı var?

Luc belli ki Bennington ailesinin içindeki sinsilikten habersiz ama Dash'in bildiğine dair hayatım üzerine bahse girerim. Eğlenmek için başkalarına zarar vermekten hoşlanan erkekler - onları becermek ve kırmaktan hoşlananlar - yüksek sınıf fahişelerle başlamazlar. Hayır. Bu tür adamlar her zaman eve daha yakın bir yerde başlar ve ilk kurbanlarını aşp daha büyük bir kafaya ihtiyaç duyana kadar büyürler. Ahlaki değerleri olmayan sadist bir adam için kendi oğlundan başka en yakın savunmasız hedef kim olabilir?

Dean Carter' yeni yönetimi ve sahipliği altındaki Club Outsider çok değişti. Artık Club Outsider değil, Club Urban. İçeri adımımı attığımda mekâna ilk kez gerçek anlamda bakıyorum. Kulübün tamamı büyük, açık ve endüstriyel bir tasarıma sahip. Alt kat, duvarlara yaslanmış uzun barların bulunduğu devasa bir açık alan. Dans pisti olduğunu tahmin ettiğim bölümü geçerken Luc'un eli belime değişiyor. Burayı yeterince iyi bildiği belli. Beni bir merdivene doğru yönlendiriyor.

Eastpoint'te yaşadığım dönemde buraya gelebilecek kadar büyük değildim ama annem öyleydi. Thomas'la tanışmadan önce kısa bir süre masa üstü dansçısı ve shot kızı olarak çalışmıştı. İşe gitmek için hazırlanırken beni de yanında getirirdi, ta ki bana bakması için ikna ettiği kişi zahmet edip gelip beni alana kadar. O zamanlar çok uzakta, sanki başka birinin başına gelmiş gibi geliyor.

"İkinci kattaki salon özeldir," diyor Luc, dudakları kulağımın hemen yanında olacak şekilde eğilerek. "Dean çalışanlardan şimdilik uzak durmalarını istedi."

Etrafa bir göz attım. Kulüp henüz gece için açılmamıştı bile. Görünürdeki tek insanlar barmenler ve shot kızları, kulübü temizleyip ışıkların söneceği ve Eastpoint'in zengin çocuklarının içeri gireceği zaman için hazırlık yapıyorlar.

"Bu uzun sürmez," diye cevap veriyorum.

Dash planımı anlar anlamaz seve seve yardım edeceğine dair her türlü beklentim var. Onun yerinde olsaydım, bir saniye bile tereddüt etmeden yardımımı kabul ederdim. Ona musallat olan hayaletten kurtulmak mümkün değil. Bir insan bir kez cehennemin eşiğine itildiğinde, o çukuru her zaman hatırlayacaktır. Bunu ona yapan kişiyi ortadan kaldırmak sonunda iyileşmesini sağlayacaktır. Böyle düşünmek zorundayım yoksa ben de onlar gibi olurum.

Luc cevap olarak bir şey söylemiyor ama dar merdivenlerden ikinci kata çıkarken eli sırtımda kalıyor; burada ferforje balkon korkuluğunun karşısında, arka tarafında birkaç kanep, şezlong ve minibar bulunan geniş bir açık oda var. Tahmin edildiği gibi, tüm çete burada. Merdivenlerden duyduğum rahat sohbet havası bir anda kesiliyor. Bütün gözler bize, daha doğrusu *bana* çevrildi.

Luc ve ben içeri girerken hedefim başını kaldırıp bakıyor. Daha önce açık ve hatta dostça olan ifadesi kapanıyor. Yapmak üzere olduğum şey için neredeyse kötü hissediyorum. Neredeyse beni durduracak kadar iyi değil ama. Tereddütlerimi cehennemin kaynayan çukurlarına atarak odanın diğer ucuna doğru adım atıyorum. Grubun oturduğu kanep ve sandalyelerden oluşan çembere doğru ilerlerken Luc'un eli sırtımdan ayrılıyor.

Dash Bennington yakışıklı bir çocuk. Koyu renk saçlı. Koyu renk gözler. Keskin çene. Yüksek elmacık kemikleri. İstese GQ'ya poz verebilir. Rengini ve bakışlarını annesinden almış olmalı çünkü şaşırtıcı bir şekilde babasına hiç benzemiyor. Zengin ve ayrıcalıklı bir aileden gelmesi ve bir defans oyuncusunun vücuduna sahip olması onu incitmiyor.

Geniş, geniş omuzlar ve devasa pazular. Kimse ona şu anda bakarak neler yaşadığını tahmin edemez.

Benden başka kimse .

Hasarlı insanların özelliği, kendi türlerinden saklanamamalarıdır. Benzerler her zaman benzerleri tanıyabilir. Bunu yapmamak zordur. Birinin gözlerine baktığımızda kendimizi bir şekilde, biçimde ya da formda görürüz. Zorlukla bastırılmış öfkeyi, en savunmasız olduğumuzda bizi korumayan bir dünyaya duyulan nefreti ve ne olursa olsun hayatta kalmaya devam etme kararlılığını görürüz. Ayrıca, zarar görmemiş insanlarda eksik olan bir şey var. Dikkat.

Dikkat Dash Bennington'da fazlasıyla var. Luc'a ve sonra tekrar bana bakarken bakışlarındaki titreşimde bu var.

"Yeni kız arkadaş, Luc?" Ses tonu sıradan ama bakışlarını yüzümde tutuyor. Kim olduğumu anlamaya çalıştığını söyleyebilirim. Burada ne yaptığımı. Neden bir yabancıнын sadece Eastpoint varisleri ve onların en yakın sırdaşları için ayrılmış özel sığınağa girmesine izin verildiğini. Bakışlarında bir sürü soru var ve korkarım ki cevapları verebilecek tek kişi benim.

Karşısına oturup bacak bacak üstüne atıyorum. Bakışları, sonunda Luc'un yerine taşındıktan sonra valizimden çıkardığım kırmızı topuklu ayakkabılara ve sonra tekrar yüzüme dönüyor. Luc'un vücudu önümden geçerken öne doğru eğiliyor ve grubun ortasındaki sehpanın üzerindeki boş bardağı kapıyor. Sürahideki kehribar rengi sıvıdan kendine birkaç parmak doldurduktan sonra o da çemberin içinde bir yere oturuyor.

İçkiye baktım ama daha iyisini düşündüm. Bir içki içip ardından bir tane daha, bir tane daha ve bir tane daha doldurmak çok kolay olurdu. Her şeyin olduğu gibi devam etmesini istiyorsam, istikrarımı korumam gerekiyor. Ayık kalmalıyım.

"Öyle de denebilir," diye cevaplıyor Luc sonunda, "ama o daha çok eski bir kız arkadaş gibi."

Dash oyunu bırakır. " oluyor?" diye soruyor ve dikkatini diğer çocuklara -Abel, Dean ve Braxton- yöneltiyor.

Dean ona cevap verir. "Sizi buraya çağırdık çünkü sizinle görüşmek istedi," diyor.

"Ben mi?" Dash'in ağzının köşesi aşağı doğru kıvrılıyor. Yüzünü bana döndü. "Neden?"

"Benim adım MiKayla Michaels, Dash," diye başlıyorum. Bakışlarını tekrar bana çeviriyor ve gözleri kısılıyor, "ve arkadaşlarından seni buraya getirmelerini istedim çünkü yardıma ihtiyacım var."

"Neyle?"

"Babanla."

Dash koltuğunda öne doğru eğilirken odadaki hava birkaç derece düşer. "Dean, bu kız neden bahsediyor? Ne haltlar dönüyor? Abel?" Arkadaşlarına bakar ama Abel sadece başını sallar.

"Bırak konuşsun, dostum," diyor.

İçindeki her türlü rahatlık ve gevşeme buharlaştı. Bana dik dik bakıyor, omuzları gerilirken kaşları yüzüne iniyor. Bir an için gözleri mor saçlı kıza, Rylie'ye kaydı. Kaşlarımı kaldırıyorum. Kız başını hafifçe sallıyor ve adamın dikkati bana dönüyor.

"Söylemek istediğin bir şey mi var?" Teklif ediyorum.

Başını iki yana sallar. "Neyi kastettiğinden emin değilim ama babam kendi halinde bir adamdır. Eğer onun işinin peşindeyseniz, bunu onunla halledin. Ben size yardımcı olamam."

Ona hafifçe gülümsedim. "Bennington'ın serveti ve işleriyle ilgilenmiyorum," diyorum ona. "Gerçi istediğimi elde edersem, muhtemelen ellerin onlarla dolu olacak. İstediğim şey sadece babanın bana verebileceği bir şey ve seni temin ederim ki sonunda sadece senin yararına olacak."

"Bundan şüpheliyim," diye tersliyor Dash. Yumruğundaki içkiyi geri fırlatır ve boş bardağı masanın üzerine bıraktıktan sonra neredeyse ayağa fırlar. "O piçle hiçbir şey yapmak istemiyorum. Başka birini bul."

Yanımda Luc'un düşüncelerini hissedebiliyorum. Bakışlarının yoğunluğu yüzümde kalıyor. Dash sinirli. Gergin ve savunmasız hissediyor. Bunu anlıyorum. Anlıyorum. Yumruklarını sıkıp açarken yüzgeçlerinin titremesinden bunu hissedebiliyorum. Dash hareket ediyor ve beni geçmeye çalışıyor. Sessiz bir sesle onu durduruyorum.

"Bu sana işkence eden adamdan kurtulabileceğin anlamına gelse bile mi?" Bu ifadeyi sessizlik karşılıyor ama Dash'in varlığı kaybolmuyor. Vücudu sandalyemin yanında kaskatı duruyor, ben de ileri atılıyorum. "Sana zarar vermekle ilgilenmiyorum, Dash," diye onu temin ediyorum. "Sadece babana hak ettiğini vermekle ilgileniyorum."

Dash dönüyor ve bana ters ters bakıyor. "Ve sen onun neyi hak ettiği hakkında ne biliyorsun?" diye tükürüyor.

"Ne bildiğini biliyorum, Dash." Bakışlarını karşılıyorum. "Babanın nasıl bir adam olduğuna dair *her şeyi* biliyorum. Yaptığı şeylerden çok daha azı için bile onu öldürmekten mutluluk duyacak olmalarına rağmen arkadaşlarına asla söylemediğini biliyorum. Tek yapman gereken bir kelime söylemekti. Neden söylemediğini de biliyorum. Çünkü utanıyorsun." Duraklıyorum ve kaşları şok içinde yavaşça yukarı doğru hareket ederken kalbimdeki çarpıntıyı yatıştırmaya çalışıyorum. "Ayrıca sana yaptığı hiçbir şeyin senin suçun olmadığını ve utancını hak etmediğini de biliyorum."

Her acı verici iğrenç sapkınlığı. Kesmeyi ve morartmayı sevdiği her yer. Kıçımı yırtıp açarken aletinden akan kanla ne kadar dayanabileceğine kadar. Benim gibi fahişelere ve orospulara geçmeden önce oğluna yaptığı şeyleri ancak hayal edebiliyorum. Anıları geri getirmeye zorlarken içim sıkışıyor ama uyandırdıkları duyguların gözlerimde özgürce hüküm sürmesine izin veriyorum. Dash'in yüzü gevşiyor. Sonunda kaşları düşüyor ve dudakları aralanıyor. Grubun geri kalanına dönmeden önce kabaca sallanıyor.

Dikkatini Habil'e odaklıyor. "Sen..." diye başlar ama sonra durur. Göğsü inip kalkıyor. Dudakları tekrar ayrılıyor ama başka kelime çıkmıyor.

"İkinizin neyi kastettiğine dair hiçbir fikrimiz yok, dostum," diye karşı çıkıyor Abel, sesi yumuşak. Sözlerimi bir araya getirmek ve ne demek istediğimi anlamak zor değil. "Ama sana zarar verdiyse, siktir et. Yardım edeceğimizi biliyorsun. Onu mahvederiz. Sadece bize söz ver. O haklı, ne gerekiyorsa yaparız. Tek yapman gereken emri vermek."

Dash keskin bir şekilde nefes alır. "Siktir." Küfür dudaklarından dökülür ve döner, koltuğuna gömülmeden önce neredeyse tökezleyerek koltuğuna geri döner. Öne doğru eğilip yüzünü aşağı doğru ovalarken bir eli yüzünü kapatıyor, yorgun ve bitkin görünüme kadar derisini çekiştiriyor. Tam da en gizli sırlarının açığa çıktığını fark eden birinin bakışı.

Onu bu durumdan kurtarabilseydim, kurtarırdım. Ama bu, babasının bu dünyada serbestçe dolaşması anlamına geliyorsa, ona merhamet gösteremem.

"Ne kadarını biliyorsun?" Dash sonunda gözlerini yere dikerek sorar.

"Baban çok rahatsız bir adam Dash," diyorum sessizce. "Neyse ki, onun gibi zengin adamların rahatsız olmak için alanları ve yetkileri var-

türbed. Uzun zamandır sana gelmediğini varsayabilirim ama yine de her şeyi hatırlıyorsun, değil mi?"

Hiçbir kurban asla gerçekten unutamaz.

Dash göğsünden bir nefes titreyerek çıkarken başını sallıyor. "Lanet olsun, hayır," diye mırıldanır. "O... ben bile... on sekizime basar basmaz taşındım. Onunla hiçbir şey yapmak istemiyorum."

"Babam olsaydı ben de aynı şekilde hissederdim," diye katılıyorum.

Dash gülüyor, ama hiç de eğlenmiş gibi değil. Sonunda başını kaldırıyor ve bana alaycı bir bakış atıyor. Bükülmüş dudakları ve kısılmış gözleri bana kararlılık ve sempatiden başka bir şey hissettirmiyor. "Peki, benden tam olarak ne istiyorsun?" diye soruyor. "Ona ne yapmayı planlıyorsun?"

Bacaklarımı açıyorum ve öne doğru eğiliyorum. "Bence bu tür sorular sormasan daha iyi olur Dash," diyorum ona. "Senden tek istediğim bir yem."

"Yem mi?" Kaşlarını çatıyor.

"Babanı oyunlarından birine davet etmeni istiyorum," diyorum. "O zaman ne yapmayı planladığın seni ilgilendirmez. Makul inkar. Sadece yem olmana ihtiyacım var. Ondan sonra gözlerini kapatıp hiçbir şey bilmiyormuş gibi davranabilirsin. Eğer onu bir sonraki futbol maçına getirebilirsen, o zaman bu olaydaki rolünü yerine getirmiş olacaksın."

"Geleceğini nereden çıkardın?" Dash soruyor. "Geçmişte ne zaman ortaya çıksa, onu görmezden geldim."

Nefes alıyorum ve yavaşça bırakıyorum. "Bennington gibi adamlar tamamen imajla ilgilidir," diye hatırlatıyorum ona, "ve güçle. Eğer onu davet ederseniz, nedenini merak edecektir. Gelecektir." Durup Dean'e bakıyorum. "Yine de güvende olmak için baban da gelmeli. Bu onun için bir teşvik unsuru olacaktır."

Dean başını sallar. "Bunun sağlayabilirim," diye huysuzca onaylar.

"Onun için endişelenmene gerek yok," diyor Abel Dash'e uzanarak. Elini kısa bir süreliğine arkadaşının kolunun üzerinde gezdiriyor ama Rylie uzanıp kendi elini üstüne koyana kadar ona gerçekten dokunmuyor. "Onu yerine oturttuğunda sana yaklaşamayacak."

Dash başını sallar. "Ne planladığını bilmiyorum," diyor, "ama senin için kolay olacağını sanma. O büyük bir pislik ve sinirlendiğinde..."

Ne yazık ki Andrew Bennington'ın öfkesinin ve bu öfke açığa çıktığında neler olduğunun fazlasıyla farkındayım. Omuzlarımı dinlendiriyorum-

daha az hatırlıyorum. Kaslarımı sıkıp açtıkça yanlarımdaki ve sırtımdaki beyaza yakın yara izlerinin gerildiğini ve kaydığını hissedebiliyorum.

"Ne yaptığımı bildiğim konusunda bana güvenmek zorundasın Dash," diyorum sakince, kendimi durmaya zorlayarak. "Seni temin ederim ki baban başa çıktığım ilk sapık değil ve sonuncusu da olmayacak. İşim bittikten sonra gerektirecek hiçbir şey kalmayacak."

"Evet, doğru." Dash homurdanıyor.

Dirseklerimi dizlerimin üzerine koyuyorum ve koltuğumun kenarına geçiyorum. "İnsanlar her zaman kaybolur," diyorum sessizce. "Her gün yabancılar kayboluyor ve polisin çözemediği ve çözmekten aciz olduğu faili meçhul vakaların sayısı sayılamayacak kadar çok. Andrew Bennington sadece bir adam."

İnsandan daha aşağı gördüğü her cinsel partnerini kırmaya kararlı bir adam. Beni çiğ çiğ siken ve birden fazla kez kanlar içinde çorak bir yatağa yatırıp hıçkıra hıçkıra ağlatan bir adam. Ondan almak olduğum her haklı intikamı hak eden bir adam.

"Siktir git." Dash'in sözleri beklenmedik değil. Bir çocuğun savunma mekanizması. Tükürüyor ve Rylie ile Abel'in ellerini sıkarken başını kaldırıp bana bakıyor. Yanımda Luc sertleşiyor. Uzanıp kristal bardağını yakındaki bir masanın üzerine koyuyor, şüphesiz gerekirse beni savunmak için atlamaya hazırlanıyor.

Onu durdurmak için elimi uzattım ve Dash'in bakışlarıyla karşılaştım.

"Sana öyle gelmediğini biliyorum," diyorum ona dürüstçe. Bir ebeveynin işkencesi bir yabancıninkinden çok farklıdır. Andrew bir müşteriydi, kötü bir müşteriydi. Dash içinse bir babaydı. Sakatlaması ve travmatize etmesi değil, koruması ve öğretmesi gereken biri. "Muhtemelen kendine onun baban olmasının mümkün olmadığını söylediğini biliyorum, muhtemelen babalık testi yaptırmışsındır" - bunun üzerine sertleşiyor, bu da bana haklı olduğumu gösteriyor. Bir kez daha Rylie'ye baktı. Geçmişte bir noktada ondan yardım istemiş olması gerektiğini anlıyorum. Muhtemelen o ve benim dışımda buradaki herkesten daha çok şey biliyor.

Dikkatinin dağılmasını görmezden geliyorum ve devam ediyorum. "Bahse girerim sonuçların ne söylediği önemli değil, yine de buna gerçekten inanmadın. Muhtemelen sana yaptığı her şeyin bir şekilde senin yaptığın bir şey yüzünden olduğuna kendini ikna etmeye çalıştığını biliyorum. Yanlış yaptığınızı düşünebilirsiniz ama günün sonunda bazı şeyler sadece biz yolunuza çıktığımız için olur. Çünkü biz masumuz ve kaba-

ve kolay hedeflerdi. Onun için ulaşılması kolay biriydin. Seni asla insan olarak görmedi, oğlu olarak bile. Bu senin suçun değil. Bu onun suçu."

Sözlerim kafasına dank edince Dash sessizleşti. "Onunla ilgili ne yapacaksın?" diye soruyor.

Ona yalan söylemem. Bu adil olmazdı ve söylesem de fark etmezdi çünkü Dash bunun farkına varırdı. Onun konumundaki herkes anlar. "Bir daha kimseye zarar vermeyeceğinden emin olacağım," diyorum ona. "Sana, bana ve sayısız kişiye yaptıklarının bedelini ödeyecek. Ve tüm bunların sonunda, Bennington ailesinin reisi olarak onun yerini alacaksın ve onun olabileceğinden daha güçlü ve daha iyi bir şekilde büyüyeceksin."

Odadaki gerginlik hissediliyor. Üzerimdeki gözler keskin ve neredeyse kızgın. Birkaç vuruştan sonra Dash cevap verdi. "Onu öldürebilirdim." Kelimeler ancak fısıltıyı aşıyor.

Onları ciddiye alıyorum. "musun?"

Cevabı birkaç dakikalık uzun bir sessizlik ve ardından daha da sessiz bir "Hayır" oluyor.

"Tamam." Başımı salladım. "Yapmak zorunda değilsin. Tek yapman gereken onun artık kimse için bir sorun olmayacağını bilmek."

"Bunu daha sonra bana şantaj yapmak için kullanmayacağını nereden bileceğim?" diye soruyor.

Bu geçerli bir soru. Seçkinlerin çocukları kimseye güvenmemeleri öğretilerek büyür. Dean öne doğru eğilerek benim yerime cevap veriyor. "Gerçekten güvenmediğimiz herhangi birinin buraya izin vereceğimizi mi sanıyorsun?" diye soruyor. "Eğer denerse, onu kendim öldürürüm, dostum." Luc sertleşiyor ve boğazından alçak bir hırıltı çıkıyor. Uzanıp elimi koluna koyuyorum. Bana bakıyor ve ben başımı sallıyorum. "Söz veriyorum Dash," diyorum, gözleri bir kez daha benimkileri bulurken dikkatini tekrar bana çekiyor. "Senden yardım dışında hiçbir şey istemiyorum. Kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, bu konuda senden daha fazla suçluyum. Senin adının, oğlunun ölümünde asla geçmemesini sağlayacağım.

Baba."

"Ölüm mü?" diye keskin bir nefes alır. "Sen mi?"

Dudaklarım seğiriyor. Ah, her yaştan erkek beni nasıl da hafife alıyor. "Evet," diyorum, "ve yine, eğer kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, bilmelisin ki, o benim ilk hedefim değil ve son hedefim de olmayacak."

Dash yüz ifadesi bakışlarımı tamamen kadar başını eğiyor. Dirseklerini dizlerine dayadı ve ellerini sarkıttı-

bacaklarının arasında. Saçları alnının ön kısmına dökülüyor ve yüzünü tamamen gölgeliyor.

Ona uzanmamak için gösterdiğim çabadan dolayı ellerim titriyor. Onu hissetmek istiyorum. Ona dokunmak. Yalnız olmadığını bilmesini istiyorum. Çünkü bir grup arkadaşın içindeyken bile kendini inanılmaz derecede ıssız hissedebileceğini anlayan biri varsa o da benim.

"Onu öldürecek misin o zaman?" Dash'in ağzından boğuk bir fısıltı kaçıyor. Sanki kelimeleri söylemekten korkuyormuş gibi. Onları umut etmekten korkuyor.

Öne doğru eğildim. "Andrew Bennington benim için isimsiz ve yüzsüz," diyorum ona. "O benim için listedeki bir hedeften başka bir şey değil ve olması gereken tek şey de bu. Ona bundan daha fazlasını vermek ona güç verir, asla hak etmediği bir güç."

Alçak bir ses konuşuyor. "Dash bizden biri," diyor Dean, dikkatimi çekerek. Sözleri bir uyarı niteliğinde. Sadece gerçek olarak alınabilecek dikkatli bir ifade.

Ona başımı salladım. "Farkındayım."

Dash, "Başka kurbanları olduğunu biliyordum," diyerek herkesin dikkatini tekrar kendisine çekti. "Onları bulmaya çalıştım. Hepsini bulduğumu sanıyordum ama..."

"Bundan sonra," diyorum, "onu bir daha düşünmemelisin bile. Her ne yaptıysa, artık bitti. O her kimse, sıkıcı bir zamanda yaşıyor ve onunla işim bittiğinde sen de intikamını alacaksın, onlar da."

Dash sonunda başını tekrar kaldırıyor. Gözleri kıpkırmızı ama gözyaşı izi yok. Başını sallıyor. "Peki," diyor. "Sadece ne yapmam gerektiğini söyle."

Göğsüm sıkışıyor. Bir parça daha yerine oturuyor. Yüzgeçlerimi birbirine dikiyorum ve dirseklerimi oturduğum sandalyenin iki koluna dayayıp boşluğa bakıyorum. Yarım düzine kez böyle bir şey planladım ve her seferinde aynı şey oldu. Heyecan verici. Heyecan verici. Cezbedici.

Dudaklarıma gelen gülümsemeye engel olamıyorum. Thomas Kincaid'in beş yıl önce tuzağa düşürdüğü kızın şu anda olduğum kadın olacağına dair hiçbir fikri yoktu. Bir katilden daha fazlası. Bir suikastçıdan daha fazlası. Ama insanoğlunun yöntemlerinin intikamcı, çürümüş bir kurbanı.

LUC

BAŞIM BELADA. O KADAR DERİNDEYİM *ki*

Dışarı çıkmak için. Bir şey beni rahatsız ediyor. Zihnimin arkasında, kafatasımın içinde ulaşamadığım bir yerde bir kaşıntı gibi. Ne kadar ulaşmaya ve rahatsızlığı hafifletmeye çalışırsam çalışayım, kaşıntı devam ediyor. Mic- ki net bir görevi olduğunda bambaşka bir insan oluyor. Dash Bennington ile kısa görüşmemi takip eden günler hayatımın en iyi ve en kötü günleriydi.

En iyisi çünkü her gece kollarımda hayatımın aşkıyla uykuya dalıyorum. En kötüsü, çünkü her sabah uyandığımda o çoktan gitmiş oluyor. Her seferinde saatlerce ortadan kayboluyor. Bazen garajdaki araçlarımdan birini alıyor - en sevdiği küçük sessiz bir BMW. Onu aldığı anda, en azından hareketlerini takip edebiliyorum. Ancak bazen, hiçbir şey olmadan uyanıyorum.

Hiçbir araba gitmedi. Hiçbir not bırakılmadı. Ve tek yapabildiğim güne hazırlanmak, sınıfa gitmek, antrenmana gitmek ve kaygı beni canlı canlı yemiyormuş gibi davranmak.

"Hey, Kincaid!" diye bağıyor biri, bir futbol topu yüzüme doğru uçarak gelirken. Gerçek bir dikkatten ziyade içgüdüsel bir hareketle topu yakaladım. "Kafanı kışından çıkar!"

Bana topu fırlatan şerefsiz kaşlarımı çatıyorum. Adını bilmiyorum ama bu hafta benimle uğraşan ilk kişi o değil. Sadece beni aklımdan çıkaran ve sinirlendiren talihsiz kişi. Topu çevirip bir adım geri atıyorum, tüm gücümle fırlatıyorum ve top ona doğru savrulurken gözlerinin nasıl açıldığını izliyorum.

Lanet şey sonunda tam solar pleksusuna iniyor, bana bir acı homurtusu kazandırıyor ve biraz rahatlıyorum.

"Davis, başkasına laf atmaya başlamadan önce neden kendi atışını çalışmıyorsun, ha?" diye sesleniyor tanıdık bir ses omzuma bir kol atılmadan hemen önce.

Braxton'ın yüzü benimkinin yanına düştüğünde ve tüm dikkatini bana yönelttiğinde kaskatı kesiliyorum. "Sinirli bir gün mü geçiriyorsun?" diye soruyor.

Onu silkeleyip . "Siktir git," diye bağırarak yan çizgilere doğru ilerliyorum. Tribünlerin yanında durup su şişemi elime alıyorum ve yarısını içmeden önce kapağını açıyorum. Ya ben hakaretlerimi yumuşatıyorum ya da Braxton vücut dilini okuyamayacak kadar aptal çünkü daha yarısını bile bitirmemiştim ki o kayıtsızca gelip önüme oturuyor.

"Micki'yi son zamanlarda pek görmedim," diyor. "Ara sıra Ava'yla takıldığını duydum ama birkaç gündür onu görmedim."

"Maça hazırlanıyor." Kelimeleri söylüyorum, ama dürüst olmak gerekirse, ne halt bilmiyorum. Sadece orada varsayabilirim. Yine de onunla uyuyakaldığım bir hafta, beş yıllık yokluğunu silemez. Ne zaman uyansam ve o gitmiş olsa, hiç beklemediğim karanlık dürtülerimi dizginlemek zorunda kalıyorum.

Aklımdan geçenleri bilseydi, o kadar hızlı ve sert kaçardı ki. Asla geri dönmezdi. Bu yüzden onları derinlere gömüyorum. Asıl yapmak istediğim şey onu kilitlemekken onları bastırıyorum. Onu bağlamak, bacaklarını kırmak, bir daha asla ayrılamamasını sağlamak. Onu her şey için tamamen bana bağımlı kılmak.

Bunu istemiyorum. Becermek için bir oyuncak bebek istemiyorum. Sadece onu istiyorum. Ve eğer ona çok sıkı tutunmaya çalışırsam, tekrar dağılacığından korkuyorum. Bununla başa çıkamayacağımı biliyorum. Eğer tekrar giderse, birinin benim için yapabileceği en iyi şey, ben kendim yapmadan önce gözlerimin arasına bir kurşun sıkmak olur.

Braxton tribüne yaslanıyor, çenesini eğerek beni izlerken elleri üst koltuklara destek olmak için geriye gidiyor. "Bu bir gerçek mi?"

Kaşlarımı çatıyorum ve başımı eğiyorum, şişemi ters çeviriyorum ve güneş boynuma ve omuzlarıma vururken kalan içeriği başımdan aşağı boşaltıyorum. Su yanlardan aşağı akıyor

Yüzümün ve şakaklarımın üzerinden saç tellerime karışıyor. Başımı sallıyorum ve damlacıkların her yöne uçuşmasına izin veriyorum.

Braxton bir kısmını hissediyor olmalı - yeterince yakın ama yorum yapmıyor. Tekrar ayağa kalkıyorum ve şişeyi çantama atıyorum, sonra nemli saçlarımı geriye doğru çekip bir saç bandıyla kafatasımın dibinden bağlıyorum ve çantamın fermuarını kapatıyorum.

"Burada olmanın bir sebebi var mı?" Sonunda sordum. "Yoksa sadece beni rahatsız etmeyi mi seviyorsun?"

"Kızdırmak pohpohlamanın en samimi şeklidir," diye cevap veriyor. "Bu taklittir, aptal herif," diye çıkışıyorum.

"Oh, öyle mi?" Omuz silkiyor. "O zaman, evet, seni kızdırmak için buradayım.

-diğer şeylerin yanı sıra."

Elimi nemli yüzüme sürerek ona dönüyorum. "Başka ne var?" Talep ediyorum. "Dean seni benimle konuşmaya mı ikna etti?"

Brax, "Sadece nasıl olduğunu kontrol ediyordum," diye yanıtlıyor. "Senin kız Avalon'la kampüs içinde ve dışında çok vakit geçiriyor. Dean, Ava'nın yine kendisinden sır sakladığından biraz endişeli."

Kulaklarım bu yeni bilgiyle seğiriyor. "mi?"

Yine omuz silkiyor. "Emin değilim ama öyle olabileceğinden endişeleniyor, ben de seni bir yoklayayım dedim. Aklının nerede olduğunu görmek için."

"Ne bildiğimi görmek istedin" sanırım. Ve lanet olsun, kesinlikle hiçbir şey bilmiyorum. Bunu itiraf etmek beni kızdırıyor, özellikle de Micki'yle eskiden ne kadar yakın olduğumuzu düşünürsek. Ama şimdiki Micki eskisi gibi değil. O daha sert. Daha ketum olduğu kesin. Calcu- lating. Ve öyle olmak zorunda olduğunu anlıyorum.

"Benning-ton'un babasını ele geçirdiğinde ona ne yapmayı planladığına dair bir fikrin var mı?" Brax soruyor.

Elim spor çantamın sapını kavırıyor ama onu kaldırmıyorum ve hemen omzumun üzerinden sallıyorum. "Gerçekten mi?" Yavaş bir nefes alıp veriyorum, nabzımın kolumdaki damarlarda attığı sert atışları izliyorum. "Aklından neler geçtiği hakkında en ufak bir fikrim yok. Bana hiçbir şey anlatmıyor."

Braxton bir an sessiz kalır ve sonra içinden mırıldanır. "Bu bir sorun."

Homurdanıyorum ve sırt çantamı sırtıma atmak için yırtıyorum. "Bunu biliyorum amına koyayım," diye çıkışıyorum. "Ama hiçbir şey eskisi gibi değil. Her şey farklı. Artık kolay kolay güvenmiyor." Buralarda olduğu için çok şanslıyım ve bunu biliyorum. Beni kullandığını biliyorum ve umurumda bile . Beni daha çok kullanmasını istiyorum.

ondan daha fazla. Planladığı şeye beni de dahil etmesini istiyorum ama aramızda hiç konuşma olmadı. Havayı temizlemedik. Son beş yıldır ona ne olduğu hakkında bile konuşmadık. Bu lanet konunun etrafında dans ettik ve bu beni deliliğin eşiğine getiriyor.

"Eğer size güvenmiyorsa," diyor Brax, " zaman onu ikna etmenin bir yolunu bulmalısınız ve eğer onu ikna edemiyorsanız, o zaman bilgiyi alabileceğiniz başka bir yol bulmalısınız."

Ona doğru bir bakış attım. "Ona bir kuyruk takmamı mı öneriyorsun?" Bu düşüncenin cazip olmadığını söyleyemem.

Braxton omuzlarını kaldırır ve tekrar indirir. "Ne gerekiyorsa yapmanı öneriyorum."

"Ne gerekiyorsa..." Kelimeler dilimden dökülüyor ve kulağa çok kolay geliyor. Onları eyleme geçirmekten daha kolay, ama her şeyde olduğu gibi, değil mi? Bir elimi yüzümde gezdiriyorum ve arkamı dönüyorum. "Ava'nın ne yaptığı hakkında daha fazla bilgi istiyorsan, ona kendin sor," diye sesleniyorum omzumun üzerinden, tarladan otoparka doğru ilerlerken. Yanıt gelmiyor ama Braxton'ın bakışlarını yol boyunca sırtımda hissediyorum.

ENDİŞE HIÇ AZALMIYOR. Gecenin ilerleyen saatlerinde, yatakta çıplak göğsüme yaslanmış uyuyan bir Micki ile yatarken bile bu kaşıntı hissi daha da artıyor.

İçimde yavaş yavaş aklımı kaçırdığımı düşünmeme neden olan alışılmadık bir dırdır var. *Onun nesi var? Neden o? Neden hep o? Neden her zaman sadece o olacak?*

Micki uykusunda hareket ediyor, gözleri kapalı göz kapaklarının arkasında yuvarlanırken hafifçe inliyor. Bana doğru hareket ediyor, yüzü göğüs arasına girmeden önce göğsüme bastırıyor. Dudaklarım seğiriyor. Tıpkı bir kedi gibi. Biz çocukken de böyle yapardı; uykusunda bana sarılır ve yüzünü bana sürerdi. En azından bazı şeylerin hiç değişmediğini bilmek güzel, tüm dünya size işkence etse ve masumiyetinizi çok erken aşmaya zorlasa bile.

Ben aptal değilim. Bana anlatmadığı şeyler olduğunu biliyorum. Hayatının son beş yılıyla ilgili her şeyin belirsiz olmasının bir sebebi var. Kendimi suçlamamı istemiyor, ama bu onun yaptığı bir şey değil.

yardım edebilirim. Zaten ediyorum. Yaşadığı boktan şeyler için hep kendimi suçlayacağım. Ona yakından dokunduğumda bana karşı nasıl donup kaldığını hissettim.

Henüz bu konuda konuşmadık ama geçmişi bir mağara duvarındaki gölgeler gibi etrafımızda dans ediyor ve içimi ürpertecek kadar grotesk bir hikaye anlatıyor. Sonsuza kadar onunla olacak ve benim tek kurtarıcı lütfum, benim de öyle olacağımı bilmek.

Bir kolumu ona doluyorum ve ısıtıcı çalışıp odaya sıcak hava pompalarken onu kendime doğru çekiyorum. Nefesinin sıcak puflarını tenimde hissederek gözlerimi kapatıyorum ve uyumak için yalvarıyorum. Evren yalvarışıma cevap veriyor olmalı çünkü gözlerimi bir sonraki açışında yatak odamın pencerelerinden içeri ılık güneş ışığı doluyor ve önümdeki yatak boş ve soğuk.

Hızla doğrulup odayı tarıyorum, artık tanıdık gelen bir panik zihnime kazınıyor, ama bir gece önce kapattığımı bildiğim halde açık duran kapı dışında Micki'den hiçbir iz yok. Yorganı kenara fırlatıp atılmış bir çift boxer'ı kalbim daha hızlı atıyor. Hışımınla koridora çıkıp mutfığa doğru koşmaya başladım, ancak kahve makinesinin bip sesini duyunca hızımı yavaşlattım.

O gitmedi. Hâlâ burada.

Köşeyi döndüğümde Micki'yi görüyorum; yeni duş almış ve giyinmiş, tezgâhtaki beyaz fincana kahve dolduruyor. Ben odaya girince dönüyor ve kaşlarını çatıyor. "Kahve için bu kadar heyecanlı mıydın?" diye soruyor, dudakları yukarı kalkıyor.

Kalbim yavaşlıyor. Ona doğru adım attıkça atıyor. Kendime engel olamıyorum. Ona gerçeği söyledim. "Gittiğini sanmıştım." *Tekrar.* Kelimeyi söylemiyorum ama görünmez bir suçlama gibi odada asılı kalıyor. Bir bariyer.

Dudakları birbirine sıkıca bastırılana ve güzel pembe teni gerginleşene kadar gülümsemesi yavaşça düşüyor. Kaşları çatılıyor ve kirpiklerinin altından bana bakıyor. "Gitmiyorum," diyor, sözleri sessiz. Beni daha iyi hissettirmiyorlar çünkü o söylemese bile ses tonundaki 'henüz'i duyuyorum.

"Peki ya işin bittikten sonra?" diye sordum. "Bennington ve diğer herkesle? İntikamını aldıktan sonra ne olacak?"

Micki hemen cevap vermez. Bunun yerine tezgâha döner ve kahve sürahisini yerine koyar, sonra da elini masaya koyar.

kupayı yanına koydum. Elleri tezgâhın kenarına doğru kıvrılıyor ve ben ona doğru bir adım daha atıyorum.

"Eskiden ne düşündüğünü bilirdim," diyorum. "Eskiden sana bakar ve aklından geçen her şeyi bilirdim, ama şimdi..." Şimdi benim için eski bir metin kadar okunmaz. Düşüncelerini anlamak, bir kum yığınının kazarak belirli bir taneyi bulmaya benziyor. İmkansız. Sinir bozucu. Kahredici.

Micki yavaşça nefes alıyor ve o konuşmaya başladığında benim ayaklarım da duruyor. Tam arkasıdayım, teninin sıcaklığı benimkine degecek kadar yakınım. "İntikamım, yaptığım ya da bana yapılan şeylerin affedilmesi anlamına gelmiyor."

"İstedğim bu değildi," diyorum ona. Kelimelerimin bu kadar sabit olması beni şaşırtıyor çünkü içim titriyor. Tekrar uyanacağım ve o gitmiş olacak diye dehşete kapılıyorum - bir duman gibi rüzgârın içinde kayboluyor. Bir saniyeliğine orada ve sonra solan bir anıdan başka bir şey kalmayana kadar dağılmış. "Sana ne olduğu hakkında konuşmadık bile. Bana gerçekten anlatacak mısın?"

Bana dönüp bakmıyor, konuşurken bakışlarımdan kaçınmaya kararlı. "Yaşadığım şeylerin zaten farkında olduğunu düşünüyorum. Ayrıntılarla ikimizi de sıkmak istemiyorum."

"Sıkıcı mı?" Başımı sallıyorum ve omzundan tutup zorla çeviriyorum ve gözlerimin içine bakmasını sağlıyorum. "Bana saçmalama Micki. Son birkaç yılda değişmiş olabilirsin ama tamamen farklı bir insan değilsin. Ne yaptığını biliyorum. Beni koruyorsun çünkü kendimi suçlu hissetmemi istemiyorsun. Hadi oradan. Ben zaten suçlu hissediyorum."

Başını geriye atıyor ve gözleri kısılıyor. "O zaman belki de bunu tekrar yaşamak istemiyordum," diye homurdanıyor. "Bunu hiç düşündün mü?"

"Hâlâ yaşamakta olduğun bir şeyi yeniden yaşamana gerek yok," diye karşılık veriyorum. "İntikamını alıyorsun ve başka bir hedef için dışarı çıktığın her seferinde, biriyle yüz yüze geliyorsun... ne? Seni taciz eden? Tecavüz mü ettin? Bunu aşmış gibi davranma ve başka bir şey için her şeyi sır olarak saklama. Tekrar dene."

Micki bana bakıyor, yüzünü kırmızı bir renk kaplarken dudakları aralanıyor. Utanç kırmızısı değil, sütlü kahverengi gözlerini saran uçucu duygularla ilgili bir kırmızı. Elleri göğsüme geliyor ve beni geriye itiyor. İsteyerek gidiyorum, tepkisini bekliyorum. Ondaki lanet olası bir gerçek bekliyorum.

"Bunu gerçekten yapmak istiyor musun Luc? Şu anda mı? Babanın bana ne yaptığını bilmek istiyor musun? *Arkadaşlarının* bana ne yaptığını bilmek istiyor musun?" Arkasını dönerken saçları bir omzunun üzerinden uçuyor. "*Siktir!*" Elleri saçlarını karıştırıyor. "Zaten biliyorsun. Sen söyledin- evet, bana tecavüz ettiler." Omuzları bir an için içe doğru çöküyor, ta ki ne yaptığının farkına varana kadar. Anladığında tekrar geriye dönüyorlar ve bana bakıyor.

"Beni bir oyuncak gibi dolaştırdılar ve becerdiler. Sana daha önce pek çok erkekle birlikte olduğumu söylemişim ama tamamen dürüst değildim. Kadınlar da vardı. Erkekler ve kadınlar. Bazen ayrı ayrı. Bazı zamanlar birlikte. Beni siktiler, amımı, götümü, ağzımı. Beni bağladılar. Bana insan bile değilmişim gibi davrandılar. Başka neden bu kadar kararlı geri döndüm sanıyorsun-" Nefes alıp verirken göğsü hızla inip kalkıyor.

Bu iyi bir şey. Daha fazlası var. Sözlerinin onu nasıl etkilediğini görebiliyorum ve bu soğuk yüz ifadesinden daha iyi. Dash'le konuşurken sergilediği kayıtsızlık ve sakın vahşilikten.

"Siktir git, Luc." Kelimeler iğrenç bir tıslama. Zehir dolu. Umurumda bile değil. Ona doğru ilerliyorum ama kolumun altından hızla sıyrılıp odanın öbür ucuna, karşıdaki dolaba ve tezgâha doğru fırlıyor. Elimi yumruk yapıp onunla yüzleşmek için dönüyorum. "Söylemek istemedim," diye tersliyor. "Neden bunu yapmama izin vermedin? Neden her zaman beni zorlamak zorundasın?"

"Çünkü bunu bir daha yapmayacağız," diye cevap veriyorum. "En son kendi başının çaresine bakmana izin verdiğimde seni benden aldılar."

"Bunu istediğimi mi sanıyorsun?" Bana dişlerini gösteriyor. Çok fazla canı yanmış, korkmuş bir hayvan gibi.

"Yapmadığını biliyorum," diyorum.

Sanki beni duymamış gibi devam ediyor. "Sana yaptıkları boktan şeyleri anlatmak istediğimi mi sanıyorsun? Yapmalarına *izin verdiğim* boktan şeyleri? Büyükbabam olacak yaşta bir adamla evlenmek istediğimi mi sanıyorsun? Onu becerdim. Bunu biliyorsun, değil mi? Her gece eğildim ve beni becermesine izin verdim. Ne zaman ağzıma boşalsa, banyoda kusardım. Ama yine de olmasına izin verdim."

İçim parçalanıyor. Ağzından çıkan her kelime bana saplanan bir diken gibi, derime batıyor - etimin altında nefret ve şiddetin canlı bir kabı gibi kıpırdanıyor. Beni incitmek istiyor ve

Canım . Sorun değil. Böylesi daha iyi. Ona doğru ilerliyorum, başını sallayıp beni savuşturmak için elini uzattığında aldırmiyorum. "Hayır, yapma," diye . "Sen tam bir pisliksin. Ben seninle Bana ne olduğunu, ne yaptığımı konuşmak için buradayım."

"Hayır, değilsin," diye kabul ediyorum. "Onlara bunu ödetmek için buradasın." Elini indiriyor ve sonunda bana bakıyor. Sonunda gözlerimle buluştu. "Sana acımıyorum Micki," diyorum ona. "Seni asla böyle aşağılamam."

Kadın başını sallar. "Hayır, tabii ki hayır," diye yanıtlıyor. "Sen kimseye acımazsın."

"Doğru."

Başını geriye doğru eğiyor ve ben bunu ona dokunmak için bir davet olarak kabul ediyorum. Elim kalçasını bulurken diğer elim karşı tarafındaki tezgâhı kavırıyor. "Herkes senin çok rahat biri olduğunu düşünüyor." Sözleri sessiz ve yumuşak. Fısıltının biraz üstünde. "Senin Hasta ocuklar'dan daha temiz olduğunu düşünüyorlar. Onlar kadar saçmalıklara dalmadığınızı düşünüyorlar."

Tek kelime bile etmiyorum, sadece sözünü bitirmesini bekliyorum. "Sana geri dönmemin bir nedeni var Luc."

Başım aşağı eğiliyor. Köprücük kemiğine doğru nefes alıyorum.

"Biliyorum." Vücudu benimkine karşı titriyor. Nabız gibi atan bir kalp atışı yankılanıyor.

İkimizin arasında -onun mu benim mi, artık anlayamıyorum. "Onları öldüreceğim," diyor sonunda. "Hepsini ve baban benim son katranım. Tüm düşmanları arasında en iyisinin sen olacağını biliyordum." Başımı çeviriyorum ve dudaklarımı boğazına bastırıyorum. Sertleşiyor ama devam ediyor. "Andrew Bennington'ın elinde şantaj malzemesi var ve bunu bana verecek."

"Peki ya sonra?" Bastırıyorum.

Kabaca yutkunuyor, bana cevap verirken boğazı alışıyor. "Diğerleri gibi onu da öldüreceğim."

"Hayır." Ağzımı açıyorum ve bu sefer drtlerime karşı koymuyorum. Dişlerimi tenine sürtüyorum. Isırıyorum ve dudaklarından titrek bir çığlık çıkıyor. "Babam da dahil hepsiyle işin bittikten sonra ne olacak?"

"Aradığın cevabı sana veremem Luc." Duraksadım.

Korkum burada yatıyor.

"Seni incitmek istemiyorum," diye itiraf ediyor, "ama tüm bunlar bittikten sonra ne olacağını bilmiyorum. Tek bildiğim bunu yapmak zorunda olduğum. Onlar hala bu dünyada yaşarken hayatıma devam edemem."

Kollarına dokunduğumda sesimin aksine ellerim titriyor. Parmaklarım onun teninde çok soğuk hissediyor, ama o dokunabileceğim bir ateş gibi. Avucumun içine alıp öpmek ve sevmek istediğim alevler. "O zaman bana bir söz verebilir misin?" Geri çekiliyorum ve ona bakıyorum.

Bana bakıyor, bekliyor.

"Her şey bittiğinde," diye devam ediyorum, "eğer gitmeye karar verirsen..." Eastpoint'te kalmaya dayanamazsa. Yaşayabilmek için kalbimi kırmak zorunda kalırsa. "Elveda de. En azından bunu yap. Tek kelime etmeden gitmene dayanamam. Geçen seferki gibi olmaz."

Gözleri irileşiyor ve başı göğsüme çarpmadan önce bir an için bembeyaz kesiliyor. Yüzü bir o yana bir bu yana hareket ediyor. Tıpkı dün geceki gibi. İçimde bir nefes titriyor ve sonra yavaşça bırakıyor, o da uzanıp kollarımı kavlıyor ve tutuşunu sıkılaştırıyor. "Ben... Gidecek olursam sana söylerim," diyor.

Onun temiz kokusunu içime çekerek içimden gelen sözleri, gerçek arzularımı, emirlerimi yutuyorum. "Tek istediğim bu," diyorum onun yerine. "Beni öylece bırakıp gitme. Bir daha olmaz. Başka bir şeye katlanabilirim."

Gerçeği söylemiyorum. Ona, eğer giderse hiçbir şeyin sona ermeyeceğini söylemiyorum. Sadece ölü bir boşluk. Kollarımı onun küçük bedenine doladığımda, onu daha yakına sürüklüyorum ve başımızın üzerindeki beyaz damarlı ahşaba bakıyorum. Önümdekini görüyorum ama gözlerim çok daha ötesini görüyor. Yapabileceğim her şeyi.

Aklımın bir köşesinde duruyor. Beş yıl önce onu benden çalan aynı karanlık. Onu zincirleyebilirim. Onu yatağıma, odama kilitleyebilirdim. Ona babamın davrandığından çok daha iyi davranırdım. Sadece ben ve onun olmadığı bir zamanı hatırlayamayana kadar onu severdim. İkimizin. Birlikte.

Onu her zaman görebileceğim bir yerde kalacaktı. Sonsuza dek güvende.

Tek ihtiyacım olan bu.

İkimiz için o geleceği ne kadar kolay hayal edebildiğim ve kendimi o uçurumdan aşağıya atmanın ne kadar kolay olabileceği beni neredeyse korkutuyor. Beni engelleyen tek şey henüz o noktada olmadığımız gerçeği. Hâlâ beni seçebilir. Hâlâ benim istediğimi seçebilir. Gerçekten istediğim geleceğe bir şans vermeliyim çünkü o uçurumdan bir kez adım attığımda geri dönüşü olmayacak. Artık onun tanıdığı Luc olmayacağım. Tıpkı onun benim sevdiğim Micki olamayacağı gibi.

Bu bizim kim olduğumuzun sonu olacak. O güç bende var.

Ve bu beni çok korkutuyor.

MICKI

18 YAŞINDAYIM.

Banyomun aynasında kendime bakıyorum ve derin nefesler almaya çalışıyorum. Gözlerim onu tarıyor, kendi çirkin görüntümden başka odaklanabileceğim bir şey, herhangi bir şey arıyor. Kalbimin dehşet dolu atışını yavaşlatacak bir şey. Ellerim lavaboya karşı kadar titriyor ki, onları durdurmak için parmaklarımı kenara kilitlemem gerekiyor. Sonunda sol alt köşedeki küçük bir çatlağa sabitleniyorum. Yansımanın izlenimini ayırıyor, pürüzsüz kusursuz yüzeyi kesen tek bir koyu çizgi. Bu çizgiyi yukarı, aşağı ve tekrar geri takip etmek ilk otuz saniye boyunca işe yarıyor gibi görünüyor ve sonra sağımda bir hareket duyuyorum - kapının hemen ötesinde - ve korku ve panik yeniden hızla geri geliyor.

Neden bugün? O kadar gün içinde bugün mü? Takvimimde işaretlemiştim. Son birkaç aydır tutunduğum tek umut. On sekiz yaşındayım. Artık vesayete gerek yok. Düşündüm ki... hayır, gerçek bir aptal gibi kendimi yanlışlıkla kandırmışım. Thomas Kincaid'in on sekiz yaşına gelsem bile gitmeme izin vermesine imkan yoktu.

Banyo gittikçe soğuyor. Havalandırmadan çıkan hava, zehirli bir yılan gibi tenimin üzerinde geziniyor. Çok üşüyorum ve uzun zamandır böyleyim. Sadece biraz sıcaklık istiyorum. Sadece birazcık.

Hayalet eller kollarımdan yukarı tırmanıyor ve omuzlarımdan üzerinden geçiyor. Görünmez parmaklar etimi yumuşatıyor, boğazıma dokunuyor. Sıkıyor. Alt dudağımı ısıriyorum, gözyaşlarımı tutuyorum. Thomas Kincaid çok uzun zamandır hayatımdaki hayalet ve canavar.

Ne zaman böyle olsam - artık onun sahipliğini kabul ettiğim için nadiren - aklıma gelen o oluyor. Her şeyimi aldı. Özgürlüğümünden bedenime ve hatta kafamın arkasındaki sese kadar. Omzumda küçük bir şeytan, kulağıma fısıldayarak bana ne yapmam gerektiğini söylüyor.

Sakin ol. Sen bunun için yaratıldın. Annenden ayrılmak istemiyorsun, değil mi? Özgür olmak istiyorsun, değil mi?

Lanet olası yalancı pislik. Ölü bir insanı hayal kırıklığına uğratamazsın ve belki bu son cümle ilk iki yıl bende işe yaradı ama artık on sekiz yaşındayım. *Bugün.* Bugün 18 yaşındayım. Özgür olmalıyım. Doğum gününe kadar gün saydım ve hediye bu mu? Başka bir müşteri. Sadece başka bir müşteri değil, hepsinin en kötüsü.

Göğsüm sıkışıyor. Göğüs kafesim, sistemimde hızla ilerleyen panikle çökmekle tehdit ediyor. Gözlerim küvetin kenarında duran usturaya kayıyor. Her şeyi burada durdurmak çok kolay olurdu. Acaba yaptığı şey bu muydu? Thomas onu o kadar zorladı ki bir kızı olduğunu unuttu ve... kimsenin ona ulaşamayacağı bir yere sürüklendi. Onun bile.

Thomas Kincaid yaşayan dünyada bir tanrı olabilir, ama sonunda - ölümde- hepimiz aynıyız.

Başımı sallıyorum ve bakışlarımı tekrar önümdeki aynaya yöneltiyorum. *Hayır.* Hastalıklı düşüncelerimi geri itiyorum. Hâlâ uğruna yaşayacak bir şeyim var. Hâlâ uğruna yaşayacağım *biri* var.

Zihnimin önünde onun görüntüsünü canlandırmaya çalışıyorum. *Luc.* Sarı ve kahverenginin farklı tonlarına sahip altın sarısı saçları. Kristal mavisi gözleri. O yüksek elmacık kemikleri. Dudaklarının benimkilere karşı yumuşaklığı. Parmakları bacaklarımın arasında geziniyordu. Acımı hafifletirdi. Bana sadece zevk verirdi. Banyo kapısının diğer tarafındaki adam gibi olmayacaktı.

Bir. Nefes al.

İki. Nefes ver.

Üç. Nefes al.

Dört. Nefes

ver.

Beş... Siktir. Ben.

İşe yaramıyor. O hala dışarıda. Bekliyor. Ağlamak istiyorum ama ağlamıyorum. Gecenin sonunda, yine de, harap olacağımı biliyorum. Darmadağın. Kırılmış. Her , bunu yapmanın mümkün olmadığını düşünüyorum.

kırmaya çalışıyorum ama onun gibi insanlar beni haksız çıkarmayı başarıyor. Hem de her seferinde. Tek. Lanet olsun. Zaman.

Üzerimdekilere bakıyorum ve yüzümü buruşturarak banyo lavabosunun kenarlarını bırakıp dönüyorum ve buraya ne yapmaya geldiysem onu yapıyorum. Rahat tişörtümü bir yara bandı gibi yırtıp atıyorum - hızlı ve çabuk

-Beyaz fayanslı zemine bırakıyorum. Sütyenim ve pantolonum da onunla birlikte düşüyor. İç çamaşırım biraz daha uzun sürüyor. Bu son engel. Kumaşa dokunduğumda ellerim titriyor.

Yap şunu Micki, diyorum kendime. Şimdi tereddüt etmek sadece daha uzun sürecek. Parmaklarımı kalçalarımın iki yanındaki kayışlara geçiriyorum ve sonunda kayışları kalçalarımın aşağıya, baldırlarımın üzerinden geçirirken boğazımda safra biriktiğini hissediyorum.

Ancak tamamen çıplak kaldığımda Andrew Bennington'ın içeri girdiğinde bana uzattığı çantaya bakıyorum. Üzerinde tanımlayıcı bir logo ya da marka adı olmayan düz siyah plastik bir torba. İçinde ne olduğunu anlamamanın tek yolu onu açmak ve ben bunu yapmak istemiyorum.

Birkaç uzun saniye boyunca, saldırgan şeye bakakaldım. İzleyen herhangi biri içinde bir yılan olduğunu düşünebilirdi. Tek bildiğim, içindekilerin çok daha tehlikeli olduğu. Yılanlar sadece kendilerini tehdit altında hissettiklerinde saldırırlar. Bana göre, insanlardan çok daha iyiler. Dakikalar geçiyor. Beklemenin bir anlamı yok. Andrew Bennington ortalama bir insandan daha sabırlıdır. Sabırsız bir adamı, istediğini elde etmek için saatler, günler, haftalar bekleyebilen birine her zaman tercih ederim.

Tuvaletin kapalı kapağına doğru yürüdüm ve poşeti üstünden söktüm. Çantayı açıp içine bakıyorum. Titreyen ellerimle içine uzanıyorum ve bana verdiği *hediye*yi çıkarıyorum. İlk fark ettiğim şey kırmızı ip oluyor. Ona dokunuyorum, sertliğini hissediyorum ve gözyaşlarımı yutuyorum.

Kahretsin. Bu iz bırakacak. *Kalıcı* izler. İyileşmesi haftalar sürecek. Daha ne kadar Avalon'dan uzak durmam gerekecek? Ya da belki bir süre uzun kollu giyebilirim? Hayır. Muhtemelen fark eder. Georgia çok sıcak. Pislik herif. İnsanların yaptığı işi görmesini istiyor. Diğer müşterilerimin, Thomas'ın görmesini istiyor.

Burnumdan nefes alarak ipi bırakıyorum ve çantada kalan malzemeleri . Siyah dantelli iç çamaşırını çıkarıp havaya kaldırıyorum. Kasıksız. Tabii ya. Sapık. Bazen çıplak kalmak beni daha az iğrenç hissettiriyor. Kasıksız külotun bir anlamı yok.

Kendi idamım için giyiniyormuşum gibi hissettirmek dışında. Bay Bennington böyle şeyleri tercih eder. İsteksiz olmamı umursamıyor bile. Aslında, sanırım ondan nefret ettiğimi bilmesi onu daha çok tahrik ediyor.

Onları giydim, kalçalarımın her iki yanındaki kısıtlayıcı bantların hissinden nefret ettim. Beni çok . En az bir beden kadar küçükler. Bir de sutyen var ve o da yine çok küçük. Dudaklarımı ısıriyorum ve bırakmayı düşünüyorum ama bunu bilerek yaptığını biliyorum. Bütün derdi rahatsızlık. Acı. Güç.

Midem takla atıyor, dönüyor, dönüyor ve akşam yemeğimin yeniden ortaya çıkması için tehdit ediyor. Lanet sütyeni takıyorum, yapabildiğim en gevşek klipsle kapatıyorum. Yine de bana yapışıyor ve göğüslerimi sıkıyor, kumaş etimi ısıriyor, tıpkı bu gecenin ilerleyen saatlerinde ipin ısıracağı gibi. Nefes alıyorum -ya da alabildiğim kadarını- çantanın dibinde son kalan malzemeleri ararken.

Halatla birlikte iki şey daha var. Siyah deri bir tasma ve ona uygun bir tasma kayışı. Onları elimde tutarken kapatıyorum. Kapalı göz kapaklarımın ardında duygular yanıyor. Nefret. Tiksinti. Öfke. Acı. Korku.

Çıplak ayak parmaklarım soğuk zeminde kıvrılıyor. Kapı çalındığında gözlerim fal taşı gibi açılıyor.

"Hazır mısın, tatlım?" Andrew Bennington'ın sesi ormanda . "Hediyelerimi beğendin mi?" Onun iğrenç hediyelerini yüzüne fırlatmaktan başka bir şey istemiyorum, ama daha iyi düşündüm ve kapıya doğru döndüm, kolu tuttum ve açılana kadar döndürdüm.

Gözlerim yere, tam ayaklarının dibine indi. "Evet, efendim." En azından sesim titremiyor. Bunu gizli tutmayı başardım. Şimdilik.

Ancak Bennington'ın hızlıca nefes alıp vermesi, görünüşümden memnun olduğunu gösteriyor. Uzanıp sutyenin sıkın kaplarından birinin üzerinden göğsümün kabarıklığına dokunduğunda irkilmemek için kendimi zor tutuyorum.

Dantele dokunuyor ve parmağını kumaşın yüzeyinin hemen altından geçiriyor. Başımı eğerek onun hareketlerini izliyorum. Hazır kırmızı izler oluşuyor. "Ah canım, zavallı tenin." Sütyeni serbest bırakıyor. "İşte, dön ve senin için ayarlamama izin ver."

Göz kırpiyorum, neredeyse umutluyum. Belki de sıkılık bir kazaydı. "Zaten en gevşek ayarda," diyorum dönüp ona gösterirken. A

Bir saniye sonra, sutyenin kancasını açıp, kumaşın ve askıların kaslarına baskı yaparak ağrımasına kadar daha da sıkmasıyla umudum kırılıyor.

Neredeyse tökezliyordum. *Hay sikeyim*. Omuzlarım geriye doğru itiliyor ve göğüslerim neredeyse sutyenin kaplarından dışarı kayıyor. Eli yan tarafımda kilitleniyor ve beni bir kez daha yüzüne doğru çekiyor. Nefes almakta zorlanıyorum. Parmağı çenemin altına giriyor ve başımı kaldırıp onun bakışlarıyla, şehvet dolu bakışlarıyla buluşmamı sağlıyor. Bana bakarken burun delikleri alevleniyor.

"İşte," diyor. "Çok daha iyi." *Dick*. Elini uzatıyor. "Benim için bir şeyin var mı?" Tasma ve kayış. İkisinin de hâlâ elimde olduğunu fark ediyorum. Güçsüzce kolumu kaldırıyorum, her hareketimde kayış etime daha da batıyor ve ona uzatıyorum. "Çok güzel."

Andrew tasmayı boğazıma geçirirken parmakları saçlarımı geriye doğru tarıyor ve tıpkı sütyen gibi canımı acıtana kadar sıkıyor. *Beni öldürmeye mi çalışıyor?* Sığ nefes alıyorum, bayılmamaya çalışırken her nefes alışında soluk soluğa . Panik omurgamda hızla yükseliyor ama burada kontrolü ele almasına izin veremem. Andrew Bennington gibi bir adamın yanında bayılmanın sonuçları var. Tekrarlamak istemediğim sonuçlar.

Tasmanın mandalını takıyor. "Oh, bir şey daha vardı, değil mi?" Andrew söylüyor. Bana gülümsüyor. "Neden onu benim için getirmiyorsun?"

Gergin bir şekilde arkamı dönüp banyoya doğru bir adım daha atıyorum ama tasma sıkılaşp boğazıma çarparak hava akışımı kesince kısa kesiyorum. Bacaklarım altımdan ve dizlerim yere öyle bir kuvvetle çarpıyor ki, uyluklarımdan baldırlarıma kadar acı dalgaları yayılıyor.

"Sanırım 'getir' dedim, tatlım," diyor Andrew, gözlerimi yüzüne diktiğimde, uzanıp parmaklarımı tasmanın etrafına kilitleyerek onu tenimden uzaklaştırırken şok oluyorum. "Evcil hayvanlar iki ayak üzerinde yürümez."

Farkına vardım. Isı göğsümden boğazıma ve yüzüme doğru yükseliyor. Beni yakıyor. Dizlerim çoktan yere çökmüştü ama ellerimle teslim olmam çok daha uzun sürdü. Andrew bekliyor. Her zaman sabırlı. *Anasını siktiğim*. Ellerim yere değişiyor ve klozet kapağına doğru sürünüyorum, seçeneklerimi düşünürken duraklıyorum. Evcil hayvan. Bu gece onun evcil hayvanıyım. İnsan değilim. Onun oyuncağıyım.

Teslim olduğumda burun deliklerim alevleniyor ve onurum kırılıyor. Önüme eğilip ağzımı açıyorum ve kırmızı ipi dişlerimle ısıyorum. Bir el kıcıma dokunuyor, aşağı iniyor ve sert, kalın parmaklar amımı buluyor.

"Hmmmm." Andrew'un mırıltısı bir şeyi unuttuğumu fark etmemi sağladı.

Oh lanet olsun. Gözlerimde gerçek yaşlar oluşmaya başladı. Lanet olası kayganlaştırıcıyı unutmuşum. Gelmeden bir saat öncesine kadar bu gece geleceğini bilmiyordum. Düşünmüştüm... Aptalca bugünün bir şekilde farklı olacağını varsaymışım. Zamanım yoktu ve şimdi pişman olacağım.

"Bu gece ıslak değilsin," diyor Andrew, parmaklarını çekip ayağa kalkarken sözleri beni utandırıyor. "Sorun değil. Seninle işim bittiğinde sıırıslıklam olacağına eminim." Hafifçe kıkırdıyor ve sonra dalgınca tasmayı çekiştiriyor, yatak odasına geri dönerken beni tekrar boğuyor. Beni banyodan ellerim ve dizlerim üzerinde çekip çıkarırken ipi ısıyorum, burnumdan olabildiğince hızlı oksijen emiyorum.

Dizlerim sert zeminde kayıyor, o fark etmiyor. Yerine oturuyor ve elini uzatıyor. Ne istediğini bildiğimden, kıpırdanıyorum ve ipi eline bırakıyorum. Onu yatağın yanına koyuyor ve daha önce fark etmediğim başka bir çantaya uzanıyor.

"Halat sonrası için," diyor. "Ancak bu şu an için." Tasmamı kenara koyup kemerini çözerken sıırıtırıyor ve kalın deriyi takım elbisesinin askılarından kaydırıyor. Korku içimde yükseliyor. Boğuluyorum. Ölüyorum. Nefes alamıyorum. Daha bana vurmadı bile ama şimdiden aklımı kaçırıyorum.

"Her doğum günü kızı iyi şans şaplaklarını alır, değil mi?" Andrew kemeri kaldırıyor ve boştaki eliyle kucağını sıvazlamadan önce katlıyor. "Hadi tatlım. Hadi sayalım."

Sabır bir erdem değildir. Şeytandan bir hediye. Öyle olmalı çünkü ben orada öylece oturup kemere bakarken, iç çamaşırının askıları ve kumaşı içimi keserken Andrew bana kızmıyor ya da beni acele ettirmiyor.

Altmış saniye geçiyor, sonra bir saniye daha ve bir saniye daha. Birkaç dakika geçmesine rağmen hâlâ beklemektedir. "Efendim... neden sadece..." Öne doğru kayarken ellerim kalçalarına doğru hareket ediyor. Ne kadar iğrenç olsa da, her zaman yaptığı şeyi yapmayı tercih ederim.

Andrew başını sallayarak isteğimi reddediyor. "İstediğim bu değil, tatlım. Beni beklettiğin her dakika beni daha da heyecanlandıracak," diyor. "Sana sevgi dolu işaretlerimi vermeyi hiç umursamadığımı biliyorsun." Parmağı çenemi buluyor ve başımı geriye yatırıyor. "Haftalarca beni düşünmeden oturamayacak ya da ayakta duramayacaksın."

Siktir. Siktir. Siktir. Onu ne kadar bekleteceğimi sayıyor. Neredeyse kucağına atlayacağım, yüzüm aşağıda, kığım yukarıda. Nefes nefese. Titriyorum. Ciğerlerimi dolduramayan oksijen için nefes nefese kalıyorum.

"Ah, işte buradayız." Kemer uyluğumun dış tarafını hafifçe yumuşatıyor ve irkilmeme neden oluyor. "Madem bu kadar heyecanlandın, başlayalım. Doğum günü kızı için on sekiz ve sonra büyümek için birkaç tane daha."

İlk vuruş ciğerlerimdeki son hava kırıntılarını da aceleyle dışarı atıyor. İkincisi, ilkinin hemen üzerinde yanıyor. Bağıramıyorum bile. Sert ve hızlı geliyorlar. İlk başta, etim alev alana ve kanadığımdan emin olana kadar tek bir noktaya odaklanıyor. Sonra kığımın diğer tarafına . On sekiz kez geçtikten sonra duracağını sanıyorum ama durmuyor.

Gözlerimi kapatıp acıyı kabullenirken tırnaklarım pantolonunun yumuşak kumaşına batıyor. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor. Her vuruşta canlı canlı derim yüzülüyormuş gibi hissediyorum. Andrew kafasındaki görünür sayıya ulaştığında, durduğunu bile fark etmiyorum. Bu da beni kararsızca yere bırakırken hiçbir uyarı almadığım anlamına geliyor. Bacaklarını kaldırıp beni iterek ayağa kalkıyor ve kemeri bırakıyor. Metal toka kulaklarımda yankılanıyor. Geriye uzanıp kığımın derisini hissetmek istiyorum, hala orada olup olmadığını merak ediyorum.

Fırsatım olmadı. Dünyadaki en kötü ses, fermuarın birleşen ağır nefes alma sesi kulaklarıma ulaşıyor. Andrew'un eli saçlarımdan arasına giriyor ve beni kasıklarına doğru iterken saçlarımı geri çekiyor ve aleti mükemmel bir şekilde dikilmiş pantolonundan dışarı fırlıyor. Gözlerimi kısa süreliğine kapatıyorum. İçimde bir şey kapanıyor. Ben ilerlerken zihnim kapanıyor. Yaka ve sutyen hâlâ etimi sıkıyor olsa da nefes almak kolaylaşıyor, kumaş ve deriden çok zincire benziyorlar.

Ağzım açılıyor ve başımı arkaya eğiyorum. "Siktir." Titreyen nefesi ve küfrü odada yankılanıyor. Cevap vermedim. bile veremezdim. "İşte bu kadar." Aleti dudaklarıma değiyor

ve içeri giriyor. Ve tıpkı daha önceki hareketleri gibi, beni istediği yere götürdüğü anda hareket etmeye başlıyor.

Aleti ağzımı dolduruyor, şiddetli bir hareketle boğazıma kadar giriyor. "Kahrolası fahişe..." Kelimeler acıtmıyor. Onları ve daha kötülerini duydum. Eskiden gözlerimi kapatıp ağlamama neden olurlardı ama artık degiller. Artık bir önemi yok. Hiçbir şeyin önemi yok.

Andrew beceriksizce arkasındaki bir şeye uzanıyor. Halat mı? Hayır. Bu hiç mantıklı değil. Boğazımı sikerken beni tam olarak bağlayamaz. Yine de sorun değil. Bilmeme gerek yok. Tek yapmam gereken her şeyi kapatıp buna odaklanmak. Onu iyi hissettirmeye. Ağzıma boşaldığında, gecenin yarısı bitmiş olacak. Sonra beni bağlamak için acele etmeyecek ve nefes almak zorlaşana kadar ipini sıkılaştıracak. Bunu yapmak için zamanı olduğunda, beni becerecek ve sonra gidecek ve ben uyuyacağım.

Sadece uyuyacağım. Belki bu sefer. Bunu ummak -bu hayatımda umudu korumak ne kadar aptalca olsa da- bunu atlatabilmemin tek yolu

Aleti dilimin üzerinde kayıyor ve sırtıma ilk darbeyi indirdiğinde çoktan uyuşmuştum. Bir kırbaç. Uzandığı şey buydu. Daha önce de hissetmişim. Ama bu sefer hiçbir şey hissetmiyorum. Sadece boşluk.

Homurtularını ve hareketlerini bir ölçü olarak kullanarak, her vuruş giderek daha da sertleşiyor. Islaklık sırtımdan aşağı, dantelli iç çamaşırımın üzerinden kayıyor. Buna aldırış etmiyorum. Bir şey çatırdıyor ve kırbaç sonunda duruyor. Andrew tekrar küfrediyor ve sarsılıyor, sanırım yana doğru fırlatıyor.

Elleri başımda kilitlenip boğazımın arkasına kadar ittiğinde, tıkanmam fiziksel bir tepkiden başka bir şey değil. İnlerken ve dölünün son damlasını boğazımın arkasına boşaltırken bunu görmezden geliyor. Sonunda yavaşladığında dalgınca hissediyorum. Başımı arkaya yatırırken parmakları yüzümün kenarlarına dokunuyor, aleti dudaklarımın arasında yumuşuyor.

Mutlu yıllar, tatlım.

Kelimeleri o mu söylüyor yoksa ben mi öyle düşünüyorum emin değilim ama artık bir önemi yok. Artık burada bile değilim. Çok bir yerdeyim. Thomas Kincaid ya da Andrew Bennington'ın olmadığı bir yerde. İkisinin de bana zarar veremeyeceği bir yerdeyim.

Ben sadece... gittim. Uyuşmuş.

Ve dünya bu şekilde çok daha iyi.

MICKI

GÜNÜMÜZ...

Hiç futbol maçına gitmedim. East Point'te yaşarken bile. O zamanlar, gitmeme izin verilenler sadece Luc'un . Onun üvey kardeşi olmadığımı ve öğrenci de olmadığımı düşünürsek, Thomas buna izin vermezdi ve annem de o mutlu olduğu sürece ne yaptığımı umursamazdı. Şimdi sahip olduğum içgörüyle, ona bu kadar çok hizmet etmesinin aslında onu memnun etmekten çok kendini korumakla ilgili olup olmadığını merak etmek zorundayım.

Ne olursa olsun, bilet kapılarını geçip kalabalığı takip ederek stadyuma girdiğimde, bu tür etkinlikler hakkında hiç düşünmediğim bir şeyi fark ediyorum. Berbat kokuyorlar.

Hava yanmış patlamış mısır ve gazoz kokusuyla doludur. Ve vücut kokusu, çok ama çok fazla vücut kokusu. Zengin üniversiteli kızların kendi terlerini gizlemek için kullandıkları türden, hastalıklı tatlı bir parfüm bulutlar halinde yanımdan geçiyor. Buna karşı burnumu kırıstırıyorum. Kokulara karşı hiçbir zaman özellikle hassas olmadım ama nedense şu anda odaklanabildiğim tek şey bu gibi görünüyor. Sanki zihnim gecenin amacından uzaklaşmak için başka bir şey arıyor. İşe yaramayacak. Konsantre olmalıyım.

"Oyun boyunca kalacak mısın yoksa bir noktada kaçıp gidecek misin?" Avalon yanımdan soruyor ve ben de dönüp kalabalığı tararken aşağıya bakıyorum.

Öğrenciler bizim durduğumuz yere geldiklerinde dağılıyor gibi görünüyorlar. . Aralarında bir yırtıcı var. Daha fazla

Birden fazla. Arkama bakıyorum ve beni takip edeceğini bildiğim için tekrar ilerlemeye başlıyorum. Merak ediyor - bilmemek uzun süre dayanabileceği bir şey değil.

"Sonuna kadar kalmak isterdim," diye cevap veriyorum ona, "ama bu gece bu mümkün olmayacak."

Bir parmaklığa geldik ve durduk. Ellerimi parmaklığın üstünden geçirip öne doğru eğiliyor ve büyük gruplar halinde koltuklarına doğru ilerleyen insanların oluşturduğu sıraya bakıyorum. Yukarıda kararan gökyüzüne rağmen, aşağıdaki yeşil sahaya yönlendirilmiş devasa spot ışıkları stadyumun her yarığını aydınlatıyor. Dikkatimi ana bölüme yönleltiyorum - normal bir üniversite stadyumundan çok farklı olmasını bekliyorum.

Ebeveynler bölümü, normal koltukların üzerinde ve konuşmacının genellikle oturup maçı izlediği uca çok daha yakın bir yerde açık cam pencereleri olan kutu gibi devasa bir yapı. Başka bir okula hiç gitmedim ama çoğunun beş yıldızlı Michelin restoranında gibi giyinmiş kadın ve erkeklerle dolu devasa lüks odalara sahip olduğundan şüpheliyim. Gösterişli rağmen, yan tarafta çok az insan var. Avalon yanıma yaslanıyor, bakışları benimkileri takip ediyor.

"Onu gördün mü?" diye soruyor. 'Onun' kim olduğunu sormaya gerek yok. Bütün hafta boyunca benim gölgem oldu. Ondan kaçıp kendi başıma birkaç işimi halletmeye çalıştığımda Luc'un evine erkenden geliyor. Bunun sebebinin Luc'la aynı korkuya sahip olması olduğunu biliyorum - bir gün gelecek ve tıpkı ilk seferinde olduğu gibi gitmiş olacağım.

Luc ve grubun geri kalanının aksine, bu akşamki planlarım hakkında en fazla bilgiye sahip olan kişi o. Bana yardım etmeleri için tuttuğum bazı adamlarla konuşmalarımı bile duydu. Gerçekten Luc'u ya da diğerlerini kullanabileceğimi biliyorum, ama Dash'e bu durumdan olabildiğince bağımsız olma fırsatı vermek istediğimi söylediğimde ciddiydim ve eğer tüm arkadaşları bana yardım etmek için ortadan kaybolursa, bu mümkün değil.

Başımı sallıyorum ve ellerimi parmaklıklardan çekiyorum. "Hayır." Dönüp Avalon'un elini tutuyorum ve onu da peşimden sürükleyerek merdivenlerden bir kat daha yukarıya, daha yüksek bir bölüme çıkıyoruz. Kalabalığın geri kalanından çok daha yukarıda, burun kanatan koltuklar diyebileceğim bir yere gelene kadar durmuyorum. Sorun değil. Buraya izlemeye gelmedim. O yırtıcıyı cezbetmek için buradayım ve bir yırtıcıyı cezbetmek için sürüden ayrılmanız gerekir. Tek başına. Savunmasız. Fark edilebilir.

Avalon oturuyor ve bir bacağını diğerrinin üzerine atarak kapüşonundan telefonunu çıkarıp yazmaya başlıyor. Ben ayakta duruyorum, sırtımı dönüyorum ve kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. "Rylie yolda," diyor Avalon bir süre sonra.

Başımı sallıyorum, yarı çıplak birkaç kardeşin stadyuma girişini izlerken başımı çeviriyorum, vücutları Eastpoint Üniversitesi'nin renklerine boyanmış, merdivenlerden çıkarken çığlık atıyorlar. Sanki bir lise filminden fırlamış gibiler. Onlara merakla bakıyorum, bu kadar özgür olmanın nasıl bir his olduğunu merak ediyorum. Tek endişelerinin notları ya da anne ve babalarının onları sevip sevmediği olması. Güzel olmalı. Basit olmalı.

Sanırım basit bir hayatı severdim.

"Micki?"

"Hmmm?" Avalon'a dönüp bakıyorum, kaşlarını bana doğru kaldırmamasından anladığım kadarıyla bir süredir dikkatimi çekmeye çalışıyor ve ben bunu daha yeni fark ediyorum.

Avalon bana bakıyor ve bir an için hiçbir şey söylemiyor. Bir süre sonra telefonunu bir kenara bırakıp öne doğru oturdu. "Planın tam olarak nedir?" diye soruyor.

"Planın ne olduğunu biliyorsun-"

Kollarını önündeki plastik sandalyenin üzerinde kavuşturup başını bana doğru eğerken, "Ayrıntılı olarak değil," diye sözümü kesiyor. "Onu istediğin yere götürmek için nasıl cezbedeceksin?"

Omurgam dikleşiyor ve cevap vermek yerine arkamı dönüp oturuyorum, bakışlarımı sahaya dikiyorum. Eastpoint tezahürat liderleri sahanın kenarları boyunca dizilmiş, kısa, pileli etekleri ve gerçek giysilerden çok spor sütyenlerine benzeyen eşleşen gömlekleri giymişler. Bir kız diğerrlerinin sorumluluğunu üstlenmiş gibi görünürken ponponlarını sallıyorlar, bir kutunun üzerinde durup diğerrleri etrafta toplanırken konuşuyorlar. Şaşırtıcı bir şekilde, alay eden ya da dalga geçen kimse yok. Kızların hepsi askerler gibi sıraya girmiş, akşamki talimatları veren kaptanlarını dinliyorlar. Gerçek dünya hakkında anlamadığım bir şey daha.

"Planlarım hakkında ne kadar az şey bilersen o kadar iyi olur," diyorum sonunda, sorusunu sorduğu andan beri Avalon'un bakışlarının yüzümden ayrılmadığının farkındayım.

Avalon bir an sessiz kalır. Konuştuğunda, herhangi bir yargılama ya da merak belirtisi bile yok. Sanki hava durumundan bahsediyormuş gibi sade bir dille. "Yani, sihirli bir şekilde

Eskiden seni beceren bir adam seni bir yere kadar takip etti, sonra ne oldu? Kafasına mı vuracaksın? Onu kendin mi bir yere götüreceksin? Bana bir plan gibi geldi. Sanırım yardımına ihtiyacın yok."

Ona bir bakış attım. "İstediğimi yaptın," diyorum. "Burada olmak için bir sebep, bir bilet ve bir fırsattan başka bir şeye ihtiyacım yok."

Soğuk, mavi gri gözler beni izliyor. Dikkatle değil. Merakla değil. Ama gözümü korkutan bir ilgiyle. Ne kadar korkutucu olmaya çalıştığı umurunda değil. Onun iki katı büyüklüğündeki adamların çizmeleri altında ezildim ve yine de hikayeyi anlatmak için yaşadım. İkimiz garip bir sessizliğe gömüldük. Benden cevaplar istiyor ve ben de onu tehlikeye atmak için kullanılabilecek cevaplar vermek istemiyorum. Evet, şimdi bile onu kendimden korumayı seçeceğim, tıpkı Luc'u terk ettiğimde yaptığım gibi. Thomas Kincaid'in ofisinden kaçabilirdim. Luc orada olmasaydı onunla görüşmeyi bile reddedebilirdim. Her şey farklı olabilirdi ya da çok daha kötü olabilirdi.

Yine de günün sonunda kendi seçimimi yaptım. Önemli olan şeyleri korumayı ve hayatımın lekesinin onlara dokunmadığından emin olmak için sopanın boktan ucunu almayı seçtim. Ve bunu hâlâ yapıyorum. İkisini de koruyorum. Ama artık hayatımın lekesinden değil. Benden. Dönüştüğüm şeyden.

Utanmıyorum ama ne olduğumu biliyorum. Bir katil. Kendilerinden daha aşağı gördükleri insanların hayatlarını kesip biçebileceklerini düşünen zengin adamların enkazının bir kurbanı. Bazı şeylere uyum sağlama ve kabullenme, gerçek aşağılanma karşısında devam etme konusunda doğuştan gelen yeteneğim olmasaydı, tam da öyle olurdu - seçkinlerin efendilerinin bir zayıyatı. Gücün bir zayıyatı. Sırf yapabildikleri için mahvettikleri bir insanın intikamcı hayaleti.

Onlar için ben değiştirilebilirim. Değiştirilebilirden de öte. Ben insan bile değilim.

"Micki, dikkatli olmalısın." Avalon'un sözleri zalimce değil ama bir uyarı niteliğinde.

Bunu duymak istemediğini biliyorum. Bunları endişelendiği ve beni tekrar kaybetmek istemediği için söylediğini biliyorum, ama unutulmaması gereken gerçek şu ki, ben çoktan kayboldum.

"Merak etmeyin," diyorum. "Ne yaptığımı biliyorum." Hoparlör sahadan seslenip önce rakip takımı tanıtırken ayağa kalkıyorum

-İzleyicilerin yuhalamaya başladığı Eastpoint takımı ise tam tersi tezahüratlar ve sevinç çılgınlıklarıyla karşılık veriyor. "Bunu daha önce de yapmıştım."

Eastpoint Üniversitesi takımı sahaya fırlarken iki ponpon kızın tuttuğu pankartı yırtıp geçerken Avalon uzanıp eliyle bileğimi kavırıyor.

"Ben eskiden tanıdığın kız değilim," diyor bana. "Sana yardım edebilirim."

Hiç tereddüt etmeden uzanıp eline dokunuyorum ve parmaklarımı onunkilerin etrafına dolayarak onu kendimden uzaklaştırıyorum. Hareketlerimin sertliğine rağmen ona içten bir gülümseme veriyorum. "Biliyorum," diyorum. "Artık daha güçlüsün. Artık büyüdün ve farkında olsan da olmasan da bana çoktan yardım ettin evlat."

Avalon'un kaşları çatılıyor ama elini bırakıp uzaklaşmak için döndüğümde gitmeme izin veriyor. Seslenmiyor ya da beni durdurmaya çalışmıyor. Gitmeme izin veriyor çünkü bunu yapanın ben olmam gerektiğini herkesten daha iyi biliyor. Her şeyi kendi şartlarımla geri almalıyım.

MICKI

PARA İNSANLARA GÜÇ VERİR. BU TÜR BİR GÜÇTEN BAHSETMİYORUM.

İnsanların kendilerini varlıklı hissetmeleri ya da hatta 'rahat' hissetmeleri için gereken para. Bu birkaç bin dolar ya da birkaç milyon dolar bile değil. Bahsettiğim türden bir para normal insanların kavrayamayacağı bir şeydir.

Zengin insanlar, sıradan insanların satılık olduğunu bile bilmedikleri şeyleri satın alabilirler. Zaman ya da hayat gibi.

Andrew Bennington o tür insanlardan biri değil. Varlıklı biri - güven fonu varlıklı - ve bu onu Thomas Kincaid gibi biriyle aynı evrene koysa da, asla aynı gezegende olmayacak. Sadece Thomas Kincaid'in dünyasının kenarlarından ısırlıklar alabilecek. İçinde doğmadığım ama bir şekilde kendimi kazara içinde bulduğum dünyanın.

Hiçbir zaman en tepedeki yüzde birin dünyasında olmamam gerekiyordu. Bu yüzden benimle ne yapacaklarını bilemediler. İşte bu yüzden bir insandan ziyade bir nesnenin yerini aldım. Değersiz bir nesne zenginlerin etrafında var olmaya devam edebilir ama değersiz bir insanın kralların ve tanrıların yakınında nefes almaya bile hakkı yoktur.

Ancak bir nesne olmak bana bir yetenek kazandırdı. Algı ile karışık görünmezlik.

Tribünün üst yarısındaki boş koltuk sıraları boyunca ilerliyor, yarım gözümle hem sahayı hem de locayı izliyorum. Ön tarafta oturan Nicholas Carter'dan başkasını görmüyorum. Adamla hiç tanışmadım ama Thomas'ın ondan nefret ettiğini biliyorum, bu yüzden hiçbir şeye takılmama isteğime rağmen Thomas Kincaid tekil bir

Ben bile milyarder CEO'yu bir iki kez arayacak kadar merak ettim. Sanırım Avalon'un adamı bu konuda başarılı oldu çünkü onun hemen yanında benim hedefim oturuyor.

Nicholas'ın dikkati tamamen aşağıdaki sahada, oğlunun futbol oynayışını izlerken Andrew Bennington'ınki ona yönelmiş durumda. Gevezelik ediyor, gülümserken, gülerken ve konuşurken ağzı hızla hareket ediyor. Nicholas sinirlendiyse bile bunu saklamakta çok başarılı. Yüz ifadesi hiç değişmiyor bile. Ortaya çıkardığı tüm duygular için bir heykel olabilir. Sadece Dean Carter bir sonraki dokunuşta Nicholas'ın hafifçe değiştiğini görüyorum. Dudakları yukarı kıvrılıyor ve öne doğru eğiliyor.

Gurur. Bu benim çok iyi bildiğim şey. Oğluyla gurur duyuyor. Andrew ilgi odağı olmamaktan rahatsız. Kendi gururu bencil ve açgözlü. Sırıtiyorum. Ne de olsa gurur insanın çöküşüdür ve o da farklı değil.

Andrew arkasını dönüyor, sonunda sahaya bakma sırası ona geliyor. Gözleri Dash'e takıldığında anlıyorum. Onun da ifadesi değişiyor ama Nicholas'ınki gibi değil. Dudakları kaşlarını çatarak aşağı doğru kıvrılıyor ve kaşları birbirine yaklaşıyor. Kollarını kavuşturuyor. Yine de gözlerinde bir parıltı var ve bir an sonra kaşları yumuşuyor ve ağzının köşesi yukarı doğru kalkıyor.

İkisinin de sakladığı bir sır. Andrew Bennington hâlâ oğlu üzerinde gücü olduğunu düşünüyor. Özellikle de Dash'in onu bu gece buraya davet ettiğini bildiğimden beri. Muhtemelen Dash'in kendi egosunu şişirdiği için onun varlığını istediğini düşünüyor. Dash'in onu memnun etmek istediğini, ilgisini çekmek istediğini düşünüyor. Ben gerçeği biliyorum.

Dash daha az prensibi olan çok daha zalim bir adam olsaydı, kendi babasının boğazını keserdi.

Neyse ki kendi ahlakını bozmasına gerek yok. Ben varım ve hiç ahlakım kalmadı.

Tribünlerde ilerlemeye devam ediyorum, durup bakışlarımı locadan sahaya doğru kaldırıyorum. Takımı tarıyorum, ta ki sırtı bana dönük duran ve sırtının üst kısmındaki *Kincaid* yazısını net bir şekilde görebildiğim bir adam bulana kadar. Koyu altın rengi saçlarını kaskı gizliyor ama Luc'un vücudunu gördüğümde tanıyorum. Burada olduğumu bilmesine rağmen oyuna odaklanmış durumda. Birkaç dakika onu izledikten sonra bir merdivende yavaşlayarak duruyorum.

Yüzümün yan tarafında bir yanma hissi belirliyor ve dikkatim görevime geri dönüyor. Dudaklarım yukarı kıvrılıyor ve bir süre bekliyorum.

bakışlarımı bir kez daha yukarı çeviriyorum. Andrew'un şaşkın ifadesi önümde dalgalanan bir zafer bayrağı gibi. Ona gülümsüyorum, başımı arkaya eğiyorum ve bir anlığına kaşlarımı çatıyorum.

Şok, saf bir kafa karışıklığından çok iyi tanıdığım bir şeye dönüşüyor. Merak ve ilgi. *Neden buradayım?* Bilmek istiyor.

Dikkatimi ondan çekiyorum ve yavaşça merdivenlerden aşağı iniyorum. Artık beni gördüğüne göre, geleceğini biliyorum. Bilmeye olan ihtiyacı buna izin vermeyecek. Muhtemelen son duyduğunda, Thomas Kincaid'den satılmıştım. Bu yüzden, o kadar yer varken Eastpoint'te tekrar ortaya çıkmam mümkün olmamalıydı. Thomas Kincaid'in çürümüş işinin ürünü. Bir kurban. Kendi iradesi olmayan bir nesne.

Çıkışa doğru ilerlerken çarptığım her platform, gözlerimin ucuyla yukarı bakıp kararsızlığının gelişimini görmek için bir şans. İlk başta, bakışlarını benden çekmeye çalışarak arkasına yaslanıyor. Ama sonra öne doğru oturuyor, büzülmüş kaşlarıyla ilerleyişimi izliyor. Sonunda Nicholas'a dönüyor -muhtemelen bir mazeret bildirmek için. Kutu gözümün önünden kaybolduğunda, başardığımı anlıyorum.

Merdivenlerden inerken ayaklarım daha hızlı hareket ediyor. Kaymamak ve düşmemek için kendimi yavaşlamaya zorlamam gerekiyor. Dikkatle çıkışlara ve dış koridorlara doğru ilerliyorum. Stadyumun kalabalığından ve tezahüratlarından uzaklaştığımda birkaç vuruş için duruyorum ve Andrew Bennington'ın bana yetişmesini bekliyorum. Tanrı biliyor ya, dönüp ona ilk yaklaşan ben olmayacağım. Bunu çok belli edemem. Zaten varlığımdan rahatsız olmaya başladı. Onun için buradaymışım gibi görünmemeliyim.

Ayak seslerinin sert gümbürtüsü kulaklarıma ulaşıyor ve onlardan uzaklaşıp otoparka açılan cam kapılara doğru yürüyorum. Uzanırken başımı kaldırıyorum, elim kapının koluna değiyor ama duraklıyorum, henüz açmıyorum. Cebimdeki telefonum çalarken arkamdaki camın yansımada Andrew Bennington'ın yüzü beliriyor.

Duraksıyorum, telefonumu çıkarıp mesajı kontrol ederken Andrew'un yetişmesine izin veriyorum. Her şey yerli yerinde. Mesaj kiraladığım adamlardan geliyor, yerlerinde olduklarını ve taşınmak için beklediklerini bildiriyorlar. Andrew Benning'in fotoğrafı onlara çoktan verilmiş ve ne yapacaklarını biliyorlar.

Andrew'un ayak sesleri arkamda hızlanırken parmaklarım klavyenin üzerinde uçuşuyor. Kendi mesajımı gönderir göndermez telefonu cebime geri koyuyorum ve dışarı çıkıyorum. Serin sonbahar havası yüzüme çarpıyor, insanlarla dolu stadyumun sıcaklığından çok farklı. Yürümeye başlıyorum. Arkamdaki kapı uçarak açılıyor.

"MiKayla!"

Dudaklarımı süsleyen gülümseme şeytani. Krallar bile düşebilir, ve bu benim yemimi yuttu.

Durup omzumun üzerinden geriye bakıyorum, kaşlarımı indirip alıştırmış bir şekilde gülümsüyorum. "Bay Bennington?" Yüzümü tamamen ona döndüğümde masumca göz kırpmıyorum. "Burada ne işiniz var?"

Andrew duraklar ve takım elbise ceketini düzeltir - kim futbol maçına takım elbiseyle gider ki? Cevap: Andrew Bennington. Bir elini terli alnına sildi ve çok daha yavaş bir şekilde bana doğru yaklaştı.

Eli dışarı çıkıyor ve beni kapıya doğru sıkıştırmadan önce üst kolumu tutuyor. "Burada ne işin var?" diye soruyor. "Osman'a satıldığını duydum."

Bir insanı alıp satma fikri normalmiş gibi 'satıldı' kelimesinden bile çekinmiyor. Kölelik yüz yıl önce sona ermiş olabilir, ama hala çok canlı. Seks yoluyla, ekonomi yoluyla kölelik devam edecek ve Andrew Bennington gibi insanlar her zaman zirvede olacak. Serbest kalmakla tehdit eden tiksinti dolu kaşlarımı çatmaktan kendimi alıkoymak zorundayım. Bunun yerine gözlerimi yere indiriyorum.

"Bay O-Osman etti, Bay Bennington."

Andrew'un tutuşu sıkılaşıyor ve beni sarsarak ona bakmama neden oluyor. Bir damla korku ve şaşkınlığı taklit ederek gözlerimi açıyorum. "Bu hâlâ burada ne yaptığını açıklamıyor," diye homurdanıyor.

Hafifçe titriyorum ve bir kez gözlerimi kaçırıyorum. "Benimle ilgilenecek başka kimsem yok," diyorum sessizce. "Başka nereye gideceğimi bilmiyordum. Eastpoint'e geri döndüm çünkü tek bildiğim orası. Plexton'daki ev benim değildi, ben de..."

Kavrayışı hafifçe yumuşuyor. "Sahibin yok mu?" Andrew'un boştaki eli yukarı kalkıyor ve bakışlarını karşılayabilmem için çenemi tutuyor. Gözleri yüzümde geziniyor ve sonra aşağı iniyor. Bu gece giydiğim tişört daha önce giydiklerime kıyasla daha mütevazı ama yine de aşağıya doğru inen ve göğüslerimin üst kabarıklıklarını ortaya çıkaran hoş bir v kesimi var. Of

Elbette, başını kaldırıp etrafına bakmadan önce gözleri birkaç uzun saniye boyunca o küçük deri parçasında kalıyor.

Andrew'un gözleri stadyum otoparkının çoğunlukla boş olan alanında geziniyor ve sonra stadyum lobisinin karşısındaki pencerelerin içerideki ışıklarla aydınlatıldığı yere geri dönüyor. Alan tamamen terk edilmemiş olsa da - birkaç maç izleyicisi yakındaki çift kapıdan girip çıkıyor ve işçiler hâlâ içeride yiyecek tezgâhlarının arkasında dolaşıyor - Andrew'un yüz ifadesi suçluluk ve ihtiyatla gölgeleniyor.

"Başka bir yerde konuşalım," diyor ve konuşmama fırsat vermeden yanımdan geçip beni merdivenlerden aşağıya, otoparkın içine doğru sürüklüyor. Girişten uzaklaşana kadar durmuyor. Dudaklarım tekrar kıvrılıyor çünkü kameralardan da uzaktayız.

Telefonum yine cebimde çalışıyor. Tuttuğum adamların yerinde olduğunu anlamak için bakmama gerek yok. Şimdi tek yapmam gereken dikkat dağıtma işini takip etmek.

"Bay Bennington?" Zekice uzanıp kolumdaki parmakları sıyrıyorum. Sarsıldı ve beni bıraktı. Dalgınca, tuttuğu bölgeyi ovuyorum. Acıyor.

"Seni buraya kim getirdi?" diye soruyor.

"Bir çocuk," diyorum, utanmış gibi başımı eğerek. "Onunla Club Urban'da tanıştım ve şimdilik onunla kalmama izin veriyor..." Sanki söylenmemiş daha çok şey varmış gibi dalıp gidiyorum.

Başımı eğdiğimde Andrew'un ellerinin nasıl yumruk olup iki yanında kenetlendiğini izleyebiliyorum. "Seni beceriyor mu?" diye homurdanıyor.

Kızarmaya zorlamak kolay. Tek yapmam gereken beni sinirlendiren

bir şey düşünmek. Gezegendeki en iğrenç varlıklarından biri tam karşımda dururken bu hiç de zor değil. Tek gereken bana ve bedenime yaptığı iğrenç şeyleri düşünmek. Tasmaları. Tasmalar. Kırbaçlar. Acı.

Burnumdan nefes alıyorum. Ona tekrar baktığımda, kırmızı olduğunu

biliyorum -gerçekten farklı algılayacak olsa da, bu benim lehime

çalışıyor. "BEN..." Kekeleyerek söyledim. "Şey, eğer kalacak bir yer

istersem..." Nefesimi içime çekiyorum. "Ama beni arkadaşları için terk

etti. Nerede olduğunu bilmiyorum.

Bu gece gideceğim."

Andrew'un göz kapakları iniyor ve bir adım daha yaklaşıyor. Otomatik olarak, omurgam bir araba kapısının soğuk metaline değene kadar geri adım atıyorum. İkimiz ikiz Suburbanlar'ın arasında duruyoruz. Bunu tam olarak planlamamıştım ama kaçırma-engelleme için mükemmel bir ortam.

Park alanının büyük bir kısmını ve iki tanesi hariç tüm kaçış yollarını kapattı.

Bu kadar varlıklı bir adam için kesinlikle tam bir aptal. Sanırım ağzında gümüş bir kaşıkla doğduğunda ve asla çalışmak ya da kendin için düşünmek zorunda kalmadığında böyle oluyor.

"Bu çocuk sana ne sağlayabilir, MiKayla?" Andrew soruyor. "Ona ve onun küçük güven fonuna ihtiyacın yok. Eminim sana her zaman düşkün olduğumu biliyorsundur." Pantolonunun içindeki ereksiyonunun sert çıkıntısını karnımda hissedene kadar öne doğru bastırıyor. "Eğer yeni bir sahip arıyorsan..." Başparmağı çenemi okşuyor.

Kusmuk boğazımı kemerle tehdit ediyor. Onu aşağı itiyorum ve kirpiklerimi indiriyorum. Titremek için kendimi zorlamama gerek yok; zaten zorlukla bastırılmış bir öfkeyle titriyorum. Başımı geriye atıyorum ve ellerimi kaldırıp göğsünde gezdiriyorum.

"Korkuyorum Bay Bennington," diye itiraf ediyorum. "Ne yapacağımı bilmiyorum. Bay Osman bana hiçbir şey bırakmadı ve Bay Kincaid de aramalarımın cevap vermiyor."

Andrew'un başparmağı yanağımdan dudaklarıma doğru ilerliyor. Alttakine bastırıyor ve onu içeri iterken ağzımın açılmasına izin veriyorum. Başparmağını ağzıma alıp ısırarak ve koparıp atmak isterken etini yaladığımda gözleri uzaklara bakıyor.

"Kincaid son zamanlarda ortalıkta yok," diyor . .

"Onu nerede bulabileceğimi biliyor musun?" Başparmağını ağzımdan çekerek yalvarırcasına sordum. "Başka bir yeteneğim yok Bay Ben- nington. Tek bildiğim bana öğretilenler. Yapayalnızım."

An- drew, "Sanırım Kincaid dönene kadar... seninle ilgilenebilirim," diyor.

"Bu ne kadar sürer?" Masumca soruyorum. Göğüslerimi göğsüne bastırıyorum, gözleri bir kez daha dalarken bir parmağımı açık yakasında gezdiriyorum. Çocuk oyuncağı. Dudaklarını yalıyor.

"Birkaç hafta," diye yanıtlıyor Andrew. "Ay sonuna kadar dönmüş olacak ama..." Sözleri uyuşturucu gibi, her biri beni daha da yükseltiyor. Verdiğim bilgi doğruymuş. Temas halindeydiler. Kincaid'in ne zaman döneceğini biliyorsa daha çok şey biliyor demektir ve ben de onu ortadan kaldırmadan önce her türlü bilgiyi ondan almaya çalışırım. Doğru olan da bu. Bana bilgiden çok daha fazlasını borçlu. Bana hayatını borçlu.

Birden, sanki nerede olduğumuzu hatırlamış gibi, Andrew'un başı kalkıyor ve etrafına bakınıyor. İçimi bir endişe dalgası kaplıyor ama Andrew profesyonel bir katil değil. Luc ya da benim kadar farkında değil. Ben isteyene kadar tuttuğum adamları görmeyecek. Çok geç olana kadar.

"Belki de bunu başka bir yere ," diyor hızla.

Tırnaklarımı göğsüne geçirerek ona yapışıyorum ve dikkatini tekrar bana çekiyorum. "Teşekkür ederim, Bay Bennington," diyorum. "Teşekkür ederim. Teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim." Daha da yaklaştım, göğüslerimi ön tarafına sürterken yanağımı ona doğru bastırdım. "Ne yapacağımı bilemedim. Bana göz kulak olduğun için çok şanslıyım."

Andrew Bennington boğazının arkasında bir şeyler mırıldanıyor. "Osman seni iyi eğitmiş olmalı," diyor. Sırtımdaki kaslar kasılıyor. Kahretsin. *Fazla mı oynadım?*

Göğsündeki ellerim yumuşuyor. Takım elbise gömleğinin kumaşını dikkatli vuruşlarla okşuyorum. "Osman Bey'den çok şey öğrendim," diyorum sessizce. "Bana iyi davranan erkeklere iyi davranmam gerektiğini fark etmemi sağladı. Sizin gibi adamlara, Bay Bennington."

"Öyle mi?" Ses tonuyla midem bulanıyor ve sonra erkeksi bir el beni geriye ittiğinde donup kalıyorum. Omurgam Suburban'a çarpıyor, Andrew'un ellerinden biri göğüslerimin arasına sıkıca yerleşmiş, ince tişörtü bedenime göre şekillendiriyor. Bana bir kedinin fareye baktığı gibi bakıyor. Avcı ve av. Kirpiklerimi indiriyorum.

Parmakları yavaşça -çok yavaşça- kot pantolonumun üst kısmına ulaşana kadar aşağı iniyor. "Pantolon sevmiyorum," diyor kaşlarını çatarak. "Kadınlar daha iyi bilmeli. Her zaman hazır olmalılar. Benimle kaldığın sürece sadece etek giymeni bekliyorum."

"Evet, efendim-"

Sözümü kesti. "Yani... eğer kıyafet giymene izin verirsem." Andrew'un dikkati tamamen vücuduma odaklanmış durumda. Gömleğim hafifçe yukarı itilmiş. Teni tenime değdiğinde onu karşı arabaya fırlatıp elini ezmek istiyorum ama direniyorum.

"Osman yaşlıydı," diyor Andrew kayıtsızca. "Bahse girerim aleti ufacıktı, değil mi?" Parmakları kotumun üst düğmesini hızla açıp elini içeri sokarken cevap vermeme zaman bırakmıyor.

Görünmez ateş karıncaları kollarımdan yukarı ve bacaklarımdan aşağı sürünüyor. Gözlerimi sımsıkı kapattığımda içimi ısıyorlar, beni canlı canlı yiyorlar. Bir şeyler düşün,

Kendimi zorluyorum. abuk ol. Beni Sahra ölü kadar kuru bulamaz. Bulursa, anlar.

Zihnimin gözünde, beni bir saniyede edebilecek tek erkeği çağırıyorum. Luc'un yüzü üzerimde geziniyor ve birden pantolonumdaki parmaklar onunkilere dönüşüyor. Tangamın bandını geçip aşağıya doğru ilerliyorlar. Onun için çiçek açıyorum. Amım yumuşuyor ve nemleniyor. Nefes nefese kalıyorum, terliyorum.

En azından, Andrew'un iniltisi görüntüyü kesene kadar öyleydim. "Seni pis küçük orospu," diyor, iki yüzgeci amıma sokarken nefesi ağırlaşıyor. İrkiliyorum ve ona karşı kıvranıyorum. "Her zamanki gibi sımsıkı olmuşsun."

Parmaklarıyla amımı sikerken başını eğdiği için tiksinti dolu hırıltımı göremiyor. Yakınlarda ayak sesleri duyulduğunda başımı kaldırıyorum ve arabaların bir tarafındaki açıklıkta tanıdık bir yüz beliriyor. Gerçi görmek istediğim o değildi.

Mor saçları şok dolu bir yüzün etrafında dalgalanıyor. Andrew başını yukarı kaldırıyor ve içgüdüsel olarak başının arkasını kavıyorum ve yüzünü göğüslerime gömüp inliyorum. "Oh, Bay Bennington..." Neyse ki sesim kaynayan nefretimi ele vermiyor.

Rylie bana sertçe bakıyor ve ben başımı sallıyorum. Yanaklarında bir kızarma oluyor ve bunun farkına varıyor - olabilecek en kötü anda içeri girmiş oluyor. Keskin bir nefes alıyor ve dönüp aceleyle uzaklaşmadan önce bana bir şeyler söylüyor.

Kalbim göğsümün içinde güm güm atıyor. Kahretsin. Bu çok yakındı. Çok yakındı. Boştaki elimle pantolonumun arka cebine uzanıyorum ve Andrew'un parmaklarına bastırırken yan taraftaki düğmeye basıyorum. Acil durum düğmesi bir vızıltı daha çıkararak mesajımın ulaştığını bildiriyor. Vakit geldi. An-Drew Bennington'ı tam istediğim yere getirdim.

Luc'ü düşünmediğim için amım hızla kuruyor, ama Andrew elini pantolonumdan çekerken bunu fark etmiyor bile. Başımın arkasını kavıyor ve beni kabaca aşağı itiyor. Beklentiyle ağır ağır nefes alarak pantolonunu yırtıyor ve dizlerim kaldırıma gömülürken kemerini çözüyor.

"Kahretsin, evet," diye yemin ediyor. "Sadece küçük bir tat." Sonunda kemeri çözülüyor ve parmakları fermuarla boğuşuyor. Ona sırtıtıyorum, o fark etmese de. "Aç o lanet ağzını, sürtük," diye alay ediyor. "Seni ettiğim için ne kadar minnettar olduğunu göster bana. "Seni kabul ettiğim için

Önümüzdeki birkaç hafta, benim kişisel sperm çöplüğüm olacaksın. Gece ve gündüz. Beni emecek ve döllerimi yutacaksın."

Yere bir gölge düşer. Andrew sözünü bitirmedi. Sırıtişım tam bir gülümsemeye dönüşüyor ve Andrew'un yüzü aşağı inip çenesi gevşerken başımı arkaya doğru eğiyorum. Boynunun yan tarafını delen iğne bir an için orada duruyor, eldivenli bir el bastırıyor ve ilaçlar doğrudan kan dolaşımına karışıyor.

"Sakın üzerime düşmesine izin verme," diye çıkışıyorum vücudu öne doğru sarkarken.

Sözlerim üzerine iki çift kol Andrew'un artık baygın olan bedenini yakalıyor ve üçüncü bir adam ortaya çıkıp bana elini uzatırken onu geri sürüklüyorlar. Elini tutup ayağa kalkıyorum, pantolonumdaki kir ve pası siliyorum. Bu kendimi daha az pis hissetmemi sağlamıyor.

Andrew'u tutan iki adama elimi sallıyorum ve onu geri çekiyorlar, vücudunu sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi kaldırıyorlar. "Kameralar mı?" Yanımdaki adama dönerek soruyorum.

Yüzü bir kar maskesiyle örtülü ama maskesinin altında ne olduğunu biliyorum. Bu ekip hakkında o kadar çok araştırma yaptım ki, muhtemelen hayatları ve görünüşleri hakkında onlardan bile daha fazla şey biliyorum. "Onların icabına bakıldı hanımefendi."

"Güzel." Adamları iki araç arasındaki boşluğa kadar takip ederken kıyafetlerimi düzeltiyorum ve onlarla camları karartılmış uzun, karanlık bir minibüste buluşuyorum. Hızlıca çalışıyorlar, Bay Bennington'ı bir ödül domuzu gibi bağlayıp arkaya atıyorlar ve kendi koltuklarına zıplıyorlar.

"Yer de hazır," diyor adam. "Başka bir şey var mı?"

Bakışlarım tekrar stadyuma yöneliyor. Şüphesiz Rylie çoktan Avalon'la buluşmuş ve ona tam olarak neye tanık olduğunu anlatmıştır. "Başkalarını uzak tutman gerekiyordu," diye . "Her şeyi berbat ettin."

"İşaretinizi bekliyorduk," diyor adam. "Eğer kız için endişeleniyorsanız, onu bulabilir ve-"

"Hayır." Duruyorum ve adama doğru dönüyorum. "Unut onu. Onu bir daha aklına bile getirme."

"Yine de haklısın," diyor, dudakları maskesindeki açıklığın çatılıyor. "Eğer bir şey gördüyse, belki-"

"Yapmayacak," diye araya giriyorum. "Unut gitsin." Arabaya geri dönüyorum. "Arabayı çalıştır. Hadi gidelim buradan."

Adam birkaç saniye daha minibüsün dışında durur, ancak bir süre daha sessiz kaldıktan sonra vazgeçer ve minibüsün yanına gider, içeri girer ve kapıyı kapatır. Motor döner ve araç ilerlemeye başlar.

Sırtım minibüsün sürgülü kapısının karşısındaki duvara çarpıyor ve kırımın üzerine oturana kadar yavaşça aşağı kayıyorum. Derim sanki altında canlı bir şey saklanıyormuş gibi sürünüyor. Şu çirkin ateş karıncaları.

"Oraya vardığımızda duş almak istiyorum," diyorum dalgınca. "Bana kıyafetler getirilsin."

"Nasıl isterseniz hanımefendi," diyor adamlardan biri ön taraftan.

Andrew'un sözlerini düşünüyorum. "Bir etek," diyorum. "Eteğim olduğundan emin ol."

Üç çift göz üzerime dikildi. Arkadaki adam ve ön yolcu koltuğundaki adam dönüp bana bakarken, şoförün gözleri dikiz aynasından beni delip geçiyor. İstediklerini bilmeme rağmen -İnsan merakı inkar edilemeyecek bir şeydir, soru sormazlar. Sormazlar. Onları bu yüzden işe aldım.

Emirlere ne zaman uyacaklarını biliyorlar. Ne zaman çenelerini kapalı tutacaklarını biliyorlar ve şu anda bundan memnunum. Başımın üzerinde gök gürlüyor ve yağmur ön cama çarpmaya başlıyor. Başımı kaldırıp yana, Andrew'un bedeninden uzağa çeviriyorum.

Sanki bunu zaten bilmiyormuşum gibi, derimin altında dolaşan ürkütücü-kertenkele hissi bana bunu hatırlatıyor. Gerçekten bunun için yaratılmışım. Yapmam gereken şey bu. Eğer o bu dünyada yaşayacak ve özgür olacaksa, ben de olmalıyım.

LUC

MAÇIN YARISINDA YAĞMUR BAŞLADI. DURDURACAK KADAR DEĞİL.

ama odaklanmamı çok daha zorlaştırmaya yetti. Son on dakikaya girdiğimizde, kaskımın ön kısmından dereler halinde su akıyor, boynumun arkasını ıslatıyor ve formamın iç kısmından aşağı kayıyor. Nefesim kesik kesik geliyor. İçeri ve dışarı. Nefes alıp veriyorum. Önümdeki dizilişten uzaklaşıp tribünlere bakmak istiyorum.

Hâlâ burada mı? Gitti mi? Güvende mi?

Sorular üst üste yığılıyor, dikkatimi dağıtıyor. Spikerin sözlerinin gürültüsü sahanın öbür ucundan duyuluyor. Bir düdük çalınıyor ve top önce geriye sonra ileriye doğru uçuyor. Bir vücut benimkine çarpıyor ve topuklarımı çimlere gömerken hırlıyorum. Altımdaki toprak havalanıyor. Oyuncu bana kilitlenip beni kenara atmaya çalışırken tereddüt bile etmiyorum.

Bir lanetle kollarımı ona doluyorum, onu yerden kaldırıyorum ve tekrar yere çarpıyorum.

"Orospu çocuğu!" diye bağırıyor. Bir saniye sonra zil çalıyor ve kalabalık kükrüyor. Bitiş çizgisine doğru dönüyorum ve takımımın yarısının orada olduğunu görüyorum, kollarını havaya kaldırmışlar.

Biz kazandık.

Eskiden galibiyet beni heyecanlandırırdı, ama şimdi... şimdi gözlerim tribünlere yöneliyor ve etrafı tarıyorum. Sarı saçlı tanıdık bir kafa arıyorum. Tribünlerin yukarısında, lavanta rengi saçlarıyla dikkat çeken Rylie'yi görüyorum. Onun yanında Avalon ama Micki . Dişlerimi sıkıyorum.

Dışler. Bu şekilde olacağını biliyordum ama bu konuda nasıl hissedeceğime hazırlıklı değildim.

Göğsüm sıkıca kenetlendi. Kenar çizgisine doğru ilerlerken bitiş çizgisine gitme zahmetine bile girmiyorum. Çenemin altındaki kayışı çekiştirerek, sıralara ulaştığımda lanet olası şeyi koparıyorum ve yere .

Koç yanıma geliyor ve başıyla beni selamlıyor. "İyi oyundu, Kincaid," diyor.

Gözlerimi kırıştırıyorum ve kaşlarımı çatıyorum. "Beni sahaya almanıza bile şaşırdım," diye itiraf ediyorum. Bu bir şaşırtmaca, biliyorum. Neyi -daha doğrusu kimi- bulamayacağımı bilerek tribünleri tekrar aramamı engelleyecek bir şey.

Koç kaşlarını çatar ve başını sallar. "Ben maç kazanmak için buradayım Kincaid," diyor, "ve bu da elimizdeki tüm imkanları kullanmak anlamına geliyor. Bu sahanın dışında ne olup bittiği beni ilgilendirmez." Önümden geçip sırtımı sıvazlıyor. "Kulübemdeki her alet bir işe yarar ve sen de oldukça iyi bir oyuncusun. Bunu unutma."

Sözleriyle ilgili bir şey aklımdan çıkmıyor ve dönüp onun koşarak sahaya çıkışını, kutlama için geri dönen takım arkadaşlarıyla buluşmasını izliyorum. Yanımda tanıdık bir gölge belirliyor. "Avalon'dan bir mesaj aldım," diyor Dean. "Senin kız çoktan harekete geçmiş."

"Biliyorum."

"Bilmen gereken başka bir şey daha var" diye devam ediyor. Bankların altındaki koleksiyondan bir su şişesini ağzıma götürürken duraksıyorum. Gözlerim onunkilere takılıyor ve yavaşça indiriyorum.

Yağmur buğusu ıslatmaya devam ediyor, saçlarımı ıslatıyor. "Anlat bana."

Dean iç çeker ve başını sallar. "Burada olmaz." Bunun tek bir anlamı olabilir. Bana söylemesi gereken şey her neyse çok kötü. Eğer kötü değilse, o zaman beni kızdıracak ve eğer beni olay çıkaracak kadar kızdıracağını düşünüyorsa muhtemelen kızdıracak. Midem bulanıyor. Micki'nin bunu tek başına yapmasına izin vermek büyük bir hataydı.

Burada yapılmayacağına karar verdiğine göre Dean'e bilmek istediklerimi söylemesi için baskı yapmanın bir anlamı yok. Bu yüzden maç sonrası süreci aceleyle atlatıyorum. Takımı soyunma odalarına kadar takip ediyorum ve Koç iyi oyun konuşmasını ve tavsiyelerini tekrarlarlarken ben de

ve eşyalarımı toplamak için acele ediyorum. Koç'un dikkatsizliğim hakkında bir şeyler söylemesini beklerken, o sadece beni atlıyor ve işi bittikten sonra ofisine yöneliyor.

Braxton dolabını benimkinin yanında kapatıp spor çantasını omzuna atıyor. Beni koça bakarken yakaladı ve dönüp bana baktı. "Onunla konuştuk. Soru sormayacak ve eğer bu hafta birkaç gün izin alman gerekirse, biz senin yerine bakarız," diyerek dile getirmediğim sorumu yanıtlıyor.

Lanet olsun. Ne kadar kötü?

"Teşekkürler." Bu kelime ağzımdan çıkarken yabancı geliyor, özellikle de kime yöneltildiğini düşünürsek. Brax sanki biliyormuş gibi bana sırtlıyor ve Abel, Dean ve Marcus'a işaret ediyor. Hiçbirimiz duş almıyoruz. Akıllarında ne var bilmiyorum ama içimde beni acele etmeye iten bir güç var. İhtiyacım olan bilgiyi alabileceğim bir yere gitmek için.

Beşimiz takımın geri kalanından çok öndeyiz - çoğu geride kalıp duş almayı ve üstlerini değiştirmeyi tercih ediyor. Yeraltı tüneline inip stadyumun yanından çıkarken, park alanının kenarında Avalon ve Rylie ile buluşuyoruz.

Dean'in yanına yaklaşırken, "Bana onun iyi olduğunu söyle," diyorum.

Dişlerini sıkıyor ve bana sertçe başını sallıyor. "Hedefe sorunsuz bir şekilde ulaştı," diye yanıtlıyor. Hepsi bu kadar ve nedense sözlerini hiç de rahatlatıcı bulmuyorum.

Öğrenciler stadyumdan çıkarken park dolduruyor, gülüyor ve tökezliyorlar, çünkü yarısı zaten maç boyunca aptal gibi sarhoş olmuş ve muhtemelen maç sonrası partilere bile gidemeyecek. Ben gelemeyeceğimi biliyorum.

"Dean!"

Tanıdık bir ses seslenirken başımı çeviriyorum.

Dash Bennington koşarak geliyor; giysilerinin hâlâ ıslak olan bedenine yapışmasından anlaşıldığı kadarıyla yeni duş almış. Bizi bu kadar çabuk yakaladığına göre suyun altından uçmuş olmalı. Küçük grubumuza ulaştığında duraklıyor ve eğilip nefes almaya çalışıyor.

"Kıza ne oldu?" diye soruyor. "Maçtan sonra babamı locada görmedim."

Dean cevap vermiyor. Onun yerine bana dönüyor ve kaşlarını çatıyor.

Benim kızım. Benim sorunum. Anladım.

Dash'in önüne geçiyorum ve başımı sallıyorum. "Başka bir şey sorma," diyorum. "Eğer olanlardan gerçekten ayrı kalmak istiyorsan, daha fazla soru sorma. Biz icabına bakacağız. Tavsiyemi dinle, Dash. Bu gece uzaklaş ve onu maça davet etmekten bahsetme bile. Seni ilgilendirdiği kadarıyla, kendi başına geldi. Hiçbir şey bilmiyorsun. Böylesi daha iyi."

Dash'in gözleri açılıyor ayağa kalkarak aynı boya gelene kadar doğruluyor. Karşılık vermesini bekliyorum ama o bana bakmaya devam ediyor ve yüzündeki tüm duyguları görmeme izin veriyor. Kızgınlık. Merak. Sonra, nihayetinde, yenilgi ve kabullenme. Ayakkabıları yavaşça iniyor ve bana tek bir selam veriyor.

Başka bir şey söylemiyor ve arkasını dönüp soyunma odasına doğru ilerliyor. Bir nefes veriyorum ve Dean'e dönüyorum. "Şimdi bana neler olduğunu anlat. Micki hakkında ne biliyorsun?"

Dean dudaklarını birbirine bastırıyor ve uzaklara bakıyor, dikkati daha uzaktaki bir şeye kayınca duraklıyor. Bakışlarını takip ediyorum ve Rylie ile Avalon'u kalabalığın arasında ilerlerken buluyorum; Avalon umursamadan ilerlerken ve küçük arkadaşı çok daha yavaş ve dengeli bir tempoyla onu takip ederken insanlar neredeyse temkinli bir şekilde ayrılıyor.

Dean, "Bence bunu evde konuşmak en iyisi," diye yanıtlıyor. "Belki o zaman Rylie açıklayabilir."

Rylie mi? Söz konusu kıza odaklanıyorum ve sanki dikkatimi hissetmiş gibi başını kaldırıyor ve gözleri benimkilerle buluşuyor.

Suçluluk duygusu. Gün gibi ortada. Göğsü bir nefesle şişiyor ve alt dudağını ısıyor, gözleri benimkilerden Abel'a kayıyor. "Siktir."

Dişlerimi sıkıyorum ve çantamdan anahtarlarımı çıkararak ilerlemeye başlıyorum. "O zaman seninle lanet olası evde buluşuruz," diye karşılık veriyorum.

omzumun üzerinden. "Beni bekletme."

MICKİ

ANDREW BENNINGTON'IN HAYATINI SONLANDIRMAK İÇİN SEÇTİĞİM YER küçük bir ev. Alışık olduklarına kıyasla bir kulübe. Yine de ortalama bir insan için çok rahat bir orta sınıf evi. Küçük ama şirin. Eastpoint'in eteklerinde, etrafı çevrili bir verandası olan iki yatak odalı . Çiftlik benzeri küçük bir kır evi ve tıpkı çevresindeki alanlar gibi boş. İnsanlardan ve mobilyalardan tamamen arındırılmış. Çıglıklarını kimsenin duymayacağı kadar uzakta.

Oraya vardığımızda, yanımda çalışan adamlardan biri istediğim eşyaları almak için ayrılırken, diğer ikisi Andrew'u eve sokup bodruma yerleştiriyor. Dış merdivenlerde oturup, tekrar alınmadan önce minibüslerinden aşırđığım bir sigarayı içiyor, yanan ucundan çıkan yumuşak gri nefeslerin geceye karışmasına izin veriyorum.

Kendimi kirli hissediyorum. Kirli. Gözlerimi kapatıyorum.

Çünkü ben öyleyim.

Bu tamamen Andrew'u suçlayabileceğim bir şey değil. O benim hayatım olan kanserin bir semp- tomu. Beni ele geçiren hastalığın bir yan etkisi.

Sigaramı bitirip ahşap basamakların kenarına saptırken ve geceye bakarken zaman anlamsızca akıp gidiyor. Sonunda minibüs geri dönüyor ve az önceki şoför elinde küçük siyah bir çantayla geliyor. Kar maskesi yerinde duruyor -benim isteğim üzerine. Bu adamların kim olduğunu bilmek istemiyorum. İsimleri değil. Ne de

yüzler. Ama beni tanıyıp tanımamaları da umurumda değil - birkaç hafta içinde bunun bir önemi kalmayacak.

"Al." Çantayı kucağıma ve yan tarafındaki logoya kaşlarımı kaldırıyorum.

Ayağa kalkıp çantayı içeri taşıırken, "Walmart'a gidebilirdin," diyorum

Şöyle diyor. "Bana marka kıyafetlere değer veren bir tip gibi geliyorsun."

Oturma odasında durup arkama bakıyorum. ". "

Mavi gözleri maskesine açılmış deliklerden etimi delip geçiyor. Beni yargılıyor gibi görünmüyor, ama burada ne yaptığını düşünürsek, beni analiz ettiğinden hiç şüphem yok. Bana benzeyen bir kızın neden böyle bir şey yaptığını merak ediyor.

Görünüş aldatıcı olabilir. Bunu çok iyi biliyorum.

Banyoya giriyorum ve maçta giydiğim kıyafetleri çıkarıyorum. Siyah bir etek ve koyu renk kolsuz bir bluz giyerken onları çantanın içine tıktırıyorum. Saçlarımı yakamdan kaldırarak aynaya dönüyorum ve duraklıyorum.

Sürücü iyi seçim yapmış. Üzerime tam oturdu. Kıyafetler tenimde pürüzsüz duruyor ve neredeyse ne yapmayı planladığımı unutturuyor. Ne kadar güzel hissettirdiklerinin bir önemi yok sanırım. Bu etek Andrew için. Hayatımı uzun süre cehenneme çeviren adama son bir veda.

İşim bittiğinde, eski kıyafetlerimin geri kalanını çantaya geri koyuyorum ve banyodan çıkıyorum. Şoför bodruma inen kapının önünde duruyor. Aşağı inerken çantayı eline tutuşturuyorum.

"Bunları yak," diyorum. Cevap vermiyor ama çantayı alıyor ve ben de bu işi bitirmeye hazır bir şekilde merdivenlerden bodruma iniyorum.

Andrew Bennington bir sandalyeye bağlanmış, kıyafetleri tamamen çıkarılmış, bağlarına ve ağzına tıkılmış ip düğümüne karşı mücadele ediyor. Hâlâ kar maskeli olan diğer iki adamdan biri Hishi Karada bağlarının son düğümlerini atmayı bitirirken sırtıyıyorum. Adam duraksayıp, gözleri Andrew'un vücudunda pratik bir şekilde gezinirken kaşlarımı kaldırıyorum.

"Bunu daha önce de yapmıştın," diye yorum yapıyorum.

Cevap verirken bana doğru bakmıyor ve baktığında da yorumumu kabul etmiyor. "Olabileceğinden daha sıkı yaptım

genellikle öyle olur," diyor. "Ve bir boyun ve yüz bağı ekledim."

Bunu görebiliyorum. Normal Hishi Karada sadece boyundan kasıklara kadar göğsü kaplayan ip bağlarından oluşan bir modeldir ve bu benim aşına olduğum bir şeydir. Andrew'un da bildiği bir şey. Yine de onun için shibari gibi bir şeyde sahip uzmanlık yüzeysel düzeyde ve hiçbir zaman yeniden katı ve incitmekten başka bir şey yapmak için kullanılmadı. Ben de bunu hissetmesine izin veriyorum.

Andrew'un gözleri geniş ve öfkeli, kaşları düşük. İlaçların etkisi geçmiş, bilinci ve dövüşmeye hazır. Önüne doğru bir adım atıyorum ve sonra sırtında bir daire çizerek parmağımı kürek kemikleri boyunca uzanan iplerden birinin üzerinde gezdiriyorum. Altına sıkışamıyorum. Bu yeterince sıkı olduğu anlamına geliyor.

"İyi iş," diyorum. "diğer şeyler sende mi?"

Başını sallayıp dönüyor ve bodrumun arka tarafını boydan boya kaplayan çıplak ahşap tezgahın küçük bir çanta almak için odanın diğer ucuna doğru ilerliyor. Bana doğru fırlatıyor ve ben de Andrew'un önüne doğru bir kez daha dönerken ustalıkla yakalıyorum. İçine uzanıp metal bir köpek tasma çıkartırken ona gülümsüyorum - tasma ile çekildiğinde boğazı sıkıp sıkıştırarak çift çatallı türden.

"Değişmediğinize çok sevindim Bay Bennington," diyorum tasmayı boğazına geçirip tasma için çantaya uzanırken rahat bir tavırla. "Bu işimi çok kolaylaştırıyor."

Tasmasını yepyeni tasma takıyorum ve bir adım geri çekiliyorum. "Kalmamızı ister misin?" diye soruyor arkamdaki adamlardan biri.

"Diğer her şey ayarlandığı sürece, ne istersen yapabilirsin" diye cevap veriyorum.

Başımı yana eğiyorum. "Aslında..." Andrew'un hırıltılarını ve sözlerini boğan ipi başının etrafından dolandırırken kavırıyorum. "Şunu çıkarabilir misin? Konuşabilmesi gerekiyor."

Az önceki adam öne çıkıyor ve kötü görümlü bir çakı çıkarıyor. ve bir adım atıyor, ipleri bıçağı sıkıştırmak için çok sıkı yaptığını fark ettiğini düşündüğümde bir saniye duraklıyor.

"Onu kesmeniz umurumda değil," diyorum yardımsever bir şekilde. "Hâlâ konuşabildiği sürece fark etmez."

Adam arkasına bakmadan başını sallıyor ve Andrew'un başını ve ağzını saran ipi hızla keser. "Siktir!" Andrew bağırır ve

Adam geri adım attığında, yanağındaki parmak uzunluğundaki kesikten taze bir kan aktığını görüyorum. "Seni küçük kaltak!"

"Dişi köpekler böyledir Andrew," diyorum, bir adım geri çekilip ellerimi arkamda kavuşturarak. Göğüslerimi koğuşa doğru itiyor ve onu tanıdığım bir domuz gibi gözleri hemen onlara gidiyor. Onu Şükran Günü hindisi gibi bağlayan iki yabancının önünde çıplak olması önemli değil. Ona ilaç vermiş olmam da önemli değil. Eğer önünde göğüsler varsa, bakacaktır. Bu onun evriminin bir ürünü. Elinde değil. "Sanırım sen de öyle olmamı istedin, değil mi? Ne de olsa bana 'evcil hayvanım' derdin."

Andrew başını sallar ve kendine gelir gibi olur. Onu sandalyeye bağlayan iplere karşı sarsılır. "Bu da ne böyle? Seni bu işe Kincaid mi soktu? Bir şeylerin peşinde olduğunu biliyordum ama bu çok ileri gitti."

"Burada olmanızın sebebi Thomas," diyorum, "ama tam olarak onun beni bu işe bulaştırdığını söyleyemem." Elimizi uzatıyorum ve sormadan sağımdaki adam öne çıkıp ağız düğümünü kesmek için kullandığı bıçağı bana uzatıyor.

Andrew'un gözleri açılıyor ve ben ilerlerken sandalyenin arkasına doğru geri çekiliyor. "Ne halt istiyorsun?" diye soruyor.

"Her şeyi bilmek istiyorum," diyorum. "Thomas Kincaid ve küçük kulübünüzdeki tüm kadın ve erkekler hakkında sahip olduğunuz en ufak bilgiyi bile istiyorum."

"Neden bilmiyorum."

Sırıttıyorum ve eteğimi yukarı kaldırıyorum, bir bacağıma Andrew'un kucağına atıp yere çökerken ilerliyorum. "O zaman sana açıklayacağım," diyorum.

Altımda, Andrew'un siki kayıyor. *Erkekler*. Başımı sallıyorum. *Ne kadar tahmin edilebilir*. Daha iki dakika bile olmadı ve şimdiden yarım bir var. Acaba bir erkeğin sikini sertken kesmek yumuşakken kesmekten daha mı çok acıtıyor? Andrew'un bu kadar sürede devam edebileceğinden şüpheliyim. Hap getirmeliydim. Yaşadıkça öğreniyorsun sanırım.

Bıçağın arkasını Andrew'un yanağına dayadım, tam kesiğin üzerine bastırdım ve her iki tarafın parçalanmasını ve taze kanın çenesinden aşağı damlamasını izledim.

"Orospu çocuğu!" Geri çekiliyor. "Bu çok acıtıyor!"

Gözlerimi deviriyorum. "Evet, mesele de bu zaten." Tekrar arkasını dönmek için hareket ettiğinde boşdaki elimle yüzünü kavırıyorum ve baskıyı hafifletiyorum

yarasının üzerine. "Thomas'ın son zamanlarda ortalıkta olmadığını söylemiştin," diye sordum, "ve Eastpoint'te olmadığını biliyorum. Peki, nerede o?"

Andrew sertçe yutkunur. "Bilmiyorum."

Bıçağı ters çeviriyorum ve keskin tarafını yanağına batırıyorum. Kan metalin üzerinden kayıyor ve parmaklarıma değiyor ama durmuyorum. Küfrediyor, irkiliyor ve benden uzaklaşmaya çalışıyor ama tüm bunlar daha uzun, daha derin bir kesik açıyor.

"Bu cevaptan hoşlanmadım," diyorum ona. "Gerçeği tercih ederim."

"Kahretsin, sendin, değil mi?" Andrew beni şaşırtarak küfür ediyor.

Arkama yaslanıp başımı eğiyorum. "O bendim ne?"

"Truman kayboldu," diye homurdanıyor. "Herkes vergi kaçakçılığından kaçtığını sanıyordu ama ben o piçi tanıyorum. Eğer kalsaydı kimse bu pisliği öğrenemezdi. Sıkıca kilitlemişti. Karısı bile şüphelenmedi-"

Andrew Bennington bana hiçbir zaman tiksinti ve nefretten başka bir şey hissettirmedi, ama ilk kez beni gerçekten güldürüyor. Gerçek, hakiki bir kahkaha. Başımı salladığımda midemde guruldayan bir kahkaha. Bu kahkaha onun sözünü kesecek ve bana giderek artan bir şaşkınlıkla bakmasına neden olacak kadar yüksek.

Eğlencem azalıyor ve elimi uzatıp yüzünü bırakırken gözlerimin altını siliyorum. "Karısı her şeyi biliyordu," diyorum ona. "Ortadan kaybolduğunda umursamadı."

Yvette Truman, kocasının on üç yaşında bir kız çocuğunu da içeren ilişkilerine dair kanıtlarla kapısına geldiğimde ondan kurtulmama yardım etmeye kolayca ikna oldu. Bazı zamanlar, insanlar gözlerini kapatıp kötü şeyler yokmuş gibi davranabildiklerinde, bunu kabul edebilirler. Halının üzerine işeyen kötü köpekler gibi yüzlerine vurduğunuzda ise çok çabuk fikir değiştirirler.

Dikkatimi başka yöne çekiyorum. "Tıpkı seninkinin olmayacağı gibi." "Buna cüret edemezsin-"

"Yapardım," diyerek sözünü kestim. "Az önce Eric Truman'ı ortadan kaldıranın ben olduğumu söyleyen sendin, neden aksini düşündün?" Kaşlarımı kaldırıyorum.

"Bu lanet-"

Yorgun bir şekilde geri çekildim ve elimdeki bıçağı yere sapladım, bıçağı kalçasının etine batırdım. Bu onun sözlerini durdurdu ama

acı içinde bağırırken onu susturamıyor. Andrew başı arkaya doğru çarparken eğilir. Boğazındaki damarlar ve atardamarlar gerginlikle nabız gibi atıyor.

"Sorularıma geri dönelim Andrew." Bıçağı bırakıyorum. Kendimi onun dizlerinin üzerine koyarken bıçağı orada bırakıyorum. "Thomas Kincaid hakkında bilgi istiyorum ve oyun oynamak istemiyorum. Ben aptal değilim. Birbiriniz hakkında bir şeyler bildiğinizi biliyorum. Kir. Şantaj. Sigorta. Ne derseniz deyin. Bu bilgiyi istiyorum ve nereye gittiğini bilmek istiyorum."

"Bilmiyorum lan!" diye bağılıyor. "O zaman onu nasıl bulacağını biliyorsun," diye cevap veriyorum.

Başını şiddetle sallıyor, zorlanıyor. Tasmaını kavriyorum ve köpek tasmaındaki metal çatallar boğazını keserken onu durdurmak için çekiyorum. Vücudu titrerken ve solunumu kesilirken boğuluyor ve öksürüyor.

Tasmayı daha sıkı tutuyorum, kavriyorum ve gözleri şişene kadar sertçe çekiyorum. Titriyorum -korkudan değil- ama haklı bir öfkeyle.

Yıllardır bu adamın özgürce dolaşmasına izin verildi. Çok zengin ve dokunulmaz. Muhtemelen ardında uzun bir kurban listesi bıraktı ve kimse onu durduramadı. Adalet sistemi, yaptığı tüm iyi şeylere rağmen, Andrew Bennington gibi birini durdurmaya yetmiyor. O çok elit. Çok dikkat çekici. Ve onlara çok fazla sorun çıkarabilir.

Yine de şu anda, bir zamanlar benimkini tuttuğu yerde onun hayatını ellerimde tutuyorum. Ve bırakmak istemiyorum.

Gözlerindeki ışığın solduğunu ve sonra da söndüğünü görene kadar onu boğmaya devam etmek istiyorum. Vücudunun sümüksü bir solucan gibi kıvranışını izlemek istiyorum.

"Andrew." Adını zorla ağzımdan çıkarıyorum. Bunu hak etmiyor. Bir ismi bile. Başka bir nefesi değil. Bu Dünya'da bir saniye daha kalamaz ama buna izin veriyorum ve sadece işe yaradığı sürece izin veriyorum. "Dikkatle dinle."

Hâlâ mücadele ediyor, oksijensizlikten yüzü kızarıyor. Bu şekilde muamele görmeye alışık değil. Arkamdan bir ses geliyor, botlar yerde sürtünüyor.

"İstedığınızı elde etmeden önce onu öldüreceksiniz."

"Kapa çeneni!" Ben de bağırdım. Bunu hangi adamın söylediğini bilmiyorum ve umurumda da değil. Bu adamın yaptığı kötülükler hakkında hiçbir fikirleri yok. Beni durdurmaya hakları yok.

Andrew ağlıyor. Kocaman gözyaşları kızarmış, al yanaklarından aşağı süzülüyor. Nefes almaya çalışırken dudakları bir balığınki gibi aralanıyor. Yapabileceğimi kanıtlamak için onu bir iki dakika daha öyle tutuyorum. Ona burada gücün bende olduğunu kanıtlamak için. Onun değil. Sonra onu bırakıyorum.

Nefes nefese kalıyor, öksürürken ve hıçkırırken ciğerlerine hava çekiyor. Oturduğum yerden ona bakarken hissizleşiyorum. Vücudu altımda gerilmeye devam ediyor. Normalde teninin tenime değmesinden iğrenirdim ama çok boşum. Hissetmiyorum bile.

Uzanıp kalçasına sapladığım bıçağı çıkarıyorum ve o da çığlık atıyor. Ses başımı ağrıtabilecek kadar yüksek. Tasmağını bir kez daha çektiştiriyorum. "Seni bayıltana kadar boğmamı istemiyorsan, küçük bir sürtük gibi çığlık atmayı kesmeni öneririm," diye bağıyorum, "ve bana bilmek istediğim şeyi söyle."

"Hiçbir şeyim yok!" diye feryat ediyor.

Onun asla tasvir ettiğı gibi bir tanrı ya da kral olmadığını görmek şimdi ne kadar kolay. Hıçkırarak ağlayan, hafifçe kamburlaşmış hali her şeyi ortaya koyuyor. Cildinin cansız tonu. Orta yaşlı yüz hatlarının solgun gölgeleri. Karnının hafif göbeğı. Bacaklarının arasındaki sarkık grotesk şey.

Bir de kan var. Kalçasında kıpkırmızı. Evet, kırmızı. Çünkü o da benim gibi kanıyor. Bir zamanlar devasa ve korkutucu olabilir ama günün sonunda o da hepimiz gibi bir insan.

Bir zamanlar olduğum gibi.

İğne batmaları tenime dokunuyor. Kafamın arkasını bir uğultu dolduruyor, artık onu ayarlayamayana kadar gittikçe daha yüksek sesle çıkıyor. Bıçağın ucunu Andrew'un göğsüne, göğüs ucunun tam üzerine bastırıp kesiyorum ve dişlerini sıkıyor, çığlıklarını tutmaya çalışırken bile inliyor. Sanırım tehdidim işe yaradı.

"Thomas Kincaid nerede?" Talep ediyorum.

Başını sallar. "Gerçekten bilmiyorum." Sürekli nefes almak için soluk soluğa kalıyor.

Dönüp aynı kesiğı diğer meme ucuna da yapıyorum. Kan göğsünden aşağı damlıyor, karnına ve kucağına bulaşıyor. İlerliyorum ve kalçalarımın iç kısmında hissediyorum. Umurumda değil.

"Arkadaşlarına yaptığın şantajlar nerede?" Bu sefer ben sordum.

Andrew hiperventilasyona başlar. Vücudu spazmlarla sarsılıyor. Vücudundaki yaralar ve kan, hiçbir şey değildir.

Bana yaptıklarıyla karşılaştırıldığında. *Ne kadar acınası. Verdiği acıya bile dayanamıyor.*

Andrew'un kucağından inip başında duruyorum. Ağzından tek kelime çıkmıyor, ben de işe koyuluyorum. Elimdeki bıçak kolayca aşınıyor. Yaptığım her kesik Andrew'u daha fazla çığlık atmaya, ağlamaya ve yalvarmaya teşvik ediyor. Yalvarışları sağır kulaklara çarpıyor.

Sözcükleri etine işlerken bıçağın ucu derisine saplanıyor.

Sapık.

Pislik.

Tecavüzcü

.

Hayvan.

Pedofil.

Her biri içimdeki intikam duygusunu yiyip bitiriyor. Sert bir el omzuma dokunup beni işimden geri çektiğinde nefes nefeseyim ve terliyorum. Darmadağın. Soğuk, vurdumduymaz gözler siyah bir maskenin ardından bana bakıyor.

"Konuşmaya hazır," diyor adam.

Gözlerimi kırıştırıyorum ve Andrew'un gevezelik ettiğini fark ediyorum. Saçmaladığını düşünmüştüm ama şimdi kendime geldiğimde sonunda çözüldüğünü fark ettim. İstedğim bilgi buydu.

"Yaz şunu," diyorum, omuzlarım her hareketimde bir yükselip bir alçalıyor.

"Çoktan yapıldı," diyor diğer adam.

Başımı sallıyorum ve yanımdaki adam elini uzattığında bıçağı onun avucuna bırakıyorum. "Kurtul ondan," diyorum. Onun sessiz anlayışı içimdeki gerginliği hafifletiyor. Titreyen ellerimle saçlarımı geriye doğru itiyorum ve avuçlarımın kanla kaplı olduğunu fark ediyorum. Andrew Bennington'a arkamı dönüyorum.

Merdivenlerin dibinde durup arkama bakıyorum. "Onu hazırlayın ve evin arkasına getirin," diyorum.

İkisi birlikte başlarını sallıyorlar ve ben merdivenden yukarı çıkıyorum, yukarıdaki eve açılan kapıya gelene kadar her adım daha da ağırlaşıyor. Koridorun karşısında, duvara yaslanmış üçüncü adam - şoför- kollarını iri göğsünün üzerinde kavuşturmuş, başını göğüs kafesinin üstüne dayamış bekliyor.

Ben dışarı çıkarken başını kaldırıyor. "Bitti mi?"

Başımı salladım. "Arka tarafta her şey hazır mı?" diye soruyorum.

"Evet, ormandaki vahşi yaşamı duyuyordum, yüzden iyi bir zamanlama. Bir sürü uluma sesi."

"Güzel." Koridordan aşağıya, daha önceki banyoya doğru ilerlerken ondan uzaklaşıyorum.

Şoför beni takip etmiyor, ama banyodan çıktığımda, ellerim ve kalçalarım Andrew'un kanından temizlenmiş, orada bekliyor. Bana şöyle bir baktı ve başını yana eğdi.

"Biliyor musun," diye başladı, "bizi işe almak için ilk çağrıyı yaptığında, tüm bunları gerçekten yapacak cesaretin olduğunu düşünmemiştim."

Bakışlarına karşılık veriyorum. "Sence birini öldürmek cesaret ister mi?" Alaycı bir şekilde soruyorum, dudaklarım ele geçirilmiş bir biçimde bükülüyor. Başımı sallıyorum. "Birini öldürmek için cesaret gerekmez. Kesinlikle hiçbir şey gerektirmez. İnsanlar her gün öldürüyor. Sadece yapmıyormuş gibi davranıyorlar."

Kaşlarını çatarak bana bakıyor, koyu kahverengi kaşları maskesinin kesik deliklerinde beliriyor.

Ondan uzaklaşıyorum ve evin arka kapısından dışarı bakıyorum - ikiz sürgülü cam bölmeler. "İnsan tüm hayvanlar arasında en vahşi olanıdır," diyorum. "Göze göz bütün dünyayı kör eder." Gülüyorum ve dönüyorum, yoldaşlarını gördüğümde kapılara doğru ilerliyorum, toprak ve çimenlerin arasında gevşek bir Andrew'u sürüklüyorum. "Çok uzun zamandır körüz, kendimizi ve kanser olduğumuzu göremiyoruz. Savaşıyoruz. Düzüşüyoruz. Sırf eğlence olsun diye birbirimizi öldürüyoruz."

"Eğer bu doğruysa, o zaman bunu neden yapıyorsun?" diye soruyor, önüme geçip kapının kolunu tutarak benim için açıyor.

"Ben sadece doğru olanı yapıyorum," diyorum. "Bu adalet."

Arka bahçeye adım atıyorum, ıslak toprak ve paslı kan kokusunu içime çekiyorum. "Adalet *bu* mu?" Adamın ses tonundan kafasının hâlâ karışık olduğu ve ne demek istediğimi tam olarak anlamadığı anlaşılıyor.

Andrew'u karanlığın birkaç metre gerisindeki ağaç sırasına doğru sürüklemeye devam eden diğer iki kişinin arkasından giderken, "Sana bir soru soracağım," diyorum. "Hayatına yeniden başlasaydın, sence şu anda olduğun yerde olur muydun?"

Yanımdaki adam adımlarını düzgün atıyor. "Duruma göre değişir," diyor. "Hâlâ bu hayata dair anılarım var mı?"

Başımı sallıyorum ve o da sessizleşiyor.

Birkaç dakika geçti ve biz diğerlerine ulaşana kadar cevap vermedi ve onlar çözülmüş bir Andrew'u arabaya bırakırken durdu.

Yerde. Çıplak kıcı ay ışığında parlıyor, beyaz ve pis. Yüzümü buruşturuyorum.

"Eğer bu hayatın bu hale geleceğine dair hiçbir fikrim olmasaydı, zaten bu hayatı yaşadığıma dair hiçbir anım olmasaydı," diyor, "kararlarımı beni başka bir yere götürecek şekilde nasıl değiştirebilirdim bilmiyorum."

"Kesinlikle," diye cevap veriyorum. Andrew'a yaklaşıyorum ve elimi uzatıyorum. Diğerlerinden biri bana küçük bir şişe uzatıyor. Kapağını açıyorum ve içindeki koku karşısında burnumu kırıstırıyorum. Şişeyi ters çevirip bulanık kahverengi içeriği Andrew'un sırtına döktüğümde, acı içinde sarsılıyor ve inliyor. Tavşan kanı yaralarında iyi hissettirmiyor, eminim.

"Sadece bir hayatımız var," diye devam ediyorum, şişeyi kapağıyla birlikte geri vermeden önce son sıvıyı da boşaltıyorum. "Bu da verdiğimiz kararları almak için sadece bir şansımız olduğu anlamına geliyor. Yeniden yapmak yok." Gözlerimi kapatıyorum ve bir zamanlar okuduğum eski bir kitabı düşünüyorum. Plexton'daki o evde tek başıma otururken benden arkadaşlık dışında hiçbir şey beklemeyen gerçek insanların ebedi yokluğuna sürüklenmemi engelleyecek bir şey. "Eğer bir insana zarar verilecekse, bu öylesine ağır olmalıdır ki, intikamından korkulmasına gerek kalmasın."

Sözlerimi bir an sessizlik izliyor ve ardından küçük bir kıkırdama yükseliyor. Adam yanıma yaklaşıyor. "Bana bir Makyavelist gibi gelmediniz," diyor.

Gözlerim açılıyor ve sonra eğlenerek yumuşuyor. Önümüzde, Andrew dizlerinin üzerine çalışırken elleri çimlere gömülmüştü. Şüphesiz, kaçmayı denemeye hazırды.

"Pek çok iyi fikri vardı," diye cevap veriyorum dalgınca. "En önemlisi de toplumun iki farklı ahlak biçimine bölünmüş olması. Bir bütün olarak, bu adamı öldürmemi korkunç bir şiddet eylemi olarak görürler. Ancak toplum için bir tehlikeyse, savunmasız ve zayıflar için bir tehlikeyse, o zaman ... neyin doğru neyin yanlış olduğu konusunda kendi aralarında savaşırlar."

Başımı geriye atıp iç geçiriyorum. "Artık bununla mücadele etmiyorum," diyorum. "Zaten hepsi uydurma. Doğru olan, senin doğru yaptığın şeydir."

Bununla birlikte, aşağı bakıyorum ve ayağımı kaldırıyorum, ayakkabımın tabanını Andrew'un kıcına çarpıyorum ve onu yüzüstü yere düşürüyorum. "Sana koşmaya başlamanı öneririm Andrew," diyorum. "Yoksa sabaha kadar asla otoyola varamazsın."

Yüzünü topraktan çıkarıyor ve bana dönüyor. "Gitmeme izin mi veriyorsun?" diye kekeliyor.

Kaşlarımı çatıyorum. "Bana hiç vermediğin şeyi sana veriyorum," diye cevap veriyorum. "Bir şans. Gün doğmadan otoyola varabilirsen gitmene izin vereceğim."

Yanlarında duran adamlardan biri çekip nişan alıyor. "Acele etmek isteyebilirsin, dostum," diyor. "Bu arazi oldukça güzel, insanda ava gitme isteği uyandırıyor."

Andrew tetiği çektiğinde bir çığlık atar ve kurşun bacağının yanındaki toprağa saplanır. Ayağa kalkıp koşmaya başlarken bacakları yere çarpıyor. Aceleyle uzaklaşırken onu izliyorum, çıplak ve morarmış, iplerin sırtında çaprazlama bıraktığı izlerle. Her tarafı hayvan kanıyla kaplı, ne olacağını biliyorum.

Şansım bir yalandan başka bir şey değil. Bir zamanlar bana vermeye çalıştıkları gibi bir yanılsama.

*Sana zarar vermeyeceğim,
MiKayla... Çok güzel bir
cilt...*

*Aşk izleri. Hepsi bu prenses. Cildindeki küçük aşk izleri.
Daha fazlasını , değil mi?*

Beni hayal kırıklığına uğratmak istemezsin, değil mi? Memnun kalmazsam ne olacağını biliyorsun. Bununla başa çıkabilir misin...

"Kaçmasına daha ne kadar izin vermemizi istiyorsun?" diye soruyor silahlı adam, ben Andrew'un ormanda kaybolan formuna doğru dönerken.

"Ona bir saat kadar zaman verin," diyorum. "O zamana kadar kurtlar onu yakalayamazsa, peşinden gidin."

Üçlü başını sallıyor ve dördümüz sessizce bekliyor, ağaçların ötesindeki vahşi yaşamın çağrılarını dinliyoruz. Andrew'un ne kadar uzağa gittiğini uzaktan merak ediyorum, ama yaraları ve vahşi doğada egzersiz ya da deneyim eksikliği göz önüne alındığında, çok uzak olduğundan şüpheliyim. Bir saat dolduğunda, sürücü ve silahlı adam eve geri dönüyor ve daha önce orada depoladıkları ATV'leri alıyorlar.

Üçüncü adam ve ben geride kalıp haber bekliyoruz. " kaç?" Birkaç dakikalık sessizlikten sonra soruyorum.

"Gece ikiye yaklaşıyor," diye cevap veriyor ve yeni bir paket sigara çıkarıp plastiğini yırtmadan önce avucuna vuruyor. Çakmağını çıkarıp paketi bana doğru tutmadan önce çöpü akıllıca cebine geri koyuyor. "Bir tane ister misin?"

Düşünüyorum, ama göğsümdeki gerginlik daha karar vermeden ona uzanmama neden oluyor. Benim için yakmasına izin verirken "Teşekkürler," diyorum.

Nikotin ciğerlerime doluyor ve evin arka tarafındaki dış cephe kaplamasına yaslanıp, yüzümün önünde kısa bir süre kalan dumanı içime çekiyorum, ardından görünürdeki rüzgârla birlikte sürüklenip gidiyorum.

Zaman yavaşça geçiyor, dakikaları saatlere çeviriyor. "Oğlum haklı, biliyorsun," diyor bir süre sonra.

Dönüyorum, sigaramı yerde küllerken kaşlarımı ona doğru . "Ne hakkında?"

"Senin gibi bir kız şeyler yapmamalı."

Homurdanıyorum. *Oğlunun* söylediği hiç de bu değildi. "Belki de önce kendini düşünmelisin," diye cevap veriyorum. "Benim bu tür şeyler yapmamdan -öldürmemden, sakat bırakmamdan- endişe edecek vaktin varsa yanlış meslektesin demektir."

"Herkesin seçme şansı olmaz," diyor sessizce. "Belki de sadece senin bir tane almanı istiyordum."

Dönüyorum, sigaramın kalanını çimlere ayakkabıma sürtüyorum. "Neden?"

Omuz silkiyor. "Bilmiyorum," diye itiraf ediyor. "İyi birine benziyorsun. Tatlı bir yüzün var. Ve aşağıda gördüklerime rağmen." Duraksıyor ve evin arka kapısına doğru eliyle işaret ederek bodrumda Andrew'a yaptığımı tanık olduğu şeyden bahsettiğini düşünmeme neden oluyor. "Öldürmeyi seven birine benzemiyorsun. Bu iş kolunda bunu da çok gördüm. Sende o yok."

"Yapmak zorunda olduğum şeyi yapıyorum," onun son sözlerine verdiğim tek yanıt. "Ama belki de yaptığın işi sevmiyorsan kariyerinde bir değişikliğe gitmelisin."

Adam başını sallıyor ve sonra benim hareketlerimi takip ederek kendi sigarasını söndürüyor. Eğilip kalıntıları topluyor ve çöplerle birlikte cebine atıyor. Akıllı adam.

"O kadar basit değil."

Bir süre ona bakıyorum, düşüncelerim sürükleniyor ve ATV'lerin tantanalı sesleri yaklaşırken ağzımı açıyorum. "Eğer öyle olmasını istiyorsan, sana yardım edebilirim." Bu teklif aptalcaydı. Bu üçünü tanımıyorum ve tanımak da istemiyorum. Onlar sadece kiralık adamlar. Muhtemelen uzun bir geçmişi olan suçlular. Başka hiç kimse öldürme ve izlerini yok etme konusunda bu kadar iyi olamaz.

"Sen mi?" kaşlarını çatarak bana doğru baktı. "Nasıl yani?"

Omuz silkiyorum. "Bazı bağlantılarım var." Ya da en azından bağlantıları olan arkadaşlar.

Adamlarının ATV'leri ağaç sınırında belirlediğinde adam sessizliğe gömülür. Işıkları karanlığı yarıyor ve motorları hızlandıkça daha da gürültülü hale geliyor. Bize ulaşmadan hemen önce verdiği sessiz yanıt kulaklarıma çarpıyor.

"Kendi yolum umurumda değil" diyor. "Ama onlarınkini önemsiyorum, bu yüzden bu tür işlerden kurtulmamız için bir yolunuz varsa... evet, kabul ederim."

Başımı salladım. "Temas halinde olacağım o zaman."

Diğer iki araç nihayet önümüzde durup motorlarını durdurduğunda söyleyeceğim son şey bu oluyor. Bir koltuğun arkasında bir ceset büyüklüğünde siyah bir çanta duruyor ve cüssesinden tanıdığım sürücü aracından iniyor.

"Çok uzağa gidemedi," diye başlıyor çantaya doğru ilerlerken.

Çantanın fermuarının üstünden tutup hafifçe aşağı çekerken ATV'nin etrafından dolanarak yaklaşıyorum.

"Hayvanlar cesetten uzaklaştırılana kadar beklemek zorundaydık," diyor. "Ama gerçekten kanıtlardan kurtulmak istiyorsanız cesedi burada bırakamayız."

Andrew Bennington'ın solgun yüzü torbanın içinde neredeyse tanınmaz halde. Vücudunun her yerinde pençe izleri var. Ölüm katılığı henüz yerleşmemiş ama ölüm kokusu yayılmış. Havaya sinmiş. Kabaca yutkunuyorum ve fermuarı çekmesi için elimle işaret ediyorum.

"Sorun değil," dedim. "Ödemenizin geri kalanını yarın sabaha kadar hesaba havale edeceğim. Bu işlem tamamlandığında, benim için yazdığınız formasyonun elime geçmesini bekliyorum. Ödemenizi alana kadar şimdilik teminat olarak tutabilirsiniz."

Üçlü bir kez daha hep bir ağızdan başını sallıyor ve ortaya çıkan eğlenceye karşı koyamıyorum. Hepsi birbiriyle uyum içinde olan bir köpek yavrusu sürüsü gibi. ATV'lerden uzaklaşıp eve doğru bir işaret yapıyorum.

Yürümeye başlarken omzumun üzerinden "Beni geri götürecek birine ihtiyacım var" diye seslendim. "Şu işi bitirelim ve buradan defolup gidelim."

Eastpoint beni kollarına geri çağırıyor, Luc da öyle.

LUC

KALBİM GÖĞSÜMDE VAHŞİ BİR RITIMLE ATIYOR. SOĞUK KAYIYOR damarlarımda dolaşıyor, göğüs kafesimin boşluğunda buz oluşuyor. Daha önce hiç böyle bir öfke hissetmemiştim. Böylesine yıkıcı bir duygu her zaman tam potansiyeline ulaşamadan bastırılırdı. Ama şimdi öyle değil. Şimdi, beni tamamen kontrol ediyor. Bu kadar uçucu bir umutsuzluğun içimi karartacağını düşünmüştüm ama öyle olmadı. Aslında, ciğerlerime dolan oksijeni daha güçlü hissettiriyor. Alışık olduğumdan bir derece daha yüksek. Sanki tüm duyularım keskinleşmiş gibi hissettiriyor.

Bir hata yaptım. Büyük bir hata.

Onunla tamamen iç içe olmadan bu işi halletmesine asla izin vermemeliydim.

Kendi oturma odamın karanlığında oturuyorum. Bekliyorum. Arka pencerelerden içeri sızan ay ışığından başka ışık yok. Henüz duş bile almadım. Üzerimde hala futbol formam ve çimen lekeli pantolonum var.

Koridordaki saat yüksek sesle evin geri kalanına doğru ilerliyor, benim sessiz nefes alışverişim dışında tek ses bu. Dakikaları saymıyorum. Zaten bu imkansız bir görev olurdu. Zihnim çok çarpık ve içimde fırtınalar koparan öfkeye kapılmış durumda. Oyun biteli saatler olmuştu. Rylie'nin stadyumun otoparkında gördükleri bana anlatılalı saatler olmuştu.

Micki'nin intikamı için ne gerekiyorsa yapacağını , ama bir parçam... bir yerde, bunu aşmayacağını umuyordum.

Çizgi. Artık döndüğüne göre olmaz. *Her gece yatağımda, kollarımda* uyurken olmaz.

Belki de onu gerçekten kilitlemeliyim. Belki bu ikimiz için de daha iyi olur. Ön kapının açıldığını duyduğumda ellerim sıkıca yumruk oldu. Saat gece yarısını çoktan geçmişti ve onun nerede olduğuna ve ne yaptığına dair hiçbir yanılsama içinde değildim. Zaten umurumda da değil. Kan. Cinayet. İntikam. Bunların hepsini anlayabilirim.

Ancak ihanet anlaşılmaz bir şeydir.

Nasıl ? Bu düşünce kafamın içinde dönüp duruyor. Micki'yle ilgili sorun bu, ona karşı hissettiklerimle ilgili. Bir insanı bu kadar önemsemek ona sizi incitme gücü verir ve o da tam olarak bunu yaptı. Beni incitti.

Yumuşak tarafım, MiKayla Michaels'a her zaman sırlıslıkam aşık olan nazik çocuk, ona karşı dikkatli olmam konusunda beni uyarıyor. Tedbirli olmam için. Çok uzun zaman önce bir kez yaptığımız gibi incinmemem için. O kazanamadı. Çünkü artık ona sadece aşık değilim. Takıntılıyım. Yarım on yılımı onu arayarak ve başarısız olarak geçirdim. O bana geri dönmeyi seçti. Bunu seçti.

"Luc?" Sesi açık ve boş havada yankılanıyor. Güçlkle kontrol edebildiğim son parçamı da kaybetmemek için yumruklarımı tekrar sıkıp gevşetirken kollarımdaki damarlar nabız gibi atıyor. Akıl sağlığım pamuk ipliğine bağlı. Ayak sesleri evin içine doğru ilerliyor, ta ki ön holün ağzında belirene kadar.

"Ne yapıyorsun, karanlıkta mı oturuyorsun?" diye sorar.

Ona bakıyorum, bakışlarım bahsettiği o karanlığı kesiyor. Kıyafetlerini değiştirmiş. Daha önce evimden ayrıldığında kot pantolon ve tişörtten oluşan basit bir kıyafet giyiyordu. Tişört ipekli bir bluzaya, kot pantolon da kısa siyah bir eteğe dönüşmüş. Onu öldürdüğünde de bunu mu giyiyordu yoksa sonra mı değiştirdi? Çıplak bacaklarını böyle mi gördü? Bu düşünce öfkemi daha da arttırıyor. bile, ellerini onların arasına soktuğu kesin.

Işık düşmesine uzandığında onu durdurdum. "Eğer senin için neyin iyi olduğunu biliyorsan, o lanet ışığı açmazsın, MiKayla." Elleri havada donup kaldı. Onun tam adını asla söylemem. Gençken bile ufak tefek tartışmalarımız olurdu. Ona hep Micki derdim. MiKayla asla.

Ama karşımdaki kadın

tanıdığım kız değil. Bu gece bana bunu her şeyden daha çok öğretti.

Sanki havadaki gerilimi nihayet hissetmiş gibi, Micki'nin eli duvardan uzaklaşıyor. "Kızgınsın," diyor, sesi biraz daha az nefes alıyor. *Şok mu olmuş?* Merak ediyorum. Evet, onun yerinde olsaydım ben de şok olurdu. Daha önce ona hiç kızmamıştım. Bu şekilde değil. Ama o da bana hiç böyle isteyerek ihanet etmemişti. Her şeyin bir ilki vardır, sanırım. Tanrım, keşke bu o zamanlardan biri olmasaydı.

Omuzlarımı geriye doğru döndürerek koltuktan kalkıyorum ve odanın diğer ucuna doğru adım atmadan önce bir süre daha orada duruyorum. Micki'nin hakkını yemeyelim, geri çekilmiyor. Geri çekilmiyor. Yerinde duruyor ve ben yaklaşırken, gözlerini benimkilerden ayırmamak için başını geriye eğiyor.

"Bu gece ne oldu?" Ben sordum.

Yutkunurken boğazı çalışıyor. *Gergin mi?* Bu dudaklarıma küçük bir gülümseme getirdi. Güzel. Umarım öyledir. Öfkemin tüm etkisini hissetmesini ve bunun *nedenini* anlamasını istiyorum. Belki o zaman bunun -aramızda her ne oluyorsa- manipüle edebileceği bir şey olmadığını anlar.

Tek söylediği "Andrew Bennington'ın bakıldı".

Bir elimi kaldırıp omzunun üzerinde duran bir tutam saç dokunurken kaşlarımı kaldırıyorum. Saç tellerini yuvarlayarak parmak uçlarımla arasında ayırıyorum. "Öyle mi?" Daha da yaklaşıyorum. Bir adım geri atıyor, sonra bir adım daha, ama ben hareket etmeye devam ederek onu duvara yaslıyorum. "Başka ne var?"

Dudaklarının kenarları aşağı doğru eğiliyor ve başını sallıyor. "Ne demek istediğinden emin değilim Luc, ben-"

"Uzun uzun düşün," diye sözünü kesiyorum, bu ileri geri kaçışla daha fazla zaman kaybetmek istemediğimden, "bu gece Andrew Bennington'la ilgilenirken öfkelenmemi gerektirecek ne yapmış olabileceğini düşün." Saçlarını serbest bırakıyorum ve elimi duvara koyuyorum, avuç içim aşağı bakacak şekilde, tam başının üzerine. Dumanlı bir şey gibi kokuyor, ıslak çimen ve serin bir esinti gibi. Uzun zamandır dışarıdaymış. Kokusunu içime çekiyorum. "Bunu iyice düşün, MiKayla." Sesimi alçaltarak ona yaslanıyorum. "Çünkü bunu düzeltmek için sadece bir fırsatın var."

Onun esansı burun deliklerimi istila ediyor. Burnum rahatsızlıkla seğiriyor. Taşıdığı taze toprak, açık hava kokusunun altında bir yerlerde başka bir koku var - sigara dumanı ve bakır. Duvara yaslanıyorum, parmaklarım avucumun içinde kıvrılıyor.

"Bir cevabın var mı?" Hâlâ konuşmadığında ona soruyorum. Micki'nin vücudu benimkine karşı soğuk. Boştaki elimi beline sarıp onu kendime çektiğimde bile boyun eğmiyor.

Onu parmaklıklar ve zincirlerle kafesleyemediğim yerde, bedenimle kafesliyorum. Ona doğru itiyorum, ama aynı zamanda sadece eşikte kalıyorum. Ona nefes alması için yeterli alan bırakıyorum. Gerekirse benimle savaşması için.

Yapmıyor.

"Luc..." Sertçe nefes alıyor. "Sana söyledim, ben-"

"Ne gerekiyorsa yapacağını mı?" Onun yerine ben bitiriyorum. "Ve buna başka bir adamın ona ait olmayan bir şeye dokunmasına izin vermek de dahil mi?"

Alay ediyor ve elleri yukarı kalkarak göğsüme bastırıyor. "Bildiği ya da düşündüğü tek şey, Luc, bir ona ait *olduğum*."

"Ne düşündüğü umurunda bile değil," diye hırlıyorum, kelimeler boğazımdan onu sessizliğe boğan bir şiddetle dökülüyor. "Sen *asla* ona ait olmadın." Parmaklarım onun yanında sıkışıyor. Duvardaki elim ona doğru kayıyor. Kafatasının arkasına dokunuyorum, önce nazikçe, elimi saçlarının arasına kaydırıyorum ve sonra başını geriye doğru çekip gözlerini benimkilerle buluşturmaya zorlarken tutuşumu sıkılaştırıyorum. "Sen asla onlardan birine ait olmadın. Kaçının seni siktiği önemli değildi ve hala da değil. Seni nerede becerdikleri, nasıl becerdikleri ya da senin onlara ne yapmalarına izin verdiğin önemli değil. Sana asla sahip olmadılar."

Göğsü hızlı hareketlerle inip kalkıyor. "Ama sen biliyorsun?" diye karşılık veriyor.

Başım alnım onunkine değene kadar aşağı eğiliyor. "Umarım sana sahip olduğumu düşünmemişsindir," diyorum, "ve yine de bu gece yaptığı gibi sana dokunmasına izin vermemişsindir." Bu, onun sadece cahil ya da inkârcı olmasından daha da kötü olurdu.

"Hiçbir anlamı yoktu," diyor. "Bu bir amaç için bir araçtı. Onu öldürdüm. O gitti ve bu geceden sonra ne bana ne Dash'e ne de başka birine zarar verebilecek."

"Ama onu oraya getirmek için bacaklarını açıp parmaklarını ait olmadıkları yerlere sokmasına izin vermen gerekiyordu, değil mi?" Saçını çekmek istiyorum. Benim acı çektiğim gibi onun da acı çekmesini istiyorum. Ağlamak istiyorum. "Dudaklarını onun tenine koydun ve onun için mırladın, değil mi?"

"Zaten biliyorsan bunu bana neden soruyorsun Luc?"

Bu sözler üzerine kendimi geri çektim ve ona baktım. Gözleri gölgeler ve sırlarla örtülü. Yüz ifadesi . Onun

gardını almış durumda. Ve bunu kırmanın tek yolu onu tamamen açıp gerçeği itiraf etmesini sağlamaktır.

Saçlarını bırakıyorum ve bileğini tutarak koridorun diğer tarafına dönüyorum. Hafifçe tökezliyor, onu evin içinde, fuayeye doğru sürüklerken ve merdivenlerden ana yatak odasına çıkarken neredeyse ayağı takılıyordu.

"Luc!" diye sesleniyor ama odanın içinden geçip bitişikteki banyoya gidene kadar durmuyorum. Düğmeyi çeviriyorum ve tüm oda ışıkla yıkanıyor. Onu aynanın önüne itmeden önce retinalarımı yaktığı için hafifçe irkiliyorum. Vücudu önümde sallanıyor ve ben onu tezgâha doğru iterken elleri dışarı çıkıyor.

Sırtına yaslandığım sırada yüzünü ikimizin görüntüsü kaplayınca keskin bir nefes alıyor. Çenesini tutup yukarı kaldırıyorum. "Bu aynaya baktığında ne görüyorsun?" Talep ediyorum.

Kıçını bana doğru itiyor, geri çekilmemi sağlamaya çalışıyor. Ama yapmadım. Sadece çenesini daha sıkı kavriyorum ve diğer elimi kalçasına koyarak onu lavaboya ve tezgâha sabitliyorum. "Kendine bir bak," diye emrediyorum. "Lanet soruma cevap ver, MiKayla."

"Bana öyle demeyi kes."

"Ne?" Onu iterek sordum. "MiKayla? Adını sevmiyor musun?"

"Bana öyle seslenemezsin," diye .

"Sen de bana ihanet etmiyorsun, ama bu gece ikimiz de istediğimizi elde edemeyeceğiz, değil mi?"

Başını göğsüne doğru eğiyor ve ben de yüzünü bir kez daha yukarı çekiyorum. "Onu becermedim!" diye bağılıyor. "Ben sana ihanet etmedim! Biz-"

"Bitir şu lanet cümleyi." Sözlerim derin. Karanlık. Öfkeli. "Bana *ne olmadığımızı* söylemen için sana meydan okuyorum."

Micki'nin gözleri aynada benimkilerle buluşuyor ve ağzını kapatıyor. "İyi karar," diyorum. "Şimdi, cevap ver bana."

"Ne?" Kaşları gözlerinin üzerine düştü.

"Aynaya bak," diye emrediyorum, "ve bana ne gördüğünü söyle." "Luc, bu-"

"Yap ."

Micki sonunda bakışlarını benden alıp kendine çevirdiğinde nabızı boğazında zonkluyor. Orada öylece duruyor, elleri tezgahın ve lavabonun kenarını kavrarken gözleri önce kendi üzerinde ve

Sonra ben. Bekliyorum. Sabır hiçbir zaman en iyi erdemlerimden biri olmadı, ama onun için dünyadaki tüm sabra sahibim.

"Ne söylememi istediğini bilmiyorum Luc."

"Bana ne gördüğünü söylemeni istiyorum,"
diyorum. "Bizi," diye yanıtlıyor, "ama-"

"Kendine bir bak," diyerek bir kez daha sözünü kestim. "Bana ne gördüğünü söyle." Durakladım. "Yoksa *benim* ne gördüğümü söylemem daha mı kolay olur?"

O sertleşiyor ve ben . Aynada ikimize bakarken çenemi başının üstüne koyuyorum. "Hayatımda tanıdığım herkesten daha güçlü birini görüyorum. Ölümle savaşmış ve kazanmış bir kadın görüyorum. Saygınlığı bir kraliçeninkine eşit olan birini görüyorum."

"Kes şunu." Micki yüzünü aynadan çeviriyor ve bir kez daha beni itiyor.

Çenesini bırakıyorum ve elimi tekrar saçlarına daldırıyorum. Tutuşumu sıkılaştırarak başını tekrar yerine oturtuyorum. "Hayır," diye homurdanıyorum. "Durmayacağım. Bu gece çizgiyi aştın; bu senin sonucun. İyi bir kız gibi burada duracak ve bunu kabul edeceksin."

"Bu lanet olası bir sonuç değil," diye tersliyor. "Sadece sinirlisin ve hıncını benden çıkarmak istiyorsun."

"Sana kızgın olmak istediğimi mi sanıyorsun?" Saçını bırakmıyorum. "İstemiyorum. Seni çok seviyorum. Sana her şeyi vermek istiyorum ama kendini tehlikeli durumlara sokarsan yapamam. Dışarıda çok fazla çizgiyi aşarsan hiçbir şey yapamam."

Dişlerini gıcırdatıyor ve bana ters ters bakıyor.

"Eylemlerinizi siz sorumlusunuz. Seçimlerin var ve bu gece yanlış karar verdin. Geri geldin, *bana* geldin. Bu kararı *sen* verdin. Kimse seni zorlamadı. Seni yıllarca aradım. Seni aradım. Seni hiç bulamadım, bu yüzden seni buraya sürükleyemedim. Kendi başına döndün. Benden yardım istedin. Bağlantılarımı istedin."

"Senin lanet mülkiyetin değil!" diye bağırıyor. Kendini tuttuğum yerden kurtarmaya çalışırken başı dönüyor.

Başını serbest bırakıyorum ve iki kolumu ona doluyorum, benimle savaşmaya başladığında onu göğsüme doğru sıkıyorum. Dizlerini aşağıdaki dolaplara vuruyor ve kurtulamayınca çığlık atıyor. Onu hiç böyle görmemiştim, kapana kısılmış korkmuş bir hayvan gibi. Burnumdan nefes alıyorum ve dışarı çıkmasına izin veriyorum. Onu tutuyorum.

Bana karşı çırpınıyor, nefes nefese kalıyor. Onu bırakmadan, bana bağıırıp küfrederken çıkardığı sert sesi dinliyorum.

En güçlü şeyler genellikle en kırılgan olanlardır ve bunun onun için de geçerli olduğunu biliyorum. Bu yüzden dolaplara ve bana vurmasına izin verdim.

Sonunda, ıgıllıkları başka bir şeye dönüşür. Nefes nefese kalıyor. Sesi alçalıyor. Kendini yorarken bana karşı titriyor. Ne kadar süre böyle durduğumuzu bilmiyorum. Koridordaki saat işlemeye devam ediyor. Zaman . Gezegen dönmeye devam ediyor. Micki sonunda sakinleşiyor.

Yavaşça tutuşumu gevşetiyorum, benden kaçmaya çalışırken kaçınılmaz telaşı ve çekişi bekliyorum, ama kaçmıyor. Yerinde durmaya devam ediyor, başı aşağıda, göğsü inip kalkıyor. Yavaşça, dönüp bana bakması için onu zorluyorum. Kıyafetlerini çıkarmak istiyorum, eğilip bacaklarını kontrol etmek istiyorum. Kendine birkaç çürük verdiğinden hiç şüphem yok. Ama bunun yerine yanaklarını ellerimle kavırıyor ve yüzünü yukarı doğru çeviriyorum.

Sığ ve düzensiz nefes alıyor. Gözleri kapalı, sanki bana bakmayı reddediyor. "Micki." Yüzü kıpırdıyor, kaşları seğiriyor. Dudakları aşağı dönüyor. Başparmağımı şakağında gezdiriyorum. "Micki. Gözlerini aç."

Başını sallıyor. "Hayır."

"Evet." Öne eğilip alnından öpüyorum. Yine seğiriyor. Göz kapağına doğru inip onu da öpüyorum. Sonra diğerini.

"Hayır." Sesi düzensizdi. Yırtık. İçi boş.

"Evet," diye tekrarlıyorum burnunu öperken ve sonra dudaklarının üzerinde gezinip bekliyorum. Ayrılıyorlar.

Ağzımın sıcaklığını hissedebildiğini biliyorum. Ne kadar yakın olduğunu hissediyor. Öne doğru eğiliyor. Gülümseyerek geri çekiliyorum. Beni bu kadar kolay manipüle edemez. Şimdi değil. Kirpikleri yavaşça kalkıyor. Kahverengi gözler dünyada en yaygın olanlardan bazılarıdır, ama Micki'nin gözlerinde sıradan ya da alışıl gelmiş hiçbir şey yok. Altın kahverengiden neredeyse siyah denecek kadar koyu bir kahverengiye kadar her renk tonuyla dolu. Çok güzeller. Bu gözler hayatımın geri kalanında rüyalarımaya girecek.

"Birinin istediğın bir şeyi sana karşı kullanması canını yakar," diye fısıldıyorum ona karşı, tam dudakları dudaklarıma değecekken. "Sen sahip olmak istedin, ama onunkini değil. Onlarınkini değil." Ellerimi bir kez daha saçlarının arasına sokuyorum. Başını arkaya doğru eğiyor. Bakıyor

Bana baktı, konuşmadı. "Benimkini istiyorsun. Sana sahip olmamı istiyorsun." Kabul etmiyor ama inkar da etmiyor.

"Mülkiyet istiyor musun Micki?" Ona soruyorum. "Sana bunu verebilirim. Sana istediğin, ihtiyacın olan her şeyi verebilirim. Ama yardımımın bazı koşulları var. Bu ilişkinin koşulları ve sen inkâr etmeye kalkma, içinde bulunduğumuz durum tam olarak bu. Sen ve ben, birbirinin etrafında dans eden çiftlerden değiliz. Bizim yaşımızdaki diğer insanların ne yaptığı umurumda değil. Seçeneklerimizi açık tutmuyoruz. İşlerin nereye gittiğini görmüyoruz. Bu işin içindeyiz ve her zaman da öyleydik. Ben kendi iddiamı ortaya koyuyorum Micki, sen de kendi iddianı ortaya koyabilirsin."

Dudaklarını ayırıyor ve nefesini geri yutuyor. Duruyorum, onu bekliyorum "Bunu yapmak istemedim," diye itiraf ediyor. "Onu yerine oturtmanın en kolay yolu buydu."

Başımı salladım. "Biliyorum." Bundan hiç hoşlanmadım. Bunu asla kabul etmeyeceğim. Ama bunu neden yaptığını anlıyorum. "Ama bir daha asla." Nefesi kesiliyor ve yutkunuyor, gözleri yüzümde geziniyor. "Anlıyor musun?" Saçlarını sıkıca kavrayıp köklerinden çekerek soruyorum. Dudakları aralanıyor ve ayak parmaklarının üzerinde yükseliyor. "Bir daha asla kendini bu duruma sokmayacaksın. Bana anladığını söyle." Kendimi ona doğru bastırıyorum, beni hissetmesine izin veriyorum - ne kadar sert olduğumu. Katı. Ben onun kayasıyım. Sonsuza kadar. "Söyle."

Sarsılarak başını sallıyor. "Anlıyorum."

Tek gereken bu. İki basit kelime. Onun kabulü. Bu güvence. Aşağı dalıyorum ve dilimi dudaklarının arasına sokuyorum. Onu bütün gece istediğim gibi öptüm. Onu tribünde görmek -gerçekte orada ne yaptığını bilsem bile- ikimiz de normal çocuklar olsaydık nasıl olurdu diye merak etmeme neden oldu. Normal üniversite öğrencileri. Ona kız arkadaşım demek, onun ne olduğunu anlatmak için fazla basit kalıyor.

Benim takıntım.

Ruhum.

Tüm varlığımın ona ihtiyacı var.

Micki öpücüğümle inliyor, ben onu yutarken ağzını daha da açıyor. Sonunda geri çektiğimde, sanki bensiz yapamıyormuş gibi tüm vücudu öne eğiliyor.

"O piçi hatırlatan her şeyi bedeninden sileceğim," diye onu uyarıyorum.

Gözleri tekrar açılıyor ve kocaman gözlerle bana bakarak pantolonunu indiriyor. Onu bırakıyorum ve bir adım geri çekiliyorum. "Sana yaptığı her şeyi bana anlatacaksın. En ince ayrıntısına kadar." Yüzü soluyor ve başını sallamaya başladığında uzanıp çenesini başparmağımla işaret parmağım arasında sıkıştırarak onu durduruyorum. "Evet," diyorum. "*Her şeyi*. Benden hiçbir şey saklamamı istemiyorum. Artık saklamamı istemiyorum. Bunu başka bir sonuç olarak düşün."

"Luc.. bu hiç hoş değil. Bu aşağılayıcı."

"Utanç vericiydi," diye katılıyorum. "Ama artık öyle olmayacak çünkü şu andan itibaren onun sana yaptığı hiçbir şeyi hatırlamayacaksın. Tek hatırlayacağın ben olacağım. Yaptığım şey. Andrew Bennington gitti ve bunun için seninle gurur duyuyorum ama onun izini sende bırakmayacağız. Aklında bile."

"Unutabilir miyim bilmiyorum." Muhtemelen denemiştir ama o yalnızken olmuştur. Ben yokken.

"Bana güveniyor musun?"

diye sordum. Kaşlarını

çattı. "Ne?"

"Bu basit bir soru Micki. Bana güveniyor musun?"

Cevap vermesi için geçen saniyeler hayatımın en uzun saniyeleri idi, ama sonunda hayatımda duyduğum en önemli sözlerle beni onurlandırdı ve farkında olsun ya da olmasın, bu sözler benim için anlaşmayı mühürledi. Artık geri dönüş yok.

"Anlıyorum." Başını sallıyor. "Sana güveniyorum, Luc."

MICKI

*BU BİR İLLÜZYON MICKI. SUNDUĞU TEK ŞEY BU. İLLÜZYONLAR VE RICALAR.
Karinca anıları.*

Sözcükler acımasız hatırlatıcılar. Zihnimde çirkin küçük ısırtıklar. Şüpheler bana neden geri döndüğümü hatırlamam gerektiğini söylüyor. Hikâyeyi kaybettim. Eski bir kalıba geri döndüm çünkü Luc bir erkekten daha fazlası; o benim gerçekten istediğim tek erkek. Uğruna ruhumu sattığım kişi. Üzerimde sahip olduğu gücü unutmama izin verdim ve bu gece benim bir zamanlar çok iyi tanıdığım eski Micki olmadığımı fark etti. O kadar kolay manipüle edilemiyorum. Kolayca kontrol edilemiyorum. Vahşiyim, ve karşıma çıkan ve itaatimi talep eden her erkeğe boyun eğmekten bıktım.

Yine de ona teslim olmak istememek zor. Çünkü o haklı. Andrew Bennington bana iğrenç şeyler yaptı - beni becerme, dövme ve boğma eylemleri test edilebilir olduğu için değil, bunu yapan o olduğu ve benim seçtiğim biri olmadığı için. Bu asla benim seçimim değildi.

Kaçma ihtiyacı içimde güçlü bir içgüdü. Derinlerde bir yerden ve düşüncelerimi yönlendiriyor. . *Kaçmak. Savaş. İçeri girmesine izin verme. Yapacağı tek şey, hepsinin gibi sana zarar vermek olur. Her zaman yaptıkları gibi.*

Arkamı dönüp odadan çıkmamı, bu evden ve Luc'un hayatından yeniden çıkıp gitmemi haykıran iç sesimi reddetmek her yanıma titretecek kadar zor. Bedenim benim rızam olmadan hareket ediyor. Derimin altındaki sinir uçları küçük kurbağalar gibi sıçrayıp zıplayarak beni kontrol ediyor.

İçimde, bedenimden kurtulmaya ve beni yutmakta olan bu kontrol dışı duygudan kaçmaya çalışıyorlar.

Beni uzaktan da olsa sabit tutan tek şey onun varlığı. Teni her değdiğinde, şüphe dolu o zalim ses . Kurbağalar zıplamayı bırakıyor. Tekrar nefes alabiliyorum. İçimdeki her şey yatışıyor ve kendimi... güvende hissediyorum. Çok uzun zamandır hissetmediğim bir şey. Bağımlılık yapıyor. Tehlikeli. Geri gelene kadar ne kadar özlediğimi fark etmemiştim ve şimdi ayrılmak istemiyorum.

"Micki." Luc'un sesi beni şimdiki zamana geri çekiyor. Uzanıp yanağımı avuçluyor. Teni benimkine karşı o kadar sıcak ki, pratikte yakıyor. "Anlat bana."

Artık onu inkar edemem. Her ne kadar kaçıp saklanmak istesem de onu daha çok istiyorum. Dudaklarım ayrılıyor ve kısa bir an için hiçbir şey çıkmıyor. Sonra her şey paramparça oluyor. Dağılıyor. Kelimeler geliyor, önce yavaş sonra daha hızlı. Kırık bir baraj. Sanki bu zehirli atık fıçısını nihayet açmak için sonsuza dek beklemişim de dökülüp her yere yayılıyormuşum gibi. Odayı doldurmasına aldırmiyorum bile çünkü en azından artık içimde değil, dışımda.

Ona seksten, kandan, acıdan, işkenceden bahsediyorum. Thomas'ın her ziyaretten sonra cildimin çok kötü yara almasını önlemek için tuttuğu doktorları. İlaçlar - Thomas izliyorsa asla çok sert bir şey olmazdı. Malları konusunda asla çok dikkatli olamazdı. Bir keresinde annemle işleri berbat ettiğini söylediğini duymuştum. Ne demek istediğini anlamamıştım ama benimle aynı hatayı yapmayacağını söylemişti. Ona tasmaları, boğulmaları ve katlanmak zorunda bırakıldığım aşağılanmaları anlattım.

Ona söylemediğim tek şey az kalsın ne yaptığımdı. Birçok kez. Gecenin karanlığında, zihnimdeki boşluğun kenarına çok yaklaştığımda. Her şey çok bunaltıcı hale geldiğinde ve her şeyi bitirmeye ne kadar yaklaştığımda. Avalon olmasaydı, bitirebilirdim. Onunla bile, bazen hala bunu düşünüyordum. Şimdi... şimdi, bir görevim var ve ölme düşüncesi zihnimin arkasında dolaşan küçük bir sıkıntı. Her zaman orada, ama intikam duygum tarafından kolayca bastırılıyor. Kız kardeşimin, o savunmasız küçük kızın, annesini öldüren ve beni telafi edilemeyecek şekilde mahveden insanlar gibi canavarlarla dolu bir dünyada yaşamasına izin veremem.

Tek kelime etmiyor ve nedense bu beni daha çok konuşmaya itiyor. Sanki onun cevapsızlığının odada bıraktığı sessizlik boşluğunu doldurmam gerekiyormuş gibi. Luc'un eli saçlarımda, enseme geziniyor. O

bana dokunuyor, gergin bir kediymişim gibi okşuyor. Bir parçam bunun işe yaramasından nefret ediyor. Aslında beni rahatlatıyor. Dokunuşu beni ona doğru çekiyor ve ruhumda gömülü olan korkuyu yatıştırıyor.

"Yaptığı şeyle ilgili seni en çok korkutan şey ne?" Luc'un sesi neredeyse bilmiş bir tını ile yükseliyor.

Soru karşısında bedenim sarsılıyor. Tuzak gibi hissettiriyor.

Kahretsin, o bir tuzak.

-Sadece o. Lanet bir bal tuzağı. Beni sahte bir güvenlik hissine kaptırıyor, sonra da sınırlarımı zorluyor ve unutmaya çalıştığım cevaplar istiyor.

"Artık beni korkutmuyor," diyorum, sözlerimin yalan olduğunu bile bile. "Her şey bitti."

Luc'un bakışları üzerimde daralıyor. Bir an için konuşmuyor. Bir parçam merak ediyor - bakışlarında karanlık bir şey gören parçam, bastırmak için çok uğraştığı ruhunun insanlık dışı parçalarını - sadece fikrimi değiştirmemi mi bekliyor? Ona gerçeği söylememi. Sanki zaten biliyormuş gibi. Sertçe yutkunuyorum ve dudaklarımı sıkıca birbirine bastırıyorum.

"Gerçek," diye konuşurken Luc'un sesi sessiz. Beni herhangi bir çığlık ya da küfürden daha fazla korkutuyor, "herhangi bir yalandan çok korkunç, değil mi?" Eli üzerimde geziniyor, parmakları kolumdan yukarı ve aşağı doğru kayarken beni tekrar okşuyor. Tüylerim diken diken oluyor. Bedenim elektrikleniyor. Ben kaynağım ve o da benim kanalımdır. O konuşurken aramızdaki enerji ileri geri sıcıyor.

"Yaptığı bazı şeylerden hoşlandığını kabul etmek istemiyorsun," diyor bilerek. "Belki birazcık acıdan hoşlanıyordun. Bunu gerçekten önemseydiğin biriyle yaptığında durum değişiyor. Seni asla sınırlarının ötesine itmeyecek ve seni yeniden izleyecek biriyle." Eli koluma kilitlendi ve beni kendisinden uzaklaştırdı. Bir sonraki saniyede, eli kafatasımın arkasını kavrayıp beni aşağı iterken dudaklarımdan nefes kaçıyor. Belimden bükülmeye zorlandığımda avuçlarım tezgâha çarpıyor, tezgâh kalçalarımı kesiyor. Luc arkamda duruyor ve örtülü sikini kıcıma bastırıyor. üzerinden bile sertliğinin nabzını hissedebiliyorum. İçimi yumuşatıyor. Uyluklarımdaki kaslar ihtiyaca göre çek ve bırak.

"Korkman normal Micki," diyor Luc bana. Eli saçlarımdan kurtulmuyor. Onun yerine saçımı daha sıkı kavıyor ve kafa derimdeki acı verici çekiştirme beni kızgın bir hayvan gibi sırt üstü yatırıyor. Yaşımın iki katından fazla erkek için fahişelik yaptım. Her pozisyona sokuldum, emmeye, sikmeye ve boyun eğmeye zorlandım.

Her emirlerini. Hiçbiri bana böyle hissettirmede. Sanki tek bir dokunuşla o kadar uzağa uçabilirim ki, bir daha kimse beni düşüremez ya da incitemez.

Luc'un boştaki eli eteğime gidiyor. Parmakları eteğimin altına girdiğinde kaskatı kesiliyorum ve eteğimi kırımın üzerinden hava geçene kadar santim santim yukarı çekiyor. Alt kenarını üst bandın içine sokup düz bir avuç içini çıplak popomun üzerinde gezdirirken ürperiyorum. Tangama dokunma zahmetine bile girmiyor. Çıkarması için neredeyse yalvarıyor olmama rağmen çıkarmıyor, tutuşuna karşı zorluyor, sikine karşı geri itiyorum. İstiyorum. Muhtaç.

"Sana olan sevgime rağmen," diye başlıyor, "sen gittiğinden beri bir aziz olduğumu söyleyemem. Seviştin ve oynadın. Adlarını bile hatırlayamadığım kızlardan her şeyi aldım. Ne yüzlerini. Hiçbir şeylerini. Ama hiç ne yapmadım biliyor musun?"

Eli tenimi terk ederken cevap verme şansım olmuyor ve avucu kırımın üst kıvrımına çarpmadan bir saniye önce kulaklarıma bir vınlama sesi ulaşıyor. Bunun şokuyla çılgılık atıyorum. Eskiden bundan nefret ederdim ama bir şekilde ondan gelince farklı oluyor. Çünkü Luc'a güveniyorum. Çünkü ona 'dur' desem ya da 'hayır' desem gülmeyeceğini ve bana tekrar vurmayacağını biliyorum. İç çamaşırımı ağzıma sokmaz ve ben acıdan ağlarken beni yine de sikmezdi. Dururdu. Benimle ilgilenirdi. Kendimi güvende hissetmemi sağlardı. İnsan gibi hissetmemi sağlardı.

Luc saçımı bırakmıyor. Kırıma tekrar sert bir *tokat* atarken beni eğik tutuyor. "Daha önce hiç kimseyi götten almamıştım," diyor. "Neden bilmiyorum... Fırsatım vardı. Hem de birden fazla kez." Duraklıyor ve düşüncelere daldığını hissedebiliyorum. "Sanırım bizim için bir şeyler saklamak istedim. Her zaman geri dönmeni umdum, bunun için dua ettim. Seni vücudunun en karanlık yerinde becermek istedim. Böyle bir şey istedim."

Bana tekrar vuruyor, beni zihnindeki görünmez sınıra daha da yaklaştıran bir hızlı ve keskin tokatla cezamı veriyor.

Şaplak.

Şaplak.

Şaplak.

"Kendini nasıl hissediyorsun Micki?" diye soruyor, ben soluk soluğa tezgahın üzerine salyalarımı akıtırken. "Şimdi korkuyor musun?"

Başımı hızla sallıyorum, yanağımı altımdaki, tenimin ısıttığı serin yüzeye çeviriyorum. "Hayır." Bir dizi tokat daha yağıyor. Daha fazlasını istiyorum. Canımın yanmasını istiyorum. Daha fazla acı istiyorum. Daha fazla vurucu. Daha fazla tüketmek.

Şaplak.

Şaplak.

Şaplak.

Her yeni vuruş bir öncekinden daha sert, ama yine de yeterli değil. "Kıçın pembeleşiyor," diyor Luc parmaklarını el işinin üzerinde gezdirirken. Tenim onun dokunduğu yerde daha da ısınıyor. Bana verdiği acı iğrenç hissettirmiyor. Yok olmak ya da uçup gitmek istememe neden olmuyor. Sadece daha fazlasını istememe neden oluyor. Kukumdaki ıslaklık, iç çamaşırimın ince tabakasını geçerek iç baldırlarımdan aşağı damlıyor. Kendimi ayakta tutmak için harcadığım çabadan dolayı bacaklarım titriyor. Tezgâh olmasaydı, yerde bir su birikintisi olacaktım.

"Beni delirttiğini biliyorsun, değil mi güzel kız?" Sesi eşit, derin. Neredeyse hırıltılı ve bunun ne anlama geldiğini biliyorum. Tahrik olmuş. Bana yaptıklarından hoşlanıyor.

Daha fazlasını bekliyorum ama hiçbir şey yok, ne tokat ne de şaplak. Bana vurmadığında başımı kaldırıyorum ve aynadaki yansımasında onun beklenti dolu bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Biliyorum," diye nefes alıyorum, bir sorudan ziyade bir ifade olduğunu düşündüğüm şeyi yanıtlıyorum.

"Eminim senin üzerinde ellerinden daha fazlasını kullanmışlardır," diyor. "Başka ne kullandılar?"

"B-kemerleri," diye .

"Ve?"

Gözlerimi kapatmak istiyorum ama onları açık kalmaya zorluyorum. Yeniden ona dönmek için. "Binek hayvanları. Halatlar. Bastonlar. Kürekler. Eğer satın alabiliyorsanız, kullanmışlardır."

Aynanın yansımasında Luc alaycı bir ifadeyle başını sallar. "Ne kadar *orijinal*." Ses tonu ve dudaklarının temkinli kıvrımı o kadar ki gülünç.

Burnumdan bir homurtu kaçıyor ve şok içinde yansıma gözü kırıyorum. *Az önce... güldüm mü? Kendi tecavüzüme mi?* Bu... kimse böyle bir şey yapmaz. Ama onun sözlerini duyunca ne kadar haklı olduğunu anladım. Kırbaç ve baston? Kürekler? Bu bana beni huysuz bir çocuk gibi kullanan adamları düşündürüyor. Özgün olmayan ve başkalarının arzularını taklit eden. Onların kaşıkladıkları temel güç odaklı sapkınlıklar.

medya tarafından besleniyor. İnsanların inanmaya yönlendirildiği şeyin yüzey seviyesi ... sapkın. Farklı.

Onlar böyle bir şey değildi. O adamlar - onların acı verme versiyonu sadece... acıtiyordu. Aslında bu konuda cinsel bir şey yoktu. Ne benim için ne de onlar için. Onların zevk aldığı şey güçtü. Kendilerinden daha zayıf birini merhametlerine mahkum etmek ve kontrollerini uygulamak, kendilerine büyük, kötü ve şaşırtıcı olduklarını kanıtlamak. Modern dünyanın tanrıları. Başka ne olabilirdi ki?

Tanrıların kendilerini güçlü hissetmelerine gerek yoktur. Sadece .

Düşüncelerim beni tüketirken Luc'un eli yavaşça saçlarımı bırakıyor ve omurgamdan aşağı iniyor. Tenime baskı yapan her bir kemiğin izini sürüyor, sanki bırakmaya kıyamıyormuş gibi etimde oyalanıyor. Üzerimdeki ipek bluzu kaldırıyor ve avucunun sıcaklığı omurgama değene kadar yukarı itiyor. "Bunu çıkarmak istiyorum," diye mırıldanıyor.

Beni ayağa kaldırıyor ve aceleyle neredeyse üzerimden yırtıyor, ama yırtılırken tonlarca çınıyor. Sanki arzusunu dile getirdiği anda bunu gerçekleştirmek zorundaymış gibi. Luc'un parmakları sütyenimin arka kopçasını sıyrıyor ve bir saniyeliğine göbeğimin etrafındaki bant kasılıyor, onu tutan klipsler serbest bırakılırken sıkılıyor, ancak sütyeni gömleğimle birlikte yere bırakmak yerine, onu kaldırıyor ve beni tezgahın üzerine eğilmeye çağırıyor.

"Luc?" Yukarı baktım.

Okyanus mavisi gözleri aynada beni izliyor, yüzümün her santimetresinde geziniyor, arıyor. Elleri yavaşça bileklerime dokunuyor. Onları geri çekiyor, omurgamın altından geçiriyor ve ustalıkla kendi sütyenimle bağlıyor. Hafifçe çektiyorum ama düğümler sağlam. Beni yerimde tutacak kadar sıkılar ama dolaşımımı kesecek kadar değil. Luc'un gücünün geçmişimdeki erkeklerden bir farkı daha. İşini bitirdiğinde, derme çatma bağları kavırıyor ve beni yukarı çekmek için kullanıyor.

Parmakları çenemi kavırıyor ve gözlerimi tekrar yansımama çevirmeye zorluyor. "Sana daha önce aynada ne gördüğünü sormuştum," diyor. "Ben de sana güçlü birini gördüğümü söylemiştim. Şimdi ne görüyorsun?"

Bakışlarım ön tarafımda gezinirken dudağımı ısıırıyorum. Göğüslerim çıplak, meme uçlarım sıkı ve çakıl taşlı, koyu gül rengi, tenime doğru uzanıyor ve onun dokunuşu için yalvarıyor. Her nefes alışımda karnım içeri doğru çekiliyor ve heyecanla hafifçe titriyor. Eteğim amımı örtüyor, ama yan tarafımda, bacaklarımın kıvrımını görüyorum.

Arkadan belime kadar uzanıyor. Kıçım hala sergileniyor ve bunun uzun sürmeyeceğini biliyorum. Bu eteğin içinde çok uzun süre kalmayacağım.

Yine de gözlerime baktığımda, aşına o boşluğu görmüyorum. Onun yerine, sıcaklık görüyorum. Açlık görüyorum. Almak zorunda bırakıldığım bir şeyi istemek. Ama bunu kimden istediğim önemli.

Ondan istiyorum.

Bana vermek istediği şeyi istiyorum.

Sanki Luc içimden geçenleri hissedebiliyormuş gibi, bana yüksek sesle söyletmiyor. Sözlü bir cevap için zorlamıyor. Bunun yerine beni serbest bırakıyor ve ipi kesilmiş bir oyuncak bebek gibi vücudumun üst kısmı düşüyor. Meme uçlarım soğuk mermere sürtünüyor. Sivri uçlar omurgamdan aşağıya iniyor.

Açık ve çıplaktım. Eski duygular yeniden ortaya çıkıyor. İğrenme. Acı. Korku. Luc'un parmakları eteğimin kenarlarını kavrayıp tangamın kenarlarına kayarken dişlerimin arasından tıslayarak nefes alıyorum ve onun önünde tamamen çıplak kalana kadar her ikisini de önce kalçalarımın sonra bacaklarımdan aşağısı sıyrıyor.

"Mülkiyet, Micki," diyor, "bir sözleşmeyle başlar. Belki babamla bir tane imzaladın. Belki de istemedi seni alan her puştla bir tane imzaladın, ama onlara asla ruhunu vermedin, değil mi bebeğim?" Cevap vermeme gerek yok. O biliyor. "Benim için yeniden hizmet ettin." Bu bir soru değil, sonsuz güven duyduğu bir gerçek.

Sert banyo ışığının altında, onun için sergileniyorum. Bacaklar açık. Kıçım ağrıyor. Ve bu hoşuma gidiyor. Bunu istiyorum. Anıları . Eski duygular dağılıyor çünkü burası Plexton'daki o çirkin ev gibi hissettirmiyor. Bu banyo çok daha güzel. Çamaşır suyu ve küf değil, pahalı sabun kokuyor. Beni geçmişten ayırıyor ve kendi inatçılığım için hiç bu kadar minnettar olmamıştım. Bu şimdiki zaman. Bu Luc. Bu da benim.

Luc geri adım atıyor ve aynada formasını çıkarışını, altındaki keskin, sıırım gibi kas çizgilerini ortaya çıkarışını izliyorum. Yan tarafında bir çürük var -muhtemelen bu akşamki maçtan kalma. Bu onun güzelliğinden bir şey eksiltmiyor, yine de bunun nedenini gerçekten bilmek için daha dikkatli olmayı .

"Duş almalıyım," diye mırıldanıyor ve kendisiyle mi yoksa benimle mi konuştuğundan emin değilim, "ama seni kirletmek istiyorum. Kendimi bulaştırmak istiyorum"

her yerine. İcini dışını kirleteceğim. Kokumla seni ." Elleri kayboluyor ve ben eğildiğim için göremiyorum ama futbol pantolonunu da çıkardığını biliyorum. Yapmak üzere olduğu şey için sikini serbest bırakıyor.

Bu -aramızdaki nefes alışverişleri- bir oyun gibi geliyor. İkimiz de ipin ucunda ikimizin de beklemediği bir şeye doğru yürüyormuşuz gibi geliyor. Elbette, gençken -pratikte çocukken- bunun nasıl bir saplantıya gölgelerini, başlangıçlarını hissettik. Kendi gizli planlarımı bildiğim için ayağa kalkmalı ve onu geri çevirmeliydim. Onun bağlarından kurtulmalıyım. Kontrolü bu şekilde ele geçirmesine izin vermemeliydim. Onu ikimizin de beklemediği bu ilişkiden kurtarmalıyım.

Ama şimdi değilse, ne zaman? Luc'un gerçekliğini şimdi olduğu gibi gerçekten hissetme şansı olacak mı? Ne istediğini, neyi arzuladığını bilmek için.

Tüm hayatım başkalarının eylemlerini - duygularını, ihtiyaçlarını, arzularını - beklemekle geçti. Hiç kimse beni Luc gibi tanımak için zaman ya da çaba harcamadı. Arkamdan yaklaşıyor ve bir kez daha elleri kığımın üzerinde geziniyor, avuçluyor ve acıyan eti kaldırıyor.

"Hâlâ pembe..." diyor sessizce. "Çok güzel." Elini geriye atıyor ve bu sefer üst tarafa şaplak atmak yerine kalçamla kığımın arasındaki hassas noktaya vuruyor. Bu çok daha kötü acıtıyor. Yanık içime yayılırken parmak uçlarımda yükseliyorum.

Luc daha fazlasını verirken aynada bana bakmıyor bile.

Şaplak.

Şaplak.

Şaplak.

Taraf değiştiriyor.

Şaplak.

Şaplak.

Şaplak.

Acı baş döndürücü, her tokatta hem nefes nefese kalmama hem de irkilmeme neden olan kafa karıştırıcı bir karışım. Luc duruyor ve parmaklarını kalçalarımın arasına sokuyor. Ne kadar hazır olduğumu hissetmek için onları sokmasına bile gerek yok. Şişmiş ve sırılsıklam. İnliyor. "Beni gerçekten test ediyorsun," diyor.

Onu test mi ediyorsun? Hayır. Sınanan benim. Tezgahın üzerinde kıvraniyorum, açım ve beklemekten yoruldum. Eski hatırlatıcılar

baloncuklar gibi patlıyor ve geldikleri gibi hızla dağılıyorlar. Bu gece yaptığım şeyler - Andrew Bennington'ın yüzgeçlerini içime sokmasına izin vermek, sırf benden önce kimsenin yapmaya cesaret edemediği şeyi yapabilmek için onu özlemiş gibi davranmak.

Pis fahişe. Pis küçük sürtük. Amcık. Orospu. Cumdump. Bu çirkin kelimeler zihnimde yayılırken titriyorum, amım şişiyor ve ağlıyor. Gözlerimin kenarlarında yaşlar oluşurken alt dudağımı ısıriyorum, yanağımdan aşağıya, aşağıdaki serin tezgâha doğru kayıyor.

Onlara eşlik etmesi gereken yeni bir tane var. Duyması çok daha güzel olan.

Katil.

İki elim kığımın yanaklarına iniyor, sert bir horoz kafası aralarına bastırırken onları birbirinden ayırıyor, çatlağımda yukarı ve aşağı koşuyor, kafayı amıma karşı ıslatıyor. Bu beni şimdiki zamana geri döndürüyor ve düşüncelerimden uzaklaştırıyor. Luc sikini başı göt deliğıme bastırana kadar yukarı çekiyor.

Eskiden bundan nefret ederdim. Bundan nefret ettim. Asla benim seçimim değildi, ama bu .. bu. O benim seçimim. Şimdi geri itiyorum, beni orada becermesi için zorluyorum. Beni istediğı gibi sahiplenmesi için. Değerli birine ait olduğumu hissettirmek için.

Yine de iniyor ve geri çekiliyor. "Henüz değil," diyor gıcırdayan dişlerinin arasından.

Ona nedenini sormak için ağzımı açtım. Şimdi değilse ne zaman? Ama eli tekrar kığıma inerken buna fırsatım olmuyor. Luc beni tokatlıyor, tenim yanana kadar daha sert ve daha sert vuruyor ve ben her vuruşta sızlanarak yukarı çıkıyorum. Tüm arka tarafımı iziyle kaplıyor.

Aynada teni terden parlıyor. Kendini çıldırtmak için çalışıyor. Gözleri karanlık ve sinsi bir şeyle parlıyor. Acı kısa sürede şekil değiştiriyor ve beni rahatlatıyor; nerede olduğumun ve kiminle olduğumun farkında, ama yine de o kadar rahatım ki her vuruş rahatlatıcı bir masaj gibi.

Parmaklar bir kez daha amıma girerek beni şok ediyor ve Luc'un başparmağı klitorisimin üzerinden geçerken haykırıyorum. O kadar beklenmedik bir şey ki, hiçbir uyarı olmadan, aklımı başımdan alan bir orgazma doğru itiliyorum. Bacaklar titriyor, dünya dönüyor, serbest bırakıldığımda hıçkırıyorum

Parmaklarını sırlsıklam amıma sokuyor ve her Şey çok hassaslaŐana kadar klitorisimin etrafında dönmeye devam ediyor.

"Lütfen," diye yalvarıyorum. "Lütfen, bu çok fazla. Yapamam... Yapamam..." Nefes alamıyorum. Luc parmaklarını bacaklarımın arasından çekiyor ve gözyaşlarıyla buĐulanmıŐ bulanık gözlerle başımı kaldırıp onun yansımasını izliyorum.

İçime giren parmaklarının aynısını ağzına götürürken bakışları benimkilerle buluşuyor ve tenimin yeniden ısındığını hissedene kadar dllerimin ve sularımın her damlasını yalıyor.

Luc'un boştaki eli kalçalarımı kavırıyor. "İŐimiz bitmedi güzel kız," diye homurdanıyor. "Uzun bir atıŐla değil."

MICKI

O ZALIM BİRİ. BİRLİKTE OLDUĞUM TÜM ERKEKLERDEN ÇOK DAHA ACIMASIZ. ÇÜNKÜ

Benim zevkimi hiç umursamadılar. Luc içinse, odaklandığı tek şey bu. Kendimi izlememi istiyor. Bir şeyler yapmamı ve onlara odaklanmamı istiyor. O izin vermedikçe uzaklaşmak yok.

"Kıcımı bana doğru çevir." Bacaklarım titreyerek emri yerine getiriyorum, gözlerim başka bir odadan getirdiği boy aynasına takılınca yüzüm yanıyor. Yatağın hemen önüne kurmuş, ne kadar çıplak olduğumdan çok, ne kadar tahrik olduğumu gösteriyor. İstesem bile bunu inkar edemem.

Onunla kalmaya başladığımdan beri birlikte uyuduğumuz dört direkli canavarın ucundan bacakları sarkan Luc'ün sikinin üzerinde gezinirken başım eğiliyor, saçlarım yerine düşüyor ve yüzümün görüntüsünü gizliyor. Aleti dimdik ve gururlu duruyor. Güzel bir siki gördüğümde tanıyacak kadar çok sik gördüm ve onunki çok güzel.

Elimi etrafına doladığımda parmak uçlarımın değmeyeceği kadar uzun ve kalın. Başını kucaklarken onu aşağı yukarı okşuyorum ve ondan sızan berrak sıvıyı emiyorum. Odaklanmaya çalıştıkça bacaklarım titriyor ve zihnim bulanıyor ama parmakları amıma girdikçe bu zorlaşıyor.

Yavaşça klitorisimi yalıyor. Sanki dünya kadar zamanı varmış gibi. Onu tanıyorsam, eminim gerçekten öyle düşünüyordur. Elinden gelse sonsuza kadar orada, kalçalarımın arasında kalırdı. Ağzının ve parmaklarının yeteneklerine rağmen, onu memnun etme eyleminde kendimi kaybetmek zor değil. Aletinin yan tarafını öpüyorum.

Onu dudaklarımın arasına alıp başını emmeden önce ucundan dibine ve tekrar geri.

Gözlerimi kapatıyorum ve onun tadına bakıyorum. Sikini her çekişim ağzımı ısıtıyor. Onu aşağı doğru emmek, dilimi şaftının alt tarafına bastırmak kolay. Dilimin ucuyla onun uzunluğu boyunca damarı takip ediyorum, ondan daha fazla sıvı sızarken bir sarsıntı ve bir nabız kazanıyorum. Çabucak onu tekrar ağzıma alıyorum ve hepsini aşağıya doğru yuvarlıyorum.

Luc'un parmakları amımdan daha fazla ıslaklık alırken içime giriyor. Kıçımın etrafında dönerek yukarı doğru sürükleniyorlar ve ben bilinçsizce sıkıyorum. Bunu her yaptığımda, tırnakları kıçımın acıyan etini ısıtıyor ve hemen tekrar gevşiyorum.

Luc'un kocaman aletinin yarısını yutuyorum, onu emiyorum, bir şey çıkması için dua ediyorum. Ondan daha fazla tatmak istiyorum. İstiyorum-

Benden bir çığlık kaçıyor ve Luc'un dilinin kış deliğimin dışına dokunduğunu hissettiğim anda onun sikini kaldırıp . "Bekle, bekle, bekle!" Ama o beklemiyor. Luc'un elleri kalçalarımın kilitleniyor ve ben yüzüne oturana kadar beni aşağı çekiyor ve dili daha derine dalıyor.

Çok fazla sinir ucu var ve kesinlikle zevk almaya alışık değiller. Luc'un dilinin onların arasına girip kıpırdanması, beni ağzıyla sikerken kıçımın içini ıslatması çok büyük bir his. Daha önce de erkekler beni sikmişti ve bu hep acıtmıştı. Her zaman katlandığım bir şey oldu. Hiç kimse beni arkamdan yememişti. Ama Luc yiyor. Sanki durmaya niyeti yokmuş gibi yapıyor.

Boğazımdan bir inilti yükseliyor. de durduramıyorum. Her tarafım titreyerek haykırıyorum ve daha iyi düşünemedim kendi parmaklarım amımın önüne doğru iniyor. Luc'un dilini ele geçirilmiş bir kadın gibi kullanıyorum. Hiç düşünmeden. Sadece zevk. Sadece de- sire. Klitorisimin etrafında dönüp parmaklarımın arasında sıkıştırırken inliyor ve haykırıyorum.

Kıçımı mümkün olduğunu düşündüğümde daha fazla itiyor. Lanet dili ne kadar uzun? Bu çok saçma bir soru. Beni ele geçirmekle tehdit eden başka bir orgazmın titremeleri olmasaydı, beni gülünç bir kahkaha krizine sokacak bir soru.

Isı omurgamı yakıyor ve başka bir salınımla sarsılma dürtüsüne direnirken titriyorum. Amım kasılıyor ve serbest kalıyor, çaresizce

Islaklık kalçalarımın aşığı, çenesine ve boğazına doğru sızarken içimde bir şeylerin olduğunu hissediyorum. Gözlerim aynaya doğru dönüyor.

Amım şişmiş, dudaklarım kırmızı ve yansımada ıslaklıkla parlıyor. Kalçalarımın ve kığımın kenarlarındaki kızarıklığı görebiliyorum ama sırtımın tam görüntüsünü göremiyorum. Yine de onun tarafından işaretlendiğimi bilmek bile beni uçurumun kenarına sürüklemeye yetiyor.

Ağzının üzerinde dağılıyorum. Her şey boyunca sabit duruyor, vahşi bir kadın gibi yüzüne doğru itmeme izin veriyor. İnleyip doğruluyorum, sanki diline değil de sikine biniyormuşum gibi ileri geri hareket ediyorum. Tırnakları yanlarımı kazıyarak bana acıyı hatırlatıyor ve daha uzun sürmesini sağlıyor. Göğüslerimi kavriyorum, tutunacak bir şeye ihtiyacım var. Kendi meme uçlarımı çimdikliyorum, eklenen küçük acı parçalarından rahatlıyorum. İç çekip hareketlerimi yavaşlatırken, orgazm sonunda azalıyor ve Luc dilini kığımın çekiyor.

Bittiğinde neredeyse yere yığılacaktım. Neyse ki Luc beni yakalıyor ve aşığı indiriyor. Sırtım yatağı çarptığında üzerimde yuvarlanıyor, yüzü bir kez daha meyve sularıyla sırlıklam oluyor. "Nefes al," diye emrediyor. Yapamıyorum. Kahretsin, gerçekten yapamıyorum. Parmakları aşığıya iniyor ve direnç göstermeden doğrudan amıma sokuyor, hızlı bir şekilde içeri ve dışarı itiyor. Başımı sallıyorum.

"Artık yok," diye inliyorum.

"Benim için tekrar gelebilirsin," diye ısrar ediyor Luc. "Yapabileceğini biliyorum. Bacaklarını aç ve benim için yap, güzel kız. Efendin için ne kadar iyi geldiğini göster bana."

Kirpiklerim titriyor. 'Efendi' terimi içten içe irkilmeme neden oluyor ama Luc'un gözleri benimkilerde kalıyor. Sanki bir şey bekliyormuş gibi beni izliyor. Bir ipucu. Onu derinlere gömüyorum. Neden bilmiyorum ama beni hayal kırıklığına uğratmasını istemiyorum. Hayal kırıklığına uğramayacağını biliyorum, ama yine de... sorumluluk sahibi olmayı seviyor ve ben... ben de seviyorum. Her şeye rağmen, bana hissettirdiklerini seviyorum.

Belki de haklıydılar. Belki de dedikleri gibi olmak için doğmuştum.

Bir fahişe.

Bir el yüzümü kavriyor, parmakları çeneme saplanıyor ve Luc bana ters ters bakıyor. "Az önce ne ?" diye .

Nefes nefese kaldım. "Ben yapmadım-"

"İfadelerini biliyorum Micki," diye sözümü kesti. "Utanç duygusunun nasıl bir şey olduğunu biliyorum ve senin utançla işin olmadığından da eminim.

Burada ya da şimdi bunu hissetmek." Bacaklarımın arasındaki eli pompalamaya devam ederken bile tutuşu sıkılaşıyor. "Ne düşündün?"

Kavrayışından ya da öfkesinden kaçış yok. Luc beni sabit tutuyor. Hareket etmeyi reddediyor, cevabını alana kadar beni bırakmayı reddediyor.

"Sanırım ben bir fahişe olabilirim," diyorum sessizce.

Burun delikleri alevleniyor ama sözlerimin onu ne kadar kızdırdığını gösteren başka bir fiziksel tik yok. Beni daha sıkı kavramak yerine, yüzümdeki eli yumuşuyor. Parmakları içimde ilerliyor, birbirinden ayrılıyor ve beni gererek açıyor, mideme taklalar attırıyor.

"Neden böyle düşünüyorsun?" diye soruyor.

Göz kırpıyorum. Verdiği cevap beni o kadar şaşırtıyor ki cevabım ağzımdan kaçıyor. "Çünkü bundan hoşlanıyorum," diyorum ona. "Acıyı ve bana hissettirdiklerini seviyorum."

Daha fazla yumuşaklık. Luc'un eli yüzümü tamamen bırakıyor ve aşağıdaki parmakları tekrar hareket etmeye başlarken saçlarımı okşayarak yüzümden uzaklaştırıyor. Parmaklarını son boğumuna kadar amıma gömüp başparmağını klitorisime sürttüğünde nefes nefese kalıyorum. O kadar şişmiş ki acıyor. Yine de, bu acı da iyi hissettiriyor.

"Sana şaplak atmam hoşuna gitti mi?" Dişlerimin arasından nefes alırken sarsakça başımı sallıyorum, bedenim onun altında kıvranıyor. "Güzel amını parmaklarımla sikmem hoşuna gitti mi? Kıcını yediğimde?" Yanıt olarak boğazımdan bir inilti yükseliyor. Daha yakına eğiliyor. "Ben de hoşlanıyorum," diyor bana. "Bu beni fahişe yapar mı?"

Bu beklenmedik bir soru. Hayır. Luc'un bir fahişe olduğunu hiç düşünmedim - ben yokken başka kızlarla yattığını itiraf ettiğinde bile. Bu beni kızdırıyor mu? Evet. O sürükleri bulup suratlarını dağıtmak istiyor muyum? Kesinlikle istiyorum. Yanlış bir şey yapmadıklarını bilsem bile. Onları suçlamıyorum da. Sadece benim ve sadece benim olmasını istediğim şeye dokundukları fikri. Tüm bu düşüncelere rağmen, onun bir fahişe olduğunu hiç düşünmemiştim.

"Hayır," diye cevap veriyorum.

"O zaman sen de değilsin," diyor. "Bundan hoşlanman gerekiyor, güzel kız." Klitorisime hafifçe vuruyor, göğüslerim acı ve zevkin keskin ve beklenmedik acısıyla ona doğru itilirken tüm vücudumu germeye zorluyor. "Kendinden asla nefret etmemen gerekiyordu. Sana böyle dokunduğumda güzel olmaktan başka bir şey hissetmemen gerekiyordu."

Ve hissediyorum. Siktir et, ama güzel hissediyorum. Acının her ısırtığı sadece onun ve bana, bedenime yaptıklarının daha çok farkında olmamı sağlıyor. Geçmişin her iğrenç santimini etimden oyuyor. Bir kenara atıyor ve bana arzu ve ihtiyaçtan başka bir şey bırakmıyor. Doğal olan şeyler.

Bana hissettirdiklerinde yanlış bir şey yok. Acıyı sevmek. Orgazmı sevmek. Serbest kalmayı. Tenini hissetmek. Bunların hepsi doğal ve bu yüzden kafam çok karışık.

Aşağılanma benim bildiğim şey. Utanç benim alışkın şey. Aşağılama Thomas Kincaid'in oyununun adıydı ve ben de onun lanet aleti ve ödülüydüm. Her yerim onu hatırlatan şeylerle kaplı. Yine de bir şekilde, bu dünyadaki tüm insanlar arasında, oğlu bu hatırlatıcıları ortadan kaldıran kişi. Yara izlerini iyileştiriyor.

"Edepsiz bir kız olmakta yanlış bir şey yok," diye fısıldıyor Luc kulağıma. "Bu seni bir fahişe yapmaz. Değerini azaltmaz. Benimleyken istediğin kadar pis olabilirsin. Benimle içinde yuvarlan ve ben seni her zaman temizleyeceğim. Bırak, Micki. Sana sahip olmama izin ver. Benim pis fahişem ol ve sana sahip olmama izin ver, güzel kız. Başka hiç kimseye vermediğin her şeye sahip olmama izin ver."

Bu sözler beni başka bir kas sıkışma salınımına gönderiyor. Bedenim kontrolü ele geçirirken gözlerim kayarak kapanıyor. Luc'un elleri hareket etmeye devam ederken gözyaşlarım gözlerimin kenarlarından sızıyor, kirpiklerimi birbirine yapıştırıyor ve kulaklarıma doğru akıyor. Daha önce hiç olmadığım türden bir uyuşukluk içindeyim. Korkutucu türden değil. Ne zaman ortadan kaybolmak istesem kendimi içinde bulduğum nefret dolu uyuşukluk değil.

Luc sonunda çekildiğinde elleri nazikti ve zamanın geldiğini biliyordum. Bu kadar uzun süre bekledi. Beni o kadar çok boşalttı ki - hayatımda hiç olmadığı kadar. Sıra onda ve ben karşı koymuyorum. Karşı koymak istemiyorum.

Beni istediği gibi düzenliyor ve ben de ona izin veriyorum, tatmin olana kadar beni çekip ittiği her yerde kolayca hareket ediyorum. Luc yatağın kenarına oturup aynaya bakıyor. Artık utanacak ya da mahcup olacak kadar bile umursamıyorum. Yanaklarım kıpkırmızı, dudaklarım da şişmiş ve kızarmış. Sert erkeksi parmaklar karnımın etrafında dolanırken göz kapaklarım aşağı sarkıyor.

"Göster bana," diyor. "Bana ait olanı göster, bana vereceğin göster."

Öyle yapıyorum. Elim aşağıya doğru hareket ediyor ve bacaklarımı açıyorum, aşağıya uzanıp kedi dudaklarıma dokunurken onları büyük uyluklarının her iki tarafına asıyorum. Amımı açıyorum ve ona ne kadar yumuşak ve açık olduğumu gösteriyorum. Bana ne yaptığını ona gösteriyorum. Göğsü muhtaç bir hırıltıyla sırtıma çarpıyor. Kaya gibi sert sikinin darbeleri belime çarpıyor. Dalgınca ona sürtünüyorum, ona karşı hareket ettiğimin bile farkında değilim, sessizce acele etmesi ve beni alması için yalvarıyorum.

"Güzel," diye yanıtlıyor Luc, sesi soluğu kesilmiş bir halde. "Ama hepsi bu kadar değil, değil mi? Benim olan başka ne var Micki? Bana her şeyi göster."

Hava ciğerlerime doluyor. Luc tutuşunu ayarlıyor, aynadaki hareketlerimi izlerken gözleri yansımanın içinden beni delip geçiyor. Kalçalarımı yukarı kaldırıp geriye uzanırken beni sabit tutuyor.

Pis bir kız olmakta yanlış bir şey yok. Benimle istediğin kadar pis olabilirsin. Benim pis fahişem ol, güzel kız.

Yanaklarımı açıp ona her şeyi gösterirken Luc'un sözleri zihnimde yankılanıyor. Kıçımın karanlık deliği kırmızı ve şişmiş, ağzından ve aldığım her nefeste daha da aşağı kayarken sızan sularımdan ıslanmış. Tepkisini beklerken göğsüm yükselip alçalıyor.

"Aferin kızıma." Luc yaslanırken elleri belimden kayboluyor. Kendini ayarlayıp yukarı kaldırırken şilte sıkışıyor. "Şimdi, kıçını sikimin üzerinde becer."

"Ben mi?" Dönüp ona bakmadan önce bir anlığına aynada ona bakıyorum.

Kaşları çatılır. "Evet, sen," diyor. "Bu senin yapman gereken bir seçim Micki. Eğer beni istiyorsan, seninim. Sana ihtiyacın olan şeyi verdim ama bunu onların yaptığı gibi yapmayacağız. Bana istediğimi vereceksin ve aynı zamanda istediğini alacaksın. *Beni* becereceksin."

Onu becereceğim. Tam tersi değil. Onun sözleri bir farkındalık. Aslında hiç kimseyi becermedim. Becerildim, ama hiç aktif olarak bu eylemde bulunmadım. Bu benim ilkim olacak. Onun ve benim ilkim, farklı şekillerde, ama aynı zamanda bana hiç sahip olmadığım bir şeyi geri alma fırsatı veriyor.

Gözlerim yanıyor ama bu sefer alışık olmadığım yeni bir duyguyla. Rahatlama ve minnettarlık.

Luc yanağıma bir şaplak atıyor ve bana sırtlıyor. "Beni çok bekletme bebeğim," diyerek odadaki gerginliği azaltıyor. "Sen pis bir mazoşist olabilirsin ama ben değilim."

Gülüyorum. Daha önce seks sırasında hiç gülmemiştim ama şimdi gülüyorum. Kahkahalarım bile beni bu durumdan kurtaramayacak. Çok geçmeden, sikinin kıcımda zonklaması bana bu pozisyonda ne yaptığımı hatırlatıyor.

Nefes nefese, geriye uzanıp sikini kavıyorum, topuklarımı yatağı bastırıp yükselirken bir kez okşuyorum. Luc belimi kavıyor, ben sallanırken beni sabit tutuyor. "Kayganlaştırıcı yok," diyorum tereddüt ederek.

şaplak. Luc kıcımlın tepesine tokat atarken inliyorum. "O kadar ıslaksın ki buna ihtiyacın yok," diyor dişlerini sıkarak. "Bundan eminim. şimdi kaçınılmaz olanı ertelemeyi bırak ve beni kıcına al bebeğim. Beni sıktığınızı hissetmeme izin ver."

Pislik. Yine de haklı. Erteliyorum.

Aletin başı göt deliğıme değıyor. Ben rahatlamaya çalışarak nefes üstüne nefes alırken küçük sinir yumağı kasılıyor ve gevşiyor.

"Tanrım," diye inliyor Luc. "Nasıl görüldüğün hakkında bir fikrin var mı?" Ben cevap veremeden devam ediyor. "Kıcın çok küçük; benim için boşluk bırakıyor. Aç görünüyor, güzel kız. Sikime aç mısın? Seni beslememi ister misin?"

"Evet," diye tıslıyorum, beni nazikçe kucağına doğru alçaltmaya zorluyor. Aletin başı açıklığıma doğru bastırıyor ve içeriye doğru hafifliyor. Kendi ağırlığım beni onun şaftından aşağı kaymaya zorlarken, gerginlik yakıyor. şimdiye kadar sahip olduğum her şeyden daha kalın. Nefesim kesilirken ve tereddüt ederken kalbim boğazımda atıyor. Uyluklarım çabayla titriyor.

"Daha ne kadar var?" Sesimdeki sızlanmadan utanmalıyım ama utanacak enerjim yok.

"Yolu yarıladsın." Luc'un elleri yatıştırıcı oluyor. Tenimi nazikçe okşuyor, devam etmem için beni teşvik ediyor ama zihnim onun sözleriyle donup kalıyor.

"Yarı yolda mı?" Bunun imkanı yok. Tekrar ona bakıyorum ama altımızı görmek imkânsız. Gözlerim aynaya dönüyor ve şimdi bizi neden bu şekilde ayarladığını anlıyorum. Yansımadaki her şeyi görebiliyorum. Aleti de dahil. Bu yardımcı oluyor. Ta ki onun haklı olduğunu ve yarı yolda cömert davrandığını fark edene kadar.

İnledim. "Sen bir canavarsın."

Göğsü omurgama çarpıyor, konuşurken ses tonundaki eğlence açıkça belli oluyor. "Beni alabilirsin, güzel kız. Beni cennete götürmek için yaratılmışsın."

İnliyorum, daha da gevşiyorum. Daha iyisini bilmesem, sikinin şimdiden boğazıma değdiğine yemin edebilirdim. Parmaklarım karnımın üzerinde çırpınıyor, aşağı doğru bastırıyor ve arkamda karşılık olarak inliyor.

"Siktir..." Kalçalarımı kavırıyor ve hırlıyor. "Sana karşı nazik olmaya çalışıyorum Micki, ama benimle oynamayı bırakmazsan, kendimi kaybedeceğim."

Yüzümden aşağı ter damlıyor. Çabalıyorum. Gerçekten deniyorum ama o kadar iri ki sanki sadece sikini değil de bütün ön kolunu kıcıma sokuyormuşum gibi hissediyorum. "Sarıl bana," diye yalvarıyorum. "Lütfen Luc... tut beni. Düşeceğim."

Luc tereddüt etmiyor. Beni tutuyor, ben nefes alıp verirken kollarını etrafımda sıkıyor. Aleti içimi dolduruyor, orada olduğunu bile bilmediğim yerlere ulaşıyor. Kıçım onun kucağına bastırıldığında ve yer kalmadığında, ikimiz de hareketsiz kalmaya çalışarak titremeye başlıyoruz. Uzunluğuna ve genişliğine alışmak için zamana ihtiyacım var ama bu çok zor. Hiç bu kadar dolu hissetmemiştim.

Ağlamaya başladım. "Çok büyüksün," diye . "Acıyor mu?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum. "Yanıyor..."

"Ama acımıyor mu?" diye soruyor, sorusunu tekrarlayarak.

"Luc-"

"Sikimi kıcıktan çıkarmamı ister misin?" diye . "Yoksa benimle başa çıkabileceğini mi düşünüyorsun? Bana katlanabileceğini ve seni doldurmama izin verebileceğini düşünüyor musun?"

Gözyaşlarım yüzümün kenarlarından süzülürken burnumu çekiyorum. Her şey çok fazlaymış gibi geliyor. Tenim canlı hissediyor. Dokunuşu beni tahrik ediyor. Nefes nefese kucağında kıpırdanıyorum, bu da aletin içimde titreşmesine ve boğazımdan bir inilti çıkmasına neden oluyor.

"Yanmayı seviyorsun Micki," diyor Luc bana. "Ama acırsa bırakırım." Başımı tekrar sallıyorum, bu sefer daha hızlı ve daha şiddetli. "Hayır, Durma," diyorum. "Durmanı istemiyorum."

"Ne istiyorsun o zaman?" diye hırlıyor. "Benim için söyle, güzel kız. Sana ne yapmamı istediğini söyle."

"Becer beni," diye cevap veriyorum. "Kıçımı sikmeni istiyorum."

Amım resmen ağlıyor. Kendi sularım kıcıma doğru kayıyor, o itmeye başladığında yolunu kolaylaştırıyor, önce sıg, sonra saniyeler geçtikçe daha derin. Başım geriye doğru eğilirken tırnaklarım kalçalarının kenarlarına batıyor. Her geri çekiliş ve giriş

yepyeni bir şekilde yanıyor. Luc'un kulağımdaki nefesi daha sıcak, daha ağır. Ruhumu ateşe veriyor.

Dişlerini sıkarak, "Kollarını bacaklarının etrafına sar," diye emretti.

Gözlerimi kırpıştırıp uzanıyorum, ellerimi dizlerimin alt tarafına doluyor ve onları tutarken birbirine bastırıyorum. Eğer ayaklarım yatağın kenarına basmasaydı, tamamen havaya kalkmış olacaktım. Luc kalçalarımı kavrayıp beni daha da yukarı kaldırırken, ayaklarım şilteden ayrılırken ve siki kıcıma girerken son güvenlik battaniyemi de yırtıp atarken içimden bir çığlık yükseliyor.

Bacaklarımı göğsüme bastırıyor, kollarını ve benim kollarımı uyluklarımın ve dizlerimin arkasına doluyor, beni katlanmış ve göğsüne bastırılmış halde bırakıyor. Dokunduğum tek yer onun üstü. Kendi hareketlerim üzerinde hiçbir kontrolüm yok. Beni tamamen avucunun içinde tutuyor. İşte o zaman hatamı anlıyorum. Tamamen onun merhametine kalmıştım. Kaçış yok ve o da bunu biliyor. Beni tam istediği yere getirdi.

"Güven bana güzel kız," diye mırıldanıyor Luc kulağıma doğru, uzun hareketlerle kıcıma sokuluyor, geri almadan önce beni sikiyle dolduruyor. "Bırak beni."

Başka seçeneğim yok. Bacaklarım dizlerinin üzerinde havada duruyor, beni bedensel olarak kaldırıp tekrar çarpıyor. Aleti kıcımdan hızla kayıyor. Tüm uzunluğu içimde yırtılıyor, içimden kayıyor ve ona yol açıyor. Etinin en içteki karanlık kısımlarımdaki çekimi, acı ve yanıktan yeni bir gaz çıkarırken hıçkıra hıçkıra ağlamama neden oluyor. O haklıydı. Acının verdiği hazzı seviyorum. Ne kadar utanç verici olsa da, kıcımdaki siki amımdan neredeyse damlıyor. Luc başını eğiyor ve dişleri boğazımla omzum arasındaki deri parçasına kilitleniyor. İçime girerken her hamlesinde çığlık atıyorum.

Hızlı. Şiddetlidir. Yakıyor. Sanki uzay boşluğunda süzülüyormuşum gibi hissediyorum. Başım ona doğru dönüyor ve içime gömülürken boğazımı küfür etmek için serbest bırakıyor. Yarıldım, kafam çatladı. Vücudumun içine girdi ve beni parçalara ayırdı. İçimdeki tüm iğrenç, aşağılık duyguları çekip çıkarıyor ve bir kenara atıyor. O beni içimden parçalarken bile tek hissedebildiğim zevk.

Boğazımdan inilti üstüne inilti fişkırıyor. bile onları durduramazdım. İkimiz de ter içinde kalmıştık ve benim ıslak-

kıçımın çatlağından onun kucağına damlıyor. Bu noktada sızdıran bir musluk olduğum gerçeği beni rahatsız bile etmiyor.

Luc beni deli gibi beceriyor. Sanki aklını kaybetmiş ve onu geri kazanmanın tek yolu beni sikip atmakmış gibi. Kalçalarım klitorisime ulaşmam için birbirine çok sıkı bastırıyor, ama yine de lanet şey nabız gibi atıyor - açgözlü bir kaltak. Her itişte sürtünme onu sıyırıp yeniden hassaslaştırırken inliyorum. O kadar orgazmdan sonra Luc'ün istediğini alıp kendi kendine boşalmasına izin vermeye hazır ve istekliydim ama bu mümkün değil.

"Luc!" Adını haykırıyorum, ona başka bir şekilde ihtiyaç duyarak geri uzanırken bacaklarımı serbest bırakıyorum. Uzuvarım titreyip sarsılıyor ve gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken gözlerim sulanıyor. Bu çok fazla. Bu his. Seks. Duygular. Beni ateşle dolduruyor ve ben uçup .

"Siktir..." Luc'un hırıltısı midemi alt üst ederken başının arkasını kavıyorum. Parmaklarım saç tellerine kilitleniyor ve yüzümü çevirip onu arıyorum.

"Lütfen..." Hayatımda hiç bu kadar yalvarmamıştım.

Ağzı benimkine çarpıyor. Aleti karanlık deliğime girmeye zorlarken dili dudaklarımın arasına giriyor. Ve tam da bildiğim gibi, beni mahvediyor. Paraşütsüz bir paraşütçü gibi beklemediğim bir orgazmın içine çakılarak parçalanıyorum ve çarpışmanın etkisiyle milyonlarca parçaya ayrılıyorum.

Boğazımdan çıkan sesler hayvani. Luc kısmen rahatlama, kısmen de acı dolu bir iniltiyle kendini kıçıma bırakıp durduğunda, sonunda kendi yüksekliğimden aşağı iniyorum.

Boktan aptal. Bu sözü duymuştum ama hiç başıma gelmemişti. Şimdiye kadar. *Ona* kadar.

"Bir daha asla..." Zihnim gidip geliyor ama bu sözler içime işliyor ve Luc'un kolları bacaklarımı yavaşça onunkilerin üzerine indirirken - yumuşarken bile aleti içeride kalıyor- beni göğsüne doğru sarıyor. "Bir daha asla Micki. Beni öldürme, güzel kız. Lütfen beni öldürme."

Bu sözler karşısında gözlerimi kapadım. *Lütfen beni öldürme, güzel kız.*

LUC

MICKİ KENDİNİ AYARLARKEN KÜVETİN İÇİNDE SU ŞİPİRDİYOR-

ve tam da olması gerektiği gibi göğsüme yaslanıp kucağıma oturduğunda seviye yükseliyor. Eğilip kokusunu içime çekiyorum. Seksle kaplı olsa bile, baş döndürücü. Muhtemelen seks yüzünden daha da fazla. Bu şekilde çok daha küçük görünüyor, tam bacaklarımın arasında, sırtı göğsüme dönük. Micki ufak tefek bir kadın değil. Ortalamadan daha uzun boylu, kıvrımlı kalçaları ve ellerime tam oturan göğüsleri var. Ama bana karşı kendini kırılgan hissediyor.

Gerçek şu ki, o bir cam değil. O bir elmas ve ben de onu çevreleyen bir kayayım. En azından öyle olmak istiyorum.

Başımı eğiyorum, alnımı ona yaslayıp kokusunu içime çekerken ıslak tellerinin omzunun üzerinden düşmesine izin veriyorum.

Vücudum hala az önce yaptığımız seksin elektrik hissiyle cızırdıyor. Yine de birkaç uzun an boyunca ikimiz de tek kelime etmiyoruz. Sanki aramızda gizli bir his varmış gibi, ikimizin de bozmak istemediği sessiz bir hayal. Banyo duvarlarının fayanslarında yankılanan tek ses, nefes alış verişlerimiz ve

Her hareketimize tepki veren su.

"Onu öldürmeyeceğim." Micki'nin sözleri o çok ihtiyaç duyduğum sessizliği sona erdiriyor ve başımı kaldırıp kollarımı ona doluyorum.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum. "Bunun senin planın olduğunu sanıyordum."

"Öyle," diye kabul ediyor, elini suyun üst katmanında gezdiriyor - yol boyunca kabarcıklar topluyor. "Ama onu fiziksel olarak öldürmek istemiyorum - en azından henüz değil. Onu öldürmek çok kolay olurdu."

Alay etmekten kendimi alıkoyuyorum. Ne düşünüyör olabileceğini bilmiyorum - benim için evrenin sırları kadar esrarengiz. Yine de babamın kolayca öldürülebileceği fikri çok saçma. Bir ses çıkarmış olmalıyım, çünkü başı dönüyor ve bana bakıyor.

"Öyle düşünmediğini biliyorum. Onu öldürme *eyleminden* bahsetmiyorum," diyor bana. "Sadece hayatına son vermek çok merhametli olur."

"Ona acı çektirebilirsin," diye teklif ettim. "Sonra da öldürürsün." "Öyle yapmayı planlıyorum," diye cevaplıyor. "Acı *çekecek*."

Kaşlarımı ve onu daha sıkı kavriyorum. Teni suyun altında sıcacık. Akli çok uzaklardayken bile tam benimkinin karşısında. "Ne demek istiyorsun o zaman?" Planları hakkında hâlâ bilmediğim çok şey var ve eğer bu geceden sonra ilerleyeceksek, o zaman bilmem gerekecek. Her şeyi bilmem gerek. Bana söylediklerinden daha fazlasını.

"Onu öylece... bitirmek doğru gelmiyor." Sesi nefes nefese bir nitelik kazanıyor, sanki uzun bir mesafeye uzanıyormuş gibi, kollarımda yatarken bile uzaklara taşınıyormuş gibi geliyor. "Son beş yıldır yaşadığım her şeyden sorumlu olan adamı öldürmek isteseydim, özgür kaldığım anda geri gelirdim."

"Neden yapmadın?"

Arkasına dönüyor ve konuşurken kolundaki baloncukları üflüyor. "Çünkü bu dünyayı terk ettiğimde, içine girdiğim zamankinden daha güvenli olmasını istiyorum." Sessizlik havada asılı kalıyor ve sonra öne doğru eğiliyor, daha fazla baloncuk toplarken sırtı göğsümden ayrılıyor. "Her birini varoluştan silmek istiyorum - en kötülerini. Tuzaklarımı dikkatlice hazırladım. Onları yavaş yavaş indirdim. Thomas için, bunun geldiğini görmesini istiyorum." Kabarık bir baloncuk bulutunu parmaklarıyla kavriyor ve yukarı doğru patlayana kadar eziyor. "görmesini istiyorum, *benim geldiğimi* görmesini istiyorum. Gerginleşmesini istiyorum. Benden korkmasını istiyorum."

"Geldiğini görse bile yaptığından pişman olacağından şüpheliyim." Bunu ona söylemekten nefret ediyorum ama gerçek bu. Babamı, yaptıklarının hiçbirinden pişmanlık duymadığını bilecek kadar iyi tanıyorum. Yavaşça, onu bir kez daha bana yaslanmaya teşvik ediyorum. "Ona fiziksel olarak zarar vermek yeterli değil." Öyle olsaydı, uzun zaman önce yapardım.

, yaptım - ne yaptığını fark ettiğimde. Micki hayatımdan çıktığında ona saldırmış ve korumaları beni çekip zapt etmeden önce en az bir yumruk atmayı başarmıştım. Dudağındaki kanı silerken bana sadece tepeden bakmış ve partnerlerimi akıllıca seçmeyi öğrenmem gerektiğini söylemişti. Sanki onu kaçırmaması *benim* suçummuş gibi. Sanki onun pis elitlerin karanlık, de- praved dünyasına itilmesi benim suçummuş gibi.

Bazen bunun benim hatam *olduğunu* düşünüyorum.

"Haklısın," diye onaylıyor Micki. "Bu yüzden önce diğer her şeyi alıyorum."

"Diğer her şeyi alıyor musun?" Anlamadığım için sözlerini tekrarlıyorum.

Micki sessiz, vücudu gittikçe soğuyor, sanki daha önceki sıcaklığını kaybetmiş gibi. Ellerimi kollarına sürdüğümde hareket etmiyor, hatta tepki bile vermiyor. Onu yatıştırmaya çalışıyorum ama sanki artık burada benimle değil. Bu beni çok korkutuyor. Onu yüzüme doğru çevirmek, kollarımın arasında yitip gitmesinden korktuğum için onu sarsarak yeniden var etmek istiyorum.

Konuştuğunda, alçak bir sesle konuşuyor. Ondandır hiç duymadığım bir şeyle dolu. Her kelimesinden buz gibi bir öfke damlıyor. "Onu mahvedeceğim."

Kollarımı ona doluyorum, vücudum etrafımı sarana kadar onun üzerinde kıvrılıyor. Boynunun yan tarafını öpüyorum, dudaklarımı açıyorum ve dişlerimi oradaki yumuşak ete batırıyorum. Otomatik olarak eğiliyor. Onu bıraktığımda, isteğine cevap veriyorum.

"Onu mahvedeceğiz," diye açıklıyorum.

Sanki bu onun üzerine çöken tuhaf büyüğü bozmuş gibi, gerginlik bir kez daha akıp gidiyor ve bana karşı rahatlıyor, dokunuşuma kendi dokunuşuyla karşılık veriyor. Eli benimkini buluyor, yüzgeçlerimiz birbirine geçerken dönüyor.

"Ne yaptığını dünyaya anlatacak," diyor. "Onu buna zorlayacağım. Başka seçeneği olmayacak. Topladığım kanıtlar her şeyi açığa çıkaracak."

Ne demek istediğini şimdi anlıyorum. Sadece babamı öldürmek istemiyor. Hayatını çalmak. Hayır. Onun imajını yok etmek istiyor. İtibarını. verdiği tek şeyi. Yaşadığı yaldızlı hayatı alıp bir kafese çevirecek ve kendi eylemlerini ona karşı kullanarak onu içten dışa doğru mahvedecek.

"Geri dönüş olmadığını anladığında yüzüne bakmak istiyorum," diyor bana, kelimeleri duyguyla titreyerek. Elleri benimkilerin üzerinde, tırnakları parmak eklemlerimin arkasına batıyor. "Etrafındaki her şey parçalandığında onu görmek istiyorum. Onun *yanmasını* istiyorum, Luc."

Ateşi yakmak ve onu tüketmesine izin vermek istiyor. İntikam için yanıp tutuşan öfkeli bir kraliçe. Soğuk. duygusuz. Güzel.

"Sana yardım edeceğim," diyorum ona. "Bu konuda yalnız değilsin Micki. Tüm bunlara tek başına katlanmak zorunda değilsin."

İstediğim yanıtı almam biraz zaman alıyor ama birkaç kalp atışından sonra nihayet başını sallıyor. "Biliyorum," diye fısıldıyor. "Haklısın." Başını göğsüme yaslıyor ve bana, ruhumun derinliklerine bakana kadar geriye doğru eğiyor. "Teşekkür ederim, Luc."

"Yapmam gereken bir şey için bana teşekkür etmene gerek yok," diyorum ona. "Ondan kurtulacağız ve o gittikten sonra gidip *onu* alacağız." Micki gözlerini kırıştırıyor ve keskin bir nefes alıyor. "Sen, ben ve kız kardeşimiz. Yeni bir aile olacağız."

Gözleri bana bakmaya devam ediyor, giderek kızarıyor ve kan çanağına dönüyor, gözyaşları gözlerini dolduruyor ve yüzünün kenarlarından aşağı süzülüyor. Her birini dikkatlice fırçalıyorum. "Yalnız değilsin." Çenesini avucumun içine alıp başını daha da geriye eğerek, dudaklarımız birbirine değene kadar eğilerek bu sözleri fısıldıyorum. Yumuşak. Bir kelebeğin kanatları kadar gen- tle ve hafif.

İçini aletimle yeniden düzenlememiş gibi öpüyorum onu. Sanki dünya kadar vaktimiz varmış ve hayatlarımızın kıyısında bizi alaşağı etmeye hazır bekleyen hiçbir şey yokmuş gibi. Geri çekildiğimde Micki'nin gülümsemesi güneş ışığı kadar parlaktı.

"Yardım etmeyi teklif eden tek kişi sen değilsin," diyor oturduğu yerden kalkıp yana dönerken ve iki ayağını benimkilerden birinin üzerine atarken kolunu göğsüme bastırıyor. Su da onunla birlikte dönerek yan tarafıma çarpıyor. "Avalon etimi geri almam için bana yardım etmeye fazlasıyla istekli olduğunu söyledi."

Saçlarını geriye doğru okşuyorum ve kaşlarımı kaldırıyorum. "Bu ilişkinin *nasıl olduğunu* hiçbir zaman tam olarak açıklamadın," diye hatırlatıyorum ona. "Sen ve Avalon... neredeyse fazla tesadüfi görünüyor."

"Belki de ," diye itiraf ediyor Micki. "Yani, Eastpoint'e gideceğinden emin olduğumu söyleyemem ama Thomas'ın Plexton bölgesiyle ilgilendiğini biliyordum. Vasiliğimin ilk birkaç ayında beni bazı otellerde kalmaya zorladı. Kendimi çok fazla

Ama bir fahişе. Bana söylediği gibi. Ve borç artmaya devam etti. Benim için harcadığı her şey ekleniyordu. Hiçbir şey bedava değildi. Plexton'ı kontrol etmeleri için giderek daha fazla yabancı adam gönderdiğini fark ettiğimde -çünkü Nicholas Carter'ın da ilgilendiği bir yerdi- sonunda orada bir mülk satın almasını önerdim."

"Oraya taşınmanıza izin vermesi için onu ikna etmeyi başardınız mı?" Bu kesinlikle babamın kendi başına bulabileceği bir şey gibi görünmüyor.

Omuz silkiyor, parmakları benimkilerle oynarken sessizce kollarımdaki damarları izleyerek eğleniyor. Kollarımı esnetip bir an için şişkinleştiriyorum ve ondan küçük bir gülümseme kazanıyorum. Hay sikeyim. O gülümsemelerinden biri için kollarımı kesip kanlarını kurutabilirdim.

"Kolay olmadı ama beni otellerde tutarsa endişeliydi. Zaten beni taşımayı planlıyordu ama daha fazla güvenlik istiyordu. Thomas o zamanlar hala kaçabileceğimden korkuyordu. Oraya taşındığım ilk birkaç ay boyunca benimle kalan biri vardı, ta ki bana bir ayak bileği monitörü takmak gibi parlak bir fikir bulana kadar."

Göz kırpıyorum ve bana bakmasını sağlamak için çenesini yukarı kaldırarak arkama yaslanıyorum. "Sana bir ayak bileği monitörü mü takıldı? Lanet bir suçlu gibi mi?"

Micki'nin yüzü dingin. "Uzun sürmedi," diye yanıtlıyor. "Müşteriler bundan hoşlanmadı. Thomas sonunda beni yerimde tutmanın başka bir yolunu buldu." Çenesini indirip kucağına bakıyor. Damarlarımda tehlikeli bir şey dolaşıyor. Dehşet midemin çukuruna .

"Seni neyle tehdit ?" Talep ediyorum. Başını sallıyor.

"Micki." Bileğini kavriyorum ve onun yok olan izini durduruyorum. "Bana bak. Seni neyle tehdit ?" Geçmişi düşünmeye çalışıyorum... Ona karşı başka ne kullanabilirdi ki? Kız kardeşimizi mi? "Kız mıydı?"

Micki yine başını sallıyor. "Kocam ölene kadar ondan haberim yoktu," diye hatırlatıyor bana.

"O zaman ne..." Fark ettiğimde kelimelerim dağılıyor. "Ben mi?" Başını geriye atıyor ve dudaklarını birbirine bastırıyor. "Siktir. Bendim, değil mi?" Yüzlerce mil uzakta. Yıllarca ayrı. Gözden uzak ama asla akıldan çıkmayan. Beni, kendini koruduğundan daha fazla koruyordu.

"Luc." Tamamen dönüyor, bacaklarını kalçalarımın üzerinde sallıyor ve çıplak göğüslerini göğsüme bastırarak bana sarılıyor, tutuşumu kolayca kırıyor ve kollarını boynuma doluyor. "Geçmişte kaldı. Artık bir önemi yok."

Farkında olmadan ellerim kalçalarına dokunuyor, keşfimin ne anlama geldiğinin ağırlığıyla teninde oyalanıyor. Beni hiç unutmamıştı. Beni isteyerek terk etmedi. Onun için her zaman önemliydim. Zevk ve acı içimde savaşıyor, insan kalbi gibi küçük bir alanda var olabileceğini hiç bilmediğim kanlı bir savaş. Beni acıya ve kayba boğuyor.

"Çok daha fazlasını yapabilirdim," diye törpüledim. "Seni bulmak için daha çok çabalamalıyım. Yapmalıydım..."

Kolları geriliyor. "Dur," diye fısıldar. "Olabileceklerle kendine işkence etme. Geriye bakmanın bir anlamı yok."

O haklı. Haklı olduğunu biliyorum ama yine de şu anda beni tüketen suçluluk duygusunu yatıştırmak zor. Kendimden nefret ve kin yükseliyor ve beni ele geçirmekle tehdit ediyor. Micki arkasına yaslanıyor ve çenemi kavrarken yüzü önümde beliriyor.

"Artık buradayım Luc," diyor, dudakları dudaklarıma değiyor. "Ve ona her şeyin bedelini ödeteceğiz. *Bu bizim geleceğimiz.* Geçmişin artık bir önemi yok."

Söylemek istediğim kelimeleri yutuyorum. Özürleri. Yalvarışları. Beni affetmesini istiyorum, ama bana bakarken -gözlerinin bulanık toprak rengi bana dudaklarının söylemediğini söylüyor zaten. En başta beni hiç suçlamadığı bir şey için affedilemez.

değil. Dudaklarım dudaklarına çarpıyor ve onu kendime doğru çekebildiğim kadar sert çekerken gözlerim kapanıyor. Benimle buluşuyor, ısırık ısırık. Dilini ağzıma çekip sanki dünya yanıyormuş ve tek su kaynağı onun içindeymiş gibi onu öperken vücudu benimkine karşı dönüyor.

Geri çekildiğimizde, ikimiz de zor nefes alıyoruz ve sikim karnının alt kıvrımına doğru ilerliyor. İnliyorum ve başımı tekrar omzuna yaslıyorum.

"Konuşmaya devam et," diye ısrar ediyorum. "Yoksa seni tekrar becereceğim ve zaten çok ağrın var."

"O kadar da kızgın değilim..." Sözleri üzerine bir hırıltı çıkardığımda kıkırdıyor. "Peki, peki. Ben ve Avalon hakkında daha fazla şey bilmek ister misin?" Arkasına yaslanıp iç geçiriyor, arkasını dönüp koltuğunda öne doğru kayıyor.

Küvet. Tereddüt etmedim. Azgın ereksiyonumu görmezden gelerek onu göğsüme doğru çekiyorum ve bana yaslanmasına izin veriyorum.

"Size söyleyecek pek bir şey yok," diyor. "Thomas'ın Plexton'da ne aradığını bilmiyordum. Avalon'la tanışmadan önce bir süre oradaydım. O da benim gibi kaybolmuş ve korkmuş görünüyordu ve ben de sıkılmıştım."

Kollarımı göğsünde kavuşturup elimi karşı omzuna kilitliyorum. "Yalnızdın," diye tahmin ettim.

Micki'nin başı onaylarcasına eğilir. "Evet, belki." Yavaşça konuşuyor. "Onunla tanıştığımda daha özgürdüm ve gözetimim yoktu. Neler olduğunu, orada ne yaptığımı ondan saklamaya çalıştım. Annesinden kaçmak istediğinde gidebileceği bir yeri vardı ve benim de... bir arkadaşım vardı. Onu habersizce terk etmekten nefret ediyordum. Seni tekrar terk etmek gibi hissettim." Titriyor ve ön kollarında tüyleri diken diken oluyor.

Su çok soğumuştü. ", çıkalım," diyorum, onu hafifçe öne itiyorum, kendime küvetten çıkmak için yer açacak kadar. Havlumu alıp kalçalarımaya sararken yüzünde mesafeli bir ifadeyle beni izliyor. Fişi çekip çıkarıyorum ve onun da çıkmasına yardım ediyorum.

İkimiz de yatak odasına dönüp yorganın altında birbirimize sarılana kadar, başını göğsüme yaslayıp sıcak nefesini köprücük kemiğime üfleyerek hikâyesini bitirmiyor.

"Avalon içimdeki bir boşluğu doldurdu, Luc," diye fısıldıyor. "Beni ayakta tutacak birine ihtiyaç duyduğumda yanımdaydı ve hiçbir şey bilmeseydi de itiraf etmek istediğimden çok daha fazla kez beni kurtardı. Carter'larla ezelden beri rakip olduğunuzu biliyorum ama umarım onu incitecek bir şey yapmazsın. Görünüşe göre Eastpoint'e asimile olmuşsun ve umarım bu ikinizin arasındaki kötü niyetin bittiği anlamına gelir. Rekabetin bittiğini. Onu tekrar kaybedemem, o..."

"Shhhh." Onu sessizce susturuyorum. "Aval- on'a hiçbir şey olmayacak. Ona hiçbir şey yapmam, sadece Dean bunu düşündüğüm için bile beni öldürmeye çalışacağı için değil. Senin için yaptığı her şey için minnettarım ve günün sonunda bana geri dönmeni biraz da buna bağlayabilirim."

Micki bir an sessiz kalıyor ama sonra göğsüme yaslanarak başını sallıyor. "Evet." Sesi sessiz. "Beni hayatta tuttu. Ben muhtemelen

O cehennem çukurunda aklımı başımda tutmasaydı şu anda yaptığım şeyi bile yapamazdım."

"O zaman güvende," diyorum ona. "Sen de güvendesin. Uyu Micki. Gerisini sabah hallederiz."

Ve değişiklik olsun diye, Micki gerçekten emirlerime uyuyor. Yaklaşıyor, sıcaklığımı kendi sıcaklığı için çalıyor ve ben de ona izin veriyorum. Kollarım ona sarılmışken ve kokusu burnumdayken, sanki onu gevşetmek uzaya sürüklenmesine neden olacakmış gibi bana yapışan varoluş nedenimle uykuya dalıyorum. Henüz farkında değil ama çoktan akıntıya kapılmış durumda ve ihtiyacı olan tek bağ benim. Öleceğim güne kadar onu kendime, güvenliğe bağlı tutacağım.

LUC

BİR KİTAPTA OKUMUŞTUM, CANAVARLARLA SAVAŞMAYIN, YOKSA

Bir canavara dönüşürsün ve eğer uçuruma bakarsan, uçurum da sana bakar." Melodramatik bir kederli filozof tarafından yazılmış. Normalde, uzun zaman önce ölmüş depresif bir adamın yorumlarını intihar eğilimi ve teşhis edilmemiş bir erkek hastalığına bağlardım, ancak sözleri okuduğumda içimde bir şeye çarptı. Özellikle karanlık bir şey.

Dean ve ben her zaman birbirimize benzedik. Seçimle değil ama doğuştan rakiptik. Şimdi onu daha önce hiç anlamadığım kadar iyi anlıyorum. Avalon'la tanıştığında kendini kaybetti. Tamamen çözüldü. Aslında, onun grubunun da aynı şeyi yapmasını izledim. Her biri domino taşları gibi teker teker düştü.

Her zaman bunun ötesinde olduğumu düşünmüştüm ama işin aslı şu ki ben onlardan çok daha önce düştüm. Düşüş tatlı ve acı vericiydi ve sürünerek çıkmak da bir o kadar yorucuydu.

kirli sarı saç telaşıyla uyandığımda, ilk içgüdüm onun kokusunu içime çekmek oluyor. Gözlerimi kapatıyorum ve hepsini göğsüme çekiyorum, ciğerlerimi bir gece önce onun üzerinde kullandığım şampuanımla birlikte ona özgü olanla dolduruyorum.

Yumuşak, çıplak uzuvlar benimkilere doğru kayıyor. Yana doğru kayıyorum, sikim canlanıp uyandığında ve kollarımızdaki kıza tekrar dalmaya hazır olduğunda hafifçe inliyorum. Yine de önceki geceden dolayı ağrıdığına şüphe yok. Ben de pişmanlık duyacak enerjiyi bulamıyorum.

Onu terk etmek çok zor ama dün gecenin ve konuşmamızın nasıl geçtiğini bildiğim için daha derinlemesine bir tartışma yapacağımızı umuyorum.

ve bunun için kahve gerekecek. Bir sürü kahve. Onu uyandırmamak için dikkatlice yataktan kalkıyorum. Micki'yi yatağın benim tarafımda kıvrılmış, yastığını göğsüne bastırıp yüzünü yastığın yüzeyine çarparak uyurken bırakıp hızla bir pantolon giyip mutfığa gidiyorum.

Ben arkama yaslanıp günün ilk fincanını yudumlarken kahve makinesi tıslıyor ve koyu renkli sıvı püskürtüyor. Güneş ışığı Fransız arka kapılardan ve oturma odasını çevreleyen pencerelerden içeri doluyor. Micki babamı öldürmek istemiyor. Ona acı çektiirmek istiyor. Buna inanıyorum. Derinlerde, belki de içimde bir şeyler kırılmış, çünkü babamı öldürme ya da ona işkence etme düşüncesi beni muhtemelen olması gerektiği gibi rahatsız etmiyor.

Bu adama karşı hiçbir sevgi beslemediğim ne onun için ne de benim için bir sır değil. Aslında Micki'ye çektiirdiği onca şeyi bildiğim için hepsini kendim yapmak istiyorum. Uzuvarlarını kesmek, kan kaybından ölmemesi için bağlamak ve günlerce olmasa bile saatlerce ondan mümkün olan en kötü acıyı çıkarmak istiyorum. Sonunda, neyi yanlış yaptığının farkında olup olmaması önemli değil. İntikam almak için haklı olmama gerek yok. Yine de ondan bir ibret alınmalı. Herkesi -seçkin ya da sıradan- benim olanla uğraşmamaları konusunda uyaran bir örnek.

"Luc?" Micki'nin uyku sersemi sesi evin içinde yankılanıyor ve bir an sonra yumuşak ayak sesleri mutfığa giriyor. Yanından ayrıldığımında çıplaktı, ama şimdi dolabımdan aldığı uzun kollu bir Henley ile kışını ve uzun, bronz bacaklarını saran bir şort giymiş. Lanet olsun, ama onu yatağa geri götürüp tekrar çınlçıplak soymak istiyorum. Bir insan normal kıyafetleri nasıl bu kadar güzel gösterebilir?

Kabaca yutkunuyorum ve onun sunduğu görüntüden uzaklaşıp yeni bir fincan alıp onun için dolduruyorum. Üstüne birkaç küp şeker atıyorum ve kahve demlenirken daha önce çıkardığım sütü alıyorum. Onunla tekrar yüzleşebileceğimi hissetmeden önce içine yüklü bir miktar döküyorum.

"Kahve?" Sesim istediğimden daha hırçın çıkıyor, ama yaklaşım teklif ettiğim bardağı alırken fark etmemiş gibi görünüyor. Parmaklarımız birbirine değiyor ve bir an için kaybedeceğimi düşünüyorum. Bunu zihnimde görebiliyorum. Kupayı geri alıp hem onunkini hem de benimkini tezgâhın üzerine koymadan hemen önce onu adaya oturtuyor ve gömleğimi üzerinden çıkarıyorum.

Başını arkaya yaslayıp kahvesinden uzun, yavaş bir yudum aldığıında kafamdaki görüntüyle neredeyse nefes nefese kalıyorum. "Hmmm." Boğazının arkasında mırıldanıyor. "Güzelmiş. Teşekkür ederim."

"Bir değil."

Tehlikeli sularda yüzüyorum. Dün geceden devam etmemiz gereken kaçınılmaz konuşmayı geciktirecek bir şey yapmamak için ağzımdaki sıcaklığın şokuyla kendimi boğarak daha fazla dumanı tüten sıcak kahve yutuyorum.

"Öyleyse," diyorum, bir kez daha tezgâha yaslanarak, "ileriye dönük olarak ne yapacağımızı tartışmamız gerekiyor."

Micki uzun bir saç tutamını geriye doğru tarıyor ve başını sallarken kulağının üzerine asıyor. "Evet, var," diye kabul ediyor. "Ama önce"-fincanını kenara koyuyor-"Sana bir şey göstermem gerekiyor."

"Bana bir şey mi göstereceksin?"

Başını sallıyor. "Ödünç alabileceğim bir dizüstü bilgisayarınız var mı?" diye soruyor.

Kaşlarımı çatıyorum ama kendi kupamı bırakıp odadan çıkıyorum. Dönmeden önce evdeki dizüstü bilgisayarımı almak için alt kattaki ofise yöneliyorum. Mutfığa ulaştığıında Micki gitmişti. Göğsüm sıkışıyor, ciğerlerim bile daralana ve hava kadar sıkışıyor. Her seferinde böyle mi olacak? Merak ediyorum. Gözümün önünden her ayrılışında paniğe kapılıp bir daha geri dönmeyeceğinden mi korkacağım?

Düşünmek için fazla zamanım yok çünkü aklımda bu soru belirir belirmez kapıdan içeri giriyor. Endişeli düşüncelerden sıyrılıyorum ve dizüstü bilgisayarı tezgâhın üzerine bırakıyorum. Yaklaşıyor ve yanımdaki tabureye kayıyor, dizüstü bilgisayarı açıp yerleşiyor.

"Nedir bu?" Bir USB belleği bilgisayarın yan tarafına yerleştirirken ona doğru eğilerek soruyorum. Ekranda bir kutu beliriyor ve parmağını alttaki dokunmatik yüzeyde gezdirerek tıklıyor.

"Eminim bunu biliyordur ama seçkinler arasında kimse birbirine gerçekten güvenmiyor," diye cevap veriyor. Kaşlarımı çatıyorum. Yanlış bir ifade değil ama nereye varmaya çalıştığını anlayamıyorum. "Kocam öldüğünde, bilgisayarında bazı notlar buldum - New York'taki bir güvenlik de- posit kutusuna yönlendiren notlar."

Resimler ekranda yanıp sönüyor. Gözlerim açılıyor. Resimlerden daha fazlası var. Videolar, sözleşmeler, belgeler, ekran görüntüleri. "Aman Tanrım." Elimi yüzümde gezdiriyorum.

Micki, "Onu geri aldım ve ihtiyacım olan her şeyi buldum - en azından şeyin başlangıcını," diyor. Arkasına yaslanıyor, gözleri küçük dizüstü bilgisayar ekranına yapışmış. İğrenme duygusu beni derinden etkiliyor ama yüz ifadesi sakinliğini koruyor. Kaç kez baktı da bu kadar kayıtsız kalabildi? Tasvir edilen şeyler... benim için bile korkunç.

"O zaman bu şantaj malzemesi mi?" Sanırım. Babam onu kime sattıysa onun da kendi dosyaları olması şaşırtıcı değil.

Başını sallıyor. "Hepsinde bir şey vardı." Dudakları titriyor. "Eminim Thomas yenilmez olduğunu düşünüyordu. Birinin ona karşı bu kadar çok kanıt toplayabileceğini hiç düşünmemiştir bile. İtibarını ve hayatını mahvetmeye yetecek kadar."

"bu," diye fark ettim. "Bu yüzden mi hepsinin peşinden gidiyordun?" Başı dönüyor ve büyük, yuvarlak kahverengi gözleri bana bakıyor. Kocaman ve masum ama yine de inanılmaz derecede sert ve sinsi. "Vergi kaçakçılığı, insan ticareti, seks kasetleri, aklına ne gelirse, Luc," diyor. "Bu, intikamımı almak için ihtiyacım olan *her şeyi* içeriyor. Halka açıklayacağım.

tüm ."

Orospu çocuğu. Gözlerim tekrar ekrana kayıyor. Sadece babamı değil, üst kademenin tamamını ifşa edecek. Babamdan Dash'e kadar bir liste var. Kahretsin, Abel ve Braxton'ın babaları bile bunlardan bazılarında var - şimdi ölmüş olsalar da. Planladığı şeyin etkileri dünyamızda bir dalgalanmaya neden olmak üzere.

O kadar çok düşman edinmek üzere ki.

"Korunmak için ne yapmayı planlıyorsun?" Bakışlarımı bilgisayardan çektiğimde ona doğru karanlık bir bakış fırlatarak talep ediyorum.

"Bu işi doğru yaparsam korunmaya ihtiyacım olmayacak," diye yanıtlıyor.

Ben de bundan korkuyordum. "Sikeyim hayır." Kelimeler hırıltıyla çıkıyordu. "Sen bundan daha zekisin," diyorum. "Hepsinin yok edilmeyeceğini bilmelisin. Bazıları zarar görmeden kaçacak ve kaçtıklarında da senin peşine düşecekler."

Omuz silkiyor. "köprüye geldiğimde geçeceğim."

"Yeterince iyi değil." Başımı sallıyorum. "Müttefiklerden fazlasına ihtiyacımız var," diyorum. "İhtiyacımız olan..." Kafamda planlar oluşmaya başladı. Evet, bir yolu var. Küçük bir ihtimal ama flash bellekteki bu kadın ve erkeklerin her birinin bir zayıflığı olduğunu biliyorum. Herkesin var. Micki benim ve bir keresinde bana karşı kullanılmıştı - her ne kadar bundan nefret etsem de, şimdi böyle bir yöntemi nasıl kullanacağımı çok iyi biliyorum.

Dizüstü bilgisayarı kapatıyorum ve flash belleği dikkatlice çıkarıyorum. "Bırakın koruma kısmını ben halledeyim," diyorum.

Micki, "Zaten kız kardeşimizi bulmaya çalışıyorsun," diye yanıtlıyor. "Dean bununla ilgileniyor," diye cevap veriyorum. "Bir yerlerde bir hacker

araştırıyorum. Bunu yapabilirim. Bunu yapacağım yoksa yemin ederim Micki, seni bu eve kilitler ve bir daha asla dışarı çıkmaya izin vermem. Tam teşekküllü bir plan olmadan bunu ."

Kaşları birbirine doğru kıvrılırken dudakları aralanıyor, gözlerinin arasında küçük bir v harfi oluşuyor. Onu durdurmak için elimi kaldırıyorum. "Bunu yapamazsın demiyorum ama bu konuda akıllı davranmalısın. Kendini kaybetme. Eğer bu işe ne yapacağına dair yarım yamalak saçma sapan bir fikirle girersen, onun ölüm olur... ya da daha kötüsü." Efendisi olarak babamla birlikte zincirlere geri döndü.

Bunun olmasına izin vereceğime ölürüm daha iyi.

Micki düz beyaz dişlerini alt dudağına gömüp düşünceli bir şekilde çiğnerken dişleri parlıyor. Yutkunuyorum ve dikkatimi başka yöne çeviriyorum. "Peki, ne öneriyorsun?" diye soruyor.

"Onların zayıflıkları," diyorum. "Bu insanların çoğunun muhtemelen Eastpoint'te ya da yakınlarında çocukları var. Bazı duyumlar alıp onlarla temasa geçeceğim. Durumdan faydalanmak ve kendi imparatorluklarındaki rollerini devralmak için kenarda bekleyen birileri varsa, o zaman sadece itibarlarını kaybetmekle kalmazlar, güçlerini de kaybederler. Güç yoksa. Para yok. İtibarları olmaz ve büyük bir kısmı da umarım göz altına alınır."

"Bunu gerçekleştirebilir misin?"

Gözlerimi kırıştırıyorum ve tekrar ona bakıyorum. Dudakları dişlerinden kurtulmuş ve şimdi tamamen şişmiş görünüyor, ama yüzü hala soğukkanlı ve ciddi. Hiç düşünmeden uzanıp yanağını avuçluyorum ve eğilip alnımı onunkine bastırıyorum. "Bunu başarabilirim," diye söz veriyorum. "Her şey yoluna girecek, güzel kız. Güven bana."

İçine çektiği nefes doğruca sikime gidiyor. Micki uzanıp bileğimi kavırıyor ve kolumun etrafında kilitlenirken tutuyor. "Teşekkür Luc," diye nefes alıyor. "Bunun gerçekleşmesi için ne kadar uzun zamandır beklediğimi bilmiyorsun."

Eminim bu insanların incittiği ve mahvettiği tek kişi o değildir, kesinlikle ilk kişi de değildir. Ama onları durdurmak için yeterli güce sahip olan kişi o ve ben de ona yardım edeceğim. Ne yapmam gerekiyorsa, hangi tanrılara kurban vermem gerekiyorsa, şeytanla hangi anlaşmaları yapmam gerekiyorsa, onun hayali gerçek olacak. Bundan emin olacağım.

"Sadece bir şey daha var," diyor, dudaklarını dudaklarıma götürmek istediğimde beni durduruyor. Göğsümden bir inilti yükseliyor ve başımı omzuna yaslıyorum.

"Dahası mı var?"

Sessiz kıkırdaması rahatlamış, hafif. "bir şey değil," diye itiraf ediyor. "Ama merak ediyordum da... belki bazı arkadaşlarıma yardım edebilirsin. Onlara bir iş verebilir misiniz?"

"Arkadaş mı?" Tekrar ondan uzaklaşıyorum ve sahte bir şüpheyile ona bakıyorum.

"Andrew Bennington konusunda bana yardım etmeleri için birkaç adam tuttum," diye yeniden aklımdan geçirdi, "Onları yanımda tutup tutamayacağımızı görmek istedim. Belki senin için çalışırlar? Ya da Dean için?"

Düşünüyorum. Mütteahhitlerin uzakta olmasındansa yakında olması daha iyi olur. Onun yüzünü ve ne yaptığını biliyorlar - azından bu seferlik. "Dean'le konuşacağım," diyorum. "Eğer o bir çözüm bulamazsa, Braxton'la anlaşabileceklerine eminim. Anladığım kadarıyla kendi organizasyonunu sıfırdan kuruyor ve iyi adamlara ihtiyacı var."

Micki'nin yüzü gevşiyor, kolları yukarı kalkıp boynuma dolanırken yumuşuyor. Başı göğsüme gömülüyor. "Sana geri döndüğüm için çok mutluyum Luc," diyor. "Teşekkür ederim."

Onu daha yakına çekiyorum, eğilip başının üstünü öpüyorum. "Sen her zaman bana geri dönmek için yaratılmıştın, güzel kız," diyorum. "Artık kaçmak yok."

Başını iki yana sallar. "Artık koşmak yok," diye kabul ediyor.

Bana yalan söylememesi için dua ediyorum çünkü akıl sağlığımı kaybetmeden bunu ikinci kez kaldırabilir miyim bilmiyorum

MICKI

DÜNYANIN ANDREW BEN'İ FARK ETMESİ ÜÇ HAFTA SÜRDÜ.

nington kayıp. Thomas Kincaid'in en yakın komplocularından birinden intikamımın nihayet doruk noktasına ulaşması için üç hafta. Hayatı boyunca yaptığı işin hisseleri düşünüyor. İnsanlar onun ne kadar iyi bir insan olduğunu anlatmak için ağlamıyor.

"Adam sapığın tekiydi," diyor siyah dar bir elbise giymiş ince yapılı bir kadın, devasa bir adliye binasına benzeyen binanın merdivenlerinin yarısında bir sokak habercisi yüzüne mikrofon tutarken. "Onun için çalışırken sürekli gömleğimin altına bakmaya çalışırdı ve sayamayacağım kadar çok kez kıcımlı elledi. İnsan kaynaklarına gittiğimde kovuldum. Adamın tüm işi kendisi kadar şaibeli. Eğer kimse onu bulamazsa, çok yakında olacak."

Bu yoruma kıkırdıyorum. Adamın kendisinin, parçalanmış itibarının televizyon ekranında herkesin göreceği şekilde parladığını görmek için etrafta olmaması neredeyse üzücü. O olmasa bile, başka birinin izlediğini biliyorum.

Thomas Kincaid. Sıcaklığı hissetmeye başladığına şüphe yok.

Ekran değişiyor ve kamera haber odasında güzel güzel oturan iki spikere dönüyor; elleri masif bir tezgahın önünde kenetlenmiş, ekranın arkasında kendilerine kaşıkla verilen bir başka hikayeyi okuyorlar. İzlerken, insanlara anlattıkları haberlerin her zaman gerçek hikayenin sadece bir parçası olduğunu bilip bilmediklerini merak ediyorum. Farkında olmadan kaç sır saklıyorlar?

"Andrew Bennington'ın en büyük oğlu Dashiell Bennington, babasının kaybolmasıyla ilgili soruşturma devam ederken Bennington Enterprises'ın geçici başkanı olarak görevi devralacak..." diye devam ediyor haberci kadın ama ben artık dinlemiyorum.

"Şimdi ne olacak?" Avalon, karnında bir kase patlamış mısırla yaslandığı kanepeden soruyor. Bir avuç alıp ağzına atıyor ve kenarından beni izlerken çiğniyor.

"Bu bir bekleme oyunu," diyorum ona. "Thomas ortaya çıktığında, asıl iş o zaman başlayacak."

Boğazında bir şeyler mırıldanıyor. "Yapacağını nereden biliyorsun?" diye soruyor. "Yani, adamı o kadar tanımıyorum ama muhtemelen bunun bir tuzak olduğunu farkındadır."

O haklı. Thomas aptal değil ama gururlu. "O egoist biri," diyorum dalgınca, haber spikeri ve yardımcı sunucusunun güncel olayları tartışmalarını izlerken bile onların sözlerini kesmek için sessize alma düğmesine basıyorum. "Bunun bir tuzak olduğunu kesinlikle biliyor ama kendini dahi sanıyor. Önce benim için gelecek."

"Nerede olduğunu bildiğini nereden biliyorsun?"

Dönüyorum ve kaşlarımı ona doğru kaldırıyorum. "Saklanmıyorum," diye hatırlatıyorum ona. "Eastpoint'teyim ve burası da onun karargâhı."

Başını sallıyor. "Her yerde casusları var ve sen hepsinin seni gördüğünden emin oluyorsun."

"*Evet.*" Eğilip patlamış mısırından bir avuç kaparken kelimenin son hecesini patlatıyorum. Homurdanıyor ve beni terslemeden önce geri çekiyor.

"Aç olmadığını söylemiştin," diye yakınıyor.

Patlamış mısırımı çiğnerken omuz silkiyorum. "Değildim," diye kabul ediyorum. "Ama eğleniyor gibi görünüyordun."

Avalon gözlerini deviriyor. "Açgözlü kaltak," diye mırıldanıyor hiç öfkelenmeden. Haksız da değil. Ben *açgözlüyüm*. Ekrana geri dönüyorum. Son birkaç aydır gösterdiğim tüm sabır, yaklaşmakta olan intikamım karşısında eriyip gidiyor. O kadar yakın ki, neredeyse tadını alabiliyorum.

"Dash kamerada iyi görünüyor," diyor Avalon, adamın kendisi ekranda yanıp sönerken. Öldürmek için siyah üzerine siyah tayyörlü bir takım giymiş, saçları geriye doğru taranmış ve hafif kirli sakalları tamamen kazınmış. Genç görünüyordu. Dünya hakkında sahip olduğu bilgiye sahip olmak için çok genç, ama yine de hepimiz öyle değil miyiz?

"Öyle," diye katılıyorum dalgınca, uzanıp biraz daha patlamış mısır alırken. Bu sefer Avalon kaseyi bana uzatıyor.

"Ee," diyor otururken. Kasılıyorum ve duraklıyorum, elim yarıya kadar kaseye dalmış durumda.

"Bana sormak üzere olduğun şey hoşuma gitmeyecek, değil mi?" Sanırım ona dönüp baktım.

Avalon'un bakışları nüfuz edici. Kayıtsızlıktan ciddiyete ne kadar da kolay geçiyor. Tek gereken bir kalp atışı. "Muhtemelen hayır, ama sormak zorundayım, Luc'le aranızda ne oldu?"

İçimi çektim ve patlamış mısır kasesini yere bıraktım. Zaten sadece dikkatimi dağıtıyordu. "Sana bir şey olduğunu düşündüren ne?" Çitle çeviriyorum.

Tek bir kara kaş Avalon'un saç çizgisine ulaşıyor ve kollarını kavuşturup bana bakıyor, sanki *gerçekten o kadar aptal olduğumu mu düşünüyorsun* der gibi? O aptal değil. Ondan bu yüzden hoşlanıyorum.

"Rylie seni onunla görmüş," diyor Dean Carter'ın oturma odasının duvarında asılı duran düz ekranı göstererek. "Luc'a söyleyeceğini biliyordun ve geçen gece öğrendikten sonra gittiğinde..." Nefesini dışarı üflüyor. "Şunu söylemek yeterli, ben bile onu ikna etmeye çalışmayacaktım. Bir şey söylememene şaşırdım. Haftalar oldu, ama görünüşe göre aranızdaki sorunu çözmüşsünüz?" Son cümleyi bir soru olarak ifade ediyor.

"Deliydi," diye katılıyorum.

Avalon alay ediyor. "Bu yetersiz bir ifade."

Bir nefes veriyorum. "Evet, tamam, öyle."

"Ne oldu?" diye soruyor. "Yani, belli ki konuşmuş olmalısınız ama -Luc'u o kadar iyi tanımıyor olabilirim- bana sahiplenici bir tip gibi geliyor. Sonuçta Dean'le rakiplerdi ve Dean'in metanetli, belalı bir kişiliği olsa da Luc inanmak istedikleri kadar farklı biri değil."

Yani benim yerimde olsaydı Dean'in ona ne yapacağını biliyor. Bunu hayal edebiliyorum ve gerçekte olanlardan çok farklı görüneceğinden şüpheliyim. "Luc başına gelenleri başkalarının bilmesinden hoşlanmıyor," diye itiraf ediyorum.

Başını sallıyor. "Dean de öyle."

"Sadece Dean kendini mesafeli ve etkilenmemiş tutuyor," diye .

Bunu düşünüyor. "Luc'un da mı bunu yaptığını söylüyorsun?" diye soruyor kaşlarını çatarak. "Gördüğüm kadarıyla Dean'e ve diğerlerine yaranmaya çalışıyor."

"Onu hiç gerçekten sinirlenirken gördün mü?" diye sordum.

Dilini alt dudağının üzerinde gezdiriyor ve başını öne eğiyor. "Emin değilim," diye itiraf ediyor sonunda. "Onu kızgın gördüm ama-"

"Ama Andrew Bennington'a ulaşmak için ne yaptığımı öğrendiği gece olduğu kadar kızgın değil," diye tahmin ediyorum. Başını sallıyor. Başımı eğiyorum ve üzerinde bir yer buluyorum. Tertemiz, ağır meşe ağacından yapılmış ama yine de yaşamın ve kullanımın lekeleri var. Geçmiş zamanlarda yere bırakılmış bardakların zar zor fark edilen kenarları. Öne uzanıp bir tanesinin izini sürüyorum.

"Luc da tıpkı Dean gibi çok büyük bir servetin tek varisi olarak yetiştirildi. Beklentiler vardı. İnsanlar her yaşta ona geliyor, onu manipüle etmeye ve kullanmaya çalışıyorlardı. Belki Dean soğukkanlı davranıyor çünkü kimsenin onu rahatsız eden bir şey olduğunu bilmesini istemiyor. Luc da aynı şeyi istediği için rahat davranıyor. Nadiren öfkeleniyor ya da daha doğrusu öfkesini nadiren gösteriyor. Gösterdiğinde de, bu onu aşırı derecede bunalttığı içindir." Parmağımla fincanın tahta üzerindeki izini takip ederek dönüp duruyorum. "Çoğu insan farkında değil ama o aslında gösterdiğinden çok daha öfkeli. Sahip olduğu -hepimizin sahip olduğu- türden bir öfke, yıllarca büyüyen kırgınlıktan kaynaklanıyor. Korkudan. Hayatta kalma. Parası olabilir ama sevgisi yoktu. Şefkati yoktu. Güvenliği yoktu. Hiçbirimizin yoktu."

Sessizlik sözlerim bitene kadar uzuyor. Sonunda, çekiyorum masadan uzaklaşıp ona bakıyor. Avalon kollarını iki yanına indirmişti. Kanepenin kenarını kavırıyor ve öne doğru eğilerek beni dikkatle izliyor.

Bir sonra konuşur. "Size bir soru sorabilir miyim?"

Kıkırdıyorum. "Daha önce hiç izin istemiş miydin?"

Dudakları. "Haklısın," diye kabul ediyor. Renkler televizyon ekranında uçuşarak dikkatimi dağıtıyor. Evin içinde bir yerde ayak sesleri duyuyorum. Bu konakta o kadar çok insan yaşıyor ama aynı zamanda o kadar büyük ki sık sık unutuyorum. Üst katta bir kapı kapanıyor, aşağıya doğru yankılanıyor.

"Neden bana Plexton'da yaklaştın?" Avalon sorar. "Neden benimle konuştun? Neden sürekli geri gelmeme izin verdin?"

Dikkatim ona dönüyor. Eski bir anı zihnimde canlanıyor. Avalon, sadece birkaç yaş daha genç. Aynı saçlar. Aynı kızgın ifade. Yorgun. Üşümüş. Biraz daha zayıf ve kötü beslenmiş. *Neden ona yaklaştım?* Dürüst olmak gerekirse, bunu daha önce iki kez merak etmiştim.

"Sanırım..." Dilimi yanağımın içine yuvarlıyorum ve nasıl açıklayacağımı düşünerek ısırıyorum. "Sanırım bunun pek çok nedeni var," diyorum. "Bana kendimi hatırlattın. Yalnız ve hayatta kalmak için savaşıyor."

"Bu kadar mı?"

Başımı salladım. "Hayır." Ben o kadar fedakâr değilim. "Benim de birine ihtiyacım vardı," diyorum ona. "O lanet evde kapana kısılmıştım. Gelen tek insan da iyi niyetinden dolayı ev ziyareti yapmıyordu. Sanırım kendi karanlığımda bir ışık bulmaya çalışıyordum ve sen ortaya çıktın ve ben de ona . Sadece sana yardım etmek için değil, kendime de yardım etmek için arkadaşın oldum."

Avalon bir an sessiz kalıyor. Göğsüm sıkışıyor, ama yine de bir nefes çekip gülümsüyorum, "Bu seni kızdırıyor mu?" diye sorarken bile soğukkanlı olmaya çalışıyorum.

Dudaklarını birbirine bastırıyor ve başını sallıyor. "Tabii ki hayır," diye yanıtlıyor. "Arkadaşlıkların böyle olması gerekir. Ver ve al. Sen de benim için bir ışıktın, biliyorsun. Haklıydın. Yalnızdım. Bana nasıl başa çıkacağımı, nasıl mücadele edeceğimi, nasıl hayatta kalacağımı öğrettin. Bana çok şey öğrettin."

"Yine de seni kurtaramadım," diye hatırlatıyorum ona. Kendimi bile kurtaramadım.

Avalon gözlerini devirir. "Ben kurtarılmayı hiç istemedim Micki."

Ama o yaptı. İkimiz de yaptık. İkimiz de -o zamanlar- o kendi annesi tarafından lanetlenmişti, annesinin satıcılarından birine satılıp satılmayacağından emin olmadığı bir evde kapana kısılmıştı. Ben... beni devlete bırakması gereken adam tarafından becerildim. İkimiz de birinin gelip bizi kurtarması için pratik olarak yalvarıyorduk.

Ne yazık ki genç benliklerimiz için hayat bir peri masalı değildir. Kahramanlar yok. Kurtarmaya gelen parlak zırhlı şövalyeler yok. Geçmişimizin çamur ve pisliğinde öğrendiğimiz şey buydu. Eğer bataktan çıkmak istiyorsanız, biraz kirlenmeyi göze almalısınız.

"Luc söz konusu olduğunda Micki," diyor Avalon koltuktan kalkarken. "Seninle işi bittikten sonra hâlâ yürüyebildiğin için kendini şanslı hisset."

Bu yorum o kadar ürkütücü ki -her ne kadar ondan gelmesi hiç de beklenmedik olmasa da- sert bir kahkaha atmama neden oluyor. Sırıttırıyor ve ellerini pantolonunun arka ceplerine sokuyor. Onunla işim bittikten sonra iyi yürüyemediğimi söylemek için ağzımı açtım.

Ben. Ön kapı açıldığında her şeyden çok zencefil adımları atıyordum.

"Micki!" Luc'un sesi evin içinde çınlıyor. Ayağa kalkıyorum ve Avalon fuayeye doğru ilerlerken onu takip ediyorum. Luc, Dean ve beraberindekiler içeri girerken ikimiz koridorun ağzında duruyoruz. Luc hariç hepsi ceketlerini çıkarıyor ve kapı arkalarından kapanırken saçlarındaki damlaları tarıyorlar.

"Hava nasıl?" Avalon alaycı bir şekilde sorar.

Dean homurdanıyor ve ona doğru yürümeden önce ceketini diğerlerinin yanına bırakıyor. Eğilip kızın kalkık dudaklarını öptükten sonra kaşlarını kaldırıyor. "Sıcak ve güneşli," diye kolayca yalan söylüyor. "Neden seni dışarı çıkarıp göstermiyorum?"

Avucunu onun göğsüne bastırıyor. "Hayır, teşekkürler.

Ben ıslak severim." Gözleri parlıyor. "Ben de bebeğim.

Ben de."

"Micki." İkisinin birbirlerine attığı şehvetli bakışlara sırtımı dönüyorum ve Luc'ün önünde durana kadar diğerlerinin bedenleri arasında sürükleniyorum. Elindeki fazladan ceketini ancak o zaman fark ediyorum. "Al." Bana uzatıyor. "Buna ihtiyacın olacak. Gitmeye hazır mısın?"

"Evet." Yüzümü göğsüne bastırıp Avalon gibi bir öpücük için yalvarmak istiyorum ama bunun yerine ceketini ondan alıp üzerime geçiriyorum.

"Siz ikiniz bu haftaki partiye geliyor musunuz?" Dean soruyor, ben yakındaki raftan ayakkabılarımı almak için aşağı inerken ikimizi de durduruyor.

"Parti mi?" Luc kaşlarını çatıyor ve sanki neden bahsettiğini biliyormuşum gibi bana bakıyor. Bakışlarına karşılık verip omuz silkiyorum.

"Avalon'un doğum günü," diye açıklıyor Dean. "Urban'da bir parti veriyoruz."

Ayaklarımı spor ayakkabılarımın içine kaydırırken homurdanıyorum ve Avalon'a bakıyorum. Yüzü bembeyaz kesildi. "Bu benim fikrim değildi," diye mırıldanıyor bakışlarımla karşılaştığında.

Gülüyorum. "Evet, tabii," diyorum, işimi bitirirken Luc'un elini tutuyorum. Beni ayağa kaldırıyor. "Orada olacağız."

"Oh , değil mi?" Luc hafifçe sorar.

Onu kapıya doğru itiyorum. "Uzun zamandır insanları gerçekten sevdiğim bir doğum günü partisine gitmemiştim," diye hatırlatıyorum ona. "Hu- mor me."

"Sana şaka yapacağım güzel kız," diyerek Luc kolayca kabul etti ve bir kolunu belime doladı

"Sonra görüşürüz Micki!" Luc kapıyı açarken Avalon sesleniyor. Serin bir sonbahar havası dalgası üzerime çarptığında irkiliyorum. Sonbaharın sonu, kışa yaklaşıyoruz. Sıcaklık düşüyor ama yağmur şimdiden durumu daha da kötüleştiriyor. Luc ve ben sağanağın içine ceketimin kapüşonunu yukarı çekip el sallıyorum.

Bunun gibi basit şeyler. Bir arkadaşla vakit geçirmek. Doğum günü partileri planlamak. Çimen, toprak ve yağmur kokusu. Çok güzel. Normal hissetmenin nasıl bir şey olduğunu neredeyse unutmuştum.

Ne yazık ki, bunun uzun sürmemesi gerekiyordu.

MICKI

SON BIRKAÇ HAFTADIR SAHIP OLDUĞUMUZ AZICIK RAHATLAMA solmaya başladı ve bu mükemmel bir zamanda geldi. Yavaş şeritteki hayat beklediğimden çok daha kolay. Hoşuma gidiyor, farkındayım. Luc'la birlikte olmak. Arkadaşlarım var. İntikamımın dışında bir hayatım olması. Rahat olamayacak kadar çok hoşuma gidiyor. Eğer daha fazla devam etmesine izin verirsem, kendimi gerçekten böyle yaşarken görebilirim. Bittikten sonra da yaşayabilirim.

Avalon'un partisinin sabahında telefonumda yeni bir mesajla uyandım.

Hedef yeniden ortaya çıktı. Şimdi takip ediyorum. Yakında güncellenecek.

Dünya Andrew Bennington'ın kayıp olduğunu biliyor ve çoğu insan umursamasa bile, umursayanlar da geri dönmeyeceğinden şüpheleniyor. Thomas onun geri dönmeyeceğini biliyor ve fare de yemi yuttu. Bir gülümseme beni ele geçiriyor. Piç herif saklandığı delikten çıktı. Şimdi, bir sonraki aşamanın zamanı geldi.

Ekranı kapatıp Luc'un göğsüne yuvarlanmadan önce mesajın alındığını bildiren hızlı bir cevap yazıyorum. Luc'un Andrew Bennington'ı öldürmeme yardım eden adamlara yardım ettiği için iyi olduğunu biliyorum ama yine de iletişim halindeydim. Başka şeylerde de iyiler. Özellikle de insanları avlamakta.

Luc'un iniltisi dokunduğumuz yerde içimi gümbürdetiyor ve bir kolunu belime dolayarak kirpikleri dalgalanırken beni kendine daha sıkı çekiyor. Uzun ve koyu renk kirpikler, açıldıklarında kristal mavisi gözlerini mükemmel bir şekilde çerçeveliyor. Bu hiç adil değil. Bir erkeğe göre çok güzel.

"Günaydın bebeğim," diye mırıldanıyor, parmakları yan tarafımda gezinirken bile saçlarıma bir öpücük konduruyor.

Kaşlarımı çatıyorum. "Yapacak işlerimiz var," diye hatırlatıyorum ona. "Hiçbir şeye başlayamayız."

Sözlerimi duymazdan geliyor ve bunun yerine başını aşağı eğip boğazıma ağzı açık bir öpücük konduruyor. Eli uyluğumun arkasını kavrayıp bacağımla yukarı ve onunkinin üzerine doğru çekerken nefesim kesiliyor. Boyunun kalınlığı ısrarla kalçalarımın arasına sürtünüyor.

"Luc!" Göğsüne bir tokat atıyorum ama vuruşumda hiç güç yok. Kincaid'in hareket halinde olduğunu bildiğim için başım dönüyor. Heyecanlı hissediyorum. Çok yaklaştık, Luc ve ben. Bedenen yaklaştık ve babasına karşı istediğimiz her şeyi elde etme açısından yaklaştık.

Bunun sadece benim intikamım olmadığını ilk kez fark ederek gözlerimi kırıştırıyorum. Bu onun da intikamı.

Luc aniden dönüyor ve kolunu bana doluyor. Yukarıya, oturur pozisyona savrulduğumda dudaklarımdan bir nefes daha çıkıyor, iki bacağımla da onun belinin üzerinde, o bana sırtlıyor. Luc kalçalarını kaldırıyor ve külotla kaplı amımı sikiyle dürtüyor.

"Luc..." Ona karşı zayıfım. O an için zayıf. "Yapmak zorundayım-"

"Evet, zorundasın," diye kıkırdayarak kesiyor. İki eliyle belimi kavlıyor ve hızla sertleşen ereksiyonunun sert çıkıntısıyla kumaşın altındaki klitorisimi sıyrıyor. "Beni delirmekten alıkoymalısın güzel kız ve bunun tek bir çaresi var."

Yapmam gereken şey, az önce aldığım bilgiyi ona anlatmak. Ona babasından bahsetmeliyim. Mesajda yer belirtilmemişti ama ben aptal değilim. Kincaid'in ne yaptığını biliyorum. Kendi planlarını yapıyor ve benim için geliyor, *bizim* için geliyor.

Alçak, derin, erkeksi bir inilti kulaklarımda yankılanıyor ve Luc aşağıdaki hareketlerine devam ederken amımın yumuşadığını hissediyorum. Beni ona karşı hareket etmeye, kendimi onun uzunluğuna yukarı ve aşağı sürtmeye teşvik ediyor. Bu çok saçma - kıyafetlerimizi çıkarıp içime girebilir ve iki saniye içinde ikimizi de rahatlatabilirdi. Yine de bunun yerine, beni sadece ona sürtünmeye teşvik ediyor, ben sikini aşağı doğru çekerken hızımı artırıyor. Elleri beni tekrar on altı yaşındaymışız gibi kaldırıp indiriyor ve zevkimizi çok ileri gitmenin uçurumunda yaşıyoruz.

"Luc..." Göğsümden bir inilti yükseliyor. Nefes alıyorum, hareket-

Daha hızlı, daha fazlasını isteyerek. Bir bağımlının aşerdiği gibi aşeriyor.

Bir sonraki vuruşları. Onu böyle sürüyorum, daha fazla dayanamayana kadar yaklaşıyorum.

Kendimi onun usta ellerinden kurtararak, siki serbest kalıp yukarı doğru çıkana kadar boxer'ını aşağı doğru çekiyorum. Uzun. Kalın. Gururlu. Nefesim boğazımda düğümleniyor ve ağzım sulanıyor. Onu sıkıca kavrarken elim şaftın üzerinde kayıyor ve sonra geri iniyor.

"Siktir, Micki!" Luc'un başı geriye kayıyor ve ben onu okşarken kalçaları sertçe sarsılıyor. Başından küçük bir parça prekum sızıyor ve elimi yukarı doğru hareket ettirerek başparmağımı oradaki yumuşak ve sıcak açıklığa sürtüyorum. Yapışkan sıvıyı, dayanamayacağım kadar çok kadar etrafa yayıyorum ve öne doğru eğilip onu ağzıma alıyorum.

Onu emiyorum, ağzımın açıklığını yalıyorum, tadına bakıyorum. Aleti ağzımın içinde, dilime karşı titreşiyor. Başım yavaşça ama kararlı bir şekilde aşağı yukarı sallanıyor. Kas hafızası. Bunu daha önce pek çok kez yapmıştım ama hiç böyle olmamıştı. Uzunluğu boyunca yalıyorum, dilimin düz kısmını başına ulaşana kadar sikiğin yan tarafına doğru sürüklüyorum ve bir kez daha açıklığına doğru kucaklıyorum. Daha fazla prekum damlıyor ve ben onu yalıyorum. Altımda, Luc'un uzuvları tüm vücudu saran bir titreme içinde.

Kalçalarının her iki yanında Luc'un yumrukları çarşafı kavırıyor, kendini tutmaya çalışırken neredeyse yırtacaktı. Onun bu yönünü seviyorum. Benim oynaklığımı, arzumu hissedebiliyor ve bana istediğimi vermeye çalışıyor. Ondan Ay'ı istesem, benim için cenneti ve dünyayı yerinden oynatır. Çok az kişi bunu söyleyebilir ve ciddi olabilir.

Onu birkaç dakika daha emiyorum, onu ve kendimi deliliğin eşiğine getiriyorum. Bir erkeğin tadı hiç bu kadar lezzetli olmamıştı. Bu lanet bir suç olmalı. Luc dirseklerinin üzerinde doğruluyor, okyanus mavisi bakışları tehlikeli bir şekilde parlıyor, dudaklarım sikiğin etrafına sarılmış ve elim taşaklarını kavrayıp hafifçe sıkarken ona bakıyorum.

"Tehlikeli bir oyun oynuyorsun güzel kız," diye uyarıyor beni.

Biliyorum, ama tehlikeli oyunlar oynamanın amacı da bu zaten - çizgiye çok yaklaşmak, bulanıklaşana ve nerede durduğunuzu bilemeye kadar.

Sonunda, artık dayanamıyorum. Onun içimde olma arzusu, ağzıma boşalmasını görme arzuma galip geliyor. Kendi iç çamaşırımı çıkaracak sabrım bile yok. Onun yerine bacağımı iki bacağının üzerinde sallıyorum, aşağı uzanıp külotumun ağ kısmının sırlıklam, yapışkan kumaşını yana çekiyorum. İç çamaşırı

elastik sıkı çekiyor, ama sadece onun üzerinde durmam, horozunu elime almam ve açıklığıma bastırmam için yeterli.

Luc küfrediyor ve geriye doğru geriliyor, ben sikinin uzunluğunu doğrudan amıma sokarken dişlerini sıkıyor. Nefes nefese, terleyerek, bir kez daha kasıkta buluşana kadar aşağı iniyorum. O kadar doluyum ki, canım acıyor. Bu en lezzetli acı türü ve nefes almakta zorlanmama neden oluyor.

Luc sıkılmış dişlerinin arasından, "Çok sıkısın Micki," diye homurdanıyor. "Sikimi boğmaya mı çalışıyorsun?" Her yeri kasılırken boynundaki ve kollarındaki damarlar belirginleşiyor. Ne istediğini anlayabiliyorum. İçime sokulmak, boşalana kadar sikini amıma sokmak istiyor. Bunu ben de istiyorum.

Luc'un çıplak göğsüne doğru eğilerek, gözleri benimkilerle buluşana kadar kendimi ona sürüyorum. "Beni boşalt Luc," diye yalvarıyorum. "İçimde seninle olmanın ne kadar iyi hissettirdiği dışında her şeyi unuttur bana."

Burun delikleri genişliyor ve gözleri açılıyor. Luc'un elleri gömleğimin eteğini buluyor. Onu sıyrıyor, yukarı çekip başımın üzerinden geçirdikten sonra odanın öbür ucunda bir yere fırlatıyor. Avuçlarını karnıma dayayıp yavaşça yukarı doğru hareket ederek göğüslerimi örttüğünde, sıktığında, alay ettiğinde ve beni delirttiğinde, başım omuzlarıma düşüyor ve gözlerim kapanıyor.

"Seni sevmemi istemek için ne güzel bir yol bebeğim," diye fısıldıyor Luc, nefesi boğazımda ısınıyor. "Böyle tatlı bir isteği nasıl reddedebilirim ki?" Parmakları, boğazımdan inilti üzerine inilti çıkarana kadar çakıllı meme uçlarımı koparıp büküyor.

İnanılmaz bir şeyin eşiğindeyim. Bunu biliyorum. Çekirdeğimde zonkluyor, ısı dışarıya doğru genişliyor, bedenimin her santimini ele geçiriyor. Damarlarımı dolduruyor ve uzuvlarımdan lav gibi kayarak yoluna çıkan her şeyi tüketiyor. Bu sırada Luc beni ona binmeye teşvik ediyor. Yukarı ve aşağı, şaftı boyunca kayıyorum, horozunun başı amımda ağırlı bir noktaya bastırana kadar tamamen aşağı inerken yüzümü buruşturuyorum. O kadar derin ki, gırtlığıma kadar gelmemesi bir mucize.

Parmakları diğerini bükerken dişleri meme ucuma yapışıyor. Ellerim saçlarına dolanıyor, onu teşvik ediyor. Tıpkı söz verdiği gibi, Luc beni seviyor. Beni ağzına kadar doldurmak için yavaş hareketlerle alıyor. Ben de dahil olmak üzere herkes hızlı ve sert ile yavaş ve nazik olmayı eşit tutar ve bu tür seks sevgi dolu olsa da

nazik değil. Beni kavrayış şekli çürütmekle tehdit ediyor. Dişlerinin keskin kenetlenişi beni serbest bırakmanın eşiğine getiriyor.

Dudaklarımın arasından iniltieler dökölüyor ve fark ediyorum ki, son birkaç haftadır kendimi bu kadar kötü hissetmemin nedeni tam da burası. Her şeyi unuttuğum anlar oluyor. Tüm acıyı ve istismarı unutuyorum. Başım, içinde boğulduğumu bile fark etmediğim suyun üzerine çıkıyor ve hava akımı beni var olduğunu unuttuğum bir coşkuyla dolduruyor.

Yaşadığımı hissediyorum. Yıllardır hissetmediğim bir şey. Gözyaşlarım göz kapaklarımı dikeyor.

"Henüz değil."

Luc'un hırçın sesi beni tekrar gerçekliğe döndürüyor ve bir saniye sonra ikimizi bir kez daha ters çeviriyor. Sırtım yatağa çarpıyor ve Luc üzerime eğilip komodinin çekmecesini aceleyle açıp bir şey çıkarırken göğsünün görüntüsü gözlerimi dolduruyor.

Beynim bulanık, onun içimdeki hissiyle o kadar yumuşamış ki, onu durdurmak için çok geç olana kadar ne yaptığının farkında bile değilim. Luc arkasına yaslanıp göğsünü benden uzaklaştırırken bana sırtıyor, böylece ortaya çıkardığı işkence aletini aşağı çekebiliyor.

"Luc!" Akülü Hitachi çubuğunun düğmesini çevirip aramıza bastırmadan önce ona ne halt ettiğini soracak nefesim bile yok. Keskin titreşimler klitorisime dokunup beni daha önce hiç girmediğim bir stratosfere gönderirken tüm düşünceler -neden böyle bir şeye sahip olduğu ya da bunu benden nasıl sakladığına dair tüm sorular- uçup gidiyor.

"Siktir!" Beyaz ışık kafamı doldururken içimden bir çığlık kopuyor. Luc'un eli boynuma dolanıyor, vücudum isteğim dışında tepki verirken beni yerimde tutuyor. Orgazmım üzerime yapışıyor, bırakmayı reddediyor. Değneğe ve Luc'un sikinin dibine çarparak parçalanıyorum, Luc içime girip kendi salıverilişiyle inerken ıslaklığım onun ve yatağın üzerine fişkırıyor. Luc bir eliyle lanet oynacağı klitorisime doğru daha sert tutuyor, diğer eliyle de beni yatağa sabitliyor; avuç içi boğazıma dayanıyor. Nefesimi kadar sert değil ama gücünü hissetmem için yeterli.

Nefes nefese, ter içinde. Paraşütsüz, rüzgârı tenimde hissetmek için her şeyi riske atan bir paraşütçüyümüşüm gibi dünya tekrar tekrar dönüyor. Vücudum ona karşı eğiliyor, kaslarım kilitleniyor ve benimle işi bitene kadar onları serbest bırakmak yok. Sert elektrik darbeleri

omurgamda yukarı ve aşağı yarış. Sertçe titrerken dudaklarımdan çıkan çığlıklar hırıltılı inlemelere dönüşüyor.

Sonunda -neyse ki- bitiyor ve Luc çekip alıyor, komodinin üzerine fırlatıp ağrıyan amımdan yavaşça çıkarken o sürekli titreşen sesi durdurmak için düğmeyi çeviriyor.

"Siktir, güzel kız," diye inliyor Luc. İçimden daha fazla ıslaklık akıyor ama bu sefer bana ait olmadığını biliyorum. "Seni benimle bu kadar dolu görmenin ne kadar ateşli olduğunu bilemezsin."

Yorgunluk sinirlerime yapışıyor ve parmağı amımın dışını sıyrırken titriyorum. Oradaki yapışkanlığın bir kısmını topluyor ve aramızdan kaldırıyor. Sıcaklık omurgamdan aşağı iniyor ve hiç düşünmeden dudaklarımı ayırıp başımı yukarı eğiyorum.

Sırtarak bana orgazmından arta kalanları sunuyor. Kalın yüzgeci ağzıma kayıyor ve dudaklarımı etrafına kapatıyorum, dilim tuzlu teninde hareket ederken onu emerek temizliyorum. Serbest kaldığında hiç tereddüt etmiyor. Luc başını eğip dudaklarıma sert bir öpücük konduruyor ve sanki kendi tadına bakmak istiyormuş gibi ağzımın içine dalıyor.

Onun sıcaklığına rağmen, geri çekildiğinde tenim çakıllı. Luc saçımın bir teline dokunuyor ve kulağımın arkasına sıkıştırarak geriye doğru okşuyor. "Günaydın güzel kız."

Homurdanıyorum ve gözlerimi deviriyorum. "Siktir git." Kahretsin, sesim çok kötü.

Gözleri eğlenceyle parlıyor. "Az önce sahip olduğumdan oldukça emindim," diye karşılık veriyor. Vücudu kahkahadan titreyerek yana düşerken göğsüne bir tokat atıyorum. Bir bacağını iki bacağımın üzerine atıp beni altına yatağa sabitlerken bir kolu ortama dolanıyor.

"Sesimi Ava'ya nasıl açıklayacağım?" Boğazımdaki keskin acıyla yüzümü buruşturarak söylendim.

"Biraz sıcak çay ve bal, bebeğim," diye yanıtlıyor kolayca. "Çığlık atan canavarı yatıştırır."

Elimi kaldırıp yüzüne doğru salladıktan sonra kolumu tekrar indiriyorum. "Sen kabaca sözümü kesmeden önce sana bir şey anlatmaya çalışıyordum," diyorum.

Daha da yaklaşıyor, tüm sıcaklığı ve çıplak . "Dinliyorum." İç çekiyorum. "Baban yeniden ortaya çıktı."

Uzuvlarının tüm o durgun rahatlığı bir anda değişiyor. Vücudunun benimkinin üzerindeki yumuşak hareketi sertleşiyor ve bir dirseğinin üzerinde yükseliyor, ifadesindeki eğlence ve mutluluk kaybolurken bana bakıyor. Pişmanlıkla dudaklarımı birbirine bastırıyorum. O

Artık planlarımı ondan saklamayacağıma söz verdim. Yine de cevabın bu olmasından nefret ediyorum. İkimizi de seksle doyurulmuş mutlu yerlerimizden çıkarıp gerçekliğin soğuk sertliğine geri götürmekten nefret ediyorum.

"Nerede? Ne zaman?"

Başımı sallıyorum. "Onu takip eden adamlarım var," diyorum. "Öğrenir öğrenmez size haber vereceğim."

Başını sallıyor. "Plan nedir o zaman?" diye sorar. "Onu buraya mı çekeceğiz?"

"Buna yok," diyorum. "Onu cezbetmeye çalışsak da da gelecek." Tüm bu olanlardan, arkasındaki şeytanı anlamış olarak çıktım. Muhtemelen Thomas Kincaid'i kendimden daha iyi tanıyorum.

"Hazırlanmamız gerekiyor" diyor.

"Yapacağım," diyorum ona. "Senden yapmanı istediğim şey, her şey sona ermeden önce onu özgürlüğüne kavuşturmanı sağlamak."

Luc'un ifadesi kararır. Kaşları gözlerinin üzerine iniyor ve kristal mavisi derinlikleri gölgeler kaplıyor. "O iyi olacak Micki," diyor bana. "Dean'in arkadaşı ve onun hacker'ı ile bir toplantım var. İhtiyacımız olan bilgiye sahip olduklarından hiç şüphem yok."

"Ne zaman?"

"Yakında," diye sözünü kesti. "Hacker'la ne zaman ve nerede buluşacağımı belirlemek için bu akşam Dean'le buluşacağım."

"Parti sırasında mı?" Sanırım.

Luc başını sallayıp benden ve yataktan uzaklaşarak doğruluyor ve bir eliyle saçlarını karıştırıyor. "Artık her şey doruğa ulaşıyor, değil mi?" diye soruyor.

Alt dudağımı ısııyorum ve yanına oturuyorum. "Evet, öyle."

Thomas Kincaid'den ne kadar nefret etsem de, Luc'un hissettiği acıyı -babasının çöküşüne ortak olmanın suçluluğunu ve utancını- ondan esirgeyebilseydim, esirgerdim. Bundan pişmanlık duyduğuna inanacak kadar saf değilim çünkü onu çok iyi tanıyorum. Bunu yaptığına pişman değil. Bana yardım ettiği için. Utanç duyduğu şey, babasının olduğu kişi olduğu gerçeği.

Arkadaşlarımızı değiştirebiliriz. Sevgililerimizi değiştirebiliriz. Ama kanımızı asla değiştiremeyiz. Kim olduğumuzu. Nereden geldiğimizi. Bu her zaman bizim bir parçamız olacak - seçimlerimiz, dışarıdaki bağlarımız ne olursa olsun. Sırtına yaslanıp kürek kemiğinin üzerindeki deriye yumuşak bir öpücük konduruyorum.

"Sen o değilsin," diye hatırlatıyorum ona sessizce. "Asla o olmadın ve olmayacaksın."

Sanki hayatı boyunca duymayı beklediği sözler bunlarmış gibi, Luc uzanıp elimi tutuyor, sıkıca tutuyor, acının sınırına gelene kadar sıkıyor. "Sana yaptığı her şeyin bedelini ödeyecek," diye beni temin ediyor.

"Ve sen," diyorum. "Sana da yaptığı her şeyi."

Luc buna cevap vermiyor. Cevap zorunda değil. Kabul etmiyor ama Thomas ona fiziksel olarak hiç dokunmamış olsa bile o da benim kadar istismara uğramıştı. Manipölasyon ve kontrol onu da mahvetti.

Bana inansın ya da inanmasın, onunla olan ilişkim hakkında bir şey öğrendim. Kan bağı her zaman aile demek değildir. Kan, biyolojik bir durumdur. Bu yüzden babasının kim olduğu hiç önemli olmadı. Babasının ne yaptığı. Aile, sevmeye karar verdiğimiz kişidir. Dünyada milyarlarca insan var. Aralarından seçim yapabileceğimiz çok fazla insan. Belki de kan ve genetik bedenlerimizi şekillendirmiştir. Şekillerimizi şekillendirmiştir. Ancak ruhlarımızın gerçekliğini şekillendiren şey çok daha karmaşıktır.

Aile, yarattığımız bağlardır. Aile, sonunda kalan insanlardır. Tüm ışıklar söndükten sonra. Güzellik, para ve iyilikler gittikten sonra. Aile de diğer her şey gibi bir seçimdir ve ben onu seçiyorum. Kalbim durana kadar, Luc benim ailem.

Umarım sonunda beni affedebilir.

MICKI

LUC VE BEN URBAN BAS SESLERİYLE ÇINLIYORDU.

Yanıp sönen ışıklar, serbestçe dökülen içkiler ve dans pistinin üzerinde asılı duran taç şeklindeki ışıltılı bir avize, domino etkisi yaratacak nöbetler için yeterli.

"Tanrım," diye mırıldanıyorum Luc bir elini belime dolayarak beni stileto giymiş, tökezleyen bir çift sarışının önünden çekerken. "Bunun Ava'nın doğum günü partisi olduğunu söylediklerini biliyorum ama bana pek onun sahnesi gibi gelmedi."

Luc başını sallıyor ve eğiliyor, böylece sahnedeki DJ bir başka derin düşüş başlatırken ve dans pistindeki kalabalık hep birlikte yukarı ve aşağı zıplamaya başlarken müzik patlamasının üzerinden onu duyabiliyorum. Luc bana "Mesele onun sahnesinin ne olduğu değil," diyor. "Dünyanın en büyük servetlerinden birinin varisiyle çıkıyor; bu beklenen bir şey. Dean'in böyle şeyler yapması gerekiyor ki insanlar onunla uğraşılmayacağını bilsinler."

Boktan ama gerçek. Eminim o da bundan nefret ediyordur. Başımı tekrar sallıyorum. Üst kademenin siyaseti karmaşık ve can sıkıcıdır. Her şey itibarla ve insanların neyi görüp neye inandığıyla ilgili. Bu yüzden onlar gibi insanlar için gerçek ilişkiler bulmak zor. Duman, ayna ve plastikle dolu bir dünyada gerçek bir şey bulmak zor.

"Dean'i görüyorum," diyor Luc bir süre sonra. Bakışlarını takip ettiğimde Dean Carter'ın saran kalabalıkla birlikte duvarları çevreleyen barlardan birinin önünde durduğunu görüyorum. "bakalım."

Luc, dansçılarının, içki içenlerin ve masalar arasında gidip gelerek içki ve muhtemelen böyle birinci sınıf bir kulübün duvarları arasında satılmaması gereken diğer şeyleri dağıtan kızların arasından geçerken beni de yanına çağırıyor. Bir kız başını masaya yaslayıp burnunu beyaz bir pudra çizgisinin üzerinde gezdirirken yüzümü buruşturuyorum. Bu insanlar için banyo sırrı yok. Yakalansalar bile, anneleri ya da babaları onları kurtarmak için ellerinde çek defterleriyle orada olacaklar.

Sonunda Dean'e ulaştığımızda etrafını tarıyorum. "Hey!" Dean bizi fark ettiğinde tepki veriyor, biz yaklaşırken Luc'a elini uzatmak için iki yanındaki fiçı göğüslü adamları itiyor. "Geç kaldınız çocuklar."

Luc ağzını açıyor ama ben ondan önce davranıyorum. "Ava nerede?" Kalabalığa bağırarak talep ediyorum.

Dean kıkırdıyor ve bakışlarını bir an için yukarı çeviriyor. Ben de yukarı bakıyorum ve üst kattaki balkonu fark ediyorum. "Yaklaşık otuz dakika önce salona kaçtı," diye cevap veriyor. "Ona katılmalısın."

İhtiyacım olan tek davet bu. "O zaman sizi baş bırakayım," diyorum ve Luc'un elinden kurtulurken göğsünü okşuyorum.

Luc ben daha fazla uzaklaşmadan bileğimi tutup kaldırıyor ve beni hızla geri çekiyor. Ağzını ağızıma dayıyor ve dili hızla içeri giriyor, düşüncemi ve nefesimi çalması için geçen saniye boyunca beni şok ediyor. Geri çekildiğinde ağzının köşesi yukarı kalkıyor. "Binada kal," diyor.

"Sensiz gitmeyi planlamıyordum," diyorum, dudaklarım öpücüğünün etkisiyle karıncalanırken uyuşmuş bir şekilde başımı sallıyorum.

Parmakları bileğimden ayrılıyor, ama ben odanın içinde adımlarımı atıp aşına olduğum arka merdivenlere yönelirken onun izi kalıyor. İkinci kata çıktığımda, müzik düşüncelerimin geri dönmesine yetecek kadar azalıyor. Müzik bir kez daha değişirken merdiven boşluğunun iç duvarları bas seslerini bastırıyor.

İkinci kattaki özel salona adım attığımda, ot kokusu yüzüme tokat gibi çarpıyor. Kanepeye yayılmış, kül tablasının yanında duran ve tek bir duman sütunu yükselen yalnız figürü fark ettiğimde dudaklarım seğiriyor.

"Daha önce pek içen biri olduğunu hatırlamıyorum." Avalon yorumum üzerine başını kaldırıyor ve bana doğru sırtıyor. Fiziksel bir davet yok, ama yine de ona yaklaşmak için bir davete ihtiyacım yok. O

kanepede arkasına yaslanır. Alt kattaki hoparlörlerden gelen müzik sesi balkondan içeri süzülüyor ama birinci kattaki kadar yüksek değil.

"Bugün benim doğum günüm," diye sonunda. "İstedığımı yapabilirim." Dean buraya otuz dakika önce geldiğini söylemişti, ama masaya bir bakışım bana bu otuz dakikayı kesinlikle değerlendirdiğini söylüyor.

"Bu yüzden mi burada, kendi partinde insanlardan kaçıyorsun?"

İnliyor. "Ben lanet bir parti istemiyordum." Gözlerini açıp tavana bakarken onun yanında durmak için hareket ediyorum. "Dean görünüşü korumakla ilgili bir şeyler söyledi." Elini balkona doğru sallarken söyledikleri Luc'un az önceki sözlerini doğruluyor. "Ben de kraliçelik görevimi yerine getirdim. Küçük piyonlara hadlerini bildirdim ve şimdi buradayım." Odayı işaret ediyor. "Aslında eğleniyorum."

"Tek mı?" Ben soruyorum.

"Şimdilik." Omuz silkiyor. "Diğerleri uğradı ama şimdi evde hediyemi hazırlıyorlar - her neyse artık."

"O zaman sanırım Dean'in gelip seni almasını beklerken sana eşlik edebilirim." Karşısına oturuyorum ve bacaklarımı aramızdaki masanın üzerine atıp ileri uzanarak boş bir shot bardağını ve kehribar rengi sıvı sürahisini alıyorum. Kendime okkalı bir shot dolduruyorum ve viskinin keskin baharatlı tadı boğazıma çarptığında irkilerek geri çekiliyorum. Derin mavi-gri gözler merakla beni izliyor ve ben yüzümü buruşturunca Ava gülüyor.

"Amcık," diyor hafifçe ve sanki onun da benim kadar küçük bir orospu olduğunu ona kanıtlamak istercesine iki kadeh daha dolduruyorum. Birini ona doğru iterek ikincisini kaldırıyorum.

"Birini tanımak için biri gerekir," diyorum hafifçe.

Gülüyor ve fazladan içkiyi kaldırıyor. Birlikte ikisini de içiyoruz ve o da çabalamasına rağmen yüzünü buruşturuyor. Sırıtiyorum ve içkilerin yanındaki buz kovalasından bir bira alıyorum. "Üzgünüm biraz geciktim," diyorum. "Keşke seni tüm kraliçe ihtişamınla, küçük insanlara hadlerini bildirirken görebilseydim." Az önceki yorumuna kıkırdıyorum.

"Evet, seni bekliyordum, geç kaltak," diye cevap veriyor, kanepenin koltuğuna yaslanarak. Göz ucuyla beni izliyor. "Çünkü seçmem gereken bir kemik var."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Oh?"

Elindeki neredeyse boş bira şişesi kanepenin kenarından sarkıyor. Şişeyi kaldırıp ağzına götürüyor ve geri fırlatmadan önce sıvının geri kalanı boğazına akana kadar şişeyi deviriyor. Başımı çeviriyorum, bardağın salonun köşesindeki çöp kutusuna doğru uçuşmasını izliyorum. Kenara çarpıp yere düşüyor ve içeri girmeden paramparça oluyor.

Kıkırdıyor ve arkasına bakmadan "Tüh" diyor.

Onunla birlikte gülüyorum, ama hepimiz sakinleştiğimizde, ona endişeyle bakıyorum. "Peki, şu kemik hakkında..." Korunuyorum.

"Benim ereksiyonum yok," diye yanıtlıyor. "Tabii Dean'inkini saymazsanız, çünkü onunki benimki. O *zaman büyük* bir var. Kocaman. Bazı zamanlar bunu ne kadar iyi kaldırabildiğime kendim bile şaşıyorum."

Homurdanıyorum. "Hayır, benimle bir seçim yapacağını söylemiştin," diye hatırlatıyorum.

"Ah, evet." Oflayıp pufluyor ve kül tablasında duran esrara uzanıyor. Çıkmaz sokakta homurdanıyor ve ben pes edip öne doğru eğilerek tepsinin yanında gördüğüm çakmağı kapıp ona doğru tutana kadar çakmak arıyor.

"Bana kızgın mısın?" Ateşe doğru eğilip esrarını yeniden yakarken soruyorum, bir duman bulutu içinde nefesini verene kadar ciğerlerine çekiyor.

Avalon hemen cevap vermiyor, ki bu da başlı başına bir cevap. Cigaranın geri kalanını içip tepsie saptırken çakmağı masaya geri bırakıyorum. Bir süre sonra bacaklarını indirip doğruluyor ve bir kadeh daha içmek için uzanmadan önce converse kaplı ayaklarını yere koyuyor. "Evet," diye itiraf ediyor sonunda. "Sana kızgınlım ama..." Bir nefes alıyor ve bakıyor. "Yaptığın şeyi neden yaptığını anlıyorum," diye devam ediyor, içkisini geri devirip fondip yapmadan önce.

"Ne yaptım?" Kaşlarımı çattım.

"Gidiyorum." Boş kadehini bana doğru sallıyor. "Aynen böyle. Puf. Gitti. Bir not ve hepsi bu." Bir kadeh daha dolduruyor ve bu kez yüzünü kontrol altında tutarak kadehi geri fırlatıyor, sonra bakışlarını benimkilere çeviriyor. "Anlıyorum," diye tekrarlıyor, "ama bu bundan memnun olduğum anlamına gelmiyor."

"Ne ,," diyorum, "üzgünüm ve anlıyorum." "Anlıyor musun?" diye soruyor kaşlarını kaldırarak.

Kulübün ana merkezindeki müzik, hızlı tempolu bir şeyden daha kasvetli bir rock baladına geçiyor. Eğer bir Cuma ya da

Cumartesi gecesi bu kabul edilemez olurdu ama Perşembe günleri hafta sonu kadar hızlı geçmiyor. Şimdilik, karşımdaki kızla aramda bir hava yaratıyor gibi görünüyor.

"Anlıyorum," diyorum ona. "Bir şeyi anlamamanın ama aynı fikirde olmamanın nasıl bir şey olduğunu bilirim. Anlıyor olmanız işinizi kolaylaştırıyor."

Avalon başını sallar. "Seni özledim." Sözleri sessiz, neredeyse bir itiraf gibi.

Göğsüm sıkışıyor. "Ben de seni özledim." Bu bir yalan değil. Hayatım boyunca sadece iki arkadaşım oldu. Önce Luc, sonra da o. Onu deli gibi özlüyordum ama onu uzak tutarak doğru şeyi yaptığımı *düşünüyordum*.

Sessizlik aramızda uzanıyor ve bu hem uygun hem de ürkütücü. Biramdan bir yudum alırken bu konuşmayı nereye götüreceğimden emin değilim. "Bir süre sonra Plexton'a geri döndüm," diye itiraf ediyorum. "Seni ya da anneni ortalıkta göremeyince daha iyi bir hayata geçtiğini umdum." Kıkırdıyorum ve etrafıma bakıyorum. "Sanırım bir bakıma öyle oldu."

"O öldü," diyor Avalon.

Donup kalıyorum ve gözlerimi onunkilerle buluşturmak için kaldırıyorum. O bana dikkatle bakıyor. Ebeveyninin ölümünü itiraf eden başka biri olsa kınama, özür ve hatta sempati duyardı. Benim için değil. Onun için değil.

"Güzel," dedim.

Avalon sanki bu cevabı bekliyormuş gibi başını sallıyor. "Onu ben öldürdüm," diye itiraf ediyor.

"Oh?" Biramı yudumluyorum. "Bunu nasıl yaptın?"

Gülümsüyor ve koltuğuna yaslanıyor. "Her iki dizini de vurdum ve sonra onu ateşe verdim."

. "Acımasız."

,"" diye kabul ediyor.

Bir süre bekledikten sonra gerçekten bilmek istediğim şeyi soruyorum. "Tekrar memnun musun?"

Avalon'un yanıtında hiç tereddüt yok. "Azıcık bile değil," diyor. Öne doğru eğilip buz kovaşından bir bira daha alıyor, üstünü açıyor ve sonra geri deviriyor. Uzun bir yudum aldıktan sonra dudaklarını şişenin ağzından kurtarıırken soluk soluğa kalıyor. "Düşünüp duruyorum," diye devam ediyor, "bir tür yeniden mors gibi hissetmeliyim. Ne de olsa o benim annemdi. Dean bazı şeyler yapmaya başlamamı sağladı.

Saçma sapan bir terapi ve Viks bana onu affedip affetmediğimi falan soruyor."

"Ama sen ?" Sanırım.

"Sikeyim hayır." Avalon kaşlarını çatar. "Neden affedeyim ki? Affedilmeyi hak etmiyor."

O içkilerden sonra elimdeki şişe daha hafif geliyor. Arkama yaslanıyorum ve elimde gevşekçe sallanmasına izin veriyorum. "Herkes bağışlanmayı hak etmiyor," diyorum hafifçe.

Başını sallar. "Yok artık, Sherlock."

"Bazı insanlar affetmenin size huzur vereceğini düşünür."

Avalon'un hırlaması bekleniyor ve dudaklarımın yukarı doğru kıvrılmasına neden oluyor. Hâlâ her zamanki gibi öngörülebilir olduğunu bilmek güzel. "Onun ölümü bana, onu affedebileceğim herhangi bir aptalın verebileceğinden daha fazla huzur verdi. Beni inciten birini nasıl affedebilirim? Kendi çocuğunu satmaya çalışan birini? Kim kendi çocuğunu *öldürmeye* çalıştı?"

Gözlerimi kapatıyorum ve yavaş bir nefes alıyorum. Avalon'un söyledikleri mantıklı, ama aynı zamanda söylemedikleri de onun zihnini anlamamı sağlıyor. Annesini affetmedi ama muhtemelen affetmesi gereken biri var. *Kendisini*. Tanrı bilir, kendini affetmek en zor şeydir.

"Yıkılmış bir kadındı," diye yorum yapıyorum. Bu bir mazeret değil. Benim gördüğümü Avalon'un da göreceğine dair bir umut da değil, ama yine de gerçek bu.

"Öyle olmak zorunda değildi," diye yanıtlıyor Avalon. "Hayır, zorunda değildi."

"Benden nefret ederdi," diyor Avalon. "Çünkü babamı seviyordu ve o benim yüzümden öldü. Hayatım boyunca beni suçladı ve ben bunun farkında bile değildim."

"Terapistin ne diyor?" Ben soruyorum.

Avalon küfrediyor ve bir ağız dolusu birayı daha geri fırlatıyor. Kaç tane içtiğini bilmiyorum ama sürahinin yarısının boş olduğunu düşünürsek -ki her gece yeniden doldurulduğundan hiç şüphem yok- ve salonun etrafında asılı duran diğer boş şişeleri de hesaba katarsak, muhtemelen epeyce içmiştir. Bu 'Eastpoint Kraliçesi' işinden gerçekten nefret ediyor olmalı.

"Viks bir *psikiyatrist*," diyor sanki bu kelime aşağılık bir hakaretmiş gibi. "Ne dediğini sanıyorsun? Tek yaptığı bunun beni nasıl *hissettirdiğini* falan sormak."

. "Duygular senin pek de güçlü olduğun bir değil."

"Bana bilmediğim bir şey söyle," diye karşılık veriyor ve şişesinin geri kalanını bitirip aramızdaki masanın üzerine bırakıyor. Avalon bir nefes veriyor ve iki elini kanepenin minderinin ön kenarına kilitliyor. "Dean her şeyi daha iyi yapıyor. İhtiyacım olduğunda benimle konuşuyor."

"Hâlâ adrenalin bağımlısı mısın?" Ben soruyorum.

Başını bir aşağı bir yukarı sallıyor.

"Bunun , değil mi?" Soruyorum.

Başı yukarı kalkıyor ve gözleri her zamanki kadar net olmasa da kısılıyor.

"İstemediğin şeylerden kaçmak için kullanıyorsun," diye cevaplıyorum onun dile getirilmeyen sorusunu. "Her zaman kullandın. Eğer bunu artık eskisi kadar yapmıyorsan, o zaman muhtemelen sorunlarla başa çıkmanın başka bir yolunu bulmuşsun demektir." Kendi itirafına göre, bu muhtemelen Dean Carter'la ilgili bir şey.

"Peki sen nasıl başa çıkıyorsun?" soruyor, neredeyse kindar bir şekilde, sanki tek berbat olanın kendisi olmadığını kabul etmemi istemiş gibi. Gerçi bu kolay. Ben de onlar kadar berbat durumdayım ve bunu göstermekten korkmuyorum. Yaralarımı saklamak için çok çaba sarf ediyorum.

"Bilmiyorum," diye cevap veriyorum. "En azından iyi değilim. Şu anda baş etme mekanizmam plan yapmak." Ne de olsa soğukkanlı bir intikamdan daha tatlı bir şey yok. Travmayla başa çıkmak için de daha iyisi yok.

"Kontrolü kaybetmekten nefret ediyorum," diyor, "ve bu lanet şeyin bana yaptığı tek şey bu."

Gülmemek için dudakımı ısıriyorum ve onun yerine kendi sözlerini ona iade ediyorum. "Hadi canım, Sherlock."

"Oh, siktir git," diyor gülerek.

Ben de onunla birlikte gülüyorum ama bir süre sonra eğlence azalıyor ve sadece ikimiz orada oturup birbirimize bakıyoruz. Dünyanın bize bu kadar kötü davranması için ikimizin de nerede yanlış yaptığını merak ediyorum. Bizi bu kadar mahvetmek için. Biz de insandık. Değil miydik? Neden biz? Neden diğerleri bu kadar kolay yaşarken biz acı çekmek zorundaydık?

Sanki zihnimin içini görebiliyormuş gibi Avalon'un nefesi kesiliyor ve alt dudakımı ısıriyor. "Gittiğin için sana kızgıyım," diyor sonunda. "Ama anlıyorum, nedenini anlıyorum. Hiç kimsenin beni gerçekten ilk sıraya koyduğunu sanmıyorum, ama sen... korumaya çalıştığın için beni aranızda olup bitenlerin içine çekmedin." Ve ben de

Hiç şüphe yok ki koruma onun alışık olduğu ya da kabul edebileceği bir şey değildi.

Yüzümde tutmakta zorlansam da ona bir gülümseme daha sunuyorum. "Beni affetmek zorunda değilsin, biliyorsun," diyorum ona. "Terapistin ne derse desin, kimseyi affetmek zorunda değilsin. Anneni değil. Beni de." Ayağa kalkıyorum ve bira şişemi masaya koyuyorum. "Ama başka kimseyi affetmesen bile, umarım bir gün kendini affedersin."

Avalon'un kaşları birbirine çarpıyor ve alnında küçük bir v harfi oluşmaya başlıyor. Buna gülüyorum ve kendimi tutamayarak öne doğru eğilip başparmağımı küçük şeklin üzerinde gezdiriyorum. Bir abla gibi... ya da asla olamayacağımı bildiğim bir anne gibi.

"Kendini affetmeyi hak ediyorsun Avalon," diyorum. "Hayatta kalmak için yaptıklarından dolayı. Kimse seni suçlayamaz. Kendini bile."

Bir vuruş geçiyor ve Avalon'un kaşları hafifçe gevşiyor. Başını başka yöne çeviriyor ve ben de kolumu indiriyorum. "Sen lanet bir kaltaksın Micki," diye mırıldandı. "Seni dövmediğim için çok şanslısın."

. "Sanki yapabilirmişsin gibi, evlat."

Elini kaldırıp bana kuşu uzatıyor. Yine güldüm. Bunu nasıl yapıyor, bilmiyorum, ama bu dünyada insan ırkının karanlığından kurtulabilecek biri varsa, o da odur. Onun cesaretine ve ışığına sahip olmayı ne kadar isterdim. Onunla daha fazla zaman geçirmek için bazı günler zamanı geri alabilmeyi ne kadar isterdim. Asla yetmiyor.

Eğilip iki kadeh daha dolduruyorum, sıvı bardağın kenarından taşarken birini ona doğru itiyorum. "Kadeh kaldıralım! Hak etmeyenleri affetmemeye," diyorum kaldırarak, "ve bizi incitenlerin canına huzur bulmaya."

Avalon buna kıkırdıyor ve kendi kadehini kaldırıyor. Çok zarif bir kadeh kaldırma değil ama kelimeler aramızda dolanırken viski daha kolay içilmiyorsa ne olayım.

Ne de gerçek bu. Affetmek kendimiz içindir, başka kimse için değil

MICKI

KİM DEMİŞ Kİ KİMSE BİR ŞİŞE VOTKAYI

Eğlence lanet olası bir yalancıydı. Avalon ve ben, salonun özel barına girmeden önce viskiyi bitirdik. Votka. Rom. Gecenin sonunda bir şişe şampanya bile içtik.

İkimiz de sırtımızı kanepenin minderlerine dayamış, çıplak ayak parmaklarımızı tavana doğru uzatmış, kan beynimize sıçramış, saçma sapan şeylere gülüyorduk ki tepemizde iki uzun figür belirdi. Yukarı bakan ilk ben oldum.

"Vay, vay, vay, şuna bakar mısın," diye mırıldanıyorum Aval-ı omzumla iterken. "Birisi bize Chippendale dansçıları dedi."

Dean bu ifade karşısında kaşlarını çatarken bile pasif bir ifade takınıyor ama en azından Luc'ten bir homurtu duyuyorum. Tek istediğim de bu zaten. Luc'üm güldüğü sürece Dean bir pislik olarak kalabilir. Hıçkırıklara boğuluyor ve sonra bir kahkaha daha atıyor, bu da tabii ki geçirecek kadar sert bir şekilde homurdanmama neden oluyor.

Luc başını iki yana sallayarak, "Bence bu gece yeterince içtin," diyor.

"Bu dans yok anlamına mı geliyor?" Bana doğru uzanırken soruyorum. Sert eller beni koltuk altlarımdan kavırıyor ve kığım koltuğa çarpana kadar nazikçe kaldırılıp ters çevriliyorum. Bütün oda dönüyor ve ben nefes nefese kalıyorum, ancak Luc öne uzanıp beni sabit tutarken kollarına yapışmama izin verdiğinde sabitleniyorum.

"Bırakın dans etmeyi, arabaya kadar yürüyebileceğinden bile şüpheliyim" diyor.

Başımı sallıyorum ve oda tekrar dönmeye başlayınca hemen pişman oluyorum. "Hayır," diye çıkmayı başarıyorum sonunda. "Ben değil, sen." Onu işaret etmeye çalışıyorum ama birden fazla Luc var ve hangisinin hangisi olduğundan emin olamadığım için parmağımı üçünün üzerinde de sallıyorum.

Luc yine kıkırdıyor ve lanet olsun, ama neden bu kadar ateşli? Derin bir bariton kahkahası olan bir adamın kemiklerine tırmanmak neden olan şey nedir? Belki de sadece . Evet, bu mantıklı. Çünkü eğer gerçekçi olursam, o hüzünlü tiz kahkahalardan birini atsa bile muhtemelen yine de sikine binmek isterdim. *Ne de olsa güzel bir alet.*

"Teşekkür ederim, ben de öyle düşünüyorum." Luc gerçekten cevap verene kadar son kısmı yüksek sesle söylediğimi fark etmiyorum.

"Siktir."

"Şimdi olmaz, güzel kız," diyor. "Hadi seni eve götürelim." "Ne hakkında-"

"Ava için endişelenme," diye sözümü kesiyor Luc, beni koltuktan kaldırırken ve kolunu dizlerimin altından geçirip beni göğsüne bastırırken birden tüm oda yana kayıyor. "Dean'in onunla başa çıkabileceğine eminim."

Dean tam da bunu yaparken omzunun üzerinden bakıyorum; Avalon'u koltuktan kaldırırken Luc'ün beni kaldırmak için harcadığı çaba kadar çaba harcıyor. Kollarımı Luc'ün boynuna doladığımda, "Futbolcular çok seksi," diye mırıldanıyorum.

Başını kaldırmış yüzüme bakıyor. "Bakman gereken tek futbolcu tam karşında güzel kız."

Sırıtiyorum ve bir elimi boynundan indirip yavaşça göğsüne doğru ilerliyorum. "Bakmaktan fazlasını yapabilir miyim?" diye soruyorum.

Luc merdivenlerden inerken bana karşı sertleşiyor ve aşağıya indiğimizde beni göğsüne doğru kaldırıyor. "Belki eve gittiğimizde," diye cevap veriyor.

Beni boş bir kulüp gibi görünen bir yere götürüyor ve müziğin kapalı, ışıkların açık olduğunu fark ediyorum. Dans pistinden dökülen içkileri temizleyen ve bar tezgahlarını silen sadece birkaç çalışan kalmış. Neredeyse boş olan binadan geçip park alanına doğru ilerlerken bakışlarımızı kaçırıyorlar.

"Awww, motosiklet yok mu?" Porsche'yi gördüğümde sordum.

Luc başını sallar. "Şu anda bana tutunabileceğinden şüpheliyim," diyor. "Motosiklet yok."

"Sana her zaman tutunabilirim," diye itiraz ediyorum. "Aslında..." Gömleğinin yakasına tutunuyorum ve yüzümü tam görüş alanına sokarken kendimi göğsünden yukarı çekiyorum. "Bahse girerim seni herhangi bir motosikletten daha iyi sürebilirim."

Sözlerimin etkisi k  ımın altını dürtüyor ve Luc yavaşça bir küfür savuruyor. "Lanet olsun Micki," diye mırıldanırken olduğu yerde durdu. "Seni taşırken kendi ayaklarımın d  memi mi istiyorsun?"

Kıkırdıyorum. "Sadece sana olduğu gibi söylüyorum yakışıklı," diye homurdanıyorum gömleğini yeniden giyip koluna yaslanırken. " imdi, acele et. Mush! Mush! Eve gitmek istiyorum, böylece sözümü yerine getirebilirim."

Luc tekrar başını sallar ve Porsche'ye doğru ilerlemeye devam eder. "Sen hangi lanet sözden bahsediyorsun?" diye sorar dalgınca.

Ancak o yan kapıyı açıp beni yolcu koltuğuna oturtana kadar ona bir cevap veremedim. Tereddüt etmeden gömleğini tutup onu daha yakına sürüklüyorum, ağzımı onunkine o kadar sert çarpıyorum ki eli tokadan kayıyor ve emniyet kemeri aramızda sarsılarak yuvasına geri çekiliyor.

Dudaklarını kendi dudaklarımla kavrıyorum, dilimi onunkinin etrafında dola tırıyorum ve onu ağzımın içine çekiyorum. Dudağını ısıyorum ve dudaklarım sertle irken hafifçe inliyorum. Kal alarını birbirine bastırıyorum ve onu tekrar öperken nefes nefese kalıyorum ve eli ba ımın üstündeki koltuğa çarpıyor. Derinin gıcırdama sesi kulaklarıma ulaşıyor ve yardım edemiyorum ama ağzına karşı gülümsüyorum.

Luc sonunda kendini benden kurtarıyor ve bir adım geri çekilerek sanki zehirli bir yılanın önünde duruyormu  gibi bana bakıyor. "Siktir git Micki, lanet olsun, bu gece beni delirtiyorsun."

Koltuğa yaslanıyorum, kalçalarım dalgalanırken göğüslerimi öne doğru itiyorum. "Ne kadar çılgınca?" Onunla alay ediyorum.

Kemerimi bağlama zahmetine girmeden kapıyı çarparak kapattı. Güldüm. Bir saniye sonra sürücü kapısı açıldı. Arabaya biniyor ve anahtarı deliğine sokup bana bir bakış bile atmadan anahtarı çeviriyor. Parmaklarım konsolun üzerinde geziniyor.

"Bunu aklından bile geçirme." Sesi içimi kesiyor, sert ve şiddetli. İçimde kötü şeyler yapma isteği uyandırıyor.

Direksiyonu o  elik gibi tutarken konsolun üzerine tırmanmak gibi. Alt dudağımı ısırdım ve aşağıya baktım.

önünü. "Sertleşmişsin." Bu sözler aracın havayı elektrikleştiriyor gibi. Luc'un nefesi hızlanıyor ve bana doğru karanlık bir bakış atarken ürperiyorum.

"Seni yolun kenarında becermeyeceğim, MiKayla," diye homurdanıyor. "O yüzden kes şunu artık."

"Tamam." Uzanıp kot pantolonumun düğmelerini açmaya başlarken gülümsüyorum. Porsche direksiyonu kırıp yola döndüğünde kafası yana kayıyor ve küfrediyor.

"Ne yapıyorsun lan sen?" diye çıkışır.

"Eğer sen beni sikmezsen, ben sikmek ," diyorum sanki dünyadaki en önemli şeymiş gibi. Pantolonumun açmayı bitiriyorum ve kırıdayarak pantolonumu çıkarıyorum, gömleğime uzanıp onu göğsümden sıyırmadan önce ayaklarımın dibine bırakıyorum.

"Lanet olası kıyafetlerini giy!" Luc bağılıyor.

Gülüyorum. "Ya da ne?" Karşı koyuyorum. "Beni becerecek misin? Şaplak atar mısın? Yapmanı istiyorum."

Bacaklarımı açıp bir elimi göğsümün önünden aşağıya, göğüslerimin ve karnımın üzerinden geçirip iç çamaşırlarımın kenarına dokundurduğumda tekrar küfrediyor. Şu anda o kadar ateşliyim ki patlayacakmışım gibi hissediyorum. Luc'un aynı anda hem beni hem de yolu izlemeye çalıştığını ve bunun onu öldürdüğünü bilmek beni daha da tahrik ediyor. Elim külotumun içine giriyor ve iki parmağımı bacaklarımın arasındaki yarık boyunca kaydırıyorum.

Kendi ıslaklığımı parmaklarımda toplayıp klitorisime sürtmek için yukarı doğru hareket ettirirken inliyorum. Porsche çok hızlı bir viraj alırken ve Luc kırmızı ışıktaki geçerken göğsüm yukarı aşağı pompalanıyor ve nefesim kesiliyor.

"Beni öldürüyorsun Micki." Luc'un sesi gergin geliyor ve eğer daha önce elleri direksiyonu çelik gibi kavramışsa, şimdi o lanet şeyi boğuyor.

Gülüyorum, kendimi hiç hissetmediğim kadar özgür hissediyorum.

"Seni istiyorum," diyorum.

"Bana sahip olabilirsin bebeğim, sana ne istersen veririm, ama lütfen bana işkence etmeyi bırak."

Bacaklarımı açıyorum ve tangamı aşağı doğru çekmeye başlıyorum, klitorisimi ovuşturan aynı iki parmağımı amıma batırırken onu tekmeliyorum. İnliyorum ve bu duyguya karşı eğiliyorum. Bu yeterli değil, hatta hiç değil. Beni ihtiyacım olan şekilde doldurabilecek tek şey onun siki.

"Luc..." Parmaklarımla kendimi becerirken onun adını soluyorum.

"Yüce Tanrım." Verdiği yanıtı kıs kıs gülüyorum ve parmaklarımı çekerek kendi dudaklarıma götürüyorum.

Asla ağzıma ulaşamıyorlar. Tam bunu yapmadan önce Luc'un eli dışarı fırlıyor ve bileğimi kavıyor, dudakları parmaklarımın üzerine kapanana kadar elimi yakınımaya sürüklüyor. Tenimdeki kedi sularını emerken dili parmaklarımın etrafında dönüyor. Parmaklarımın arasını yalayıp inlerken gözleri rüzgâr siperine doğru kayıyor, karanlık ve boş arka yola bakıyor.

Sonunda elimi bıraktığında, her nefes alışımında altımdaki koltuğu ıslatıyorum. "Lanet olsun," diye mırıldandı. "Peki. Bu oyunu oynamak ister misin? Oynayalım."

"Ne-" Luc'un eli başımın arkasını kavıyor ve beni konsolun üzerinden çekerek başımı kucağına, kot pantolonla kaplı sikine doğru itiyor.

"Sikimi yala Micki," diyor. "Beni güzelce ıslat ki eve gittiğimizde seni bir güzel sikebileyim."

Daha iyi bir teklif, hiç duymadım. Hiç vakit kaybetmeden dilimi çıkarıp fermuarı ağzıma alıyorum ve ısırarak zonklayan sikinin üzerinde gezdiriyorum. Ağzım beklentiyle sulandı. Onun üzerinde sahip olduğum güç baş döndürücü bir his. Kötü çocuk Luc Kin'in soğukkanlılığını kaybetmesini sağlamak uyuşturucu gibi bir şey. Kurtulmak için tek ihtiyacım olan bir vuruş... en azından şimdilik.

Kot pantolonunun düğmelerini açıyorum ve ellerimle içine girerek onu kot pantolonunun ve iç çamaşırının sınırlarından kurtarıyorum. Aleti o kadar sert ki göbek deliğine doğru uzanıyor. Başını yalıyorum ve ödülüm olarak karşılık veren iniltisini duyuyorum.

"Daha fazla, Micki," diye emrediyor. "Ne yapman gerektiğini biliyorsun."

Doğru söylüyor. Öyle yapıyorum. Başını ağzıma alıyorum ve sonra kendimi yavaşça üzerine bırakıyorum. Onu derinlemesine emiyorum, yanaklarımı çukurlaştırıyorum ve öğürme refleksimi zorladığımda vücudumun verdiği tepkiyi görmezden geliyorum. Daha fazlasını istiyorum. Her şeyini istiyorum. Gözlerim yaşarana kadar onu emiyorum. Alt tarafını yalarken yanaklarımdan kayıyorlar, dilimin ucuyla oradaki damarı izliyorum, ta ki üstümde küfür edene ve kalçaları tekmelenip başını ağzıma ve boğazımın arkasına doğru zorlayana kadar.

almak için fırlamadan önce bir kez boğuluyorum. Luc'un eli bir kez daha başımın üzerine kapanıyor ve beni tekrar aşağı itiyor. "Yapma," diye . "Sakın ağzını sikimden ayırmaya cüret etme,

Micki. Bu sen başlatmak istedin. Tehlikeyi sen istedin. Başladığın şeyi bitir. Sikimi yala. Beni boşalt. Ancak o zaman sana istediğini veririm."

Bana tam olarak istediğim şeyi verdiğinin farkında bile değil. Gözlerimi kapatıyorum ve ağzımı onun üzerine gömüyorum, elinin saçlarıma değmesi ve onu okşaması hoşuma gidiyor. Virajlı yolda viraj alırken bacağı gazdan frene doğru gidip gelirken bile.

Kendimi onun sikine bırakıyorum, tüm dikkatimi ona veriyorum. Boğazıma doğru emiyorum ve başını öpüyorum, tohumunu tatmak için dilimle içine giriyorum. Güneye doğru inerken bir elimle shaftını aşağı yukarı okşuyor, taşaklarını kavırıyor ve inleyip yüzüme doğru itene kadar hafifçe çekiştiriyorum.

Luc'un siki ağzımda zonkluyor ve o küfredip eli saçlarımda sıkılaşıırken çenemi genişletiyorum. Beni kendisine doğru daha sert iterken, gözlerim kafamın içinde dönene ve tek refleksim orgazmının her yeni fişkırışında yutkunmak olana kadar beni sikinde boğarken, bir cum fırlıyor ve dilimi kaplıyor. Beni dolduruyor, boğazımın arkasına ve karnıma doğru kayıyor. Aleti yumuşayıp orgazmını bitirdiğinde, son izleri de yalayıp yavaşça çekiyorum.

Dakikalar sonra araba sarsılarak duruyor ve Luc anahtarı kontaktan çıkarıp arabadan atlarken bana bakma zahmetine bile girmiyor. Kapım çekilerek açıldı ve beni içeriden kaptı. Sütyenim bir saniye sonra yırtılıyor ve Porsche'nin kaputunun kenarına eğilmemden hemen önce garaj yolundaki kaldırıma düşüyor.

"Arkaya uzan," diye emrediyor Luc. "Aç şu lanet kıcını Micki. Bana ait olanı göster."

Sesindeki zorlukla bastırılmış arzu ve karanlıktan irkilerek gözlerimi kırıştırıyorum ama titreyen ellerimle söyleneni yapıyorum. Geriye uzanıyorum ve kış yanaklarımı ayırıyorum. Serin hava ıslak etimin üzerinden süzülüyor. Eski bir anı zihnimde canlanınca ürperiyorum. Onu uzaklaştırmaya çalışıyorum ama sanki konumumdaki paradoksu görmemi istermiş gibi engellerimi zorluyor.

Bu his bana benzer bir olayı hatırlattığında irkiliyorum ve kaskatı kesiliyorum. Canımı yakmaktan zevk alan bir müşterim vardı - birden fazla müşterim vardı ama özellikle korkudan, acıdan ve beni kendi işkenceme ortak olmaya zorlamaktan zevk alan bir müşterim vardı. Kendimi hemen hemen aynı pozisyonda eğilmiş olarak hatırlıyorum - bazen demir parmaklıkların üzerinde, bazen

Kendi kanepemin arkası ya da bir tezgah. Hiç fark etmezdi. Bana nerede eziyet etmek isterse istesin, soyunmamı ister ve sonra da kıcımı ona açmamı isterdi. O bana saldırırken gözyaşlarım yüzümden aşağı süzülüyordu. İlk başta, sanki gerçek acıya doğru ilerlemek istiyormuş gibi kolay şeylerle başladı. İlk birkaç sefer değildi. Yumuşak kırbaçlar kullanılmıştı. Ama sonra kancayı taktı.

-Thomas'ın mükemmel pazarlama planının bir parçası olduğuna şüphe yok.

Sadece bedenimi satmadı, komuta hissini de sattı. Başka bir insan hayatı üzerindeki gücü. Benim hayatımı. Tırnaklarım etime batarken bile gözlerimi sıkarak kapatıyorum, anıyı uzaklaştırmaya ve şimdiki zamana dönmeye çalışıyorum. Bu çok zor. Vücudum, açık kış yanaklarıma vuran, amıma doğru yaylanan ve beni çılgılık attıran bir kırbacın hayali hissiyle irkiliyor. Bir kemer. Bir sopa.

Luc yüzgeçleriyle amıma sürtünürken sarsılıyorum ve haykırıyorum. "Şşt, sorun yok Micki." Sesine tutunuyorum, kendime orada olmadığımı hatırlatıyorum. Ben buradayım. Onunlayım.

Yardımcı olur. Hafıza kayboluyor.

"Konuşmaya devam et," diye inliyorum. Yalvarmaktan utanmıyorum. Ona ihtiyacım var. Onun sesine. Dokunuşuna. Onun yanında olup da bunu yaşamak istemiyorum. Seks yapmak istiyorum. Bundan zevk alıyorum. Geçmişimin bunu lekelemesini istemiyorum. "Lütfen Luc. Seni duymam gerek."

Neredeyse hemen sesi yumuşar. "Tamam, güzel kız. Sorun yok. İhtiyacın olursa seninle konuşabilirim. Ben buradayım. Sadece ben varım. Sen ve ben." Kendimi onun için açık tutarken elleri kıcımın üzerinde geziniyor. İçimde kendimi bırakmama izin vermeyen bir şey var. Pozisyonumu koruyorum çünkü bırakmak daha kötü bir şey demek. Anılara teslim olmak ve onunla yaşadığım bu anı kaybetmek demek. Kaybetmeyeceğim. Şimdi olmaz. Onu istiyorum. O benim.

"Biri seni incitti mi?" diye soruyor sessizce.

Ayakkabıları kaldırmı çiziyor ve sonra sessizleşiyor. Birdenbire tenimde sıcak bir nefes hissediyorum. Nerede olduğunu fark ettiğimde, "Bu konuda konuşmak istemiyorum," diyorum.

"Tamam," diye yanıtlıyor. "Bunun hakkında konuşmak zorunda değiliz. Sadece seni neyin korkuttuğunu anlamak istiyorum. Ben miydin?"

Kelimeler sıırsıklam bedenimden süzülürken titriyorum. Korkuya ve anılara rağmen hâlâ tahrik oluyorum. Utanç zihnimi dolduruyor ve bir saniye sonra onu dışarı itiyorum. Hayır. Burada utanılacak bir şey yok. Bundan tahrik olmakta sorun yok. Bunda yanlış bir şey yok.

Islak. Luc için. Bana zarar vermeyecek, eğer ben istemezsem.

"Hayır," diyorum, kendi nefeslerimi daha yavaş alıp vermeye zorlayarak. Kalp atış hızım düşüyor. Porsche'nin sıcak kaputuna yaslanıp rahatlıyorum. "I..." *Kendi içimdeki tüm o boktan şeyleri ona nasıl açıklayabilirim? O kitabı açmak istiyor muyum?* Hayır. Şu anda değil. Belki de hiçbir zaman. "Bu konuda *gerçekten* konuşmak istemiyorum, Luc. Lütfen, sadece..." Kıçımı yüzüne doğru oynatıyorum. "Bana ne istersen yap. Beni iyi hissettir."

"Oh, yapacağım, bebeğim. Sana her şeyi unutturacağım." Ve aynen böyle, unutturur.

Luc'un ağzı aşağı iniyor ve klitorisimi dudaklarının arasında emiyor, bacaklarım titreyene kadar dişlerini aşırı hassaslaşmış et demetinin üzerinde gezdiriyor. Burnu kıçıma bastırıldığında haykırıyorum ve amımın etrafında dönüyor, sadece yukarı sürüklemek ve kış deliğimi yalamak için girişimden meyve suları alıyor. Nadiren kullanılan sinirler kendi zevk patlamalarını yaşarken zıplıyorum ve nefes nefese kalıyorum.

Meme uçlarım arabanın ısınmış metaline ısrarla sürtünüyor. Onları çimdiklemek istiyorum ama Luc bana tam olarak ne yapmak istediğini gösterirken kıçımı da bırakmak istemiyorum. Bu sapkınca. İğrenç. O kadar iyi hissettiriyor ki, umarım beni öldürür.

Hıçkırarak hıçkırarak ağlamaya başladığımda ve bacaklarım hafif titremelerden kontrol edilemez sarsıntılara geçtiğinde bile durmuyor. Dengemi kaybedip kaputun önünü tokatlamak için kıçımı serbest bıraktığımda beni azarlamıyor. Bunun yerine, uzanıp beni kendi elleriyle açıyor, açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi amımı yalayıp yutuyor, ta ki ben çılgınlık atıp diline ve dudaklarına boşaldığımda gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akana kadar.

Geri çekildiğinde, neredeyse araba yoluna yığılacaktım ve beni ustalıkla yakalayıp kollarının arasına aldı. Evin önüne doğru yürümeye başlarken bana bakmıyor ve ben de ona benimle ne yapmayı planladığını sorma zahmetine girmiyorum. Biliyorum ki ne olursa olsun, bana zevk verecektir. Her zaman öyle yapar.

LUC

KOLLARIMDA ÇIPLAK BİR MICKİ İLE UYANMAK HER ZAMAN BENİM İÇİN
Rüyam ertesi sabah gerçeğe dönüşse de tadını çıkaracak vaktim yok.
Telefonumda bekleyen bir mesaj, babamın sakladığı kızı bulma
konusunda daha fazla bilgi almak için Dean ve bazı adamlarıyla
buluşacağımı hatırlatıyor. Sonunda hacker ile buluşma ayarlandı.

Ancak evden dışarı adımımı atarken, yepyeni, üstü açık siyah bir
Mustang garaj yolunun önüne yanaşıyor ve pervasızca park ederek
diğer arabalara doğru yolumu kesiyor. Kaldırıma çıkıyorum ve
sürücünün inmesini beklerken kollarımı kavuşturuyorum.

Ayık bir Avalon sürücü koltuğundan iniyor ve yaklaşırken sırtıyor.
"Güzel yolculuk," diyorum. "Doğum günü hediyesi mi?" Bu bir
tahmin, ama Dean'in bana kendisinin ve arkadaşlarının ona doğum
günü için aldıkları arabadan bahsettiğini düşünürsek aydınlanmış bir
tahmin.

"*Evet,*" diyor, bana doğru yönelirken ağzından kelimeyi patlatarak.
Adımları hafif, ifadesi rahat.

"Dün gecedен daha iyi görünüyorsun," diye yorum yapıyorum.
"Biraz sik aldın, değil mi?"

Gülümsemesi daha da artıyor. "Sende ne varsa bende de var," diye
cevap veriyor önümde dururken. Spor ayakkabılarını kaldırıma vuruyor
ve az önce indiği Mustang'in anahtarlarını yüzüme doğru sallıyor.
Önümde parmak uçlarına kalkıyor, omzumu kavriyor ve ağzını
kulağıma dayarken yanıma yaslanıyor. "*Sikildim.*"

Gözlerimi deviriyorum. Lanet olası velet. Tekrar ayaklarının üzerine düşüyor ve merdivenlerden yukarı çıkmak için beni bırakıyor. "Seni evime davet ettiğimi hatırlamıyorum," diyorum, onun gidişini izlerken dönerek.

Omuz silkerek kapıya gidiyor ve kolu çevirerek açılmasını sağlıyor. "Oh, sen daha iyi bilirsin, Luc." Gülüyor. "Artık bizden birisin. Senin olan benimdir." Sonra arkasını dönüp evin içine doğru bağırıyor. "Micki! Kıçını hazırla! Dışarı çıkıyoruz!"

Ellerimi yanıma indiriyorum ve Avalon kendi evimin kapısını suratıma kapatamadan önce merdivenlerden geri adım atıp avucumu tahtaya vuruyorum. "Onu nereye götürüyorsun?" Talep ediyorum.

"Neden bilmek istiyorsun?" Ava karşılık veriyor.

Parmaklarım kapının kenarına kıvrılıyor ve boğazımdan bir hırıltı kaçıyor. "Beni test etme Ava," diye çıkışıyorum.

"Sakin ol, ahbap," diye cevap veriyor bir başka göz devirmeyle. "Micki'nin malzemeleri azalıyor, biz de gidip kıyafet alacağız. Sen geç kalmıyor musun? Dean, Braxton ve Ace ile buluşmak için bir planınız olduğunu söyledi."

Ben cevap veremeden Micki köşede belirliyor. Ona bakıyorum. "Bana yerini mesaj at," diyorum.

Kaşlarını çatıyor. "Beni izlemeye mi çalışıyorsun?" diye soruyor yaklaşırken.

Tereddüt bile etmedim ya da yalan söylemeye çalışmadım. "Evet." Ve sanki Avalon'un önsezisi onu bir şekilde değiştirmiş gibi, o da gözlerini deviriyor. Ancak Avalon'un aksine yaklaşıyor ve dudaklarıma bir öpücük kondurmadan önce avucunu göğsümün üzerine koyuyor.

"İyi olacağız," diyor. "Bir şey olursa sana mesaj atarım."

"Konum," diye bastırıyorum.

Başını sallıyor ve beni kapıdan geri itiyor. Elimin kapıdan kaymasına izin veriyorum ve bu sefer Avalon lanet şeyi yüzüme kapatmayı başarıyor. Kendi kapımın eşiğinde sert bir şekilde ve baş ağrısıyla kalakaldım.

Lanet olası kadınlar.

Dönüp merdivenlerden aşağı iniyorum, anahtarlarımı kot pantolonumdan çıkarıyorum. Anahtarlığın düğmesine basıyorum ve kapılar açılırken Porsche'nin ışıkları yanıp sönüyor. Endişeme rağmen Avalon haklıydı. Dean ve Braxton'la yapacağım toplantı önemli ve gösterge panelindeki saate bir göz atmam geç kaldığımı gösteriyor.

"Lanet olsun." Porsche'yi geri vitese takıp uzun garaj yolundan çıkıyorum, Avalon'un önümüzdeki aylarda çok kullanılacağından hiç şüphem olmayan yeni arabasının etrafından dolanıyorum. Yola çıktım ve gaza bastım, Dean'in bir gece önce kızlarımızı almak için Urban'da bulduğumuzda bana verdiği adresi girerken şehre doğru hızlandım.

Yirmi dakika sonra, Eastpoint şehir merkezindeki ofis binalarına benzemeyen çelik bir yapıya yanaşıyorum. Ancak bu binada milyon dolarlık ofisler bulunmuyor. Onun yerine milyon dolarlık apartman daireleri var. Kule. Metal kapıların önünde duruyorum, kodu giriyorum ve ardından yeraltı otoparkına giriyorum.

Dean'in bana verdiği adres çatı katı değil ama. Braxton Smalls'un mülklerinden biri olduğunu biliyorum. Beklediğim bir şeydi. Ancak adres beni binanın orta katlarından birinde bir apartman dairesine götürüyor. Oraya ulaştığımda kapıyı çalıp beklemeye başladım.

Birkaç saniye sonra kapı açılıyor ve güzel bir sarışın kapıyı aralayarak bana gülümsüyor. "Jackson'ın arkadaşlarından biri olmalısın," diyor. "İçeri gelsene. Diğerleri ofise döndü."

"Ah, teşekkürler." Son derece normal görünen daireye adımımı atıyorum, o da arkasına uzanıp masadan bir kase dolusu anahtar ve flash bellek gibi görünen bir çanta alıyor.

"İyi eğlenceler," diye el sallıyor koridora doğru ilerlerken ve kapı arkasından hızla kapanıyor.

Başımı sallıyorum ve tanıdık sesleri takip ederek geniş bir oturma odasından geçip derme çatma bir ofise dönüştürülmüş geniş bir yatak odasına giriyorum. Ekranlarla dolu bir masanın arkasında daha önce hiç görmediğim bir adam oturuyor. Odaya adımımı atar atmaz Dean, Braxton, Ace ve Viks'i görüyorum. Masadaki adam başını kaldırıyor.

Adam dönüp odaya bakıyor. "Gitti mi?" diye soruyor, gözlerini bana dikerek.

"Kim?"

"Kadın, lanet olsun," diye , elleri oturduğu bilgisayar koltuğunun iki kolunu kavırıyor. "Sen kim olduğunu sanıyorsun?"

Odanın diğer ucunda Viks kıs kıs gülüyor. "Uh, evet...?"

"Şükürler olsun." Elini kolunu sallayarak çekmecelerini açtı ve bir paket sigara çıkardı. "Viks, acele et dostum, aç şu lanet pencereleri."

Viks başını sallayıp masanın iki yanındaki pencerelere doğru yürürken bile, "Nasıl olsa öğrenecek," diye cevap veriyor.

Adam onu görmezden geliyor ve titreyen parmaklarıyla sigarasını yakıyor. İlk nefesten sonra yüzünde beliren ifade bana bir porno izliyormuşum gibi hissettiriyor. Göğsünden derin, tatmin edici bir inilti yükseliyor ve uzun bir duman çizgisini havaya, şimdi açık olan pencereye doğru üflüyor.

"Kahretsin, bu iyi," diye mırıldanıyor, daha fazla nikotin emiyor. Bir tane içmeyeli ne kadar uzun zaman olduğunu fark ediyorum. Genelde sadece stresli olduğumda kendimi bırakırım ama Micki o benim uyuşturucum oldu. Ne zaman sigara içmek istesem, kendimi dudaklarımı başka bir şeyin üzerinde sabitlerken buluyorum; onun dudakları ya da sulu amı gibi.

Dean iç çekerek, "Pekâlâ Teller," der. "Anladık. Duman iyidir. Odaklanın. Hepimiz buradayız, ona ulaşabilir miyiz?"

Veznedar -adam- bana baktı. "Bu bilgiyi isteyen sen misin?" diye soruyor.

"Kız ve Thomas Kincaid hakkındaysa, evet," diye yanıtlıyorum.

Sigarayı dudaklarının arasına koyuyor ve sonra parmaklarını kırıyor. "Üzerinde nakit var mı?"

Viks uzanır ve kafasının arkasına bir şaplak atar. "Çok iyi para alıyorsun, salak. Bize ne bulduğunu söyle."

"Ah! Kahretsin, sikik. İyi." Ekranlarına geri dönüyor ve ben de odanın içine doğru ilerliyorum.

"Bu Jackson Teller," diye tanıtıyor Dean. "Bir süredir Viks ile çalışıyor."

"Hacker?" Sanırım.

Teller, sigarasını masasının kenarındaki metal çöp kutusuna doğru küllerken, "Ben teknik deha terimini tercih ederim," diye yanıtlıyor.

"Neden sadece Rylie'yi kullanmadık?" Ben soruyorum.

Braxton masaya doğru ilerler ve döner, kollarını göğsünde kavuştururken kışını masanın kenarına yaslar. "Abel hamile karısına karşı biraz korumacı, dostum," diye cevap veriyor. "Ve bugün bir randevusu vardı."

"Teller da aynı derecede iyi," diye beni temin ediyor Dean. "Aslında onu Ölümsüzler'in maaş bordrosuna eklemeyi düşünüyoruz."

Kaşlarımı çatıyorum. Yasal olmayan işlerdeki son satın almaları olan Ölümsüzler'den rahatça bahsediyorlarsa, Teller bu adamlarla çoktan iyi anlaşmış olmalı. Teller'in elleri klavyenin üzerinde uçuşurken önümdeki ekrana yeniden odaklanıyorum.

Sigarasını dudaklarının arasına sıkıştıran Teller, tüm dikkatini bilgisayara verirken gözleri donuklaşıyor. Bu lanet şeyi, kariyerinde uzun süre yer almış bir enstrümanist gibi çalışıyor, ekranda resim üstüne resim yanıp sönerken ve yeni dosyalar açılıp sadece bir saniye sonra kaybolurken okşadığı tuşlara bakma zahmetine bile girmiyor.

"Ne buldun?" Birkaç saniye sonra nihayet talep ediyorum.

"Sabır," diyor Brax.

Sabır şu anda çok az sahip olduğum bir şey. Andrew Bennington'ın kaybolmasından -ya da hepimizin bildiği gibi ölümünden- sonra Eastpoint'te tansiyon düşük. Telefon aramalarım hala cevapsız. Mesajlarım okunmadı. Özel dedektiflerimin elinde hiçbir şey yok. Babam hâlâ ortalıkta yok ama işleri tıkırında. Bunun tek bir anlamı olabilir: Neler olup bittiğinin farkında ve saklanırken işlerini hallediyor. Korkak herif.

"Marina Michaels." Teller'ın sesi beni elimdeki konuya geri getiriyor. Arkasına yaslanıp avucunu masasının kenarına vurduktan sonra elini kaldırıp bilgisayar ekranını işaret ediyor. "Beş yaşında. Orta Batı'da yaşlı bir çiftle birlikte yaşıyor-eski çalışanlar... bir dakika..." Arkasına yaslanıp sırtarak sigarasını iki parmağının arasında ağzından çıkarıyor ve aynı metal çöp kutusuna atıp bir kez daha küllüyor. "Kincaid Endüstrileri."

O kadarını tahmin edebiliyordum ki, babam muhtemelen onun kendi etkisinden çok uzakta olmasını istememişti. Yaklaştım, eğildim ve gözlerimi gösterilen resme sabitledim. Küçük bir kız. Büyük yuvarlak gözleri, şiş yanakları ve burnunun küçük köprüsünde bir tutam çili var. Derin nefes alırken göğsüm genişliyor. Saçları Micki'ninkiyle aynı sarı karışımı. Çenesi ve cilt tonu da aynı. Ama gözleri... tamamen bana, daha doğrusu babama ait. Büyük, iri ve mavi. Kahretsin, çocuğumuzun nasıl olacağını hayal ediyorsam öyle görünüyor.

İçim çalkalanıyor. "Ona ne kadar çabuk ulaşabiliriz?" Talep ediyorum. "Sanırım onu izleyen başkaları da var."

"Bu," diyor Teller, ekrana tıklayarak, "geri kalanınızın tartışması gereken bir konu." Marina Michaels'ın görüntüsü kaybolur ve onun yerine yaşlı bir çift belirir. Yüzleri tanıdık gelmiyor. Kadın kamış gibi zayıf, neredeyse gaga gibi bir burnu ve uzun bir çenesi var. Yanındaki adam ise, tam tersine, kelleşmiş kafasının tepesinde gri bir saç halkası olan göbekli bir figürdür.

"Bunlar Edna ve Jarvis Hayes," diye açıklıyor Teller. "İkisi de Kincaid endüstrisinden emekli oldu. Edna hemşire olarak, Jarvis ise Kincaid'in ofis binalarından birinde bakım teknisyeni olarak çalışıyordu. Kıza bakmakla görevlendirildiler ve banka kayıtlarına göre son beş yıldır ayda birkaç bin dolar maaş alıyorlar."

"Kadın hemşire miydi?" Aklıma bir fikir geldi. "Peki ya kızın doğum kayıtları? Biyolojik kızları olarak işaretlenmiş mi? Soyadıyla birlikte mi?"

Teller yüzünü buruşturuyor. "Hayır, biyolojik kızları olarak işaretlenmemiş. İkisinin çocuğu yok ve tıbbi kayıtlara göre Edna hiçbir zaman hamile kalamamış. Ancak Edna'nın beş yıl öncesine kadar, yani çocuğun doğumuyla aynı zamanlarda Kincaid için çalışmaya devam ettiğini buldum."

Dean, "Kızı o doğurmuş olmalı," diye tahmin yürütüyor. Onun sözleri benim düşüncelerimi yansıtıyor ve ben de aynı fikirdeyim. Babamın gayrimeşru çocuğunun sır olarak kalması için ikisine rüşvet verdiğine şüphe yok ve bunu zaten bilen birinden daha iyi kime güvenebilirdim ki?

"Kolluk kuvvetleriyle hiç karşılaştılar mı?" Talep ediyorum. "Ona nasıl davranıldığına dair bir belirti var mı?"

Teller sigarasından biraz daha emiyor ve sonra ekranının yanındaki boş porselen kâseye vurup kalıntıları içine atıyor. "Hiçbir şey," diye cevaplıyor. "Ona kötü davranıyor gibi görünmüyorlar ama kızı aşırı şımartıyor gibi de görünmüyorlar. Biraz araştırma yaptım ve tabii ki biraz da siyah şapka hackledim." Yine sırtlıyor ve kendini beğenmiş bir tavırla başını geriye eğiyor. "İnsanlar elektronik eşyaları konusunda o kadar da endişeli değiller. Daha büyük oldukları için daha zorlanacağımı düşünmüştüm ama bugünlerde herkesin evinde kameralı bir şey var."

Kaşlarımı çatıyorum -ne demek istediğini anlayamıyorum- ta ki parmakları klavyesinin üzerinden geri dönene ve grenli resimlerden oluşan bir koleksiyon kadar. Hepsi farklı biçimlerde. Bazıları yatay, bazıları dikey, her yönden en iyi açıda değil, ama küçük bir orta sınıf evinin içini tasvir etmeye yetecek kadar.

"Burası onların evi," diyor Teller ve tahminimin doğruluğunu kanıtlıyor. "Birinin onlara hediye ettiği akıllı televizyon aracılığıyla içeri girmeyi başardım. Geri kalanı telefonlarından. Kıza kötü muamele edilmiş gibi görünmüyor, ancak ona karşı kesinlikle kendi yollarından çıkmıyorlar. Karnı doyurulmuş, giydirilmiş,

ve kendini öldürmemesini sağlıyorlar-" diye iç geçiriyor ve titriyor. "Çocuklar korkusuzdur. Bunun dışında, bu kadar."

Braxton, "Yani onu gidersek kavga edecek durumda değiller," diyor.

Ace, "Muhtemelen onu en çok ödeyenin bakımına bırakacaklardır," diyor. "Bunu daha önce de gördüm. Ona sadece getirdiği gelir için bakıyorlar."

"Ne pahasına olursa olsun umurumda değil," diyorum keskin bir nefes alarak. "Onu istiyorum."

Micki onu istiyor. Onlara ödeyeceğim."

Arkamda Dean'in arkadaşı Viks boğazının arkasından derin derin mırıldanıyor. Bu ses beni sertleştiriyor ve yavaşça ona doğru dönüyorum.

"Eklemek istediğin bir şey mi var?" Gözlerimi kısarak soruyorum.

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor ve başını sallıyor. "Kızı içinde bulunduğu durumdan kurtarmak istediğin için seni alkışlıyorum," diyor. "Ama sizce şimdi tam zamanı mı?"

"Şimdi değilse ne zaman?" O kadar uzun zamandır arıyoruz ki, artık kız elimizde olduğuna göre -tam orada, almamız için- bu işin bitmesini istiyorum. Onu güvenli bir yerde istiyorum. Babamın gözlerinden uzak bir yerde. "Orada ne kadar uzun kalırsa, o kadar olur. İsteddiği zaman ona ulaşabilir. Onu şantaj olarak kullanmayacağını kim söyleyebilir? Micki-"

Viks elini kaldırarak beni durduruyor. "Şimdi, onun tehlikede olmadığını söylemiyorum," diye cevap veriyor. "Gidip onu alamazsın da demiyorum."

"O zaman ne sen?"

"Bunu iyice düşünmen gerektiğini söylüyorum. Onu nereye götüreceksin? Ona kim bakacak?" Gözleri benimkilere dikilmiş, içimi delip geçiyor. İfadesinin meydan okuma anlamına gelmediğinden eminim ama omuzlarımin arkasındaki kasların beklentiyle kasılmasına engel olamıyorum.

"Onunla ben ilgileneceğim. Micki de öyle," diye . "Birini işe alacağız _."

Viks, "Buradaki grubun dışındakiler daha fazla tehlike anlamına gelecektir," diye araya giriyor. "Ve çoğunuz hâlâ okuldasınız. Üniversitenin şu anda o kadar önemli görünmediğini biliyorum, ama çok fazla şey kaçırmak kesinlikle istenmeyen dikkatleri üzerinize çekecektir."

"Ne öneriyorsun?" Dean sorar.

Ellerimi yumruk haline getiriyorum. "Bu benim ailem," diye homurdanıyorum. "Bu benim kararım. Onun güvende olmasını istiyorum. Onun ulaşamayacağı bir yerde olmasını istiyorum."

Viks başını sallar. "Olamayacağını söylemiyorum ama bu konuya nasıl yaklaştığına dikkat etmelisin."

Dean yanıma yaklaşıyor ve elini omzuma koyuyor. "Nereden geldiğini anlıyorum," diyor, "ama Viks bunu seni kızdırmak ya da kızıdan uzak durman için söylemiyor. Onu dinlemelisin."

Nedense Dean'in eli bana Avalon'un önceki sözlerini düşündürüyor. *Bizden biri.* Daha önce bunu düşünmek için bir saniyemi bile ayırmamıştım ama bunu o kadar kolay söylemişti ki. Sanki çoktan bitmiş bir anlaşmaymış gibi. O kadar çok aradığım kabullenme tam buradaydı. Dean olabildiğince yalnız biri ve geçmişteki rekabetimize rağmen bana herkesten daha çok benzediğini biliyorum. İkimiz de özellikle kötü adamlar değiliz ama sevdiğimiz şeyi korumak için cehenneme gidip gelmeye ve ellerimizi kana bulamaya hazırız.

Yavaşça, uzun bir nefes vererek bir sonraki nefesimi bırakıyorum. "Peki," diyorum yumruklarımı gevşeterek. "O zaman ne öneriyorsun?"

"Bırakın onu başkası alsın," diyor. "Marcus babana değil. Hortlaklardan bazıları da öyle. Clover özellikle yardımcı olarak akla geliyor."

Braxton dudaklarını büzer ama karşı bir şey söylemez.

"Onun bakımını şimdilik onlara emanet etmemi mi istiyorsun?" Sanırım.

Viks, "Sadece onu bu durumdan kurtarıyorum," diye açıklıyor. "Marcus ve Clover'ı birkaç Hortlak desteğiyle birlikte gönder ve kızı Hayes'lerin evinden almalarını sağla. Eğer kızın yakınlarda ve gözetim altında olmasını istiyorsanız, Haley ve ben onu şimdilik yanımızda tutabiliriz. Evim çocuklar için ayarlandı ve güvenlik çok sıkı."

Dean'in eli omzumdan kayıyor ama uzaklaşmıyor. "Bu iyi bir plan," diyor.

Bunu düşündüm. Bir yanım önce Micki'yle ayrıntıları konuşmak istiyor ama ekrana dönüp baktığımda siyah beyaz fotoğraflarda küçük Marina'nın hayatından kesitler görüyorum. Sevgiden yoksun. Temel ihtiyaçlar. Sevgi yok. İlgi yok. Onu orada bırakamam. İçimde değil.

"Yap," dedim. Micki de aynı fikirdeydi. Önce onun güvende olmasını isterdi. "Neye mal olacağı umurumda değil. Güvenli bir yerde olması gerekiyor. Er ya da geç."

Braxton, Ace'e başını sallayarak, "Biz hallederiz," diyor.
o." "Adamlarını al ve

Ace cep telefonunu çıkarır ve yazmaya başlar. "Çoktan ." İpucu veriyor başını kaldırıp bana doğru sırtıyor. "Ölümsüzleri emrinize amade kılmak size epey pahalıya patlayabilir."

"Umurumda değil," diyorum. "Neye mal olursa olsun, ödeyeceğim." "Kapa çeneni," diye tersliyor Dean. "Seninle taşak geçiyor."

Ace yazdığı mesajı bitirip telefonunu arka cebine koyarken, "Sadece biraz," diye yanıtlıyor. "Yine de şimdi küçük ayrıntıları halletmemiz gerekiyor."

Teller bilgisayarına dönerek, "Elimdekileri şifrelenmiş bir dosya halinde göndereceğim," diyor.

Göğsümde var olduğunu fark bir gerginlik hafifçe gevşiyor. Dean yanımdan geçip Viks'e duvarın dibinde katılırken oda sohbetle çalkalanıyor.

Bizden biri... Avalon'un sözleri aklımdan çıkmıyor. *Ben miyim?* Merak ediyorum.

Düşünecek o kadar çok şey var ki -benim durumum, bu adamlarla olan ilişkim, kız kardeşim, babam, Micki. Odaklanacak o kadar çok şey var ki, durup bu küçük zaferlerin -kızı bulmak ve Kincaidler ile Hasta Çocuklar arasında yıllardır süren rekabeti nihayet sona erdirmek- tadını çıkarmanın zamanı değil.

Saatler sonra, güneş Kule'nin ufkunun altına battıktan çok sonra, diğerlerinden ayrılıyorum. Viks, Ace, Braxton ve Dean çatı katına çıkıyorlar ve ben de asansöre ters yönde binerken hızlıca vedalaşıyorum.

Yeraltı garajına adım attığımda, beton çevrenin soğuğu üzerime çöküyor. Telefonumu cebimden çıkarıp mesajlarımı kontrol ediyorum. Micki'den birkaç mesaj, söylediği gibi bulunduğu yer hakkında beni bilgilendiriyor ve yakında benimle evde buluşacağına dair söz veriyor. Bir an için ona Marina'yı yakalama planından bahsetmeyi düşünüyorum - kızın adını söylemek için.

Ancak sonunda ona yüz yüze söylemeye karar verdim. Telefonumu bir kenara koyup anahtarlarımı kaldırıyorum ve Porsche'mun ışıklarının yanıp sönmesini sağlayan düğmeye basıyorum. Aracıma ulaşmaya o kadar odaklanmışım ki göz ucuyla yerdeki fazladan gölgeyi fark ettiğimde artık çok geç.

Bir şey başımın arkasına çarparak beni dizlerimin üzerine çökertti. Anahtarlarım elimden fırlıyor, yere çarparken şingırdıyor ve garajın beton zemininde kayıyor. Kule al-

yollar güvendeydi. Braxton yüzünden. Dean sayesinde. Burada beni bekleyen biri olabileceği hiç aklıma gelmemiştir.

Kolay. Lanet olası çok kolay. Gardımı indirdim.

İkinci darbe ilkinin hemen ardından geliyor ve kafatasıma çarpan silaha tutunarak geriye uzandığımda, kalın bir el boğazıma dolanıyor. Bir iğne tam boynumla omzumun arasından etimi deliyor ve uyuşturucunun yakıcılığı sistemime vuruyor. Dünya eğiliyor. Silahı bırakıyorum ve yüzüstü yere yığılıyorum.

Hissettiğim son duygu, geriye doğru sürüklenirken kendi yanağımın koninin üzerinde kayması. Kendi kibrimden başka suçlayacak bir şeyim yok. Thomas Kincaid hamlesini yaptı ve uyandığımda yaptığı şeyden hoşlanmayacağımı biliyorum.

Tüm bunlar sona erdiğinde Micki'nin hâlâ hayatta olması için dua ediyorum.

MICKI

AVALON BENİ LUC'EVİNİN ÖNÜNE BIRAKTIĞINDA HAVA KARARMIŞTI. BİZ Luc'un okula başlama teklifini kabul etmem için beni ikna etmeye çalışırken günü Eastpoint'in kampüsünde ve dışında geçirdi. Tüm bunlar bittikten sonra kalma fikrinin cazip olmadığını söyleyemem. Bu arada beni Hortlaklarla ilgili durum hakkında bilgilendirdi. Thomas'ın sıkça kullandığı, uzaktan tanıdığım bir organizasyon. Onun ve arkadaşlarının sadece yeraltı kurumuyla bağlantılı olmadıklarını, aynı zamanda bu lanet şeyin neredeyse sahibi olduklarını bilmek iyi bir şans ya da belki de evrenin sonunda bana bir şans vermesi. İşimi çok daha kolaylaştıracak ve başkanla bire bir ne kadar erken konuşabilirsem o kadar iyi olacak - bugünkü toplantımızın bir başka nedeni de bu.

Arabadan indiğimde telefonu çalmaya başlıyor ve yepyeni gösterge ekranında Rylie'nin adı beliriyor. "Ugh, muhtemelen başka bir yemek koşusu," diye homurdanıyor Avalon sıcak olmadan. "Yemin ederim, hamile değilken yediğinden bile daha kötü yiyor ve dürüst olmak gerekirse, bu da bir şey söylüyor."

Kıkırdıyorum. "Git," diyorum, dönüp kapının üstünü tutarak. "Sonra görüşürüz."

"Evet, evet." Başını sallıyor. "Sen ve Luc'ün küçük planınızla ilgili yardıma ihtiyacınız olursa bana ya da Dean'e haber verin. Ace'le konuşup size bir toplantı ayarlayacağım. Eminim Luc onunla Thomas hakkında çoktan konuşmuştur."

Ona karanlık bir bakış fırlatıyorum, parmaklarım metal çerçeveyi sıkıyor. "Benim işlerime karışmak istemezsin Ava," diyorum ona. "Bana o bağlantıları vermen yeterli."

Avalon kaşlarını çatıyor ve cevap vermeden telefonun sesini kapatıyor, sonra da koltuğa yaslanıp kaşlarını kaldırarak bana bakıyor. "Neye dahil olmak istediğime ben karar veririm Micki," diyor. "Senin seçme şansın yok. Beni haberdar et."

Gözlerimi deviriyorum ve yeni Mustang'inden bir adım uzaklaşıp kapıyı arkamdan kapatıyorum. Malikâneye doğru döndüğümde, yolcu tarafındaki camın indirildiğini gösteren sesi duyuyorum. Avalon'un sesi arkamdan geliyor.

"Ben ciddiym, Micki!" diye sesleniyor.

"Ben de, ufaklık!" Omzumun üzerinden cevap veriyorum, bir elimi ona el sallıyorum.

Yolda bir daire çizerken tekerleklerinin altında çakıllar çıtırdıyor. En alt basamakta durup dönüyorum, o da arkasını dönüp camını indiriyor ve sırtarak beni tersliyor. "Teslim ol!" diye bağıyor. "Benimle sıkıştın kaldın."

Gülüyorum ve ayağını gaza basıp garaj yolundan aşağı inişini izliyorum, kırmızı arka lambalar uzakta kayboluyor. Merdivenlerden yukarı çıkmayı bitirmek için onun tamamen gitmesini bekliyorum, anahtarı kapının kilidine yerleştiriyorum, kolayca döndüğünde duraklıyorum. Çok kolay.

Ön kapı içeri doğru sallanırken donup kalıyorum. Tüm rahatlık bir kalp atışında kayboluyor. İçeri adımımı atıyorum, gözlerim elimdeki telefona kayıyor. Yandaki düğmeye tıklıyorum ve ekran birkaç saat önce gelen son mesaja geçiyor. Luc'tan gelen ve yakında eve döneceğini söyleyen bir bildirim.

Birkaç dakika önce bunu düşünmemiştim ama Porsche'si ön tarafta değildi. Burnuma tanıdık gelmeyen bir koku çarpınca elektrik düğmesine uzanmaya zahmet etmedim. Gözlerim irkildi ve elim tekrar yanığa düştü.

Hiç tereddüt etmeden parmaklarım telefonumun ekranında geziniyor ve Avalon'a hızlı bir mesaj gönderiyorum. Ne kadar uzağa gitti ya da şu anda arkadaşıyla telefonda mı bilmiyorum ama umarım çok geç olmadan görür. O da bu işe dahil olmak istiyordu, lanet olsun, artık benim de başka seçeneğim yok. Luc burada olmazsa olmaz. Ve bir şey, bir tür uğursuz önsezi, bana onun burada olmadığını söylüyor.

Dikkatlice, elimden geldiğince sessiz bir şekilde telefonu fuayedeki tek masaya bırakıyorum ve koridorda ilerlemeye devam ediyorum.

Evde biri var. Luc değil, ama biri.

Kokunun bu.

İlerlerken vücuduma adrenalin doluyor.

Her kimse, sessizler. Profesyoneller. Ama bayat erkek teri kokusunu ve barutun metalik tonunu saklamak mümkün değil. Bu beni duraksatıyor ama caydırmıyor. Dönüp az önce girdiğim kapıdan fırlamak yerine antrede oyalanıyorum.

Işık düğmesini çevirmeden ceketimi dikkatlice omuzlarımdan çıkarıp koridordaki dolaba doğru ilerliyorum. Açıp içerideki kancalara asıyorum. Tüm bu haftalar boyunca avlandım, güçlüleri avladım ve sonunda gerçek hedefim beni buldu.

Kalp atışlarım göğsümde yüksek sesle atıyor, daha önce hiç yaşamadığım bir ağırlıkla kulaklarımda yankılanıyor. Dolabın kapısını sessizce kapatıp koridordan mutfığa doğru bir adım atarken ellerim titriyor. Üç adım kadar atmıştım ki arkamda bir şeyin sürtündüğünü duydum; zar zor algılanabilen bir ayak sesi.

Bir silahın kabzası sertçe inerken dönüp eğildim. Aşağı doğru sallanıyor, sahibi kafamın arkasına isabet etmesini bekliyor. Hareketlerine o kadar güveniyor ki, aniden orada olmadığmda, şaşırıyor. Ben tereddüt etmedim. Bu an için hazırlanıyordum.

Bir kadın olarak, belirgin bir dezavantaja sahip olduğumu biliyorum. Kesinlikle küçük değilim, ama doğam gereği daha küçüğüm, bu da yaratıcılık ve hızın en iyi arkadaşlarım olduğu anlamına geliyor. Parmaklarım silahın namlusuna uzanıyor ve onu sıkıca kavriyorum ve adamın suratına yumruk atmak yerine, ters yönden bileğine yumruk atarak silahı saniyeler içinde elinden çekip alıyorum.

O daha neye uğradığını anlamadan, silahı çevirip ona doğrulttum. Tereddüt bile etmedim. Artık buna yer yok. Ya o ya ve sonunda hep kendimi seçeceğim. Luc'tan başka kimsenin seçmediği gibi.

Tetiği çekiyorum ve yere yığılıyor, kafatası koridorun zeminine çarpıyor, mermiden daha yüksek bir sesle. Kulaklarımda çınlayan sağır edici bir ses yok ve silahı kaldırıyorum. Bir susturucu. Akıllıca.

Kolumu indiriyorum ve koridorun sonuna doğru geri dönüyorum. Yeni bir figür ortaya çıktı. Bu Thomas değil. Bu kadarından eminim. O piçin önünde defalarca durmak zorunda kalmıştım - beni defalarca iradesine boyun eğdirirken çıplak bedeninin önünde eğilmek zorunda kalmıştım - onun şeklini çaba harcamadan tanıyabilirdim. Bu adam daha küçük, sıırım gibi. Daha kaslı. Tüm o kaslar bir sonraki mermimi durduramaz.

Gerçekten öldürmek için ateş etmeyeceğimi mi düşündüler? Buraya kadar geldim. Benim için hiçbir şey ifade etmiyorlar. Koridorun ağzına doğru ilerliyorum.

ve sonra mutfak ve oturma odası alanına.

Thomas orada duruyor, Luc'un kristal bardaklarından birinden yudumlarırken üzerine bastığım cesetten rahatsız olmuyor. Omurgamı bir ürperti kaplıyor. İtiraf etmeliyim ki çelik gibi taşakları var. Elimde silah var ve bana, anneme, kız kardeşime ve Luc'a neler yaptığını bildiği halde en ufak bir endişe duymuyor. Sadece bardağının kalanını ve kenara koyuyor.

Bana doğru adım atıyor ve sonra yerdeki adama kaşlarını kaldırıyor. "Beni şaşırtıyorsun, MiKayla," diye yorum yapıyor.

Gözlerim kapanıyor. *Sesi*. Sesinin neye benzediğini neredeyse unutmuştum. Derin, bariton, biraz da törpülenmiş. Sanki hayatı boyunca çok sık bağırması ve bir şekilde ses tellerine zarar vermiş gibi. Gözlerimi yeniden açtığımda titremeye başladım.

Bu adamın kızgınken sesinin nasıl çıktığını biliyorum. Kendini beğenmişken. kötüsü, bu adamın doruğa ulaştığında nasıl ses biliyorum. Benimleyken.

"Beni sizi bulmaya gelme zahmetinden kurtardınız," diyorum. "Bunun için sana teşekkür etmeliyim, değil mi?" Sesimdeki titremeyi gizleyemiyorum ama ona doğru bir adım atarak bunu deniyorum. Sanki ona korkmadığımı göstermek istercesine. Bana zarar veremeyeceğini. Burada değil. Artık veremez.

"Buraya senin için gelmedim MiKayla," diyor Thomas. "Oğluma bir ders vermek için buradayım. Seni hayatından çıkararak davranışlarını düzelttiğimi sanıyordum ama görünen o ki çocuk sana hâlâ çok aşık. Kendi kanımdan ve canımdan birini bana düşman edeceğini düşünmek."

"Senin etin ve kanın mı?" Alay ediyorum. "Sanki onu umursuyormuşsun gibi."

Thomas'ın gözleri yere düşüyor. "Görüyorum ki kana susamış bazı özellikler geliştirmişsin."

"Bunun için kendinden başka kimseye teşekkür edemezsin," diye cevap veriyorum.

Ay ışığında bile yüzündeki sinirli ifadeyi görebiliyorum. "Sana verdiğim her şey için minnettar olmalısın, MiKayla," diye tersliyor. "Senin gibi bir kızın kanalizasyonda bacaklarını açması gerekirdi. Sana bundan daha iyi bir şans verdim. Senin gibi bir şeyle evlenecek bir adam buldum. Annen bile bunu başaramazdı, hele de kucağında bir çocuk varken. Bunun senin için asla bir sorun olmayacağından emin oldum."

Öfke içime işliyor ve silahı kaldırıyorum. "Seçeneklerimi elimden aldın," diye bağıyorum.

Parmağım tetiğin üzerinde gezinirken irkilmiyor bile. "Seçime ihtiyacın yok," diye cevap veriyor. "Sadece sana söyleneni yapman ve üstlerinin hayatındaki rolünü kabullenmen gerekiyor."

"Seni kadın düşmanı domuz," diye alay ediyorum. Onu öldürebilirim. Tam burada.

Şans. Fırsat.

Luc'a söylediklerime rağmen, bunu yapmak istiyorum. Dünyayı onun gibi iğrenç bir adamdan kurtarmak bir lütuf olurdu. Bu doğru olurdu. Adalet olurdu. Bunu yapma isteğimi bastırmak için harcadığım çabadan dolayı titriyorum.

Tetiği çekmek o kadar kolay olurdu . Her şey bitecek ve intikamımı alacaktım. Kaçmak için daha fazla şansı olmayacaktı.

"Ne bekliyorsun, MiKayla?" Thomas başını yana eğerek benimle alay ediyor. Sırıttıyor. "Tetiği çekmekten korkuyor musun?"

"Az önce muhafızlarını öldürmüşken bunu nasıl sorarsın?" Ben de karşılık verdim.

"O zaman neden hala yapmadın?"

Dişlerimi sıkıyorum. Çünkü onun ölümü yeterli değil. İntihar etmesini istiyorum. Akıl sağlığını kaybetmesini istiyorum. Tüm dünyanın onun ne yaptığını bilmesini istiyorum. İtibarının mahvolmasını istiyorum. Onun için hızlı bir ölümden fazlasını istiyorum. Bana yaptığı gibi onu da uçurumun kenarına sürüklemek istiyorum.

"Ölüm senin gibi bir adam için çok iyi," diyorum.

"Ya da belki gerçeği biliyorsunuzdur." Thomas öne doğru bir adım attı. Dilimi ısııyorum, kan tadı alıyorum ve iki elim de silahın üzerinde, ileri uzanıyorum. "Her zaman büyüklerinin önünde eğilmen gerekirdi."

"Aşağılık bir hayvandan farkın yok." Feveran ediyorum.

O daha da yaklaşırken zihnim hızla dönüyor ve sonra aniden bir sakinlik çöküyor. Pencerelerden içeri süzülen ay ışığı yüzüne vuruyor ve ben onun gölgesiyle değil, gerçek görüntüsüyle yüz yüze geliyorum. Koyu renk gözler, hafif sarkık bir çene hattı, sarkık dudaklar. Özellikle çirkin değil, ama özellikle yakışıklı da değil. O sadece... ortalama. Asıl korkutucu olan da bu.

Dünyanın gerçek canavarları ne yakışıklı ne de çirkindir. Onlar ortalama. Herkes gibi görünürler. Yavaşça nefes alıp veriyorum ve silahı yana doğrultup tetiği çekiyorum.

Thomas ileri atılıyor, mermi çarpınca homurdanıyor. Ondan daha fazla tepki beklerdim ama durmadı. Etli yumruğu doğrudan yüzüme yöneldi ve yüzümün yan tarafında acı patlarken geriye doğru duvara çarpıldım.

"Siktiğimin kaltağı!" diye tıslıyor.

Dünya dönüyor ve sonra yan dönüyor. Silah parke zemine çarpıyor ve ben sertçe yere düşüyorum, Thomas'ın eli boğazımı kavrayıp üzerime düşerken duvar boyunca kayıyorum. Hava, boynumu sıkın parmakların arasından geçmeye çalışıyor. Başarısız oluyor.

İçgüdüsel olarak tepki veriyorum. Thomas'ın bileğini kavrayıp dönüyorum, kalçalarımı onunkilere doğru fırlatıyorum, ta ki dönüp durana kadar. Gömleğim yırtılıyor, düğmeleri tahtaya çarpıyor. Thomas'ın sırtı karşı duvara çarptığında ve homurdandığında ancak durabiliyoruz. Nefes nefese kalıyorum, başparmağındaki zayıflığı bularak kendimi onun elinden kurtarıyorum.

Başım dönüyor, yanağımdan kan damlıyor. Bir kesik mi? Belki de. Başımı sallıyorum ama bir işe yaramıyor. Bir elim duvarda, ayaklarıma doğru sürünüyorum, ancak onları bir kez daha altımdan tekmelemek için. Dirseğim bir masaya çarpıyor ve bir lamba yere düşüyor. Etrafımdaki camlar kırılıyor, yağmur gibi yağıyor.

Parçalar kolumu kesiyor. Yere doğru kayıyorum ve giriyorlar.

Sikeyim.

Nefes nefeseyim, adrenalinin kan akışıma karıştığını hissediyorum. Dünya yavaşlayana kadar daha hızlı ve daha hızlı pompalanıyor. Her nefes göğsüme girip çıkıyor, küçük acı ısırıkları beni derinden kesiyor. Neredeyse hiç hissetmiyorum.

Dişlerimde kan var. Dilimi kötü, bakırımsı bir tatla kapladığını hissedebiliyorum. Alışkanlıktan dolayı dudaklarımı yalıyorum ve birçok keşiğimden birinin acısı yüzünden hemen pişman oluyorum ve yaralarınıza kan bulaşmaması gerekiyor, değil mi? Ya da kendi kanınız olsa bile fark eder mi?

Gözlerimi kaldırıyorum ve benimkine inen bakışların boş siyah boşluğuna bakıyorum. Yüzüm acıyor. Yan tarafım acıyor. Tüm vücudum *acayip acıyor*. Ama bu pisliğin benim kırık olduğumu düşünmesi bir bok ifade etmiyor.

Değilim ve asla da . *Onun* için kırılmamıştım ve bu pislik için de kırılmayacağımdan eminim. Elim geriye doğru kayıyor.

ta ki parmaklarım keskin bir şeye çarpana kadar. Uzun bir cam parçası parmaklarımı kesiyor ama umurumda değil. Onu tutuyorum, büyük ucuna doğru kayıyorum ve sıkıca kavriyorum.

Yaralanırsa, daha iyi olur. Bu bir savaş yarası olacak. Kendi gücümün bir hatırlatıcısı.

Uzun, karanlık bir gölge üzerimden geçiyor.

"Bunu gerçekten uzun zamandır yapmak istiyordum," diyor, yaklaşarak. "Çok uzun zamandır..." Gözleri gömleğimi yırttığı yere kayıyor ve şimdi açıkta kalıyor.

"Komik..." Cam parçasını daha da sıkı tutuyorum. Ona daha da yaklaşıyorum ve bakışları tekrar yüzüme dönüyor, sırtıyorum, yeni bir tür zalimliğin zihnimi istila ettiğini hissediyorum. "Ben de öyle," diyorum.

Ve sonra saldırıyorum.

Kan yüzüme fişkırıyor ve bir an için ağzımı açmak istiyorum. Boğazımdan aşağı yağmasına izin vermek istiyorum. Eski bir Viking gibi, öldürdüğümden zevk almak ve bir zamanlar bu canavarı hayatta tutan şeyle kaplı olarak dışarı çıkmak istedim. Ama yapmadım. Onun iğrenç kanının herhangi bir şekilde içime dolmasına izin vermek beni zaten olduğumdan daha da fazla kirletirdi. Bu adam zaten benden çok şey aldı. İrademi. Bakirliğimi. Ruhumu.

Bunu kaldıramaz.

İntikamımı alamaz.

LUC

BUZ GIBİ SOĞUK SU YÜZÜME SIÇRADI VE YÜZÜMÜN TAMAMINI ISLATTI.

Göğsüm beni tokatlayarak uyandırıyor. Ölü bir uykudan. Hayır. Uyku değil. Beni uyuşturulmuş bir sersemlikten uyandırdı. Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve nefes nefese kaldım. Bir adam elinde boş bir kovayla önümde duruyor ve kovayı bırakırken gülüyor.

Plastik betona çarpıyor ve sert bir el yüzümü kavırıyor, su çenemden aşağı ve çıplak göğsüme akarken bile yüzümü geriye . İşte o zaman nerede dair bir anlık bir görüntü yakalamayı başarıyorum. Bedenim eski bir garaja benzeyen bir yerin tavanından sarkıyor. Eğer alanın kenarındaki uzun sayaç ve zemindeki perçinler bir şey ifade , profesyonel bir garaj.

Birisi tavana bir dizi ağır zincir bağlamış ve tüm ağırlığım bu zincirlerle asılı duruyor. Pek rahat sayılmaz.

"Günaydın, Güneşli!" diyor önümdeki adam. Yüzüme öyle bir yaklaşıyor ki dudaklarından yanağıma tükürükler uçuşuyor. Şerefsiz.

"Cooney, fazla yaklaşma." Kimin seslendiğini görmüyorum ama arkamda bir yerden gelen bir erkek sesi. "Babası ısırabileceği konusunda bizi uyardı." Artık çok geç. O daha arkadaşını uyarmayı bitirmeden, ben çoktan arkamı dönmüş ve kafamı Cooney'nin burnuna çarpmıştım.

Bileklerim kırılmadı ama kendi vücudumun ağırlığı da bana pek bir şey kazandırmıyor. Karıncalanıyor ve yarı uyuşuyorlar ama yüzüm . Kafam Cooney'inkine çarptığında, kan

fişkırıyor ve tökezleyerek kıcının üstüne düşüyor. Ayak parmaklarımın üzerinde durmaya çalışırken bacaklarım titriyor, ağırlığımın çoğunu taşıyan bileklerimin acısını hafifletecek bir şey, ama beton zemini zar zor sıyrıyorlar, bana çok az ya da hiç rahatlama vermiyorlar. Kollarımı başımın üzerinde kilitli tutan zincirlerden bir o yana bir bu yana sallanırken kaslarım adeta çığlık atıyor.

"Orospu çocuğu!" Bir yumruk çeneme çarpıyor ve vücudum zincirlerin üzerinde dönerken bacaklarım uçuyor. Bileklerim bir kez daha zincirlerin üzerine düşüyor ve adam tekrar bağırırken acıya karşı dişlerimi sıkıyorum. "Bu acıttı!" Bir yumruk daha iniyor ve beni ters yöne doğru savuruyor. Tüm oda eğiliyor ve safra kusmakla tehdit ediyor.

Titriyorum, kusmaya hazırım, sert bir el omzuma inip beni yerimde tutarken yavaşça sallanarak duruyorum. "Seni uyarmıştım Cooney," diyor az önceki adam. "Dinlemedin."

"O pisliği uyandırmadan *önce* uyarmadın!" Cooney elini kanayan burnuna götürerek bağırıyor.

Daha fazla dönmemi engelleyen adam tamamen ortaya çıkıyor ve beni serbest bırakıyor. İri yarı, benden daha iri olduğu kesin. Geniş omuzlu ve yüzünde bir kaşının dış kenarından diğer taraftaki üst dudağına kadar çaprazlamasına uzanan çirkin bir yara izi var. Yara izi iyileşeli çok olmuş, yaşlılıktan solmuş.

"Ne istiyorsun lan sen?" Yumruklarımı birbirine kenetlenmiş halde sıkarak bağırıyorum.

Hasar görmemiş kaşlarını çatıyor ve botlarının topuklarına yaslanıyor. "Senden bir bok istemiyorum evlat," diyor. "Ben sadece bir iş yapmak için buradayım. Sevgili babacığın bizi seni buraya getirip sana bir ders vermemiz için tuttu."

"Beni öldürmeyeceksin o zaman?" diye sordum.

Dudaklarını büzüyor. "Nasıl bir baba kendi oğlunu öldürmek ister?" diye soruyor cevap yerine.

Kıkırdıyorum ama bu hiç de eğlenmek gibi değil. "Oğullarını öldürmek isteyen pek çok baba olduğunu düşünmüyorsanız yanlış meslektesiniz."

"Kincaid olduğun zaman mı?" Başını sallıyor. "Belki de değil."

"Peki, dersin ne o zaman? Beni dövmek mi? yakmak mı? Siktir, bunu kendi de yapabilirdi. Ne yapıyorsun?"

gerçekten bunun için mi buradasın?" Talep ediyorum.

Arkasında bir alarm çalıyor, adamın arkasındaki duvarda yüksek bir ampul kırmızı renkte parlıyor ve arabaların dükkâna girdiği ızgaralı metal kapılar yavaşça yükselmeye başlarken titreşiyor. Birkaç adam daha eğilip içeri giriyor. Soğukluk üzerime çöküyor.

"Biz fazla soru sormayız, evlat," diye yanıtlar Yaralı Yüz. "Biz sadece işimizi yaparız."

Bu işte bir terslik var. İçimdeki uyarı sistemi sapıtıyor. Çoğunlukla boş olan alana göz gezdiriyorum. Cooney burnunda bir bandajla geri geliyor, bana bakarken gözleri sulu ve kırmızı. Bir metal parıltısı dikkatimi ellerine çekiyor. Bir el baltasını kaldırıp bana doğru sallarken sırtlıyor.

"Seni o kafa atma olayına pişman edeceğim, bok çuvalı," diye kıkırdıyor.

Yeni gelenlerden biri Cooney'nin yüzüne bakıp gülüyor. "Kahretsin, seni iyi yakalamış, dostum!"

Cooney adama ters ters bakar. "Kapa çeneni Jones, yoksa bu pisliği senin üzerinde de kullanırım," der ve baltayı sanki görünmez bir uzvu kesiyormuş gibi havada döndürür.

Jones ellerini kaldırır ve geri çekilir. Gülümsemesi devam etse de, gerçek ifadesinde bariz bir gerginlik var. Gözleri geniş ve biraz da vahşi, Cooney'den Yaralı Yüz'e, oradan bana ve sonra tekrar bana bakıyor. "Sadece şaka yapıyordum, Cooney," dedi sonunda.

"Kimse sana komedyen olman için para ödemiyor," diye karşılık veriyor Cooney. "O yüzden çeneni kapalı tut ve sadece sana söyleneni yap."

Dikkatimi tekrar Yaralı Yüz'e yöneltiyorum. "Başka ne var?" Tekrar talep ediyorum. "Bana bir ders vermekten daha fazlası olmalı. Babam aylardır ortaya çıkmadı. Neden şimdi?"

Micki ile ilgili. Biliyorum ama emin olmam gerek. O ne biliyor? *Onlar* ne biliyor?

Yaralı Yüz kemerindeki kılıftan kötü görünümlü bir bıçak çıkarıyor ve ışığa tutuyor. Tırtıklı kenarı yüzümün önünde geziniyor. "Bize söylenen tek şey, o başka işlerle uğraşırken seni meşgul etmemizdi," diyor. "Ve sana öğretmemizi istediği ders de buydu." Öne doğru bir adım atıyor ve o lanet şeyi tam karnıma, biraz da yan tarafıma saplarken ciğerlerimdeki tüm hava boşalıyor. Organlarıma zarar verecek kadar yakın değil, ama - lanet olsun - bana en büyük acıyı verecek .

Yakınıma eğiliyor. Nikotin ve kahve kokan kesik bir nefes yüzüme çarpıyor. "Bir daha asla bir amcığın seni buraya getirmesine izin verme, evlat."

Öksürüyorum, nefesim hırıltılı bir şekilde girip çıkarken yan tarafımdan akan acıyı kontrol altında tutmaya çalışıyorum. "Amcık mı?" Cevap veriyorum. "Hiçbir amcık buna değmez. Öte yandan am..." Başımı kaldırıp ona sırtıyorum. "Kuku kesinlikle bir erkeği yoldan çıkarabilir." Ve hiç şüphesiz soruma cevap vermiş oldu. Babam Micki'yi biliyor ve onu becerdiğimi de biliyor.

Ne düşünürse düşünsün, onu anlamak o kadar da zor değil. Onu benden saklamasının bir nedeni vardı, onu benden çalmasının bir nedeni vardı. Bu sadece onunla ilgili değil, benimle de ilgiliydi. Bunu yeterince iyi saklayamamıştım. İlişkımız daha önce çok masumdu ve yepyeni bir ilişkiydi. Gerçekten istediğim bir şeye sahip olmama asla izin veremezdi.

Yaralı Yüz arkasına yaslanır ve güler. "Bu eğlenceli olacak," diyor.

Katılıyorum. Bu lanet olası bir patlama olacak. Sadece onun için değil. Hiçbiri için değil.

"Bir soru daha," diyorum ellerimi döndürüp yüzgeçlerimi asılı olduğum tek sıra zincirin üzerine kapatırken. Şimdiye kadar kopmamış olması bir mucize ama zincirin halkaları büyük ve kalın; kamyonların arkasındaki devasa römorkları çeken türden.

"Bu da ne?" Yaralı Yüz bıçağı yan tarafımda hafifçe çevirirken soruyor. Böğrümünden ateş fışkırıyor ve ağızımdan bir küfür dökülmekle tehdit ediyor.

"Babam nerede şimdi?" Dişlerimi sıkarak tükürdüm.

Cooney arkadaşının yanına yaklaşıyor ve baltasının bıçağını kullanarak yüzüme düşen saçları kaldırıyor. "Bilmek ister misin?" diye soruyor. "Senin güzel kız arkadaşınla ilgileniyor. Zavallı sürtük böyle güçlü bir adamı hiç bu kadar kızdırmamış olmayı dileyecek."

O gülüp bir adım daha geri çekilirken saçlarım yerine düşüyor. "Çekil, Felder. O piçin canını yakma sırası bende."

Oh, sıra onda. "Teşekkürler," dedim. "Bilmem gereken tek şey buydu."

Bunlar dudaklarımdan dökülen son kelimeler çünkü bir sonraki anda gözlerimi kapatıyorum ve zihnime geri çekiliyorum. Tüm öfkemin kontrolü ele almasına izin veriyorum. Tüm bastırılmış karanlığın. Uzun zamandır içimde biriktirdiğim tüm nefreti. Yoruldum ve işim bitti.

Eğer babam böyle oynamak istiyorsa, ben de onun oyununu oynayacağım. Oynayacağım ve kazanacağım.

Her zaman. Lanet olsun. Zaman.

LUC

SNICK. SNICK. SNICK. "SİKTİR!" KÜFÜR EDİYORUM VE İŞE YARAMAZ ÇAKMAĞI ATIYORUM

Elimdeki sigara ikiye bölünürken ayaklarımın dibinde yere düşüyor. Bir küfür daha savuruyorum ve kalan sigarayı da avucumun içinde yere düşürüyorum. Bugün hiçbir şey istediğim gibi gitmiyor.

Yağmurun sesi garajın çatısına çarpıyor. Yerdeki cesetlerin etrafından dolanıyorum, içlerinden birinin ayağından çıkardığım çalıntı ayakkabının tabanı, bir giderin yerleştirildiği betondaki girintilere doğru akan kan nehirlerine sürtünüyor. Planlarının habercisi mi? Yoksa tesadüf mü? Hayır, muhtemelen garajın altın günlerinden kalma bir şey. Araba yıkama, yağ akıtma. Her iki durumda da, giderler artık kanla dolu.

Kapanan metal kapıya doğru ilerliyorum ve avucumu yanındaki düğmeye . Alarm tekrar çalışıp sessiz karanlığı delip geçerken duvardaki ampul kırmızı renkte parlıyor ve kapı yukarı doğru kayıyor. Dışarıda yağmur yağıyor ve soğuk hava dalgası yüzüme çarpıyor. Geri çekilip ter ve kanla ıslanmış tenimi yıkamasına izin veriyorum. Taze kokuyu içime çekiyorum. Lanet olası bir sigaraya olan ihtiyacımı hafifletmek için hiçbir şey yapmıyor.

Garajda bir inilti yankılanıyor arkama bakıyorum, dönüp kaynağı bulana kadar sesi takip ediyorum. Jones, uzaktan seslenilen adamı çağırıyorum, kamburlaşmış, elini tutuyor ve üç parmağı eksik. Cooney'nin baltası unutulmuş, sapı kırılmış halde birkaç metre ötede duruyor. Parmaklarını kaybetmek istemiyorsa, peşimden gelmemeliydi. Diğerleri de hayatlarını kaybetmek istemiyorlarsa, başka mesleklere yönelmeliydiler.

"Hey." Yavaşça yanına çömelıyorum. Sesimi duyunca iniltisi bir sızlanmaya dönüşüyor ve omurgası duvardaki çalışma tezgahına çarparak geriye savruluyor. "hiç sigara var mı?"

Sızlanmaları ve ağlamaları arasında başını sallamayı başarıyor ve ben yine lanet okuyorum. Canım her zaman sigara çekmiyor ama çektiğinde de şiddetli bir ihtiyaç duyuyorum. Yaşadığım geceden sonra, bu arzu şiddet noktasını aştı ve tümüyle kudurmuşluğa dönüştü.

Jones'un acı dolu soluklarını ve hıçkırıklarını duymazdan gelerek arkamı dönüyorum ve arkadaşlarının giysilerini karıştırmaya başlıyorum -bazılarının vücutları soğumaya hazır, kalpleri çoktan durmuş, bazıları ise sadece baygın. Yaralı Yüz'ün kendisinden başkasının üzerinde bir paket buluyorum ve yeni bir çakmakla birlikte onları çekerken başımı sallıyorum. Şükürler olsun.

Doğrulup açık garaj kapısına doğru ilerliyorum ve hayal kırıklığı içinde hırlayarak paketi açıyorum. Yarısından fazlası piçin kanıyla ıslanmıştı. En temiz sigaralardan birini bulana kadar geri kalanları karıştırıyorum ve sonra dudaklarımın arasına alıyorum.

Nikotin. Dostum, bir vuruşa ihtiyacım var. Çakmak, tetiğine ilk basışta çiçek açıyor ve lanet tütün ucunda yanarken iç çekiyorum, sıcaklık garajın karanlık iç yüzümü aydınlatıyor.

Tepedeki floresan armatürlerden birkaçı kavgada patladı -uçan mermiler, cesetler ve hepsi- ama duvardaki parlayan ampul arkamdaki tüm sahneyi ürkütücü bir kıızıl ışığa büründürüyor. Üzerimdeki gömleği düzeltiyorum -kendi gömüğüm değil- ve etek ucundaki bir parça kan parmaklarıma bulaşınca yüzümü buruşturuyorum. En azından savaştıkça o kadar çok adam varken, yerime geçecek birini seçebiliyordum. Ucuz bir malzeme olması çok kötü, eski, lekeli ve bana biraz büyük, ama işimi görüyor.

Kanım nikotinle dolup taşıyor. Dışarıda yağmur kaldırıma daha sert vuruyor, dalga dalga iniyor. Jones'un iniltileri sinir uçlarımı tırmalamaya devam ediyor ve iç çekerek arkama uzanıp pantolonumun kemerine sıkıştırdığım silahı, saldırganlardan çaldığım bir diğer eşyayı tutuyorum.

Dönüp tetiği çekiyorum ve sonunda inlemeler kesiliyor. Odanın içinde bir yerde bir telefon çalmaya başladı. Son birkaç dakikadır düzenli aralıklarla çalıyor. Başımı arkaya eğiyorum ve

Gül. Hiç şüphe yok ki ya babam ya da onun uşaklarından biri bana *birds* vermeye çalışıyor.

Nikotinimi bitirene kadar bekliyorum, lanet şeyin tekrar tekrar çalmasına izin veriyorum - belli ki biri cevap istiyor - küfür etmeden önce sigaramın son parçasını yere bırakıyorum ve açık garaj kapısından yağmurla ıslanmış kaldırıma yuvarlıyorum, etkili bir şekilde yanan son kırmızı közleri söndürüyorum.

Dudaklarımı yalıyorum ve alt dudağımdaki kesikten irkiliyorum, daha fazla kanın tadını alıyorum.

Dışarıda yağmur fırtınası şiddetini artırıyor. Thomas Kincaid bunun olacağını hiç tahmin etmemişti, eminim.

Beni hiç görmedi. *Onu* hiç görmedi.

Micki'yi hatırlamak beni harekete geçiriyor. Kemiklerimdeki ağrı ve sızıları, üzerimdeki çamurlu ve kanlı çalıntı kıyafetin altındaki yırtılmış ve morarmış eti görmezden çalan telefonun sesini takip ediyorum.

Şokla, garajın kana bulanmış zemininde yatan adamlardan herhangi birine bağlı olmadığını, çalışma tezgahının üzerindeki küçük bir çuvalın içinde olduğunu görüyorum. İçinden çıkarmak için uzandığımda ekranda kendi lanet hücremi ve Dean'in adını buluyorum.

Cevap veriyorum. İlk sözlerim "Bir iyiliğe ihtiyacım var" oldu. Hayır, bu doğru değil. Bu bir iyilik değil. Yatırımımın geri dönüşü. Carter ve ekibi için yaptığım onca şeyden sonra, bana bunu borçlu.

"Ne oluyor lan?" diye çıkışır. "Hangi cehennemdesin? Neden telefonuna cevap vermiyorsun?"

"Bir sorun vardı." Açık garaj kapısına doğru ilerlerken sigara paketini geri çekip bir tane daha alıyorum. Bir tane daha yakarken telefonu kulağımla omzum arasına sıkıştırıyorum. Sigara tiryakisi değilim ama stres insana çılgınca şeyler yaptırıyor. Öldürmek de öyle.

Garip bir şekilde, hiç pişmanlık hissetmiyorum. Bu gece yaptığım şeyden dolayı suçluluk duymuyorum. Aslında kendimi özgür hissediyorum. Sanki eski bir deriyi atmışım ve bu yepyeni kabuk her türlü günahattan arınmış.

"Kız arkadaşının ortadan kaybolmasını özleyecek kadar büyük bir sorun mu?" diye soruyor. "Ava çıldırmış durumda. Ona bir mesaj gönderdi ve oraya döndüğümüzde evinizi harap halde bulduk."

"Evet, hiç şaşırmadım," diyorum yeni sigaramın ilk dumanını içime çekerken. "Giden tek kişi o değildi."

Bir süre sessizlik oldu ve ardından "Seni etkiledi mi?" diye sordu. "Öyle de denebilir." Bir duman bulutu üflüyorum.

"Neye ihtiyacınız var?"

Dean'in sorusuna dönüp bakıyorum, bakışlarım garajın enkazını tarıyor. "Bir temizlik ekibi," diye cevaplıyorum. "Rylie bu aramayı takip etsin, nerede olduğumu bilmiyorum ama bir an önce buradan çıkmalıyım. Onu bulmam lazım."

"Çoktan ," diye yanıtlıyor Dean. "Görünüşe göre kasabanın çok dışında değilsiniz."

Şükürler olsun. "Güzel, o zaman sen burayı temizlemesi için birini bul, ben de gidip Mick'i'yi getireyim."

"Onu nereye götürdüğünü biliyor musun?" Dean soruyor. "Bana bir cevap ver," diyorum. "Evimde cesetler var mıydı?" Dean bir an sessiz kaldı. "Nasıl tahmin ettin?"

O zaman haklıyım. Verdiği cevap bunu doğruluyor. "Onu götürdüğü yer değil," diyorum, bilerek. "*Onu* aldı." Yani onu tam olarak nereye götürdüğünü biliyorum.

"Bana ipucu vermek ister misin?" Dean telefonda uzaklaşıp başka birine bir şeyler havlarken bile homurdanıyor.

"Yapacağım," diyorum. "Daha sonra." Şimdilik, bu şerefsizlerin arabalarından anahtarını bulup Eastpoint'e geri dönmem gerekiyor. Şansım yaver giderse ve beni naklettiklerinde uzun süre baygın kalmadığımı umarsam, fazla uzakta değilim.

"Bana daha fazla bilgi vermen gerekecek Luc," diye tersliyor Dean. "Karanlıkta kalmaktan hoşlanmıyorum ve eğer yardımına ihtiyacın varsa bana neler olduğunu anlat. Hiçbir şeyden haberim olmazsa hiçbir şey yapamam."

Sigaramı düşürüp ayakkabımın altında ezdikten sonra garajın içine dönerken "Bu işi bitirecek," diyorum. Ceplerimi başlarken ayaklarım beni ceset koleksiyonuna geri götürüyor. "Eğer babam geri döndüyse, onun neye sahip olduğunun farkına varmış demektir ve bu da onun yaptığı her şeyi ortaya çıkarma zamanının geldiği anlamına gelir."

"Bunu halka mı açıklayacak?" Dean'in sesi şokunu yansıtıyor.

"Evet." Küçük, yuvarlak bir nesne parmaklarımla buluşuyor ve onu kaydırıp anahtarlığın üzerindeki bir düğmeye basıyorum. Arkamda, yağmurun altında bir yerde, bir araba bip sesi çıkararak cevap veriyor. "Gitmem gerek."

"Bekle!" Dean tersledi. "Nerede olacak? Her ihtimale karşı destek göndereceğim."

"Ne istersen gönder," dedim. "Her şeyin başladığı yerde olacak." Telefonu kavıyorum ve açık garaj kapısına doğru ilerlerken doğruluyorum. Sağanak yağışın altına giriyorum. Yağmur saçlarımı geriye savuruyor, kulaklarımın arkasındaki deriye ve başımın tepesine yapıştırıyor. "Onu Kincaid Industries'e götürüyor."

Babamın ruhu o bina, o işti. Şimdi, onun tabutu olacak.

MICKI

ÇOK HIZLI SÜRÜYORUM VE DURAMIYORUM. BİR ŞEY BANA EĞER Ayağımı gazdan bir santim bile çeksem, her şey bitecek. Bu an için aylarca, hayır, *yıllarca* bekledim. Kendimle gurur duyduğumu sandığım tüm sabır yok oldu. Sonun karşısında yıkıldım.

"Bunu bana gerçekten yapabileceğini mi sanıyorsun, küçük kız?" Gözlerimi deviriyorum. *Neden yaşlı erkekler her zaman en iyi hakaretin bir kadını çocuklaştırmak olduğunu düşünürler?* Bu çok saçma. Sesi eski bir batı filmindeki kötü adam gibi çıkıyor, tabii aksanı hariç. Thomas Kincaid, zengin, Amerikalı bir pisliğin aksanı dışında herhangi bir tonda konuşurken yakalanmazdı.

"Küçük bir kız bunu yapabilir mi Thomas?" Ona soruyorum. "Şimdi kendine bir bak. Bağlanmış ve benim merhametime kalmışsın. Roller yeniden değişti, değil mi?"

Bir kahkaha atıyor. "Kendine çok fazla kredi veriyorsun, MiKayla," diye yanıtlıyor. "Her ne planladıysan işe yaramayacak."

Bu sözler üzerine durup yan tarafa bakıyorum. Thomas Kincaid yolcu koltuğunda oturuyor, elleri bağlı ve kapının üstündeki tutamağa bağlı. Aptal değilim, kendini kurtarmak için fazla güç harcamayacağını biliyorum. Kurtulamamasının asıl nedeni elimde ona doğrulttuğum silah.

"Ne yapacağımı düşünüyorsun?" Ona soruyorum, şeyden çok bu gecenin nereye gittiğini düşündüğünü merak ediyorum çünkü şu anda planladığı gibi gitmediği oldukça açık.

"Beni öldürmeyi planladığın çok açık," diye yanıtlıyor Thomas.

Ne kadar basit. Tabii ki böyle düşünecekti. Dürüst olmak gerekirse, herkes düşünür. Bana, anneme, Luc'a yaptığı onca kötülükten sonra, büyük bir parçamın onun öldüğünü, varlığının dünyadan silindiğini görmek istediğini inkar edemem. Onu öldürmek adalet anlamına gelebilir ama kesinlikle intikam anlamına gelmez.

İntikamım onun cansız bedeninin kendi yaptığı bir mezarda yattığını görmek değil. İntikamım, hayatının gözlerinden yavaşça süzüldüğünü görmek. İçinde doğduğu imparatorluğun, onunla birlikte kendisi için inşa ettiği gücün alevler içinde yok fark etmesini izlemek. İntikamım, bana verdiği her şeyi ona da vermek olacak -aşağılanma, aşağılanma, korku, umutsuzluk. Bunların hepsini ve daha kötüsünü hak ediyor.

"Yaptığın şeyler yüzünden seni öldürmek istediğimi sanıyorsun," diye tekrarlıyorum dalgınca.

"Öyle değil mi?" diye yanıtlıyor.

Omuz silkiyorum, bir elim direksiyonda diğer elim silahın tetiğinde sıkıca kavriyorum. Bir kırmızı ışıktaki hız göstergesinin kadranı giderek yüze yaklaşıyor.

Tehlikeli. Çok tehlikeli davranıyorum. Ve pervasız. Duramıyorum. Derimin altında, hareketlerimi zorlayan ve yavaşlamamı engelleyen bir elektrik uğultusu var. Zaten planladığım şey dışında bunun mantıklı bir yanı yok.

"Bu senin yaptıklarınla ilgili," diyorum ona dürüstçe. "Bu annem ve benimle ilgili. *Kız kardeşimle ilgili.*"

Thomas koltuğunda kaskatı kesiliyor. Bunu görmekten çok hissediyorum ve nihayet arabayı yeni bir dönüş yapacak kadar yavaşlattığımda, donuk mavi gözlerinin bana dik dik baktığını görmek ona bakıyorum. Üst dudağı geriye kıvrılmış ve dişleri geçen ışıklarda yanıp sönerken, insan kılığına bürünmüş gibi davranmayı bırakmış.

"Kimsenin öğrenmeyeceğini mi sandın?" Sanırım sırtarak. Beni hep hafife alırdı.

"Kızın konuyla ilgisi yok," dedi Thomas bana tükürerek. "O öldü."

Yalancı. Bunun doğru olmadığını biliyorum. Kendi bilgilerim, annemle birlikte sahip oldukları çocukla bile birkaç yıldır temas kurmadığını ortaya çıkardı. O hâlâ hayatta. Ve bu geceden sonra onu bulacağım. Onu Luc'a getireceğim ve her şey değişecek. O güvende olur olmaz, bulmacanın son parçası da yerine oturacak. Perdeler kapanacak ve hikaye sona erecek.

Bir sonraki viraja çok hızlı giriyorum ve kaldırımdan atlıyorum, Luc'un BMW'sinin tekerlekleri havalanıyor ve yola tekrar girdiğimde geri çarpıyor. Thomas bağlı elleriyle sarsılıyor ve küfrediyor.

"Eğer bütün mesele o piç kurusuysa," diye çıkışıyor, "o zaman bunun için çok geç."

"Hayır, değil." İçimi çektim ve başımı salladım. "Gerçekten bir şeyleri doğrulayamayacak kadar aptal olduğumu mu düşünüyorsun?" Tabii ki öyle düşünüyor.

"Aptal mı?" Thomas bana baktı. "Hayır MiKayla, sen aptal falan değilsin. Aslında, bu kadar ileri gittiğin için seni takdir etmeliyim. Gerçekten etkileyici. Oğlumu küçük amcığına sıkı sıkıya sardın, değil mi?" Başını iki yana sallayınca ona ters ters bakıyorum. Ayağım gaza daha sert basıyor. "Seni sikmeden önce onu sıkı bir şekilde eğitmiştin, değil mi?"

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum-"

"Olamaz mı?" Thomas yaklaşıyor ya da en azından çalışıyor. "O zamanlar sana ne kadar bağlı olduğunun farkında olmadığımı mı sanıyorsun? Bunu gözlerinde görebiliyordum, sana olan sevgisini. Kendini adamışlığını. Seni ilk kez becerdiğimde, ondan bir şey aldığımı fark etmek bir lütuftu."

Araba sarsılarak durdu. Dünya arka planda kaybolurken göğsüm yukarı ve aşağı pompalanıyor.

Sert, etli bir el enseme bastırıyor ve yüzümü Thomas Kincaid'in birkaç bin kum dolarlık masasının cam yüzeyine daha sert çarpıyor. Nefesim yüzeyi lekeliyor. Annemin cenazesinde giydiğim siyah elbise yukarı doğru çekilirken hava bacaklarımın arkasından süzülüyor. Eteğin uçları belimden aşağıya sarkıyor.

Isı tenime doluyor, beni içten dışa yakıyor. Gözlerim yaşla doluyor. Ne yapıyorum ben böyle?

"Şşşt." İnen fermuarının sesi kulaklarımda yankılanırken Thomas arkamdan mırıldanıyor. Gevşeyen kemer tokasının şingirtisi kafamın iç duvarlarını tırmalıyor.

Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır, hayır. Bu neden oluyor? Neden benim başıma geliyor?

Thomas, "Ellerini masanın üzerine koy," diye emrediyor.

Parmaklarımı yumruk yapıp itaat ediyorum. Aşağılanma duygusu içime yayılıyor. Kalbim göğüs kafesimde gümbür gümbür atıyor.

cam duvarların diğer tarafındaki insanların sesleri. Oradan geçen herkes neler olduğunu görebilir ama bunu durduramazlar. On altı yaşında olmamın bir önemi yok. Önemli olan tek şey Thomas Kincaid'in buranın kralı olması ve beni tuzağa düşürmüş . Onun avı.

İç çamaşırım aşağı çekilirken gözlerimi kapatıyorum. Onları çıkarma zahmetine bile girmiyor, bacaklarım titrerken ve vücudum önce sıcak, sonra soğuk ve tekrar sıcak olurken sadece dizlerimin arasında asılı kalıyorlar. Sanki bir hastalıkla savaşıyormuşuz gibi, ama ortada öldürülecek bir iç düşman yok. Karşı koyabileceğim herhangi bir doğa yok. Sadece bu, sadece o. Bir erkek.

"Luc'un senden neden bu kadar etkilendiğini anlayabiliyorum." Thomas'ın sözleri kulaklarımdan süzülüyor ve yüzümü masaya döndüğümde omuzlarımın yükselmesine neden oluyor. Luc'tan bahsedilince gözyaşlarım akıyor.

"Şu bitirelim artık," diye çıkıştım.

Sert bir el kıcıma sertçe indi. Şok içinde çığlık atıp doğruluyorum ama tekrar aşağı itiliyorum. Elleri saçlarımda, beni önce masanın sert yüzeyine burnumdan çarpan Thomas homurdanıyor ve elini tekrar kıcıma indiriyor - daha sert, daha acı verici.

Burnum zonklarken hıçkırıyorum ve boynumu yana çeviriyorum. Kan damlacıkları bir burun deliğimden üst dudağıma doğru kayıyor ve masanın yüzeyine bulaşarak altıma düşüyor. Thomas arkamdan feryat figan bağırırken ben o kırmızı lekeye bakıyor ve ona odaklanıyorum. Eli defalarca bana çarpıyor, sinirini benden çıkarırken kığım alev alev yanıyor. Şiddetle. Kötüce.

"Daha uyumlu olmayı öğreneceksin, MiKayla," diye hırslıyor arkamdan, zor nefes alıyor. "Yoksa pişman olursun."

Şimdiden pişmanım. Buraya geldiğim için pişmanım. Doğduğum için pişmanım. Hayatın kendisinden pişmanım, ama bunu dile getirmiyorum. Sadece bir kez daha gözlerimi kapatıp bana vurmasına izin veriyorum. Karşılık vermiyorum. Gerilmemeye çalışıyorum çünkü bu sadece daha çok acıtıyor.

Thomas bir ya da ikide durmuyor, kıcımın derisi kağıt inceliğine gelene kadar devam ediyor. Morardığımdan emin olana kadar. Nihayet sakinleştiğinde başımı serbest bırakıyor ve kemerinin ilmeklerinden kayarken çıkardığı sesi duyuyorum. Vakit geldi. Nefesimi içime çekiyorum ve göğsümde tutarak bekliyorum.

Birkaç saniye geçiyor ve hâlâ hiçbir şey kıcıma baskı yapmıyor. Ne parmak var, ne de penis. Ellerimi masanın yüzeyine bastırıyorum ve geriye bakma riskini alıyorum. Görünüşe göre beklediği buydu, çünkü bunu yaptığım anda Thomas kolunu yukarı kaldırıyor, kemeri elinde katlanıyor.

Asla unutamayacağım bir sesle havada savrularak inişini izliyorum.

Kemer zaten acıyan kalçalarımın sertçe iniyor ve ben çığlık atarak masaya doğru kaçmaya çalışıyorum. Thomas'ın elleri saçlarımı , başımı geriye doğru çekiyor ve boynum kırılana kadar çeviriyor.

"Bana itaat etmeyi öğreneceksin," diyor. "Her emrime boyun eğmeyi öğreneceksin ve bunu gülümseyerek yapmayı öğreneceksin."

Kanamam var. Öyle olmak zorunda. Derimi yüzdü. Bunu biliyorum. Bacaklarımın arkasından ıslak bir şey sızıyor ve bunun uyarılma olmadığını biliyorum. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor, nefes nefese kalırken çene çizgimden damlıyor. Acıya rağmen, içimde dolaşan korkuya rağmen, başımı sallıyorum.

"Asla!" Tıslayarak karşılık veriyorum. "Senin için asla ayrılmayacağım."

Bir kemer darbesi daha bekliyorum ama onun yerine Thomas beni şok ediyor. Deri silahın sert tarafıyla ıslak yanağımı okşuyor ve sırtlıyor. "Bunu göreceğiz tatlım," diyor.

Daha sonra beni masaya doğru itip kollarımı arkamdan sürükleyerek az önce bana uyguladığı kemeri bileklerime bağlayıp sıkıca sararken içimi bir tiksinti kaplıyor. Tüketilmeye hazır lanet bir hayvan gibi bağlanmış halde nefeslerimi eşit ve yavaş almaya çalışıyorum. Eğer yapamazsam, kaybedeceğimi biliyorum. Bayılacağım ve Thomas'ın işkencesine devam etmek için uyanmamı bekleyeceğinden şüpheliyim.

Uyanık olmam gerek. Hissetmeye ihtiyacım var. Bana neler olduğunu bilmeliyim. İstemesem bile. İrademe karşı olsa bile. Neler olduğunu bilmek, bilmemekten çok daha iyidir.

"Kendini hazırla MiKayla," diyor Thomas arkasında yerini alırken. Ben.

Aletin sert başı kışımı dürtüyor. Yukarı ve aşağı hareket ettiriyor yanaklarımın arasında. Daha fazla gözyaşı dökülürken bile arkamdaki kapıya fırlıyor. Ne düşündüğümü bilmiyorum -belki biri devreye girer. Birinin beni kurtaracağını. Kapı kapalı kalıyor.

Thomas sinirli bir of çekti. "Bunu kendin için daha da zorlaştırmak zorundaydın, değil mi?" diye tersliyor.

Başımı kaldırıp elbisemin bol yakasının bir tarafını yırtarken ne demek istediğini anlamıyorum. Yakanın arkası boynumu çekiştiriyor, derimi keserken başımı öne eğiyor. Sütyenimin kumaşından göğüs uçlarımı sertçe çimdikliyor.

"İslan, seni aptal sürtük." Sözleri, şu anda onu bu kadar sinirlendiren şeyin ne olduğunu anlamamı sağlıyor ve kafama dank edince gülüyorum.

Başımı sallıyorum, meme ucumu çekip çevirerek tahrik etmeye çalışırken acının ısırtığını görmezden geliyorum. Yine de hiçbir şey olmuyor. Çünkü Thomas Kincaid'de çekici bulabileceğim hiçbir şey yok. O insan derisine bürünmüş bir canavar. İğrenç. Sapık. Ondan nefret ediyorum.

Bir süre sonra bunun farkına varmış gibi görünüyor çünkü kıcımın altına uzanıyor ve parmaklarını açıklığının etrafında kaydırıyor, ancak beni Sahara Çölü kadar kuru buluyor. Bir hırıltıyla meme ucumu serbest bırakıyor ve bir kez daha yüzüstü masanın üzerine düşmeme izin veriyor. Aletini sırtıma doğru pompaladığını hissettiğimde parmak eklemleri acıyan, morarmış kıcıma sürtünüyor.

Ancak Thomas güldüğünde sertleşiyorum. "Belki de en iyisi budur," diyor, vuruşları kış yanaklarıma doğru yavaşlıyor. "Belki de bu senin ilk dersin olur." Sırtıma doğru eğiliyor, kulağıma fısıldarken göğsü omurgama değişiyor. "Şu andan itibaren kendini hazırlamanı bekliyorum. Ne zaman ve nerede istersem sikime hazır ol, MiKayla. Yoksa her seferinde bunun gibi acılar yaşarsın."

Aletin başını açıklığıma dayayıp ileri doğru itmeden önce ne demek istediğini sorma şansım bile olmuyor. Beni yarararak açarken boğazımdan bir çılgılık yükseliyor. İki elini yanlarıma koyup beni tekrar aletin üzerine çekerken çıkardığı karşılık homurtusu kulaklarımı dolduruyor. İçimde bir şey açılıyor ve serbest kalıyor. Nefes nefese kalıyorum, hıçkırıyorum ve onun tutuşuna ve beni bağlayan kemere karşı mücadele ediyorum.

Acıtıyor. Hem de çok acıyor. İçim parçalanıyor. Aleti derinlere iniyor, umursamaz bir şekilde içime giriyor ve beni yırtıp kanlar içinde bırakıyor. Neredeyse kan için rahatlıyorum, çünkü en azından şimdi acı verici geçişi kolaylaştıracak bir çeşit sıvı var.

Thomas yine güler. "Bakire mi?" diye kıkırdar. "Ne kadar paha biçilmez! Ben de oğlumun daha önce senin amını siktiğini sanıyordum. Bana ne büyük bir hediye verdin, MiKayla."

KİN boğazıma kadar yükseliyor ve elim silahı sıkıyor, tetik parmağıma sıcak geliyor. Vücuduma geri çarpıyorum, anı geldiği gibi hızla kayboluyor. Ön camdan yukarı bakıyorum ve burada olduğumuzu fark ediyorum.

Her şeyin başladığı yere, Kincaid Industries ofis binasına. Arabayı park ediyorum ve anahtarları kontaktan çekip çıkarıyorum. Onları arabada bırakma zahmetine bile girmiyorum - Thomas'ın kaçıp buraya gelme riskini göze almak istemiyorum.

al. Dışarı çıkarken, silahımı açık kapı aralığından ona doğrultarak, dönüp onları olabildiğince sert bir şekilde fırlatıyorum.

Thomas'ın gözleri büyür. "Ne yaptın lan sen-"

Silahın namlusunu yana çeviriyorum ve tetiği çekiyorum. Yolcu tarafındaki cam kurşunu alırken arkasındaki cam kırılıyor. Bu onun taleplerini durduruyor.

"Yukarı çıkıyoruz," diyorum, kapıyı açık bırakıp arabanın etrafında dönerek. "Aptal olma ve ben de seni vurmak zorunda kalmayayım." Thomas bana kaşlarını çatıyor ve başını sallıyor, yaparken saçlarından cam parçaları dökülüyor. Bir tanesinin yüzünün yan tarafını kestiği yerden yanağına kan süzülüyor. Kelepçeleri açıp geri çekiliyorum. "Çık dışarı. Hadi gidelim."

Bu aşırı dramatik oyunu hak ettiği sona getirmenin zamanı geldi. Hak ettiği sona.

LUC

FARLAR TANIDIK SIYAH BİR BMW'NİN ARKASINDA SALLANIYOR. *BENİM*

BMW. Kullandığım araç gıcırdayarak onun yanında durdu. BMW'nin her iki ön kapısı da açık ve yolcu tarafındaki camlar yere saçılmış. İçeriye iki kez kontrol ediyorum ama hiç kan lekesi yok. Bu iyi bir şey, öyle olmalı.

Paspası söküp arabayı aldıktan kısa bir süre sonra yerleştirdiğim gizli bölmeyi bulduğumda kalbim göğsümde çarpıyor. Hayatım boyunca her zaman hazırlıklı olmayı öğrendim ve tüm araçlarım aynı şekilde donatıldı. Bölmenin kilidini açarak yeni bir silah ve bir mermi çıkardım.

Silahı hızlıca kontrol ettikten sonra şarjörü yerine takıyorum, pantolonumun arkasına sokuyorum ve ön kapıya yöneliyorum. Dean'in adamlarının yolda olduğuna şüphe yok ama onlar Micki'ye ulaşmalıyım. Şu anda duygusal olmalı. Tüm planlarını mahvedecek bir şey yapmasına izin veremem ama daha da önemlisi babamın da ona bir şey yapmasına izin veremem.

En alt kat boş - gecenin bu saatinde beklendiği gibi. Hiçbir ışık yanmıyor ama asansörün düğmeleri aydınlatılmış. Yukarı bakıyorum ve son kata gelene kadar donuk numaraları tarıyorum. Babamın ofisi. Elimi düğmeye vurarak onu kendime getiriyorum.

Zaman yavaş ilerliyor; ben beklerken, iki düzine merdiveni koşarak çıkmamın ne kadar sürebileceğini düşünürken saniyeler adeta akıp gidiyor. Asansör geldiğinde çok uzun olduğuna karar verdim. Kapılar açılıyor ve içeri adım atıyorum, kat numarasına daha fazla basarak

gereğinden fazla güç. Kaslarım ağrıyor. Ciğerlerim havayı içeri ve dışarı sıkıyor.

Daha önce hiç tüm dünya yavaşlamış gibi, yaptığım her hareketin tamamlanması çok uzun sürüyormuş gibi hissetmemiştim. Titriyorum. Güvensizlikler, endişeler ve "ya olursa "larla doluyum. Ya çok geç kalırsam? Ya bu asansörden dışarı adımımı atarsam ve en kötü kâbuslarımın hepsi gerçekleşirse? Ya Micki sorumlu kişi değilse? Ya onu öldürürse?

Kafamı bu düşüncelerden arındırmak için sallıyorum. Hayır, bu hiç mantıklı değil. Babam hicivci biri değildir. Onu buraya getirmezdi. Ama o getirirdi. Her şeyi başlattığı yerde ölümüyle yüzleşmesini istiyor. Onun için intikamın anlamı bu.

Asansör son katta bir ding sesiyle duruyor ve kapılar kayarak açılıyor. Yavaşça ilerliyorum, kendimi içeri dalmak yerine sabit kalmaya zorluyorum. Koridorlarda boş ofisler sıralanıyor. Duvarların hepsi cam ve çelikten yapılmış, bu da onları bulmayı çok daha kolaylaştırıyor. Işıkları yanıp sönen tek oda burası.

Sesler, onları görmeden önce bana .

"Bana hiçbir şey yapamazsın!" Babamın çılgınlığını duydum. "Ben bir tanrıyım, seni değersiz fahişe!"

Parmaklarım elimdeki silahı sıkıyor. Eğer bu konuda söyleyecek bir şeyim varsa, bu yorumun bedelini ödeyecek.

Micki'nin babamın sözlerine karşılık veren kahkahasını duyuyorum. Yaklaştığımda, ofiste sessizce ilerlerken onu görüyorum, babamın birkaç metre uzağında duruyor ve silahını doğrudan babama doğrultmuş.

"Bunu yapmayacağım!" diye bağıyor.

"Ya o bilgisayardaki bilgileri yüklersin," diyor Micki, sanki bu sözleri ilk kez söylemiyormuş gibi, "ya da halk ertesi gün senin cesedini burada, çırılçıplak, tüm haberlere yansırken bulur."

"Bu işe yaramayacak." Sesimi duyunca ikisi de sarsılıyor ama Micki'nin silahı babamın yüzünden hiç ayrılmıyor.

"Luc." Eğer babam buradaki varlığımdan dolayı tehdit edildiyse, hiç şüphe yok ki kiralık haydutlarıyla birlikte kasabanın dışındaki garajda olmamı bekliyordu, ama bunu belli etmiyor. Adım dudaklarından dökülürken beliren ifadeye bakılırsa, bu lanet adam ödüllü bir aktör olarak parlak bir kariyer yapabilirdi.

Odanın içine doğru ilerliyorum, cam ve çeliğin etrafını izliyorum. -Soğuk. Tıpkı ait olduğu adam gibi. "Burada olacağını bilmeliydim," diyor babam. "Her zaman kendi iyiliğin için amcığa fazla sarılmıştın."

Ona sahte bir gülümseme sunuyorum. "Ne diyebilirim ki?" Omuz silkiyorum. "Kızımın sihirli bir dokunuşu var."

Loş ışıktaki gözleri parlıyor. Yağmur arkasındaki camın dışını tokatlıyor. "Öyle," diye kabul ediyor. "Bir erkeği nasıl cennete götüreceğini çok iyi biliyor." Ellerim yumruk şeklinde sıkılıyor. Öfke dalgası derimin altında zonkluyor. Ama babam bununla yetinmiyor. Oh hayır. Bu çok kibarca olurdu. Başını eğiyor ve bana sırtıyor. "Bana bir şey söyle," diye ısrar ediyor, bana doğru küçümseyerek. "Yemek artıklarımın tadı nasıldı?"

"Yapma-" Micki kelimeyi hırıldayarak söylüyor, daha fazlasını söylemesini engellemeye çalışıyor ama artık çok geç.

"MiKayla'nın bir erkeği bağımlı yapacak kadar sıkı bir amcığı var - kaç yarak alırsa alsın. Annesinin hiç olmadığı kadar iyi -" Öfke içime işliyor. Lanet olsun, ama daha iyi bilmeliydim. Öfke kontrolden çıkıyor ve bir saniye sonra gazap damarlarımı kapasitesinin ötesinde dolduruyor. Çok fazla. Çok sıcak. Beni tüketiyor.

Sözleri içime işliyor, beni ileri itiyor.

"Luc! Yapma!" Micki çığlık atıyor. Çoktan harekete geçtim - kırmızı bayrağa koşan kızgın bir boğa gibi ona doğru koşuyorum.

Babama çarpıyorum, yanlış yaptığımı fark ettiğim anda etim onunkine çarpıyor. Ben ne kadar büyük olsam da o hiç de küçük değil. Profesyonel bir dövüşçü olmayabilir ama o da benim gibi her fırsatta tehditlerle büyüdü. Seçkinlerin bir parçası olduğunuzda, herkes et parçasını ister. Karşılık vermeyi erkenden öğrenirsiniz. Kolları vücuduma dolandı, beni kaldırdı ve tekrar yere çarptı. İkimiz de yere düştük ve yuvarlandık.

Her zamanki gibi eli ağır, yumruğu yan tarafıma çarptığında, göğsümden bir hava akımı gönderiyor. İçimde bir şeyler çatırdıyor. Kaburgalarım acı içinde çığlık atıyor. Kırılmamışlarsa bile en azından çatlamışlardı. Garajdaki şerefsizler tarafından bırakılan bıçak yarasını dikmek için kendime yapmayı başardığım derme çatma dikiş yerinden çıkıyor ve yırtılıyor.

Taze kan yan tarafımdan aşağı damlayıp üzerimdeki gömleği lekelediğinde nefesim kesiliyor. *Orospu çocuğu!* Acı, ikinci öfke patlamasını körüklüyor ve hafif bir korkuyla birleşerek

Elleri belimi kavırıyor ve duraklıyor. Hissediyor, silah sırtımın küçük kısmına dayanıyor. Şanslı olduğunu hissettiğini anlamak için yüzünü görmeme gerek yok. Ama bu şansı kullanmasına izin vermeyeceğim. Geriye çekilip onu olabildiğince sert fırlatıyorum. Gücümün her zerresiyle dönerek onu kendimle birlikte çekiyorum, sonra vücudunu kavrayışımı bırakıp uçmasını izliyorum.

Babam masasının arkasındaki cama çarptı. Gözlerim genişledi. -Yüksek kaliteli cama rağmen, fırlatışımın ağırlığı ve gücüyle çatladı. Bir silah patladı ve cam kırıldı.

Babam Thomas Kincaid, bir alarm çalmaya başladığında ve arkamızdaki üst duvarda kırmızı ve beyaz ışıklar yanıp sönerken bağırıyor ve yere düşüyor. Gözlerimi kırıştırarak, şok olmuş bir halde geriye uzanıp kendi silahıma sarılıyorum, ama hayır... hala orada. Zar zor. Bu da demek oluyor ki... Dönüp arkama bakıyorum. Micki yaklaşıyor ve silahı tekrar babama doğrultuyor.

"Sana durmanı söylemiştim," diyor sessizce.

Dilimdeki kanın tadına bakarak uzanıyorum ve alt dudığımdaki kesikten bir parça siliyorum. Yanım yanıyor.

"Seni orospu!" diye bağırıyor babam.

Rüzgâr ve yağmur artık kırık olan cam bölmeden odanın içine akarken biraz daha küfrediyor. Cam yeterince büyük ve geniştir, öyle ki bir kez kayacak olsa... kenardan aşağı, soğuk ve karanlık gecenin içine düşecektir.

Micki'ye dönüyorum ve donup kalıyorum. Ya şoktan ya da dizginleri elinde tutanı taklit ettiğimiz için kalp atışlarım göğsümde yavaşça duruyor. Çünkü hayatımda ilk kez Micki'ye baktığımda insani bir şey görmüyorum. Gözleri cansız, ay ışığının parıltısı ve alarmın kırmızı ve beyaz ışıkları gözlerinde yanıp sönüyor, ama neredeyse tamamen oradaki karanlık tarafından yutulmuş durumda.

Gözbebeğı yok. Renk yok. Sadece zifiri karanlık bir boşluk.

Soğuk. Uzak. "Micki?" Adını tekrar söyledim.

Beni duysa bile cevap vermiyor. Hiçbir onaylama yok. Yüzünde neşe bile yok. Rahatlama yok. Sadece ... hiçbir şey.

"Micki!" Adını

haykırıyorum. Cevap yok.

Ağzımı açıyorum ama babam konuşuyor ve inleyerek sözümü kesiyor. "Seni lanet olası amcık," diye homurdanıyor ayağa kalkarken. "Neredeyse beni vuruyordun."

Micki'nin başı yana eğilir. "Evet," diye onaylıyor. "Amaç da buydu zaten."

Gözlerim ikisinin arasında gidip geliyor ve babam kolundan taze kan fışkırırken sendeleyerek ayağa kalkıyor. Vurulmuş muydu? Ya da belki bir cam parçası tarafından bıçaklandı? Bir şeyler çok yanlış. Bu iş kontrolden çıkıyor. Önce ben, şimdi de Micki. Başımı sallıyorum. Volkana doğru giden bir trendeyiz ve onu durdurmak imkansız. Tek yapabileceğimiz atlamak.

"Micki..." Ona doğru bir adım atıyorum, her nefes alışımında yan tarafım acıyla çarpıyor ve ciğerlerim sönüyor.

Micki sanki ben orada değilmişim gibi, "Seni öldürmek istemedim," diyor. Dikkati hâlâ babamın üzerinde. "Yaptığın şeyi halka itiraf etmeni istedim." Yere bakıyor ve sonra boştaki elini kaldırıyor. Elinde bir flash bellek tuttuğunu fark ettim. "Bunu yapmanı istedim çünkü bunun her şeyden daha çok acı vereceğini biliyordum." Haklıydı. Kendi itibarını ve kariyerini bitiren kişi olmak gururunu yerle bir ederdi.

Yaptığı tüm pislikler, işlediği tüm günahlar yakasına yapışıyor ama günün sonunda tetiği asla kendisi çekemiyor. Asla af dileyemez. Bu onun içinde yok. Bağışlanmak istemiyor. Ona göre, her şey zaten onun olacaktı.

"Belki de bu benim için fazla melodramatikti." Micki'nin sesi düşüncelere dalıyor. "Belki de fazla umutluydum."

O neden ?

Babam onun önünde duruyor, nefes nefese ve kanlar içinde, ikimizin arasına bakıyor. Dikkati başka yöne çekilmiş. Ama onunki değil. O hareket ederken bir adım daha atıyor ve camlar sert zeminde kayıyor.

"Bu kadar çok isteyeceğimi bilmiyordum," diyor, sözleri bir şeyi itiraf ediyormuş gibi geliyor. Suçluluk mu? "Ama istiyorum." Yutkunuyor, kısa bir süreliğine insanlığı geri gelirken boğazı hareket ediyor. "Seni öldürmek *istiyorum*."

"Pişman olursun," diye karşılık veriyor babam. "Sen katil değilsin."

"Hayır mı?" Micki başını yana eğiyor ve sanki bir oyuncak bebek Bir ipi çekiyordu, hareketi sarsıntılı ve düzensizdi. "Eric Truman ve Andrew Bennington'ı öldürdüm. Seni öldüremeyeceğimi düşündüren ne?"

"Onları siz mi öldürdünüz yoksa son işi yapması için başka birini mi tuttunuz?"

"Oh, onları ben öldürdüm," diyor Micki, gülümserken dudakları seğiriyor. Yine başının hareketi gibi. Garip ve tam olarak doğru değil. Kalbim yeniden atmaya başlıyor, hızını artırıyor.

Göğsümde yarışıyor. Ona doğru bir adım , sonra bir adım daha ve tam arkasına gelene kadar bir adım daha.

"Micki." Omzuna dokunuyorum. Hareket etmiyor - ne bana doğru ne de uzaklaşıyor. En azından bu bir başlangıç. "Planını unutma."

"Benim planım..." Başını sallayarak kıkırdıyor. "Planlar çöpe atılabilir. Planlar değişebilir. Belki böylesi daha iyidir. Belki de onu gerçekten öldürmeliyim. Eğer onu öldürürsem, geri dönüşü olmaz."

Buna katılmıyorum. Onu gerçekten öldürmek isteyip istememesi umurumda değil ama içimde küçük bir parça pişman olup olmayacağını merak ediyor. Eğer bu yeterli olacaksa. Onun ölümünü izlemek ona acı içinde arzuladığı rahatlamayı sağlayacak mı?

"Onun acı çekmesini sen istedin," diye hatırlatıyorum. Yine zorlarsa, yine de onu durdurmayacağım. Durduramam. Yapabileceğim tek şey onun devam etmesine izin vermek. Ne istiyorsa... ona ihtiyacı olan ikinci şansı verecek olan her neyse. Eğer bu babamı öldürmekse, öyle olsun.

"Acıtabilirim," diye cevap veriyor. Yanına yaklaşıyorum ve yüzüne bakıyorum.

"Tamam." Bu kadar o zaman. "Canını yak." Uzanıp boştaki elini kavıyorum, flaş belleği ustalıkla avucundan kaydırıyorum. Karşı koymadan bırakıyor, aldığı her nefeste kabullenışı ve güveni var. İnsan Micki geri döndü ve öğrendiğim bir şey varsa o da insanların duyguları tarafından kontrol edildiklerinde soğuk olduklarından çok daha tehlikeli oldukları. Ona istediğini yapabilir ve ben de bunun için burada olacağım. Kontrolünü kaybedebilir çünkü ben buradayım ve her şekilde arkasını kollayacağım. Bedeli olursa olsun adaletin yerini bulmasını sağlayacağım.

"Sen ona iyi bak güzel kız," diyorum, gözlerim babama kayarken bile başının yan tarafına bir öpücük konduruyorum, "geri kalan her şeyi ben hallederim."

MICKI

LUC BENDEN UZAKLAŞIYOR VE THOMAS'IN GÖZLERİ ONU TAKIP EDİYOR. ELİNDE Flash belleği şimdi. *Her şey onda* ve Thomas bunun farkında. Elim hiç hareket etmiyor. Parmağım tetikte kalıyor. Namluyu yana doğru ayarlıyorum ve tetiğe basıyorum. Silah tekrar patlıyor ve Thomas dizleri yere çarparken çığlık atıyor.

Beni görmezden geldiği için böyle oldu.

Şimdi bile, böyle bile, her şeyden sonra, ne yaptığım ile ilgilenmiyor. Neden onun bana bakmasını istiyorum ki? Hiç bakmadığı için mi? Beni becerirken bile mi? Onun için hiç gerçek olmadım. Ben bir nesneydim. Bir araçtım. Şimdi bana bir bak, ha?

"Saksocu orospu!" Parmaklarından ve gömleğinden aşağı kan akarken elini kolunun üzerine kapatıyor. Ağzım kuruyor, metalin ve yağmurun tadı tüm duyularımı dolduruyor. Luc durup bir saniyeden fazla arkasına bile bakmıyor -sadece iyi olduğumdan emin olmak için, eminim.

Ben iyi değilim. Thomas Kincaid yaşadığı sürece asla iyi olamayacağım. Olacağımı düşünerek kendime yalan söyledim. Onun karşısına çıkmayacağımı ve kendimi bunu yapmaktan alıkoyamayacağımı düşünmek aptalcaydı. Hayatının geri kalanını hapis hanede geçirecek olsa bile onun yaşaması fantezisi sadece bir fanteziydi.

Eğer , her zaman bir şans vardır. Pelerin için bir şans. Beni incittiği gibi başkalarını da incitme şansı. Yine de bunu onlar için yaptığımı düşünecek kadar saf değilim. Onlar için.

Yıllar boyunca sayısız kurbanı olduğuna şüphe yok. Ben lanet bir kahraman değilim, onlar için değil. Kendim için bile değilim.

Her zaman kurban, asla kahraman değil. Benim için sorun değil. Hiçbir zaman kahraman olmak istemedim. Kahramanlar iyi olmak *zorundadır*. Ben eşit olmak istiyorum. Ben adalet istiyorum. *Gerçek* adalet.

Thomas sanki içimden geçenleri hissetmiş gibi dizlerinin üzerinde sürünüyor, başını geriye eğiyor ve dişlerini sıkarak konuşuyor. "Bunu yapmak istemiyorsun," diye tıslıyor acısının içinden. "Benim gibi olmak istemiyorsun MiKayla." Başını kaldırmış ve hafif umutlu yüzüne bakıyorum. "Beni öldürmek istemiyorsun."

"Yanılıyorsun," diyorum ona. Hayatımda hiçbir şeyi bu kadar çok istememiştim. Özgürlüğümü bile. "Ama eğer merhamet istiyorsan, o zaman şansın yok." Göğsümde bir nefes sıkışıyor. "İçimde hiç merhamet kalmadı," diyorum ona. "Bundan emin oldun."

"Ne istiyorsun o zaman?" diye sorar. "Mon- ey mi istiyorsun? İyi o zaman. Al şunu. Kaçabilirsin ve asla bulamayacağımı umabilirsin."
."

"Bu hoşuna giderdi, değil mi?" Sözünü kestim. Göğsümden bir kahkaha yükseliyor ama bu kahkaha nefret ve acıyla dolu. Hiç eğlenceli değil. "Ortadan kaybolmam için. Onu bu yüzden mi gönderdin? *Kızını*," diye hatırlatıyorum ona. "Her şeyi berbat ettiğinin kanıtı mı? Fahişeni hamile bıraktın ve bunun hatırlatılmasını mı istemedin?"

"O muhtemelen benim bile değil!" Thomas kükrüyor. Kontrol ederdi. Kardeşim doğar doğmaz babalık testi yaptırdı.

Başımı iki yana sallıyorum. "Ben aptal değilim, Thomas," diyorum, silahımı sanki haklılığımı kanıtlamak istercesine havaya kaldırarak. Luc, Thomas'ın masasına otururken yan tarafa bir göz atıyorum, hafifçe yüzünü buruşturduğunu ve yer fark ediyorum. Yaralı mı? Eğer yaralıysa bile bu konuda hiçbir şey söylemedi. Onun yerine dikkatini önüne odaklıyor ve bilgisayarı açıp sürücüyü takıyor. Thomas bakışlarımı takip ediyor ve gözleri açılıyor -gerçek bir panik oluşuyor.

Ahhh, anlıyorum. Luc zeki biri. Thomas'ı kendi sonunu hazırlayan kişi olmaya zorlamak istemiştim - tüm kanıtları yükleyip göndermek için. Sanırım o olmak zorunda değil. Sadece dünyanın öyle olduğunu *düşünmesi* gerekiyor.

"Sen ne sikimsin-"

Thomas ayağa kalkıp ona doğru ilerlemeye çalışırken nişan tetiği tekrar çekiyorum. Kurşun yerden sekti ve Thomas sarsıldı.

Geri. "Bana dön Thomas," diyorum ona doğru bir adım daha atarak. O kadar yakındayım ki, neredeyse kanının kokusunu o tanrısal zenginliğe sahip parfümüyle karıştırabiliyorum.

Bana doğru hırlıyor. Onu öldürmeden bu işten nasıl düşündüm? Eric ve Andrew'u öldürürken, Thomas Kincaid'in yaşayan, nefes alan formuna bakarken verdiğim içgüdüsel tepkinin neredeyse aynısını vermedim.

Bu dürtüyle savaşabilirim ya da onu kabul edebilirim. Gerçeklerden korkabilir ya da onları kontrol edebilirim.

Şu anda onunla savaşmak istemiyorum. Korkmuyorum. Sadece istiyorum.

"-kız," diye tersliyor Thomas, dikkatimi çekerek. "Kızı istiyorsun, değil mi? Al onu. Sana nerede olduğunu söyleyeceğim."

Homurdanıyorum ama cevap veremedim. Luc masadan sesleniyor. "Nerede olduğunu zaten biliyoruz," diyor. "Tekrar dene."

"Siktir!" Thomas koluna daha sert bastırıyor. Kan, gevşek parmak uçlarının altında birikmeye başlıyor, kırmızı nehirler akıyor. Acaba bacağına da ateş edersem ne yapar? Birden fazla kez vurulan birinin kan kaybından ölmesi ne kadar sürer? Ya çok fazla kan kaybederse?

"Hmmm." Boğazımın arkasından mırıldanıyorum ve yine de tetiği çekiyorum.

Kurşun kalçasının üst kısmına isabet eder ve alnı neredeyse yere degecek şekilde eğilirken tekrar çığlık atar. Nefes üstüne nefes alırken sırtı bir aşağı bir yukarı eğiliyor. Kaşlarım çatılıyor. Altta yatan kaşıntı, yani tatmin olamamanın verdiği uğultu içimi kemiriyor. Neden yeterli değil?

Dişlerimi sıkıyorum ve tetiği tekrar çekiyorum. Silah avucuma ve bileğime doğru sarsılıyor. Bu sefer mermi bacağının yere çarpıyor. Lanet olsun. Çok yaklaşmıştım. Kesinlikle ıskalamamalıydım.

Nefes nefese, alnımda, üst dudağımda ter biriktiğini hissediyorum. "Bundan kurtulmanın yolunu satın alamazsın," diyorum ona.

Sanki kan kokusu almış bir köpekbalığı gibi başını kaldırıp bana dişlerini gösteriyor. Alnını kırıştıran, yüz hatlarını karartan acıya rağmen kafese kapatılmış, yaralı bir hayvan gibi tepki veriyor. Hırlıyorum ve kararımı verdiğimi fark etmeden geri çekilip onu tekmeliyorum. Ayakkabım çenesinin yan tarafına çarpıyor ve onu yere, açık pencereye doğru yuvarlıyor.

Yağmurun buğusu yüzüme tokat gibi çarpıyor. Göğsüm yukarı aşağı hareket ediyor, daha sert ve daha hızlı pompalıyor. Birden, sanki tüm hava

odanın dışına çekildi. Nefes alamıyorum.

" anda dünyada seni kurtarmaya yetecek kadar para yok," demeyi başarıyorum. " bile, sen ucuz bir aptalsın." Sonuçta, neden bir eskort tutmak yerine kendisine ve ihtiyaçlarına hizmet etmesi için borçlu bir genci yanında tutsun ki? Neden fazladan para için beni zengin ve sapık iş arkadaşlarına satsın ki? Cevap: çünkü o istedi. Bu adamın sahip olduğu kadar çok parayla bana asla *ihtiyacı olmadı*. Sadece beni *istedi*.

Yeterli paranız varsa köleliği modern dünyada hayata döndürmek kolaydır. Yapılması gereken evrak işleri var. Rüşvet verilecek insanlar. Suçlanacak sahte delilik. Bir vesayet ve presto. Aklı başında ama yasal olarak reşit bir kadın elden ele dolaşır ve tüm yozlaşmış işadamları alemine *satılır*.

Avucumu yüzüme bastırıp gözlerime damlayan yağmuru siliyorum. Aynı anda hem soğuk hem de sıcak hissediyorum. Yüzüm yanarken parmaklarım görünmez bir ayazla kaplanıyor.

Elimi yüzümden indiriyorum ve her şeyi başlatan canavara bakıyorum. "Bundan o kadar kolay kurtulamayacaksın," diyorum ona. "Yaptıklarının bedelini ödeyeceksin."

"Eylemler..." Bana dik dik bakıyor ve ben de şaşkınlık, şok ve ardından, şaşırtıcı olmayan bir şekilde, öfkesinin üzerine akmasını izliyorum. "Sana yaşamam için bir yer verdim, seni nankör küçük orospu!" diye bağırıyor. "Annen öldükten sonra senin gibi değersiz bir yetimi yanıma aldım-"

"Peki bu nasıl oldu!" Çığlık atarak sözünü kestim.

"Ne?"

Üst dudağım geriye kıvrılıyor ve öne doğru bir adım atıyorum, ayağımı göğsünün ortasına koyuyorum ve yerde düz kadar aşağı doğru itiyorum. "Nasıl. Nasıl. Benim. Annem. Öldü?" Talep ediyorum, her kelime boğazımdan bir yaradaki cam gibi çekiliyor, içimi parçalıyor, dışarı çıkarken içime zarar veriyor.

"Hastaydı," diye tersledi, "Uyuşturucu bağımlısıydı ve
-"

"Zavallı bir kadının o pahalı ilaçları nereden bulduğunu merak ediyorum." Ses tonumdaki alaycılık yaşayan, nefes alan, hissedilebilir bir şey. "Ama bana karşı daha dikkatliydin, değil mi?" diye soruyorum. "Bu kadar çabuk ölmemi istemedin. İlk seferinde dersini almıştın."

Annemle arasının bozulduğu yer orasıydı. İşleri çok ileri götürdü. Bana sert davranmak yerine, her zaman biraz

Gerginliği azaltacak bir Şey. Beni salyaları akan, kimin sikinin amına girdiğini hatırlamak Şöyle dursun, kendi adını bile hatırlayamayan bir uyumsuzu dönuŐtürmeye asla yetmedi. Bazen, keşke benimle de çok ileri gitmiş olsaydı diyorum. En azından o zaman anılar bu kadar güncel olmazdı. En azından o zaman korkunç bir gerçeklik yerine korkunç kâbuslarmıŐ gibi davranabilirdim.

Öfke içimi yakıyor. Açgözlülüğümün beni ele geçirdiğini hissediyorum. Parası için açgözlölük değil, çektiği acılar için açgözlölük. Bu iğrenç canavar adam üzerimde o kadar uzun süre kontrol sahibi oldu ki, onun burada, *benim* kontrolüm altında olması bir rüya gibi geliyor ve bundan nefret ediyorum. Bu gerçekliğin her zerresini hissetmek istiyorum. Onu öldürdüğümde geri dönuŐ olmayacağını bilmek istiyorum. Bu kabustan uyanmak yok. Sonsuza dek sürecek.

Kana bulanmış parmaklarım bileğime kilitleniyor ve sarsılıyor. Şok, yere bir saniye önce beni vuruyor. Çok yakındı. Kahretsin, kendime fazla güvenmiŐim. Yanağım yere çarpıyor ve başımın döŐeme tahtalarına çarpıp sekmesi içimde bir Şeyleri gevşetiyor. Silah uçuyor, elimden kayıyor ve arka planda Luc'un bağırdığını duyuyorum, Thomas üzerime düşüyor, elleri boğazıma gidiyor.

Sıkıştırıyor ve bana . "Tıpkı eski günlerdeki gibi," diye alay ediyor.

Luc'un kükremesi kulaklarımı deliyor, o kadar yüksek ki neredeyse odanın etrafındaki kalan pencereleri ve camları sarsacak. Thomas'ın arkasında karanlık bir hayalet gibi beliriyor, kavrayıp koparıyor. Thomas'ın elleri beni hemen bırakmıyor ve bırakmadan hemen önce beni de kendisiyle birlikte çekiyor, Luc bir kez daha onu yere çarpıp yumrukları havada uçuşurken üzerine düşerken beni boğazımdan tutup sürüklüyor.

"Luc!" Çığlık atıyorum. "Luc, dur!" Bu Şekilde olmaz. Böyle olmasını istemedim. Babasını öldürmesini istemiyorum. Ben yapmadan olmaz.

Ellerimin ve dizlerimin doğrudum, gözlerim yeri tarıyordu. Silahı. Silah hangi cehennemdeydi! Thomas'ın masasının altındaki metal parıltıya dalıyorum, onu söküp dönüyorum, sırtımı yere dayayıp bacaklarımı açarak bir el daha ateş ediyorum.

Daha fazla cam kırılıyor ve Luc küfrediyor, Thomas onu yere fırlattığında yüzü acıyla gerilirken dişlerinin arasından kötü sözler tıslıyor. Nasıl, bilmiyorum. Bu mümkün olmamalı, o kadar yarası varken olmaz. Yine de Luc'un kafasının arkasına tutunup saçlarından tutarak havaya kaldırmasını dehşetle izliyorum ve sonra

ön kolunu boğazına kilitleyerek onu geriye doğru sürüklüyor. Açık pencereye doğru.

İçimi panik kapladı. "Hayır!" İnkâr ılığı dudaklarımı çiğ ve yalvarır bir halde bırakıyor. Sesimin benim kadar dehşete düşmüş gibi çıkması umurumda değıl. Luc'u kaybedemem. Diğler her şey, tamam. Ama Luc olmaz. Onun dışında her şey.

"Yap şunu, Mikayla!" Thomas bağılıyor. "Beni öldür ve onu da öldür!"

Ayağı kalkarken dizim yere çarpıyor, bacaklarım altımda titrerken bile ayağı kalkıyorum. "Bırak onu, Thomas."

"Micki-" Luc'un sesi Thomas'ın onu yana doğru çekmesiyle kesiliyor.

Luc yüz ifadesini korumaya çalışırken burun delikleri açılıyor ama acı çektiğini anlayabiliyorum. Ağzının etrafındaki deri daha solgun ve gergin, kaşları büzülmüş ve dudaklarını her ayırdığında dişleri birbirine kenetlenirken bembeyaz parlıyor. Bir eliyle babasının kolunu kavırıyor, diğler eli arkasına geçerken bile boğazından alçak sesle hırlıyor. *Lütfen, lütfen*, sessizce yalvarıyorum. *Lütfen bir planın olsun, Luc.*

Göğsüm öküyor. Daha önce hiç bilmediğim bir korku kafamın içine yayılıyor ve diğler tüm düşüncelerimi bulandırıyor.

" et," diye devam ediyor Thomas, orada dururken gözleri vahşi, yağmur ve açık hava arkasındaydı. "Ama ateş edeceksen, öldürmek için ateş etsen iyi olur."

"Micki." Luc adımı sesleniyor ve dikkatim ona yöneliyor. Bir burun deliğinden ağzının ve çenesinin üzerine kan damlıyor. Bakışlarımla buluştuğunda kısa bir süre parlıyor. "İğneyi yap."

"Onu duydun *Micki*," diyor Thomas, Luc'u hafifçe sallayarak. Bana hiç 'Micki' dememişti ama şimdi dudaklarını bükerek alaycı bir tavır . "Atışı yap."

Ya kaçırırsam? Ya ? Elim titremeye başlar.

"Micki, bebeğim," diye Luc. "Micki, bana bak." Bakamıyorum. Ona bakamıyorum ve bunu yapmak üzere olduğumu biliyorum. Tetiğı çekmek üzereyim ve bir şeyler ters gidebilir. Thomas onu çok yakına çekebilir. Her şeyi berbat edebilirim.

"Nefes al, bebeğim," diyor Luc. Tek duyduğum onun sesi.

Rüzgar değıl. Yağmur değıl. Kulaklarımda arpan kalbimin hızlı atışı bile yok. Ondan başka bir şey duymuyorum. Alçak, bariton yumuşak sesini. Beni sakinleştiriyor. Tüm o ezici korkuyu geri püskürtüyor. Nefes veriyorum, uzun ve yavaş, silahı biraz daha yukarı kaldırıyorum.

Nişan aldım ve tetiğı çektim.

MICKI

BİR AN İÇİN DUYMA YETİMİN GERİ GELMEDİĞİNİ DÜŞÜNDÜM. SİLAH ama ben duymuyorum. Thomas hareket etmiyor. Sarsılmıyor. Vurulmuş gibi davranmıyor. Bu şu anlama mı geliyor...? Luc'a bakıyorum ama o da hareket etmiyor. Kaşları önce şaşkınlık, sonra da panikle çatılıyor. Ben ... yapmadım mı?

Gözlerim elimdeki silaha dönüyor ve tetiği tekrar çekiyorum. Tıkıyor ama bırakmıyor. Hayır. Hayır, olamaz - tetiğe tekrar tekrar basıyorum ve yine de hiçbir şey olmuyor.

Thomas gülmeye başlar. Önce yavaş ve sessiz, sonra daha sert, daha yüksek sesle. Kahkahası onu öylesine ele geçirir ki Luc kendini kurtarmayı başarır. Thomas, sırtına çarpan ve saçlarını yüzünün kenarına yapıştıran yağmurun etkisiyle tökezleyerek geri çekilirken bunu umursamıyor bile. Luc ayağa kalkıyor ve sonunda kendi silahını çekmeyi başarıyor. Ona doğru atıldım.

"Ver onu bana!" Bağırıyorum.

Ama artık çok geç. Thomas kollarını iki yana açıyor, heyecanı azalırken gözleri . Benim hissettiğim gibi görünüyor. Yıkılmış. "Çok kötü, Mikayla," diye gülmeye devam ediyor. "Çok kötü. Eğer burada öleceksem, bunu yapacak kişi sen olamazsın sanırım."

Boğazımda bir çığlık düğümleniyor, çünkü sadece bu son cümleyle beni uyarıyor, bir adım geri çekiliyor ve zeminin kenarından, pencereden çıkıp karanlık, kükreyen gece havasında kayboluyor. Saniyeler geçiyor ve sonra, her şeyden önce kulaklarıma çarpan bir gümbürtü sesi duyuluyor.

Hayır.

Luc silahını indiriyor.

Odanın içinde yankılanan şokun ardından rüzgâr ve masadan yere kayan kâğıtların çıkardığı sesler geliyor. Tüm planlarımda, tüm tahminlerimde bu olmamıştı... bu benim başıma gelmemiştir. Thomas Kincaid'in kendini öldüremeyecek kadar gururlu olduğunu düşünmemiştim. Odadaki en zeki adamın kendisi olduğunu düşünüyor. Öyle olduğunu düşünüyordu.

"Hayır..." Kelime ağzımın damağına yapışıyor. "Hayır." Pencereye doğru koşuyorum ve Luc tam onu geçerken dönüyor, çok yaklaşımadan beni yakalıyor. Silahı yere düşerken bile bacaklarımı altımdan çekip alıyor. İkimiz de açık pencerenin hemen yanına sertçe düşerken çığlık atıyorum. Dizlerim cam çarpıyor, kıyafetlerimi ve etimi kesiyor. Ben hissetmiyorum. "Hayır!"

"Micki. O gitti," diyor Luc, ben göğsüne yaslanıp onun tutuşuna karşı mücadele ederken.

"Onu yakalamıştım..." Göğsümün içi boş. Nefesim daha hızlı ve daha hızlı geliyor, her nefes alış ve verişimde boğazımı tırmalıyor.

Luc bana sıkıca tutunuyor. Yan tarafıma ıslak bir şey değiyor. "Özür dilerim Micki. Ben-"

Bu gerçek olamaz. Böyle olmaması gerekiyordu. "Hayır." İnkâr ederek başımı sallıyorum. "Nononononono. *Hayır!*" "Hayır! İçimden bir çığlık kopuyor. Gitmiş olamaz. Gitmiş olamaz. Ben... Ben her şeyi planlamıştım. Mükemmeldi. En iyi intikamdı. Ona bunu ödetmenin daha iyi bir yolu yoktu. Her şey için. Annem için. Benim için. Evet, sonunda her şeyi berbat ettim. Günahlarının enkazında yaşamasına izin vermenin daha kötü bir kader olduğunu düşündüm ama yüzüne bakmak her şeyi değiştirdi. Bunca yıl sonra onu tekrar görmek, onu öldürmeden kaçmasına izin anlamamı sağladı. Yine de bu... bu intikam değil. Onu benden çaldı. Tıpkı diğer her şeyi çaldığı gibi. "Onu yakalamıştım!"

Luc'un kolları arkamdan bana sarılıyor. "Özür dilerim." Söyleyebildiği tek şey bu. O üzgün. Uzaktan, ona bunun onun hatası olmadığını söylemem gerektiğini biliyorum. Bunun benim suçum olduğunu. Bu önceden tahmin etmem gereken bir şeydi. Öngörmem gereken ama öngörmediğim bir şey. Neden? Çünkü çok kibirliydim. Kendi planlarıma o kadar inanmıştım ki farklı bir sonuç göremedim.

Thomas Kincaid öldü. Cesedi uzun bir düşüşün ardından aşağıdaki sert kaldırımın üzerine yığıldı.

Acaba kanı kırmızı mı yoksa siyah mı akıyor? Onun gibi soğuk ve ölü bir kalbi olan bir adamın kanı eminim siyahtır. Bakabilirim. Emin olabilirim, ama çok fazla şoktayım. Çok fazla inkâr.

Tam oradaydı. Zaferim avuçlarımdaydı ve şimdi.. gitti. Sonsuza kadar.

Lanet olası Thomas Kincaid beni rahatlatabilecek tek şeyi elimden aldı. "*Seni piç!*" bağırdım.

Derinlere gömdüğüm gözyaşları, uzun zamandır içimde biriken acı, hepsi birden yükseliyor. Luc'un göğsüne yaslanıp hıçkırırken yüzümden aşağı akıyor. Bu hiç adil değil. Tüm planlarım. Vazgeçtiğim her şey. Artık hiçbir anlamı yok.

Ellerim yere çarpıyor, cam kırıkları -karanlık geceye uçmayan parçalar- avucuma saplanıyor. Acı beni aydınlatıyor. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağıya, çeneme akıyor, ellerimin üzerine eğildiğimde kollarıma damlıyor. Onları kaldırıyorum ve avuçlarımdaki kırmızıya bakıyorum. Açık yaralardan kan akıyor.

Yıllar önce dibe vurduğumu sanıyordum... Meğer sonunda beni bekleyen hep daha derin bir çukur varmış. Her zaman daha karanlık. Daha derin. *Daha kötü.*

Onları kaldırdığımda tüm bedenim titriyor. Artık bu dünyayı görmek istemiyorum. Hiçbir şey hissetmek istemiyorum. Ölmek istiyorum. Varlığımı sona erdirmek istiyorum. Çok acıyor. Tam camla kaplı avuçlarımı yüzüme bastıracakken Luc'un elleri gözlerimin üzerine iniyor ve beni durduruyor.

"Hayır," diye fısıldıyor saçlarıma, göğsü omurgama baskı yaparken. "Hayır, Micki. Bebeğim, lütfen. Yapma..."

Ellerini kavıyorum, kırıklar onun yerine ona batıyor. Bunu hep yapıyorum. Onu incitiyorum. Etrafımdakilere acıdan başka bir şey vermiyorum. Buraya kadar gelebilecek gücüm olduğunu sanmıştım ama hepsi bir yanılsamaymış. O kadar uzun zamandır intikamcı kadın rolünü oynuyordum ki tek bildiğim buydu. Aslında şeytanı alt edebileceğini düşünen saf bir küçük kızdan başka bir şey değilmişim.

Kanım Luc'unkine karıştıkça da çok hıçkırıyorum. Göğsümden yukarı fırlıyor, kanımdaki oksijen kabarcıklarını bile dolduruyor. Zavallı Luc. Bilmiyor; anlaması mümkün değil. sanıyor ama . İşte bu . Bu son. Artık yok. Yok.

daha fazla şeytan. Artık plan yok. Savaşacak bir şey yok. Kendim dışında öldürülecek canavar yok.

Kollarım yanlarıma düşerken Luc beni serbest bırakıyor ve her şeyimi kaybetmenin acısıyla ona doğru yığılıyorum.

Yaklaştıklarında uzaktan siren seslerini duyuyorum. Bulanık bir görüşle, bulunduğumuz yerin karşısındaki binanın dışında mavi ve kırmızı ışıklar parlıyor. Ha. Bu doğru. Bu gece burada biri öldü. Sıçan piç gibi ölüme atlamış. Bahse girerim kolay olmuştur. Zahmetsiz olduğuna bahse girerim. Hiç acı çekmemiştir.

Daha çok ağlıyorum ve Luc'un eli yüzümün yan tarafını kavırıyor. Beni tutuyor ve ileri geri sallıyor. Artık her şey çok fazla.

Endişelenmem gerektiğini biliyorum. Bilgisayara aldığı bilgiler hakkında ona soru sormalıyım. Buraya geldiklerinde bunu polise nasıl açıklayacağımızı merak etmeliyim. Artık umurumda değil. Önemi yok.

Bunun yerine yüzümü Luc'un göğsüne çeviriyorum ve her şeyi akışına bırakıyorum. Oda bulanıklaşıyor ve kararıyor. Bedenim gevşiyor ve unutkanlık beni ele geçirirken, umarım... umarım bir daha asla uyanmam.

LUC

HIÇBİR ŞEYİ ONDAN KORKTUĞUM KADAR SEVMEMİŞTİM.

Kayıp hissetmem gerektiğini biliyorum. Babamın olduğu adamın değil, olması gereken adamın yasını tutmalıyım. Olabileceği adamın. Bunu bile idare etmek zor. Duyguların olması gereken yerde bir boşluk var. Bir kopukluk. Verecek bir sikim yok. Bu yüzden tüm dikkatim, verecek bir sikimim olduğu tek şeye yöneliyor.

Micki.

Yorgunluktan kendinden geçmiş olsa bile ağlıyor. Göğsüme yaslanırken yumuşak gözyaşları yanaklarından akıyor. Yan tarafım çok fena ağlıyor. Yeniden açılan yaranın kanaması neyse ki durdu - benim için bantlayan acil yardım görevlisi sayesinde. Temiz olmayan dikişler hakkında bir şeyler söyledi, aptal çocuklar hakkında homurdandı. Evet, eminim otuzlu yaşlarında birine aptal bir çocuk gibi görünebilirim ama yaşadığım hayat bana yüz yaşındaymışım gibi hissettiriyor.

Topikal krem bölgeyi uyuşturuyor ve Micki'yi göğsümde tutmamı kolaylaştırıyor ama vücudumun geri kalanı çok kötü hissediyor. Yine de Micki'nin bedenini yaklaşıtıyorum. Tedavi görürken bile ona dokunmadan gitmeyi reddediyordum. Durduğum anda ortadan kaybolacağından korkuyorum.

Ben onu tutuşumu ayarlarken Dean yaklaşıyor, acil yardım ekibinin bizim için sağladığı battaniyeler hafifçe aşağı kayıyor. Yanmayan sigarasını ağzından çıkarıyor ve elini başına götürüp yüzünü yere bakıyor.

"Polisler halledildi," diyor bana. "Ama uyandığında ondan bir ifade almak isteyecekler." Kollarımdaki kadına başıyla işaret ediyor.

"Hayır." Bunu yapmayacak. Kahretsin, uyandığında neyle karşılaşacağımı bile bilmiyorum. Zihinsel ya da duygusal olarak orada olup olmayacağını bile. Bu tür bir şokun eşi benzeri yok. Kız arkadaşınız kendisine işkence eden adamı öldürmeyi başaramazsa ve artık bunu asla yapamayacaksa ne yapacağınıza dair bir kılavuz yok.

Dean kaşlarını çatıyor. "Bu büyük bir mesele Luc," diyor. "Bu adamlarla başa çıkabilirim." Duraklıyor ve Kincaid Industries ofislerinin ön kapılarının etrafında ve yakındaki sarı çitle çevrili alanda dolaşan memurları işaret ediyor. "Ama daha fazla insan baban hakkında sorular sormaya başlayacak-"

"Ölümüne atladı," diye araya giriyorum. "Evet, biliyorum-"

"Hayır." Sözüünü tekrar kesiyorum ve gözleriyle buluşmak için başımı kaldırıyorum. "Bilmiyorsun." Bu gece uydurduğumuz masalın bu olduğunu düşünüyor. Hikâyenin, yalanın bu olduğunu düşünüyor. Keşke öyle olsaydı.

Dean'in yüzü şaşkınlıktan iki büklüm olur. "Sen ne-"

"O. Atladı. Atladı. Atladı. Ölümüne." Kelimeleri gıcırdatarak çıkarıyorum ve sert bir bakışla onu hizalıyorum. Bakışları bana odaklandı ve öylece kaldı. Bir süre sonra gözleri açılıyor.

"Gerçekten yaptı mı?"

Başımı sallıyorum ve dikkatimi tekrar Micki'ye veriyorum. Dudaklarım bükülüyor ve birbirine daha sert bastırıyor. "Son beş yıldır yaptıklarının tüm kanıtlarını bilgisayarına yükledim ve gönderdim," sesim hırçınlaşıyor. "Bunun olacağını biliyordu. Yaptıklarıyla yüzleşmekten kaçamayacağını biliyordu." Ve Micki'nin istediği son şeyi de almıştı. Kendi canına kıyarak, onu intikamından mahrum bıraktı. İkimiz için de son bir "siktir git". *Piç*, onun gibi bir canavar için fazla iyi bir kelimeydi.

"Siktir." Bu . Dean'in tek söylediği bu, söylemesi gereken tek şey.

Sessizlik aramızda uzayıp gidiyor, sadece ayakkabıların kaldırım üzerindeki sert çıkırtısı yaklaştığında kesiliyor. İkimizin de başı aynı anda dönüyor, bol kesim, ucuz bir takım elbise giymiş bir adam birkaç adım ötede duruyor. İki eli de paltosunun ceplerinde, önce bana sonra Dean'e bakıyor. Dikkati Dean'in üzerinde kalıyor.

"Bay Carter," dedi. "Bunun bir arkadaşınız olduğunu varsayabilir miyim?" Bana başını salladı.

Bu olayla doğrudan ilgili olan bana değil de Dean'e bu kadar odaklanmış olması garip. Kısa bir an için ikisinin arasına bakıyorum.

"Evet." Dean yanmayan sigarasını dudaklarının arasına sıkıştırır ve sonra elini cebine atarak bir çakmak çıkarır. Çakmağı çakıyor ve bir saniyeliğine yüzü alevle aydınlanıyor, sonra kayboluyor ve sigarasının ucu kıpkırmızı yanarken nefesini içine çekiyor.

"Sen ve arkadaşlarının etrafında çok insan ölüyor gibi görünüyor, değil mi?" diyor yabancı.

Dean sigarasını ağzından çıkarıp adamın yüzüne uzun ve sabit bir duman üflerken yüz ifadesi değişmiyor. İşi bittiğinde sırttı. "Belki de onların ne tür insanlar olduğunu kendine sormalısın, Dedektif Dangelak."

Adam elini yüzünün önünde sallıyor ve kaşlarını çatıyor. "Ben ajanım, Bay Carter."

"Öyle mi?" Dean kaşlarını çatı. "Daha ne kadar sürecek?"

Adam kaşlarını çatıyor ve sonunda bana dönüyor. "Bay Kincaid, doğru mu?"

"Öyle mi?"

"Siz merhumun oğluydunuz, doğru mu?" Cevap vermeme vermedi. "Ve bu...?" Micki'ye doğru başını sallıyor.

"Seni hiç ilgilendirmez."

Ajan -ya da bu adam her kimse- sözleri dağılırken el büyüklüğünde küçük bir defter ve bir kalem çıkarıyor. "Merhum canına kıydığında orada bulunan herkesin ismine ihtiyacımız olacak."

Ona sorularını ve taleplerini nereye itebileceğini söylemek için ağzımı açıyorum ama daha tek kelime edemedi Dean kaşlarını çatarak önüme çıkıyor. "Zamanı değil *Ajan*," diye homurdandı. "Ve senin yetki alanın da değil. Neden şimdi gitmiyorsun?"

Kafa karışıklığı ve merak içimde savaşıyor. *Kim bu herif?*

Ajan kaşlarını çatıyor ama Dean'in tehditkâr varlığından ya da ses tonundan pek de rahatsız olmuşa benzememektedir. Sanki bunu kanıtlamak istercesine çok dikkatli ve yavaşça defterini kapatır ve topuklarının üzerinde geriye doğru sallanırken bir kenara koyar.

"Görüşürüz Bay Carter," diyor. "Umarım bir dahaki sefere daha uygun koşullar altında."

"Yerinde olsam nefesimi tutmazdım," diye karşılık veriyor Dean. "Marcus'la konuşmak ya da Hazelwood'a geri dönmek daha iyi olur."

Hazelwood mu?

"Endişelenme," diye yanıtlıyor adam başını selam verir gibi eğerken. "Cali- fornia'ya dönmeden önce Marcus'u görmek niyetindeyim. Babana selamlarımı ilet."

Bununla birlikte, adam dönüp uzaklaşıyor ve diğer memurların hala gitmekte olduğu olay yerine doğru ilerlemek yerine oradan uzaklaşıyor.

"Bu da neydi böyle?" Dean bana doğru dönerken soruyorum.

Yüzü gergin bir ifadeye bürünüyor ve başını sallıyor. "Marcus'un annesi ve kız kardeşi bazı belalara bulaşmışlar," diyor. "Bunu yakın zamanda öğrendik - ajan... şey, senin peşinde değil. Merak etmeyin."

"Bu gece neden buradaydı?"

Dean iç geçiriyor ve gerçek bir bağımlı gibi nikotini geri emerken uzun bir duman daha üflüyor. "Etrafı kokluyor. Omzunda bir çip var, parası olan herkesin karanlık bir işe bulaştığını düşünüyor. Bu iş çok karışık," diye tersliyor. "Senin kaybolduğunu fark etmemiz bu yüzden bu kadar uzun sürdü. Etrafta dolaşıp bir sürü soru soruyordu - bu arada o pisliği de biz temizledik." Dudaklarının köşeleri kıvrılıp dönerken ve kaşları kalkarken sesi yumuşuyor ve hatta biraz saygı dolu bir hal alıyor. "Baskıcı. O garajda bıraktığınız bir sürü ceset vardı."

Omuz silkiyorum, tutuşumu bir kez daha ayarlıyorum. Kollarım hızla uyuşuyor ama hâlâ bırakmaya hazır değilim. "Yoluma çıktılar," diye cevap veriyorum. "Hayatta kalan var mıydı?"

Başını sallıyor. "Evet, onları kilit altına aldık. Ortalık yatıştıktan sonra babanı karalamak için onları tanık olarak kullanmak isteyebileceğini düşündük."

Kıkırdıyorum. "Merak etme," diyorum, iki adamın bir sedyeyi, bir cesedin pütürlü formuna benzeyen bir bezle kaplayarak ambulansa doğru götürdüğünü görürken onun yanından bakıyorum. "Yarın sabah tüm dünya Thomas Kincaid'in nasıl bir pislik olduğunu öğrenmiş olacak."

Dean'in gözleri, kaldırımın ve çevredeki binaların dış cam duvarlarının üzerine gölgeler düşüren parlak mavi ve kırmızı ışıklar altında parlıyor. Bir süre sonra Micki'ye başını sallar.

"Peki ya kız?" diye soruyor. "Şu anda ikinizin arasında olanlara bir çocuk ekleyebileceğini düşünüyor musun?"

Bu adil bir soru, ancak ne yazık ki sağlam bir cevabım yok. En azından şimdilik. "Nerede o?"

"Çocuk mu?" Dean sigarasını bitirip yere bırakıyor ve iç geçirmeden önce ayağıyla bir hareket yaparak kaldırıma çarpıyor. "Eve döndü, Rylie ile takılıyor. Abel ve Ry'in bir süreliğine kendi evlerine taşınmalarını düşünüyorum. Ry, siz ikiniz bir şeyleri çözene kadar ona bakmakta bir sakınca görmediğini söylüyor ama Clover ve Brax her saat girip çıkarken ben ve Ava..."

O dalıyor ama ben ana fikri anlıyorum. "Evet, muhtemelen en iyisi bu," diyorum.

Bana dikkatle bakıyor. "Onunla tanışmak ister misin?"

Kan ağzıma dolana kadar dilimi ısııyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve derin bir nefes alıyorum. "Şimdi değil," diyorum bir süre sonra. "Belki temizlendiğimde ve-" Üstüm başım kan içinde ve öldüresiye dövdüğüm bir adamın kıyafetlerini giymediğimde.

Dean elini kaldırıp sözümü kesti. "Başka bir şey söyleme." Elini indiriyor ve iki avucunu da pantolonunun içine bastırıyor. "O genç ve neler olup bittiğini tam olarak anlamasa da yatıya kaldığını sanıyor. Ajan gerçekten Marcus'un sorunu. Aslında onu ve Clover'ı gönderecektim ama Brax onun yerine gitti. Getirdikleri rapora göre... Hayes'in küçük bir çocuğa bakacak donanıma sahip olmadığını söylemek yeterli olur ve onu kolayca bizim gözetimimize bıraktılar."

"Para için mi?" Sanırım. *Peşinden daha önce gitmeli miydik?*

Bu daha mı iyi olurdu?

Dean düşüncelerimi hissetmiş gibi uzanıp elini omzuma sıkıştırıyor. "Şimdi bunu düşünme," diyor bana. "Abel baba olmaya o kadar hazır ki hepimizin aklını başından alıyor. Şımartacağı küçük bir kızı olduğu için çok mutlu. Ona bakılıyor ve o mutlu. Onunla kendi şartlarında tanışabilirsin. Viks evrak işlerini de kolaylaştırıyor. Önümüzdeki kırk sekiz saat içinde terapiye başlayacak ve sizin vesayetiniz altında olacak."

Normalde haftalar sürecektir bir başarı. Para konuşur ama. Para ve bağlantılar. Şükürler olsun ki ikisine de sahibim.

"Teşekkürler." Bu kelime ağzımda garip duruyor ama gerekli. Boyumdan büyük işlere kalkıştığımı anlamayacak kadar egoist değilim ve Dean ve ekibi olmasaydı muhtemelen şu anda bir hapisane hücresinde çürüyor ya da en azından oturuyor olacağımı kabul etmek zorundayım.

rahatsız bir ofiste ya da sorgu odasında, yanımda çok dalgın bir avukatla çalışmak.

Param olması beni baş ağrısından kurtarıyor. Dean'e sahip olmak... çok fazla zaman ve emek tasarrufu sağlıyor.

Rahatsız edici minnettarlığım karşısında Dean sırıtıyor ve başını sallıyor. "Hadi," diyor ve park yerinin karşısında bekleyen cipe doğru başını sallıyor. "Seni hastaneye götürelim. Dr. Rivera'yı hazırda bekletiyorum. Eve gitmeden önce ikinizi de kontrol etmesini istiyorum."

Yaslandığım araçtan uzaklaşıyorum ve cızırtılı yün battaniye omuzlarımdan düşüyor. Micki uykusunda kıvranıyor ve bana doğru bastırıyor, sıcaklık arıyor.

Uzun vadede hastane vizitesinden çok daha fazlasına ihtiyacı olacak ama şimdilik bu bir başlangıç. Biz ne kadar çabuk iyileşirsek, o ne kadar çabuk yas tutabilirse, hayat ikimiz için de o kadar iyi olacak.

MICKI

BEYİN SARSINTISI. ÖN KOLUMDA BİRKAÇ HAFİF KIRIK VAR.

ve kaburgalarım. Ve Luc'a karşı bayılmadan önce yaşadığım hıçkırık krizinden dolayı şiddetli bir baş ağrısı. buna uyanıyorum. Bu ve dikkatli planımın altımda eriyip gittiğini, yüzümde patladığını ve tek bir nefeste havaya karışıp yok olduğunu bilmek.

Bunların hiçbirisi içeride iltihaplanan yaralarla kıyaslanamaz.

Bu hiç adil değil ama hayatta hiçbir şey adil değil. Sistemin çatlaklarından kayarak bir psikopat pervert ve arkadaşlarının benden faydalanmasına izin vermem adil değil. Annemin de aynı adam tarafından öldürülmüş olması adil değil.

O gitmiş olsa bile -hepsi gitmiş olsa bile- hala rahatlama hissetmemem adil değil. Ne bekliyordum bilmiyorum ama bu boşluk değildi. Beni tüketen, düşüncelerimi ele geçiren ve zihnimi yönlendiren bu boşluk.

Luc ikimizi de Dean Carter'ın ayarladığı özel hastaneden çıkarıyor. İkisinin arkasından gidip bekleyen arabaya binerken bir zombi gibi hareket ediyorum. Dean Avalon'un uğramak istediğinden bahsediyor ama ben cevap vermiyorum. Nefes almak bile yeterince zor.

hiç bu kadar kırılmış hissetmemiştim... Öldürmem gereken adamın öldüğünü bilmek. Ve bunu ben yapmadım. Acı çekmesini istedim. İtibarının paramparça olduğunu görmesini, imparatorluğunun sonunu görmesini istedim. O zaman bir önemi yoktu. Yüz yüze geldiğimizde, o ve ben, tek istediğim ellerimde onun kanının olmasıydı. Ondan pişmanlık duymasını istedim. Pişmanlık.

Ve sonunda, hiç anlamadım.

Cipin arka koltuğunda, dışarıda ışıklar uçuşurken başımı cama yaslıyorum. Ön tarafta hem Dean'in hem de Luc'un dikkatini hissedebiliyorum. Hâlâ burada olduğumdan emin olmak istercesine sık sık arkalarına bakıyorlar. Fiziksel olarak buradayım ama zihinsel olarak ayrıldım.

SUV Luc'un evinin tanıdık yapısının önünde durduğunda refleks olarak hareket ediyorum. Kapı açılıyor ve kaldırıma doğru kayıyorum. Daha birkaç saat önce Ava'nın beni bırakmış olması ve bütün gecenin değişmiş olması ne tuhaf. Evin arkasında, karanlık, gece yarısı mavisi gökyüzü aydınlanmaya başlıyor. Şafağın ilk kıpırtıları ortaya çıkıyor, korkunç bir gece için mükemmel bir son.

Luc beni içeri çağırırken eli sırtıma dokunuyor ve Dean'e teşekkür etmek için duraklıyor. İkisi ayakta durup birkaç dakika daha konuşuyorlar. Dean'in ilgisini kafamın etrafında vızıldayan sürekli bir böcek gibi üzerimde hissedebiliyorum. Daha fazla görmezden gelemeyene kadar görmezden geliyorum ve sonunda gözleriyle buluşmak için başımı kaldırıyorum.

"Geri geleceğim," diyor. "Ve Viks'i de getireceğim."

Bana bakıyor ama cevap veren Luc oluyor. "Her zaman gelebilir," diyor.

"Normalde hastalarını evindeki ofisinde muayene etmeyi tercih ederdi ama bu şartlar altında..."

Hastalar. Ev ofisi. Viks.

Doğru. Boktan elitlerin terapisti. Avalon bu adamdan bir iki kez bahsetmişti. Luc terapiye ihtiyacım olduğunu mu düşünüyor? Evet. Terapi zaten bozuk olan bir şeyi kurtaramaz. Hayır, kırılmış değil. Paramparça. Yeniden çift olmanın ötesinde. İşte ben buyum.

Luc'un kolları beni sarıyor ve eve girip kapı arkamızdan kapanmadan önce Dean'e son bir kez başını sallıyor. Aynı kokuyor ama yine de farklı hissettiriyor. Gecenin bir vakti biri gelmiş olmalı - muhtemelen Dean'den de bir hediye- çünkü bıraktığım cesetler gitmiş ve daha önceki kavgamdan kalan kan ve kırık camlar temizlenmiş.

"bebeğim," diyor Luc . "Seni duşa sokalım."

Gözlerimi kapatıyorum ve beni yönlendirmesine izin veriyorum. Beni banyoya çekerken ya da hem kendi hem de benim kıyafetlerimi çıkarırken direnmiyorum, eğilip düğmeyi çevirmeden önce kollarını çok yükseğe kaldırdığında ırkiliyorum. Buhar doldurup aynayı ve camı buğulandırırken, üzerimdeki kalın beyaz bant şeritlerine bakıyorum

Yan tarafı. Derisinde çürükler var. Kaburgalarında yukarı ve aşağı doğru, bandın altından dışarı bakıyor.

Kırmızı izler, kesikler ve yaralar ikimizi de sarıyor. Elimde yanıklar var, silahtan olabilir mi? Ne zaman oldu bu? Şakaklarım zonkluyor, dikkatim dağılıyor ve Luc beni duş kabinine çağırıyor.

Sıcak su tepemden dökülüyor ve ağrıyan sırtımdan aşağı akıyor. Luc kendi tarafındaki bandı kuru tutmaya çalışırken suyun menziline dışında kalıyor. Muhtemelen üzerine plastik koymalıydım ama bir şey söyleyemiyorum. Söyleyemiyorum.

Donuyor olmalı, ama beni spreyin altına daha fazla itmekten çekinmiyor ve sonra avucuna şampuan sıkıyor. Parmaklarıyla saçlarımı ovuyor, kafa derime masaj yapıyor. Gözlerim daha fazla yaşla doluyor. O görmesin diye arkamı dönüyorum. Gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor, suyla birlikte yıkanıyor.

sessizlik çöktü. Sessizlikten
nefret ediyorum.

Sessizlik tefekkürü besler.

Düşünmek istemiyorum. Düşünmek istemiyorum. Luc saçımdaki şampuanı duruladıktan sonra kondisyonerle köpürtürken gözlerimi kapatıyorum. Sanki ani bir hareket ikimizin de içinde bulunduğu büyüğü bozacakmış gibi hareketsiz kalıyorum. Ben, oyuncak bebek. O, bakıcı.

Luc naziktir. Dikkatli ve nazık. Konuşmam için beni zorlamıyor. Sanki ne kadar pis hissettiğimi anlamış gibi beni yıkıyor. Bu çok tatlı ama ben bile günahı bedenimden silmenin hiçbir yolu olmadığını biliyorum. Kemik iliğime kadar kirliyim. Arındırılmayacak şekilde.

Yine de bana kırılğan bir şeymişim gibi davranıyor. Zaman geçiyor ve ancak beni yıkamayı bitirdikten sonra dikkatini kendine çeviriyor. Geride durup bir el bezi almasını, ıslatmasını ve vücudundaki bandın etrafında dolaşarak cildini ovmasını izliyorum. Gözlerim onun ellerine takılıyor -benimkiler gibi- camın açtığı küçük yaralarla kaplı. Hatta bazı yaralarda birkaç küçük siyah düğüm, dikiş var.

Dudaklarımın küçük bir eğlenceyle seğirdiğini hissediyorum. İkimiz yamalı bir çift gibiyiz. Organlarımızın dökülmesini engellerken bile bizi enfekte eden kan bağlarıyla birbirimize dikilmişiz.

Luc çabucak işini bitiriyor ve birlikte banyodan çıkıp yatak odasına geçiyoruz. Bana kendi giysilerinden birini giydiriyor.

büyük egzersiz tişörtleri giyiyor ve beni yatağının çarşaflarının arasına sıkıştırıyor, odanın karşısındaki perdelerin dışında gökyüzü aydınlanırken kollarını bana doluyor.

En uzun süre boyunca gözlerimi kapatıp bir kez daha uykunun unutulması için dua ediyorum. Benim için asla gelmiyor. Luc ise bir saat içinde uykuya dalıyor. Kolları yanımda dinlenirken, yumuşak nefesleri başımın arkasını şişiriyor.

Güneş daha da parlaklaşıyor, odayı dolduruyor. Uyuyor olmalıydım. O kadar bitkin olmalıyım ki odanın karanlık olmaması önemli değil. Luc kesinlikle bunu umursamıyor gibi görünüyor.

Sonsuza kadar sürecekmış gibi gelen bir çabadan sonra, nihayet daha fazla uğraşmanın anlamsız olduğunu fark ediyorum. Mümkün olduğunca nazikçe Luc'un kolunu kendimden uzaklaştırıyorum ve altından sürünerek çıkıyorum. Önce bir ayağımı sonra diğerini yere bırakırken yatak kayıyor. Ayağa kalktıktan sonra dönüp Luc'un hâlâ uyuduğundan emin oluyorum.

Yüzü pencereye dönük, gözleri kapalı ve alnı yorgunluktan büzülmüş bir halde, çok genç görünüyor. Tıpkı on altı yaşındayken olduğu gibi. Uzanıp yüzüne dokunmak, yanağına dökülen altın sarısı saçlarını geriye itmek istiyorum ama bunu yapmak onu uyandırma riskini doğurur ve bunu yapamam. Yapmak üzere olduğum şeyden beni alıkoyacağını bildiğim halde bunu yapamam.

Kendimi onu orada bırakmaya zorluyorum ve dolaba girip valizimi onun giysi sıralarının altında buluyorum. Karıştırıp sıcak tutan bir kot pantolon ve uzun siyah bir kazak giyiyorum. Eskiden olduğu gibi sisli ve kopuk olan zihnim yavaş yavaş berraklaşıyor. Yatak odasına geri dönüyorum ve uzun bir süre yatağın ucunda durup hayatımı değiştiren adama bakıyorum. Benim için her şeyden vazgeçen adama. Babasından. Kendi intikamını. Gururunu. Kalbini.

Thomas'a içimde hiç merhamet kalmadığını söylediğimde yanılmışım anlaşılan. Çünkü Luc'a göre, bende hâlâ var. Merhamet, beni yatağın etrafında döndüren ve gevşek bir makbuz ve bir kalem bulana kadar komodini karıştırmamı sağlayan şeydir - yapmanın ucuz bir yolu ama işe yaraması gerekecek. Kağıdı ters çevirip kalemi tıklıyorum. Hızlıca bir not karalayıp Luc'ün başının yanındaki yastığın üzerine koyuyorum ve bir adım geri çekiliyorum.

Şimdi gitmeliyim, kendime söylüyorum. Eğer yapmazsam... Bunu bir daha yapacak cesareti asla bulamayabilirim.

Alt katta, garajdaki kancaların olduğu duvardaki anahtarlardan birini kapıyorum ve kapının açılmasının onu uyandırmaması için dua ediyorum.

Uzakta.

Kendimi bir silaha dönüştürdüm ve şimdi savaş bitti ve artık işime yaramıyor.

Savaşmaktan bıktım.

Kendim. Düşüncelerim. Ve o.

Hepsiyle savaşmaktan bıktım.

LUC

ONU ÖLDÜRECEĞİM. ELLERİMİ BOĞAZINA DOLAYACAĞIM VE

Onu boğmak. Bu işin tek yolu bu. Ya onun ölümü... ya da benim. Ve o zaman bile, hala benim olmasını umuyorum. Parmaklarımı yumruk haline getirirken elimdeki dikişler yanıyor ve geriliyor. Göğsüm daralıyor, öfkeyle dolu. Serbest bırakılmamış. Bunu bana yapamaz. Bize yapamaz. Her şeyden sonra olmaz. O buna değmez. Siktir et. Hiçbir zaman .

Notu bir kenara bırakıp cep telefonumu açıyorum ve son yirmi dört saat içinde o kadar çok aradığım için artık ezbere bilmem gereken numarayı çeviriyorum.

Dean ikinci zil sesinde telefonu açar. "Carter." Havlamasından arayanın kimliğine bakmadığını anlayabiliyorum.

Ağzım açılıyor ama hiçbir kelime çıkmıyor. Bir süre sessizlik oluyor ve sonra Dean'in sesi yüksek ve net bir şekilde geliyor. "Luc?" Sonunda ekrana bakmış olmalı.

Gözlerimi kapatıyorum ve hücreyi o kadar sıkıyorum ki elimde çatlama tehlikesi geçiyor. "Yardıma ihtiyacım var Dean." Tek söyleyebildiğim bu. Son bir gün içinde o kadar çok iyilik istedim ki muhtemelen hiçbirini geri ödeyemeyeceğim. Ama bu... bu her şeyden çok acil bir durum.

"Ne oldu?"

"Micki gitti," diyorum, "ve... geri dönmeye niyeti olduğunu sanmıyorum."

Ölü ya da diri. Söylemiyorum ama orada, sessizlikte asılı duruyor. Bu not... Gitmeden önce karaladığı kelimeler. Bu bir intihar notu.

"Yola çıkıyorum." Telefon sustu ve birkaç saat önce onunla birlikte uzandığımız yerde dururken telefonu yatağa bıraktım.

Bir not için üzgün, acınası bahaneye bakıyorum. Eski bir bakkal fişinin üzerine yazılmış. Sonunda sadece iki kelime var.

Özür dilerim.

Üzgün mü? Üzgün değil. Henüz . Ama .

MICKI

İNSANLAR HER ZAMAN SÖZLERİNİ TUTMAZLAR VE ONLAR İÇİN BU ASLA dünyanın sonunu getirmek için. Yine de benim için bu sözün bozulması diğerlerine göre biraz daha nihai. Beden ve zihin üzerinde biraz daha sert.

Gözyaşları yüzümden süzülüyor, yanaklarımdan yuvarlanıyor, çenemden düşüp kucağıma iniyor. Her mil Luc'un arabalarından birinin -başka bir BMW'nin- tekerlekleri altında geçerken nefesimi tutuyorum. Eninde sonunda onu bulacak ya da umarım bir başkası bulacak. Başka biri ne olduğunu bilecek ve beni bulacak kişi o olmayacak.

Eğer bir Tanrı varsa, Dünya beni yutacak ve geriye hiçbir şey kalmayacak. Kemik kalmaz. Ne et. Acı yok. Sadece anılar.

Sözümü tutmaya çalıştım. Gerçekten tuttum. Ama sonunda, ayrılırken onun yüzüne bakamadım. Gitmeme asla izin vermezdi. En azından tek kelime etmeden gitmedim. Luc'un hayatından kaybolmadım. Onun yanında beni hatırlatan fiziksel bir şey var. Sadece not değil, kız da. *Kız kardeşimiz*. Ona sahip olacak. Onun ailesi olacak ve yalnız kalmayacak.

Kendime bunu söylemek ağlamamı durdurmaya yetmiyor. Mideme kramplar giriyor ve kendi içine dönüyor, isyan ediyor ve yuvarlanıyor. Birkaç saat boyunca durmaksızın hıçkırarak ağladıktan sonra otoyoldan çıkıp ucuz bir benzin istasyonunun otoparkına giriyorum. Kapılar kilitliken ve üzerimde yanıp sönen floresan tabela ışığının cızırtılı, vızılı sesi varken, başımı direksiyona eğiyorum ve duygularımın beni ele geçirmesine izin veriyorum.

İçimde gözyaşı kalmayana kadar hıçkırıyorum. Ağzımın içi kuruyana ve sesim kısılana kadar. Ellerim direksiyona kenetleninceye kadar . Sonra çalıntı bir arabanın ön koltuğunda kuru bir şekilde ne halt ettiğimi anlamaya çalışıyorum.

Plan hep buydu, kendime hatırlatıyorum. Thomas'la işleri berbat ettim. Ama yapmamış olsaydım bile, toz ve enkaz düştükten ve savaş bittikten sonra burada kalmayı hiç istememiştim. Bunun Luc'u inciteceğini bilsem de, o hayatına devam edecek. İyileşecek. Kardeşimize sahip olacak ve... neyse ki diğerlerine de sahip olacak.

Rakip ya da düşman olarak başlamış olabilirler ama onun Dean ve arkadaşlarının yanında nasıl olduğunu gördüm. Luc her zaman onların sahip olduğu şeyi istedi. Arkasını kollayacak bir aile istiyordu ve şimdi buna sahip. Beni istiyor olabilir ama bana *ihtiyacı yok*. Artık yok.

Gözyaşlarım akıp bittikten sonra arabayı yeniden çalıştırıp yola geri dönüyorum. Kilometrelerce uzanan siyah asfalt altımda yuvarlanıyor. Saatler geçiyor. Güneş gökyüzüne doğru yükseliyor, ön cama vuruyor ve zaten hassas olan gözlerimi kör ediyor.

Plexton'ı duyuran tabela küçük, neredeyse geçerken düşülmüş bir dipnot gibi. Sadece hayatımın en kötü yıllarından bazılarını geçirdiğim bu bölgeye çok aşina olduğum için tanıyorum. Dönüşe geçiyorum ve hedefime doğru hemen yol almak yerine oyalanıyorum.

Kırık vitrinleri ve grafitili kenarlarıyla şehir merkezi için bir bahane olan harap ve acınası eski kasabadan Avalon'un gittiği liseye doğru sürüyorum. Yanıp sönen bir ışıktayım ve sarı bir okul otobüsü yolun karşısına geçiyor. Sanki buraya gelmeyeli yüzyıllar olmuş ama hiçbir şey değişmemiş gibi geliyor.

Karavan parkları hâlâ aynı. Eski kırmızı tuğlalı binalar ve terk edilmiş depolar. İtfaiye istasyonu. Kasabanın tek rakibi olan Waffle House'un yanındaki tek anne ve pop restoranı. Yürüyüş parkurları. Kasaba, küçük yapısına rağmen, tarım arazilerine açılan çok sayıda küçük taşra yoluna sahip. Sanırım eski günlerin hatırına hepsini kullanıyorum. Ya da belki de burada geçirdiğim zamanın anılarını görmek istediğim için kaçınılmaz olanı erteliyorum.

Kötü şeylerin yanında her zaman iyi şeyler de vardı. Ne de olsa Avalon'la burada tanıştım.

Hiçbir şey sonsuza kadar sürmez - bu benim yaşadığım tek mantra idi. Aklımı başımda tutan şey buydu. İyi şeyler sürmese bile, kötü şeyler de sürmez.

Kasabadaki turumu bitirip tanıdık, soluk sarı bir çiftlik evinin önünde durduğumda öğleden sonra azalıyor. Arkadaki garajın çatısı nihayet oradaki eski Buick'in üzerine çökmüştü. Boynumu kaldırdığımda eski arabanın parçalanmış ön camını seçebiliyorum. BMW'den iniyorum ama içeri girmiyorum. Evde istediğim hiçbir şey yok. Görmek ya da hatırlamak istediğim hiçbir şey yok. Dışarının görüntüsü yeterli bir hatırlatıcı.

Bunun yerine BMW'nin kaputuna oturdum, beni en kötü halimle gören evin karanlık ve kirli camlarına bakarken motorun sıcaklığını kıcımda hissettim.

"ONLARI MEMNUN EDERSEN BENİ DE MEMNUN EDERSİN." Evin ön camlarında ışıklar parlarken Thomas'ın sözleri kulaklarımda çınliyordu. "Tek yapman gereken onlara istediklerini vermek, ben de sana bir hafta izin vereceğim."

Bir hafta izin kulağa cennet gibi geliyordu ve zaten başka seçeneğim de yoktu, o yüzden sanırım bunu yapıyordum. Tekrar.

Dışarıdaki ışıklar sönüyor ve ben ön kapıya doğru ilerliyorum, onlar kapıyı çalmadan ya da içeri dalmadan kapıyı açıyorum. İkisini de sevmiyorum. Bazıları sanki buranın sahibiymiş gibi içeri giriyor çünkü günün sonunda benim sahibim olmak için para ödüyorlar ve burada değeri olan tek şey benim. Bazıları kapıyı çalar ve bu da insani nezaketin saçma bir göstergesiymiş gibi gelir. Kapıyı çalanlar da genellikle beni çılgılık attırıp ağlatmayı sevenler oluyor.

En azından bu gece için, bilmek istemiyorum. Acıyı beklemek istemiyorum.

Gözlerim kapının dışında duran adamlara takılıyor. Adamlar. Çoğul olarak. Dişlerimi sıkıp geri çekiliyorum. Birbiri ardına sıraya giriyorlar. Üçüncüsünden sonra, daha fazlası içeri adım attığında gözlerim açılıyor. Sik beni. Daha doğrusu Thomas'ı sik. Ona çetelerden nefret ettiğimi söyledim.

"Görünüşe göre bizim için hazırmış çocuklar." Son kişi de içeri girip oturma odasına yerleştikten sonra kapıyı kapatıyorum.

Birkaç adam kanepeye oturur. Bir ya da iki kişi mutfakı karıştırıyor - böyle misafirler için orada her zaman içki bulunur. Ellerimi yumruk yaparken kalbim göğüs kafesime çarpıyor.

"Buraya gel kızım." Tırnaklarım avuçlarıma batıyor, komutla birlikte tenime saplanıyor. Yine de direnmenin bir faydası yok. Oturma odasına girip ortaya doğru ilerliyorum.

Bir. İki. Üç. Oturma odasında. Dört ve Beş mutfakta. Beş. Tamam. En kötüsü bu değil. Daha fazlasını yaşadım. Daha fazlasından nefret ettim ama üstesinden geldim.

Bir nefes çekiyorum ve bekleyen adamları tarıyorum. Kanepede oturan ikisi daha yaşlı ve rahat görünüyor. Tanıdıklar ve neredeyse rahatlıyorum çünkü oldukça uysal olduklarını biliyorum. Ancak ayakta duran ve kapı çerçevesine yaslanan kişi bilinen bir değişken değil. Uzun boylu ve sert görünümlü, kanepedeki adamlar kadar yaşlı değil ama kesinlikle genç de değil.

Tekrar tekrar yutkunuyorum ve sanki endişemi hissetmiş gibi sırtıyor.

Mutfaktaki adamlar geri gelir, her birinin elinde birkaç şişe üst raf tekila ve rom vardır. Kanepenin önündeki masaya birkaç shot bardağı koyuyorlar ve her birini ağzına kadar dolduruyorlar. Bir tanesi elime tutuşturuldu. Titremeye başlıyorum ama dikkatleri benim üzerimde değil.

"Bu gece kutlama gecesi çocuklar!" diye bağıırıyor mutfaktaki adamlardan biri - kırk yaşlarında daha genç görünen bir adam -. "O lanet anlaşılmayı kapattığımız için bizi tebrik ederiz. Cüzdanlarımız daha da şişsin ve kârımız daha da artsın!"

"Buradayım! İşte!" Tezahürat yükselir ve herkes atışını yapar. Ben hariç herkes.

Thomas'ın gönderdiği kıyafetin içinde kendimi lanet bir gösteri gibi hissediyorum. Giydiğim sutyen göğüslerimi kabartıyor, onları birbirine yapıştırıyor ve şort da... şey, iç çamaşırı muhtemelen daha fazla örtücülük sağlardı. Ve işte bu adamlar, muhtemelen iyi yaptıkları bir işi, reşit olmayan bir fahişeyi becererek kutlamaya geliyorlar.

Bana içkiyi uzatan adam birden önümde beliriyor ve bardağı dudaklarıma götürüyor. "İç bakalım kızım," diyor sırtarak. "Bu gece buna ihtiyacın olacak."

Sözleri karşısında ürperiyorum ama dudaklarımı aralıyorum ve likörün dilimin üzerinden akıp gitmesine izin veriyorum. Baharatlı ve iğrenç ama yine de yutuyorum. Midem, nasıl olduysa, boğazımdan geçtiği anda isyan ediyor. Muhtemelen bugün bir granola bardan daha fazlasını yemeliydim. Sonra tekrar... hızlıca sarhoş olmak bunu daha katlanılabilir hale getirebilirdi.

Gülümsemeye zorluyorum ve bardağı sallıyorum. "Bir tane daha içmeye ne dersin?" Ben öneriyorum. "Ne olsa kutlama için buradasınız."

Önümdeki adam ısıt ısıt gülümsüyor, dudakları yalvaran bir ifadeyle geriliyor. Bahse girerim bu gülümsemeyle herkesi kandırıyordur çünkü ben onu gördüğümde

-Ne için burada olduğunu bilse bile- sıradan bir benziyor. Muhtemelen evde karısı ve iki çocuğu olan biri.

"İşte ben de bundan bahsediyorum!" diye haykırıyor ve bardağını kaptığı gibi dönüp yeniden dolduruyor.

Atış üstüne atış yapıyor ve çok geçmeden rahatlığın karıncalanma hissizliği içimi dolduruyor. Önceden derim soğuk ve kağıt gibi inceydi ama şimdi... şimdi hiç hissetmiyorum.

"Sanırım asıl olaya gelme zamanı geldi, beyler." Ana olay, yani ben. Kanepeye doğru itilirken hafifçe tökezliyorum. Yaşlı adamlardan biri ortaya geçti, diğeri de ben dikkat etmezken ortadan kayboldu.

Yine de fark etmez. Hepsi benden nasibini alacak. Hep öyle yaparlar.

Yaşlı adam pantolonunun fermuarını açıp aşağı iterken, bir el omzuma düşüyor ve beni dizlerimin üzerine itiyor. Hiç düşünmeden -sanki bir otomasyonu takip ediyormuşum gibi- ellerim ve dizlerim üzerinde kanepeye doğru sürünerek adamın sikiinin tam önünde diz çöküyorum. Kısa ama kalın. Başında inci gibi bir prekum damlası duruyor.

"aç," diye emrediyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve öne doğru eğilip dudaklarımı ayırıyorum. Aleti ağzıma girerken, kıcımda eller hissediyorum, tenime sürtünüyor, dizlerimin zemine değdiği yerde sıkışana kadar şortumu soyuyor.

Kim olurlarsa olsunlar. Ne yaptıklarının önemi yok. Buraya gelen herkes aynı bunun gibi. Hepsi cennete giden yolu sikkemek istiyor. Vücudumun gidebileceği tek yerin cehennem olması çok kötü.

MICKI

GÖZÜMÜ KIRPIYORUM VE DÜNYA GERİ DÖNÜYOR. ESKİ ANILAR KAYBOLUYOR, AMA

Utanç devam ediyor. Tamamen ağladığımı sanıyordum ama meğer ağlamamışım. Yüzümden daha fazla gözyaşı akıyor ve onları hızla siliyorum. Aklımın bir köşesinde cep telefonuma uzanıp mesajlarımı kontrol etmek var, ama onu da geride bıraktım. Hâlâ yanımda olsaydı şimdiye kadar çalışıyor olurdu. Luc muhtemelen uyanıktır. Muhtemelen notumu çoktan okumuştur ve gittiğimi biliyordur.

Ve bu sefer, geri dönüş yok.

Kır havasını içime çekerek harap olmuş ciğerlerimi doldurmasına izin veriyorum. Ağlamaktan cildim kurudu ve çatladı. Gözlerim şişmiş. Muhtemelen bu boş, eski evin önünde, arazinin kendisinden daha değerli bir arabanın üstünde otururken psikopat bir deli gibi görünüyorum.

Dakikalar saatlere dönüşür. Çok çabuk geçiyormuş gibi görünen uzun saatler. Zihnim uzaklara dalıyor, ara sıra bir araba geçtiğinde ya da evin ötesindeki ağaçlardan bir kuş havalandığında geri geliyor. Güneş ufukta geziniyor, evin ve ağaçların arkasında batıyor. Burada ancak bu kadar kalabilirim. Midem açlıktan gurulduyor ama şimdi yemeye kalkarsam hepsini kusacağımı biliyorum.

Uzun zamandır soğumuş olan arabanın kaputunun önünden aşağı kayıyorum ve durup hayatımın yıllarını inzivaya çekilerek geçirdiğim eve bir kez daha bakıyorum. Umarım ben öldüğümde biri onu yok eder. Umarım bundan sonra buranın sahibi kim olursa olsun burayı paramparça eder ve başka bir şey inşa eder. Nefret etmeme neden olanın evin kendisi değil, içinde yaşananlar olduğunu biliyorum.

tarafı. Yine de, insana işkence eden bir evde çocuk yetiştiren birini hayal edemiyorum. Arkamı dönüyorum ve BMW'nin sürücü kapısını açıp içeri giriyorum ve arabayı yeniden çalıştırıyorum.

Karanlık fa- miliar yollarda ağır ağır ilerlerken güneşin ışığı daha da azalıyor. Camları açıyorum ve rüzgâr içeriyi doldururken sessizce oturuyorum. Arabayı kenara çekme zamanı geldiğinde, BMW'yi Buick'i park ettiğimden biraz daha geriye park ediyorum. Aptalca geliyor ama Buick'in alt takımını mahvetmek umurumda bile değildi. Yine de Luc'un BMW'si güzel; onu fazla kirletmek istemiyorum ve pistler yaklaştıkça zemin daha da çamurlaşacak.

Anahtarları kontakta bırakıyorum, Luc birilerine izini buldurmadan önce kimsenin gelip arabayı çalmayacağını umuyorum. Tren yolu köprüsüne doğru uzun bir yürüyüşe başladığımda düşüncelerim beni ele geçiriyor.

Ben bir şeyler koleksiyonuyum. Ruhu olan bir insandan ziyade, içimde sadece nesneler olduğunu fark ettim. Tıpkı birinin tamamlanmamış bir bebeğin boş bir dışını bulması ve onunla oynamaya çalışmadan önce içini bir şeylerle doldurması gibi.

İçine ne koyduklarını düşünmemişler bile. Yumuşak bir dolgu yok, özenle dikilmiş sahte bir kalp yok. Bunun yerine, tek olduğum şey çok keskin kırık cam parçaları ve unutulmuş parçalardan oluşan küçük kırıntılar. İçim zararlı, sevimli değil. Kırık parçalar beni kesiyor, bu kabuğumu kazıyor, her seferinde küçük gözyaşlarıyla yırtarak açıyor.

Duygularım için, seçimlerim için kimseyi suçlamıyorum. Annemi değil. Luc'u değil. Yaptığım her şeyi kendi ellerimle yaptım. Bu da öyle.

Sonunda buraya gelmem kaçınılmaz görünüyor. Benim için daha şaşırtıcı olan şey ise, korkmadığımı hissetmem.

Kalbim hızlı atmıyor. Avuçlarım terlemiyor. Sadece uyuşmuş hissediyorum.

Gece yaklaşıyor. Bulutlar tepemden kayıyor. Ben yürüdükçe hava daha da kararıyor. Ta ki tepemden sızan minicik ay ışığı dışında hiçbir ışık kalmayana dek.

Gıcırdayan metal ve ahşap kalaslar boyunca dikkatle yürüyorum, eski raylar hafif ağırlığım altında sanki en küçük bir baskı bile canlarını yakıyormuş gibi inliyor. Yıllar önce, tek arkadaşım olan Avalon'u buraya getirmiştım. O geceyi net bir şekilde hatırlıyorum; vücudumdaki alkol ve esrara rağmen burayı hatırlıyorum. Tam olarak nasıl öleceğimi anladığım anı hatırlıyorum.

Tam burada.

Duruyorum ve aşığıdaki karanlıkta açık vadiye doğru dönüyorum. Başımın üzerinde bulutlar yer değıştiriyor ve hareket ediyor; ayın küçük ışınlarının aşığıdaki boşluğa süzölmesine izin vermek için parçalara ayrılıyor. Akan suyun sesi kulaklarıma ulaşılıyor. Hafif bir yağmur buğıusu yüzüme değıyor. Saçlarıımı ıslatacak değıl ya da sıcaklığı düşürmekten fazlasını yapmıyor. Yine de başımı gökyüzüne eğıyorum ve ağızımı açıyorum.

Sıvı dilime değıyor, boğıazımın arkasına doğru kayarken toplanıyor. Ferahlatıcı. Temiz, benim gibi değıl.

Yorgunum. Kasları ve kemikleri aşır insanın ruhuna yerleşen türden bir yorgunluk. Ne kadar dua etsem de düzelmiyor. Ne kadar görmezden gelsem de geçmiyor. Ben başardım. Hedefime ulaştım. Dünya artık daha güvenli bir yer ama ben kahraman değılim. Zamanı geri almak ve benim ya da başkalarının eylemlerini tersine çevirmek mümkün değıl.

Artık düşünmek istemiyorum ve bu dünyadaki her şeyden çok, sevdiklerimi içimdeki bu karanlıkla lekelemek istemiyorum. Boğıazımdan bilinçsiz bir kahkaha yükseliyor. Luc'u düşündükçe, daha fazla gözyaşı oluşuyor. İçimi dolduruyorlar, bir bok göremeyene kadar gözlerimi yakıyorlar. Kafam onunla dolu. Göğsüm duygularla daralıyor.

Bilmediğine o kadar memnunum ki. Düşüncelerimi sezdiğinden emin olsam da, ona vermek istediğimden daha fazlasını asla istemedi. Bunun her zaman benim planım olduğunu bilseydi, beni hapse atardı. Bunun benim sonum olması gerekmediğine beni ikna ederdi.

Ama bu bir film değıl. Bu güçlü ve kuvvetli birinin hikâyesi değıl ve Luc'un beni inandırmak istediğinin aksine ben kraliçe değılim. Ben de öldürdüklerim kadar kötüyüm.

Komik olan şu ki, şimdi buradayım ve varoluşumun bu paradoksunu fark ediyorum.

Ölmek *istemiyorum*. Birçok insanın intihar hakkında anlamadığı şey de bu. Kimse gerçekten ölmek istemez. En azından çoğı insan istemez. Biz sadece... artık var olmak istemiyoruz. Çünkü var olmadan, acı da olmaz.

Nefes almak acı veriyor. Kalbimizin atmaya devam etmesi, bir asit fiçisinin içine uzanıp kendimize bir gün her şeyin düzeleceğini söylemek gibi. Çoğı gün kesinlikle umutsuz hissediyorum. Ve bana huzur veren tek şey, yakında bunun hiçbir önemi kalmayacağı düşüncesi-

Daha fazla. Bu dünyayı terk edeceğim ve bu süreçte iyi bir şey yapmış olacağım; hayattayken bana işkence eden inanılmaz derecede kalpsiz ve aşağılık yaratıklardan kurtulmuş olacağım.

Ve Luc... Onu düşündükçe göğsüm ağrıyor. O iyi olacak. O güçlüdür. Hayatta kalacaktır. Onun için yaşayacak. Kız kardeşimiz için.

Artık yaptıklarımı hatırlatacak hiçbir şey olmayacak. Anılarım olmayacak. Hiçbir şey kalmayacak. Sanki hiçbir olmamış gibi olacak. Düşünmeyi bırakacağım. Hissetmeyi bırakacağım. Artık suçluluk duygusu olmayacak çünkü artık ben *olmayacağım*.

Dere beni çağırıyor. Aşağıda sessiz ve karanlık. Başımın üstündeki metal çubuklardan birini kavriyorum ve kenara doğru eğiliyorum. Bir adım daha atarsam her şey bitecek. Bir nefes çekiyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

Micki. İrkildim. Lanet olsun. Daha kenara bile adım atmamıştım ki Luc'un sesi kafamı dolduruyor. Kızgın. Tabii ki kızgın. Eminim bu sadece tereddütten kaynaklanıyor. Çevremde dolaşan 'ya olursa' düşünceleri. Ya geri dönseydim? Ya şansımı deneseydim? Ya ölmeseydim? O zaman ne olurdu? Kendi iç düşüncelerimin beni durdurmaya çalıştığı onca zamandan sonra.

Kendimi silkeliyorum ve yaklaşıyorum.

Micki, sakın buna cüret etme!

Kendi kendime kaşlarımı çatıyorum. *Artık çok geç*, diyorum kendime.

"Micki!" Bir ayağımı kaldırıp açık doğru uzatırken duraksıyorum.

Bu... kafamda yoktu.

Yanağımı çevirip sallanan bir el feneri gördüğümde dehşet çöküyor -Birden fazla kişi bana doğru koşuyor. Hayır. Hayır, burada olamaz.

"Sakın buna cüret etme!" Luc çığlık atıyor. "Micki! Lütfen!"

Başım açık havaya doğru sarsılıyor. Hayır. Hızlı bir nefes çekiyorum. Gerçekten çok geç. Beni durdurmasına izin veremem. Her şey bitti. Ona huzur vermeliyim. Onu benden kurtarmalıyım. İzin verirsem bana yapışacak. Benim için en kolay yol olduğunu bildiğim şeyi yapmamam gerektiğine beni ikna etmeye çalışacak. Işık yaklaşıyor. Nefes alışını duyabiliyorum. O çarptıkça köprü sallanıyor. Eski ahşap ve metal gıcırıyor ve koşmasının ağırlığıyla sallanıyor.

"Özür dilerim Luc." Sesim çıkıyor. Çok özür dilerim. Bunu onun önünde yapmak istememiştim ama şimdi yapmazsam asla yapamayacağımı biliyorum. Bunun gerekli olmadığına beni ikna edecektir. Beni sevdiğine ve varlığımla onu yok etmediğime ikna edecektir. Gerçeği biliyorum ve çok geç olmadan evrenin hatasını düzeltmem gerekiyor

Metal çubuğu bırakarak ona doğru dönüyorum. Yanağımdan bir damla gözyaşı daha süzülüyor. Lanet olsun, düşündüğümde daha kötüyüm. Beni mahveden adamlardan bile daha kötüyüm. Telefonuna benzeyen şeyin ışığı yüzünü aydınlatırken, ifadesindeki paniği görebiliyorum. Ağzını açtığı anda başımı sallıyorum ve bana ulaşmadan geri çekiliyorum.

Tam uçuşumun kenarında.

MICKI

BİR AN İÇİN HIÇBİR ŞEY OLMAMIŞ GIBI HISSEDİYORUM. SONRA Rüzgâr beni yakalayıp sırtıma çarpıyor ve düşerken beni yukarı doğru eğiyor. Saçlarım yüzümün etrafında savruluyor ve görüşümü bulanıklaştırıyor.

Düşmek zordur. Hızlıdır. Kaçınılmazdır.

Seçimin bitmesini istedim. Acının sona ermesini istedim ve şimdi bunun gerçekleşmesine dakikalar kaldı. Bu ana kadar içimde gömülü olan tüm duyguları serbest bırakıyor.

Suçluluğumun sadece olduğunu fark ettim. İçimde daha fazlası var. O kadar derin ve dolu bir vadi beni yutuyor. Gözyaşlarım yukarı doğru düşüyor ve dünyanın yerçekiminin beni aşağı çekebileceğinden daha hızlı bir şekilde gözlerimden akıyor.

Üstümde bir ışık belirdi, tam olduğum yerde. Ama artık çok geç. Her şey bitti. Ağzımı açıyorum. Ne söylemek için? Bilmiyorum. Söyleyecek söz kalmadı. Artık özür yok çünkü karar verildi ve hiçbir "özür dilerim" eylemlerimi silemez. Doğru olsa bile.

Özür dilerim.

Luc Kincaid'e aşık olduğum için üzgünüm. Onun için yeterince güçlü olmadığım için üzgünüm. Bunca zaman onu kandırdığım için üzgünüm. Bu şekilde bitmek zorunda olduğu için üzgünüm. Artık tek umudum onun vazgeçip hayatına devam edebilmesi.

Gözlerimi kapatıyorum, bu son dileğimden eminim. Yine de evren acımasız, karanlık bir kaltak. Üstümde bir ılgık geliyor ve gözlerim yuvalarından fırlıyor.

Luc'un telefon fenerinin ışığı kenarın üzerinden kayarak gelirken arkası açılır.

Artan şok ve dehşetle, bunun telefonun kendisi olmadığını fark ediyorum çünkü o bir yöne düşüyor, ışık karanlık vadide sıçrıyor, ters dönüyor ve ayrı bir figürü ortaya çıkarıyor.

Luc.

Zihnim gördüklerime yetişmekte zorlanıyor, ama vücudu benimkine çarpana kadar değil. Kolları beni sarmalayana ve sırtım yere değil de başım aşağıya gelecek şekilde geriye doğru savrulana kadar aklım başıma gelmiyor. O da burada. O da düşüyor.

Ağzım bir çığlıkla açılıyor.

Hayır. Yapamaz.

Neden o-

Çığlık asla duyulmuyor çünkü onun bedeni benimkine değdiğinde dünya yeniden hızlanıyor -yavaş düşüş aniden her şeyin önüne geçiyor- ve yere çakılıyor.

Suya çarptığımızda vücuduma binlerce iğne batıyor. Acı içime işlerken dudaklarım aralanıyor.

Ölmenin bundan daha kolay olacağını düşünmüştüm. Acısız olacağını düşünmüştüm.

Hiç de öyle değil.

Bir başka fark da yalnız olacağımı sanıyordum.

Ama değilim.

Luc'un kolları beni hiç bırakmıyor. Akıntı uzuvlarımızı parçalayıp bizi bir o tarafa bir bu tarafa sürüklediğinde bile. Acı, omurgamda hızla ilerliyor. Bir yerimi kırdığıma eminim. Bacaklarım yapışkan bir şeye dolanıyor ve su burun deliklerimi işgal ederek ağzıma dalıyor. İğrenç, buz gibi sıvının daha fazlasını yutarak haykırıyorum.

Boğazımdan aşağıya, ciğerlerime doğru itiyor.

Güçlü parmakları beni kavırıyor. Luc'un bacakları benimkilere çarpıyor. Bir o yana bir bu yana dönüp kurtulmaya çalışıyorum. Ondan. Beni daha da aşağı çeken yabancı otlardan.

Bırak, ona sessizce yalvarıyorum. Sadece ... bırak.

Luc inatçı bir piç. Reddediyor. Kollarımı da kıracağından korkana kadar ellerini üzerimde sıkıyor. Her şeyim acıyor. Vücudum ezilmiş gibi hissediyor, sanki derimin etinin içinde gevşek kırık kemik parçalarından başka bir şey yokmuş gibi.

Üzerime bir sis çöküyor. Dünya -gözlerimin önünde olduğu kadar karanlık- su altında kayboluyor. Ağlamak istiyorum. Çığlık atmak istiyorum. Ağlamak istiyorum.

Dünyaya hıçkır hıçkır ağlayıp nedenini sormak için. Neden o? Neden ben? Bunu neden yaptı?

Cevap yok. Sadece gittikçe artan bir karanlık var. Zihnime baskı yapıyor, uzuvlarımı yavaşlatıyor ve güçsüzleştiriyor. Kirpiklerim titriyor ve bedenim dönmeyi bırakıyor. Burada, suyun içinde yüzmek neredeyse huzurlu hissettiriyor. Luc çırpınmaya devam ediyor, parmakları bacaklarımın etrafındaki otları yırtıp parçalıyor.

Yorulдум.

Savaşmaktan

yorulдум.

Hatırlamaktan

yorulдум.

Yaşamaktan

yorulдум.

Umarım yakında gider. Umarım beni kurtarmaya çalışmanın ne kadar faydasız olduğunu anlar. Çünkü ben asla kurtarılmak için yaratılmadım.

Ama o, benim için dünyadaki en güzel şeydi. O her şeyi hak ediyor. Yaşamayı hak ediyor ve umarım çok geç olmadan bunu anlar.

Yalnız ölmek istedim. Huzur içinde gitmek istedim. Bu şekilde değil. Kollarını bana sarıp beni burada tutmak için savaşırken değil. Yine de, yaşam ve ölümün uçurumunda oyalanırken, ciğerlerim pes ederken, zihnim her zaman beklediğim unutuluşa doğru kaybolurken, bu da çok güzel. Onun kollarında ölmek.

Dünya yaklaştıkça ve su soğuk tenime karşı daha da soğudukça, aklıma son bir düşünce geliyor.

Hep böyle açgözlü ve zalim miydim?

LUC

"*SENİ LANET OROSPU.*" SÖZLERİM İĞRENÇ. KÜÇÜK HANÇERLER ve tek yapmak istediğim onu bıçaklamak. *Bu ne cüret.*

Micki'nin yapmasını hiç beklemediğim onca şey varken... ama kendini öldürmesini? Kendini *öldürmek* mi?

Öfke, acı ve korku üzerime yayılıyor, suyun buz gibi soğukluğuna rağmen kanımı ısıtıyor. Micki'nin bilinçsiz bedenini az önce ikimizin üzerinden roketle geçtiği uçurumun dik kıyı şeridine doğru kaldırırken, nemli tenimden çıkan buharı neredeyse hissedebiliyorum. Yan tarafımdaki bant soyuluyor. Onu yere yatırırken aşağı uzanıp gömleğimi kaldırıyorum ve derime çarparak gevşeyen ucundan tutup homurdanarak koparıyorum. Muhtemelen daha çok acıması gerekirdi ama o kadar soğuk ve ıslakım ki hissetmiyorum bile. Gömleğim tekrar yerine oturuyor, kaslarımın üzerinden su akarken bedenimi sarıyor.

Aptal. İnatçı. Dik kafalı. *Kaltak.*

Henüz ölmemiş olmamız lanet olası bir mucize, ama belki de Tanrı onu sırf ben öldürebileyim diye kurtarmıştır, çünkü istediğime hiç şüphe yok. Yanımdaki ağrıyan yara zonkluyor ve parmaklarım kesik ve yarıklarla kaplı, dikişlerim açılmış. Vücudumun son kırk sekiz saat boyunca katlandığı onca şeyden sonra çöküşün eşiğinde olduğumu biliyorum ama o noktaya gelmeme izin veremem - onunla ilgilenene kadar olmaz.

Micki'nin ayak bileklerine dolanmış olan otlar, onu tekrar kaldırıp yokuşun yukarisına doğru sürüklediğimde peşinden sürükleniyordu. Onlar vardı

Su yüzeyinin altında çözülmesi imkânsızdı, köklerinden çekip çıkardığımda avuçlarımı parçaladılar. Şu anda bile hala vücudunun alt kısmına yarı yarıya sarılmış durumdalar, ucundaki hınzır teller karanlıkta uzun zalim parmaklara dönüşüyor. Onu buraya getirmek için kendimden kopardığım tüm parçalar arkamızdaki yokuştan yukarı akıyor.

Micki'nin yüzükoyun yatan bedeninin üzerine çöküp . "Sen bana bunu yapıyorsun." Ondan bir cevap gelmedi.

Kalp atışlarım kulaklarımda çınlarken dizlerimin üzerine çöküp çenesini yukarı kaldırıyorum, uzuvlarım öfke ve soğuktan titriyor. Gömleğim ikinci bir deri gibi üzerime yapışıyor, kaslarım kilitlendikçe onları çiziyor, vücudumda aşağı yukarı uzun acı şeritleri oluşturuyor. Suyun soğuğu azalıyor ve tüm hislerim uzuvlarıma geri dönüyor. *Kahretsin, acıyor.*

kız için hepsini görmezden geliyorum.

Ellerimi birbirine kenetleyerek göğsünün üzerine, göğüslerinin arasına bastırıyorum ve pompalamaya başlıyorum. *Bir. İki. İki. Üç.* Her itişim ağzımdan çıkan sert nefeslerle karşılanıyor. Eğiliyorum, ciğerlerine hava üflerken dudaklarımı onunkilerin üzerine yerleştiriyorum. *Bir. İki. İki. Üç.* Tekrar. Teni parmak uçlarıma karşı soğuk. Dudakları maviye dönüyor ve yanaklarının tüm rengi soluyor.

"*Sakin bana bunu yapma.*" Nefes alışım gittikçe hızlanıyor, kontrolsüz ve paniklemiş bir şekilde. Bu gerçekleşiyor olamaz. Ama oluyor. Tam burada. Panik zihnime yerleşirken vücudu her saniye daha da soğuyor. Çırpınıyorum. Dehşet içindeyim. Ne yapacağımı bulmaya çalışıyorum. Onu nasıl hayatta tutacağımı. Onu nasıl geri getireceğimi. Onu kaybedemem. Şimdi olmaz. Yaşadığımız onca şeyden sonra olmaz. *Bunu bana nasıl yapabildi? Nasıl yapabildi?*

Ve bir anda öfkem kontrolden çıktı. Yumruğumu kaldırdım ve göğsüne, tam göğüslerinin arasına sertçe indirdim. "Nefes al, lanet olsun!" Yarı çığlık atıyorum, yarı yalvarıyorum.

Ağzından su fişkırıyor. Gözleri hızla açılıyor ve otomatik olarak yuvarlanıyor, bir insanın yutabileceğini düşündüğümde çok daha fazla nehir tükürüyor. Kum, kir ve çamur ikimizin de üzerini kaplıyor ve bir anlığına bir rahatlama kaplıyor. Bana çarparak neredeyse kıcımın üstüne düşmeme neden olurken dünya kayboluyor.

Gözleri açık. Ciğerleri çalışıyor. Micki hâlâ hayatta. *Hâlâ hayatta.*

Sonra hatırlıyorum... ve onu tekrar öldürmek istiyorum. "L-Luc, ne-"

Micki bana doğru dönüyor ve ben de ona doğru atılıyorum. Elimle boynunu kavrayıp sıkıyorum ve hâlâ nefes almaya çalışıyor olmasına rağmen sözlerini kesiyorum. "Bu ne cüret!" yüzüne tükürüyorum. Öfkeli bir intikam meleği gibi vücudunun üzerinde geziniyorum. Burada melek yok. Ne onun için ne de benim için. "Bu ne cüret! Nasıl yaparsın?"

Kahverengi gözleri bana bakarken genişliyor, kan çanağına dönüyor ve yorgunluktan sarkıyor. Öfke her gözeneğimi dolduruyor. Göğsümün içinde canlanıyor ve aldığım her nefes içimi sıcaklığıyla harap edene kadar içimde kabarıyor.

"Aklından ne geçiyordu?" Onu sertçe sarsarak talep ediyorum. "İntihar mı?" Diğer elim uzanıyor ve saçlarını kavriyorum, zaten birbirine karışmış olan saç tellerini çekiştiriyorum, kafasını geriye atıyorum, böylece cevap beklerken yüzüme bakmaktan başka çaresi kalmıyor.

Nazik olmam gerektiğini biliyorum. Şu anda çok kırılgan ama lanet olsun, ben de öyleyim. Kendimi durduramıyorum. Durmak için içimde çok fazla duygu var. Nazik olmayı hak etmiyor. Şimdi hak etmiyor.

Tek yaptığım nazik davranmaktı ve bunca zamandır planı buydu. Kendisi için öngördüğü son hep buydu ve ben hiçbir şeyi göremeyecek kadar aptaldım. En başından beri gitmeyi planlıyordu ve mümkün olan en kötü şekilde. Öyle bir şekilde ki bana asla geri dönemeyecekti. Bu herhangi bir ihanetten daha kötü.

"Beni o kadar çok mu cezalandırmak istiyordun?" Talep ediyorum. "Kendini öldürecek kadar mı? Hepsi yalan mıydı? Beni sevdiğini söylemen? Ha?" Onu tekrar salladım ve başını çevirdi.

"Hayır, Luc, konu bu değildi-" Dişleri birbirine çarpıp takırdıyor ama umurumda değil. Kendime izin veremem çünkü o bundan faydalandı. Bunu bir kez yaptıysa, tekrar yapacağından hiç şüphem yok ve bir dahaki sefere... başaramayabilirim.

Öfkem bir canavar. Duygularımı köreltiyor. İnsanlığımı arka plana atıyor, ta ki ona sadece temel içgüdülerim kalana kadar. Neredeyse yaptığı şeyin ciddiyetini anlamasını nasıl sağlarım? Sadece bana değil, kendisine de.

Ölüm kabul edemeyeceğim tek son. Düzeltmeyeceğim tek lanet şey. Bir kere öldün mü, bitmiştir. Geri dönüş yoktur.

Boğazını ve saçlarını serbest bırakıyorum ve yere düşüyor, dudakları şokla ayrılırken gözleri açılıyor. Ayağa kalktım, uzanıp parmaklarımı koluna doladım ve onu peşimden yukarı çektim. Nasıl olduysa, nasıl olduysa, Eastpoint'ten ayrılmadan önce pantolonumun kemerine sıkıştırdığım silah hâlâ orada duruyor. Kıyafetlerimden sürüklenip nehirde kaybolması gerekirdi ama öyle olmadı. Bir mucize daha.

Tişörtümün altından tenime sürtünüyor, sırtıma sürtünüyor ve bana korkunç bir fikir veriyor. Zihnimde sapkın ve korkunç bir plan şekilleniyor. Ona yaptıklarının yanlış olduğunu göstermek için ne yapmam gerektiğini çok iyi biliyorum. Pantolonum ve gömleğim vücudumu o kadar sıkıyor ki, engebeli vadinin zeminine basıp onu peşimden sürüklerken bile lanet şeyi bana kilitliyor. İyi oldu. Bunu kullanabilirim. Eğer ölmek istiyorsa, ona bunun nasıl yapılması gerektiğini göstereceğim.

"Luc-" Micki konuşmaya çalışıyor ama onu nehrin kenarına sürüklerken dinleme zahmetine girmiyorum. Tökezliyor, bacakları hâlâ ayak bileklerine dolanmış ıslak otlara takılı. Sadece eğilip onları koparacak kadar duraklıyorum. Suda geçirdiğim birkaç dakika onları çıkarmamı kolaylaştırdı ama dikenli kenarları hâlâ beni kesiyor. Avuçlarım taze kanla kıpkırmızı oldu. Umurumda değil. Ayakta ve sabit kalmaya çalışırken omzuma konan elinin rahatlığını görmezden gelmeye çalışıyorum.

Ellerinden kurtulduktan sonra tekrar yürümeye devam ediyorum; onu sürüklerken itiraz etmesine fırsat vermiyorum. "Bana yalan söyledin," diye çıkıştım. "Bana söylemeden gitmeyeceğine söz vermiştin!"

"Bir not bıraktım." Savunması zayıf ve sessiz, sanki bu sefer ne kadar kötü çuvalladığının farkındaymış gibi.

Ona istediği her şeyi verdim. Ona kalbimi, güvenimi, lanet aşkımı verdim. Ve karşılığında hiçbir bok istemedim. Sadece dürüstlük. Sadece inanç. Şimdi bile ondan bundan daha fazlasını istemiyorum. Ama sorunun bu lanet kafasında olduğunu anlaması gerek.

İntihar. Bu düşünce bile ruhuma derin bir korku salıyor. Onu çevirip suyun kenarındaki büyük bir kayaya doğru iterken sert davranıyorum. Tekrar tökezliyor, yanında hızla akan su karşı tarafına çarptıkça ıslak yüzeye doğru kayıyor. Neredeyse yaptığı şeyin geri dönüşü yok ve en çok da ben... Neredeyse ona zamanında yetişemiyordum.

Gözlerim yanıyor. Alışık olmadığım bir sıcaklıkla yanıyor. Dişlerimi gıcırdatıyorum ve bu hissi silkeleyip atıyorum. "Lanet olası notun bir kopya idi ve bunu sen de biliyorsun," diye homurdanıyorum. "Son birkaç aydır etrafta dolaştın, sözler verdin, yatağında uyudun, beni becerdin, bana ne kadar iyi olduğunu hatırlattın, seni sevmemi sağladın ve planladığın şey *bu* ?"

Bir adım geri atıyorum ve kollarımı iki yana açarak ona bakıyorum. "Benden gerçekten nefret ediyor musun?" Bu dürüst bir soru. Bencilce, biliyorum ama kimsenin sevdiğini iddia ettiği kişiye bu şekilde zarar verebileceğini düşünemiyorum. Eğer o giderse benim için yaşamının ne anlamı kalır ki? "Onun yüzünden mi?" Belki onun da beni sevmesini beklemek çok fazlaydı. "Bana baktığında..." Bunu sormak istemiyorum ama söylenmesi gerekiyor. Kelimeler sanki bir silahmış, sanki zehirmiş gibi boğazım düğümleniyor. Yine de kan ve cam damlayarak çıkıyorlar. "Bana baktığında babamı görüyor musun?"

Micki gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken başını sallıyor. Gözyaşları cildini kirleten çamur ve kirin üzerinde bir yol açıyor. "Hayır," diyor. "Hayır, Luc. Sen ona hiç benzemiyorsun."

Titreyen ellerimle kollarını kavıyorum. "*O zaman neden?*" Sesim sert. Ham. İçim dışarı çekildi ve arkamızda bir iz bıraktı. Yan tarafım artık ağrımdan çok uzak. Yanıyor. Aldığım her nefeste ciğerlerim iflas ediyor. Yaşamak acıtıyor. Acı verici. Bunu biliyorum. Ama buna değer. *O* buna değer. Bunu bildiğini sanıyordum. Belli ki yanılmışım.

Micki ağlamaya devam ediyor. Her gözyaşı göğsüme saplanan bir bıçak gibi, ama yavaş yavaş soğuyorum. Uyuşma yaklaşıyor. "Bu seninle ilgili değil Luc," diye hıçkırıyor. "Lütfen yapma... peşimden hiç gelmemeliydin. Beni kurtarmamalıydın."

"Seni kurtarmamalı mıydım?" Sözleri dilimin üzerinde yankılanarak geri dönüyor. "Tekrar deneyeceğin için mi?" Akıl sağlığımın son ipliği de iyice geriliyor, gülünç bir şekilde ikiye ayrılmaya çok yakın.

Nefesi göğsünde gidip gelirken yüzü aşağı eğiliyor ve bakışlarımı kaçırıyor. Konuştuğunda, sözleri bir fısıltıdan ibaret. Rüzgârın ve yanımızdaki nehrin akıntısının sesini zar zor duyuyorum. "Sadece durmasını istiyorum. Artık onunla savaşmak istemiyorum Luc." Titreyerek nefesini geri çekti. "Özür dilerim."

İplik kopuyor.

Uzaktan, Avalon ve Dean'in yakınlarda bir yerde olduğunu biliyorum. Yukarıda olduklarını biliyorum, muhtemelen buraya inmenin bir yolunu arıyorlar. Biliyorum.

zamanımız sınırlı ama bunun bir önemi yok. Hiçbirinin önemi yok.

"Hala ölmek istiyorsun..."

"Mesele ölmek değil," diye yanıtlıyor. "Sadece *ölmek* istemiyorum. artık."

Buz göğsümü dolduruyor. "Tamam."

Başını kaldırıyor. "Tamam mı?" diye tekrarlıyor.

Onu daha da geriye, taşa doğru itiyorum, gitmek için yeniden birleştğinde onu kaldırıyorum ve taşın ıslak, sert yüzeyine oturtuyorum. Yüzünü buruşturuyor ve ben onu kontrol etme dürtüsüne direniyorum. İkimiz de kardeş gibiyiz, kesik, kanama ve yara var. Elimin derisine her dokunuşu kırmızı ve kahverengi çizgiler bırakıyor. Kan ve kir. Şüphesiz ikimizin de henüz farkında olmadığımız daha fazla yarası var. Bacaklarında ve kollarında oluşan morlukları şimdiden görüyorum. Kıyafetlerimizin altında daha fazlası var ama şu anda odaklanabildiğim tek şey söylediklerinin ciddiyetini anlamasına yardımcı olmak. Ne istediğini.

Ölüm -her ne kadar tatlı olsa da- kaçınılmazdır. Bir gün ölecek ve eğer o günün bugün olmasını istiyorsa, şimdi olmasını istiyorsa, o zaman benim bu konudaki rolümü bilmesi gerekiyor. Çünkü ister ölüm ister yaşam olsun, onun için her zaman bir rol oynayacağım.

"Ölmek mi istiyorsun? İyi o zaman." Uzanıyorum ve gömleğini yakasından kavradığımda gözlerinin açılmasını izliyorum. Kumaş ıslak olduğu için yırtmak daha zor olmalıydı, ama v yakadaki etek ucu yol verip serbest kaldığında yeterince kolay parçalanıyor ve gömleği tam ortasından yırtıyor.

Şok Micki'nin yüz hatlarını gevşetiyor ve ben vücudunda aşağı doğru ilerliyorum. Pantolonunu çıkarmak daha zor ve en üst düğmeyi açıp fermuarı indirdiğimde, alıştığı şekilde değil, beklediği şekilde tepki vermeyeceğimi anlamış gibi görünüyor.

Eğer öleceksek, yaşamamız gerektiği gibi öleceğiz.

Birlikte.

"Luc, ne yapıyorsun?"

Pantolonunu ve iç çamaşırını bacaklarından aşağı sürüklerken cevap vermiyorum, o tekmeler atıp ellerimi tutmaya çalışırken ayaklarından çekiyorum. Gücümü ona karşı hiç bu şekilde kullanmamıştım. Onun travmasının, yaşadıklarının içgüdüsel olarak farkındaydım. Ama şimdi ikimiz de geçmişini düşünmüyoruz. Sadece şimdi ve burada. Bunu fark etmediği için bile minnettar olmalıyım. Hem sözlerim hem de davranışlarım yüzünden kafası çok karışık.

Boynunun arkasına uzanarak elimi tekrar saçlarının arasına sokuyorum ve başını geriye doğru çekiyorum. "Sana her zaman istediğin her şeyi verdim," diye hatırlatıyorum. "Bu neden farklı olsun ki?"

Dudakları cevap vermek için ayrılıyor ama ona fırsat vermiyorum. Ağzımı onunkine yapıştırıyorum, son oksijenini de sıkarak onu içime çekiyorum. Öpücük şiddetliydi. Bu bir ceza. Nehrin, toprağın ve daha derin bir şeyin tadını alıyor ve kendi öfkeme rağmen sikim pantolonumun içine çarpıyor. Onun için beni bu kadar parçalayabilmesi ne kadar komik değil mi? O kadar eğitilmiş ki onu boğmak istediğimde bile beni tahrik ediyor.

Fiziksel olarak daha güçlü olabilirim. Onu kolayca alt edebilirim. Daha büyük ve daha geniş olabilirim ama kontrol MiKayla Michaels'ta. O bana sahip.

Nefes almak için bir adım geri çekildiğimde, gömleğimi başımın üzerinden çekip ıslanmış kumaştan kurtulmaya çalışıyorum ve çıplak bedeninin yanındaki kayanın üzerine bırakıyorum. Meme uçları sert, tenine karşı koyu renk. Ona doğru eğiliyorum, aletim ihtiyaç içinde zonklarken göğüs uçlarımın göğsümde gezinmesine izin veriyorum. Farkındalık dolu nefesi doğrudan kafama gidiyor.

Bir dizimi kayanın kenarına dayayarak peşinden tırmanıyorum ve onu ıslak yüzeyin üzerinde kaydırıyorum. Gözleri büyük, geniş, karışıklık ve artan endişeyle dolu. Ellerimin titremesi durdu ama içim hiç de sakin değil.

"L-Luc?"

"Bacaklarını aç."

Micki kaşlarını çatıyor. "Bunun zamanı olduğunu sanmıyorum-"

Elim hızla dışarı fırladı ve boğazını sıkarak inkârını cümlesinin ortasında kestim. "Aç şu lanet bacaklarını Micki," diye homurdanıyorum. "Bir daha söyletme bana."

Gözleri benimkilerle kesişti. Emrime uymak yerine başını geriye doğru eğerek uzun boynunu daha fazla kavramama izin veriyor. Her şey olması gerekirken bile o kadar güven dolu ki. Göğsümdeki acıyı biraz hafifletiyor ama sadece biraz.

"Ne yapıyorsun Luc?" diye soruyor.

"Sana istediğini veriyorum," diye tekrarlıyorum. "İstediğin her şeyi."

"I-" Bu sefer, isteğimi reddetmesini beklemiyorum. Tekrar sormuyorum. Bacaklarını aralıyorum ve aralarına giriyorum. Sanki dünyadaki en doğal şeymiş gibi, bacaklarını birleştiriyor.

kalçalarımın üzerinde. İnancı yaptığı hareketlerde kendini gösteriyor. Belki farkında değil ama bunun doğru olduğunu biliyor. Ben ve o, biz inkar edilemeziz.

Micki elimde titriyor ve bir anlığına -sadece bir anlığına- onu kendi pantolonumdan kurtulacak kadar serbest bırakıyorum. Amı tam oradaydı. Kucağımda sıcak ve nemli. Hâlâ beni istiyor. Başını ona doğru itiyorum, içeri girerken sikimi girişinde yukarı ve aşağı kaydırıyorum. Isınmış et beni çevreliyor ve beni içine çekiyor, en gizli derinliklerine buyur ediyor.

Cennet ve cehennem, işte bu o. Şeytanlarla dolu bir melek, şeytanın kendisinden bile daha kötü. Eğer dikkatli olmazsam, beni öldürebilir.

Yavaşça başlıyorum, içeri ve dışarı itiyorum, onu yukarı ve kenara yaklaşıtıyorum, aklım yaklaşan gelecekte - devrilme noktası. Onun için ve benim için. İnliyor ve başı altımızdaki taşa çarparak ileri geri sallanıyor. Aletim çok iyi bir dikkat dağıtıcı. Hareketlerim onu ne kadar şaşırtmış olsa da, ona verdiğim zevki almak için bana sıkıca sarılmaktan kendini alamıyor. Bu iş bitmeden önce bunu ve daha fazlasını alacak.

Uzanıp meme çimdikliyorum, sıkıştırıyorum ve sırtı acıya karşı eğilene kadar sıkıca çekiyorum. Bir ıslaklık fışkırması sikimi ıslatırken dudakları bir çığlıkla ayrılıyor. Benim güzel kızım... benim kirli, acı dolu kızım.

Bu benim hatam mı? Dalgınca merak ediyorum. Fark etmediğimi. İşaretler var mıydı? İşaretler olmalıydı.

"Görmediğim için üzgünüm Micki," diyorum, üzerine eğilerek, elim tekrar boğazına doğru kayıyor. Onu orada tutmam hoşuna gidiyor. Kavrayışımın sıkılığı, her nefesin ona verdiğim bir şey olduğunu hatırlatması, avucumun içinde titremesine neden oluyor. "Neye ihtiyacın olduğunu farkında olmadığım için özür dilerim."

artık biliyorum. Ve eğer bunu istiyorsa, ona vermeliyim. İsteddiğini sandığı şeyin *ihtiyacı olan* bir şey olmadığını ona kanıtlamalıyım. Onun ihtiyacı olan şey benim, sadece benim.

Bir elimle boğazını tutarken, itişlerimin şiddetini azaltıyorum ve geriye uzanıyorum. Micki'nin boynunu serbest bırakıp silahımı avuçlarına bastırdığımda başı yukarı kalkıyor. Gözleri şaşkınlık ve bir parça korkuyla bulutlanıyor, dudaklarını ayırırken kaşları aşağıya iniyor. Neredeyse orada - tam sınırda - saçları aşağıda akan suya düşüyor

Onu kolayca geri ittim ve elimi onunkine kilitledim, silah aramızdaydı.

"Ne-ne-" Parmağını tam tetiğin üzerine bastırıyorum ve elini kaldırıp namluyu tam göğsüme doğrultuyorum. Küçük bir sıkışma, bir spazm ve bu. Beni öldürecek ve her şey bitecek. Sevgilisi tarafından intihar. Ölmek için mükemmel bir yol.

Micki'nin yüzünde dehşet belirliyor. Parmaklarını silahtan çekmeye çalışıyor ama ben izin vermiyorum. Onu tutuyorum, elini kırmakla tehdit edene kadar sıkıyorum. "Dur!" diye bağıyor. Çırpınışlarına aldırmiyorum ama artık daha zayıflar. İkimiz de tükenmiştik. Nehir ve öfke gücümüzü tüketti. Şimdi, onun iradesi benimkine karşı. Onun kazanmasına izin vermeye niyetim yok, bu sefer olmaz.

"Ölmek mi istiyorsun Micki?" Sözlerim arkasındaki suyun üzerinde yankılanıyor. "O zaman bunu birlikte yaparız."

"Hayır!" Çığlık atıyor ama artık çok geç. Bir elimle onun elini tetikte tutarken, boştaki elimle uzanıp başını geriye itiyorum. Ağzı yeni bir çığlık atmak açılıyor ama yüzü suyun içinde kaybolunca çığlığı hemen kesiliyor. Amcığı sikimi sıkıca kavlıyor ve gözlerimin arkasında kıvılcımlar dans ediyor. Taşaklarım patlamak üzereyken içime çekiliyor.

Micki yüzeye çıkmak için mücadele ediyor, vücudu bana doğru eğiliyor. Nefes nefese kalıyor, konuşmaya çalışırken ağız dolusu suyu öksürerek çıkarıyor. "Dur, Luc! Dur!" Ağzından nehre su fışkırırken yüzünü çeviriyor. Yanaklarından aşağı kir ve nehir suyu akıyor. O kadar çok ki ağlayıp ağlamadığını anlamak zor.

Tek cevabım "Hayır," oldu. "İstedğin buydu." Parmakları silahın üzerinde titriyor. Tetiği çekmemek için büyük bir mücadele veriyor ama eli otomatik olarak sıkılıp açılıyor. Vücudu benimkiyle savaşıyor ve bırakma dürtüsüne direnmiyor. Ne kadar ironik. Benimkini kurtarmak için kendi hayatı için savaşıyor. Su saçlarının üzerinden akıyor, ben onu tekrar suya iterken bile onu aşağı çekiyor.

Amcığı yeniden kasılıyor, sikimi sıkıyor. Damarlarımda şimşekler çakıyor. İkimiz bir uçurumun kenarındayız

-Zevk ve tehlikeden oluşan bir şey. Her an bastırabilir. Silah patlayacak ve ben onun içinde öleceğim. Suyun yüzeyinin altına batacak ve ikimiz de bu dünyayı geldiğimiz gibi terk edeceğiz - korku, acı dolu ve kanla kaplı.

MICKI

LUC RESMEN AKLINI KAÇIRDI VE BENİM DE YARDIM EDECEK KIMSEM YOK.

Kendimden başka kimseyi suçlayamam. İkinci kez başımı nehrin yüzeyinin altına ittiğinde daha hazırlıklıyım. Tek yapmak istediğim çılgılık atmak ve çırpınmakken dudaklarım kenetleniyor. Ama yapamıyorum. Oksijen için ölüyor olmama, vücudumun oksijen ihtiyacı içinde kıvranmasına rağmen, yanlış bir hareket yaparsam onu kazara öldürebilirim. Elim silaha yapışabilir, silah patlayabilir ve sonra her şey biter.

Tetiği çekme düşüncesi bile paniğin damarlarımda dolaşmasına neden oluyor. Buz gibi soğuk su etimin sıcaklığına merhem oluyor. Canlı canlı yanıyorum. Gerçek ki, o kadar uzun zamandır yanıyorum ki, bunun acısına alıştım.

Kirpiklerim birbirine karışıyor, onları kapatıyorum. Ölümüne boğuluyorum, su başımın ve yüzümün üzerinden akıyor, yanaklarımı tokatlıyor. Tüm bunlar olurken, aleti istila ediyor. Göbeğime doğru itiyor, beni anlatılmamış bir zevk uçurumunun eşiğine getiriyor.

Ne kadar boktan değil mi? Şimdi bile. Bu halde bile onu istiyorum.

Acının ötesinde. Zevkin ötesinde. Beni öldürmesine memnuniyetle izin verirdim, ama aynısını ona yapmamı planlıyorsa olmaz. Hayatının geri kalanında acı çekeceği anlamına geliyorsa olmaz. Çekeceğini biliyorum. O yüzden bununla savaşmalıyım. Onunla savaşmalıyım. Benim yüzümden kendini yok etmesine izin veremem.

Luc'un vücudu benimkinin üzerinde titriyor. Aleti duvarlarımın içinde şişiyor. Ona karşı tekrar mücadele ediyorum, elinin boğazımda daha sıkı kenetlendiğini hissediyorum, sudan çıkmaya çalışırken beni geri itiyor. Göğsüm hava almak için yanıyor. Işık kafamın içine giriyor ve her tarafım yumuşuyor. Kaslarım onu sıkıca kavırıyor, onu içime çekiyorum.

Onların değerini. Ona ne kadar efendilik ettiğimi bilmesem hainlik etmiş olurum. Yine de ne kadar acı çekiyor olmalı?

Oksijen eksikliği, duyular hissizleşene kadar tüm dünyayı bulanıklaştırır. Biri hariç hepsi. Onun üzerimde, içimde olduğu hissi kalıyor. Hissedeceğim son şey ve bu çok iyi. Yapamam... Luc beni öldürürse kesinlikle harap olur.

Ben bir aptalım. Bunu kabul edebileceğini düşündüğüm için çok aptalım. Aleti bacaklarımın arasına girerken göğsü benimkinin üzerine bastırıyor. Soğuk. Sıcak. Olduğu şey dışında her şey. Bu zehirli aşkımız.

Tam bayılacağımı düşündüğüm anda soğuk hava yüzüme tokat gibi çarpıyor. Nehirden kurtulurken yanaklarımdan aşağı su akıyor. Dudaklarım otomatik olarak ayrılıyor ve oksijen göğsüme hücum ediyor, nefesim kesilirken ciğerlerim ve göğüs kafesim genişliyor. Silah hala elimde, namlusu tam kalbine doğrultulmuş, göğsünün etine bastırıyor. Gözyaşlarım nehir suyuna karışıyor.

"Luc!" ığlık atmaya çalışıyorum ama sesim törpülenmiş gibi çıkıyor. "Lütfen!"

Eğer beni duyarsa, tepki vermez. Bunun yerine, lanet silahı kendisine doğru tutarak bana saldırıyor ve bana bir santim bile vermeyi reddediyor. Kayboldum. Çok . Hayatımda hiç bu kadar dehşete dşmemiştim.

Eklemlerim ağrıyor. Derim kemiklerimin üzerine gerilmiş, paralanmakla tehdit ediyor. Nefes almak için gözlerimi sıkarak kapatıyorum. Tekrar açıldıklarında, yukarıdaki karanlığa dönüyorlar. Küçük ışık iğneleri gökyüzünü aydınlatıyor, üzerimize bakarken parıldıyorlar. Güzellik, birbirini yok eden iki canavara bakıyor.

"Micki..." Luc adımı söylüyor ve duygularım beni ele geçirirken dudaklarım titriyor. Gözlerime daha fazla yaş doluyor, serbestçe dklyor. Köşelere dokunuyor ve şakaklarımdan sa izgime doğru kayıyorlar.

"zr dilerim," diye nefes nefese kaldım. "ok özür dilerim." zgnden daha fazlasıyım ama tek söyleyebildiğim bu. O yüzden söyledim. Sesim boğuklaşana ve diğer tüm seslerin uğultusu arasında zar zor algılanana kadar tekrar tekrar. Akan su. Cırcır böcekleri ve gecenin içindeki hayvanlar. Rüzgârın savurduğu ağaçların çırpınışları.

Her şeyi duyuyorum ama hiçbirini duymuyorum çünkü tüm varlığım bu tekil noktaya odaklanmış durumda. O ve ben. Luc Kincaid. Sevgilim. Arkadaşım. Her şeyim. Ama bu bir savaşçı olmadığım anlamına gelmiyor.

Bana bunu hatırlatıyor. Ben her zaman bir savaşçı oldum. Hayatta kalan. Bu beni her şeyden çok ona karşı kamburlaştırıyor, bizi yaklaştırırken tekrar tutmasına karşı savaşıyorum, beni sikerken bizi ayıran tek şey silah.

Luc gözlerini açıyor ve benimkilerle buluşuyor. Kristal mavisi bir bakış, gayri resmi bir şekilde aydınlanmış, benimkiyle buluşuyor. O da sanki kırılma noktasına kadar gerilmiş gibi görünüyor. Sanki iskeleti etinden kurtulmak için savaşıyor ve bana ulaşmaya çalışıyor. Bu bizi ne kadar korkunç bir ikili yapıyor. Dudaklarını istiyorum. Aletini istiyorum. Her şeyini istiyorum.

"Luc, lütfen," diye yalvarıyorum. Utanmıyorum. Ondan değil. "Yapma..."

"Boşalmak ister misin, güzel kız?" diye soruyor, sesi yedi oktav düşüyor. "Sikimin her yerine boşalmak ister misin?"

"Evet." Bu bir yalvarış. Umarım duyar. "Seni istiyorum."

Silah uzağa düşüyor ama hâlâ ulaşabileceği bir yerde. Silahı kenara koyarken bana özgürlük tanıyor ve elimi boynunun arkasına dolayarak, içime girerken bacaklarımı daha da açıyorum. İçimdeki karanlığı kovmasını istiyorum. Bu imkânsız, ama bu arzumu azaltmıyor.

"Bunu yapamam Micki," diyor kalçaları benimkilere çarparken. Her kelime bir başka hamleyle noktalanıyor, beni altımdaki kaygan kayanın üzerine çıkarıyor. O da beni takip ediyor. Nereye gidersem gideyim, o da orada. Kapana kısıldım ve artık umurumda değil. Yanaklarımdan daha fazla gözyaşı, ama tenim onunkine değdikçe nefes almak daha da kolaylaşıyor. "Sensiz yaşayamam. Ölmek istiyorsan, beni de yanında götür."

Ellerim omuzlarına kenetlenirken bile başımı ileri geri sallıyorum. Bunu yapamam. Başka her şeyden, *herkesten* vazgeçebilirim ama onun için bunu yapamam. Ona yapışıyorum, bedenim ilk seferinde beni altına çeken ve tutsak eden yabancı otlar gibi onun bedenini sarıyor.

"Hayır," diye nefes nefese kaldım. "Hayır, yapamam. Sen yapamazsın."

"Evet, *ben*," diye yanıtlıyor. "Ben seninim Micki. Kalbimin atmasını sağlıyorsun. Sen ölürsen, ben de ölürüm."

Orgazm yaklaşıyor, sert ve hızlı. Ona tutunuyorum, daha önce hiç hissetmediğim bir deprem beni alt ederken uzuvlarımı ona sarıyorum. Her şey tutuldu. Kaslarım. Kemiklerim. Zihnim. Gözlerimi sıkıca kapattığımda parlak, kör edici beyaz bir ışık kafamı dolduruyor. Ondan başka hiçbir şeye tutunamadan zevk ve acı fırtınasının içine sürükleniyorum.

Luc'un dudakları beni tam ortasında buluyor ve ağzımı onunkinin altına açıyorum. Dili beni dolduruyor, içime giriyor ve düşüncelerimin son parçasını da alıyor. Aynen , ikimiz de dik bir uçurumun kenarından aşağı düşüyoruz. Kaybedecek bir şey kalmamıştı. Açgözlü olmak için hiçbir şey kalmadı. Sadece o. Sadece ben.

Uğraştığımız şeyler için çok gençtik ama oldu işte. Bunu değiştiremeyiz.

Ben ölürsem, onun da öleceğini söylediğinde ona inanıyorum ve bu olmasına izin veremeyeceğim bir şey. Ağzını ayırıp omzuma doğru dalarken dudaklarımı kenetliyorum, dişleri etime batıyor. *Acıyor amına koyayım.*

Luc'un ısırtığı etimi yırtıyor ve taze sıvı omzumdan göğsüme, oradan da diğer tarafa, sırtıma dökülüyor. Sorun değil. Daha fazla hava emmeye çalışırken burun deliklerim alevleniyor ama dudaklarımı tekrar ayırırsam çığlık atmaya başlayacağımı biliyorum. İçimde çok fazla şey var ve boşalmaya ihtiyacı var.

Luc yine de vazgeçmiyor. Sanki ne yapmaya çalıştığımı çok iyi biliyor. Dişleri daha sert ısırtıyor ve sonunda çığlığı bedenimin derinliklerinden yukarı çekiyor. Ağzım açılıyor. Oksi-gen istila ediyor ve sonra serbest bırakıyorum.

İç kaslarım tekrar onun etrafında kasılırken, uzunluğu boyunca dalgalanırken çığlık atıyorum. Acıyla, kayıpla ve o kadar çok sevgiyle dolu bir çığlık ki, beni içten dışa doğru parçalayacağından ve içimde kalan tüm kelimeleri çalıp tek bir dizeye göndereceğinden korkuyorum. Daha önce söyleyemediğim her şey -ağlayamadığım tüm zamanlar, konuşamadığım tüm zamanlar- hepsi çığlıklarımda serbest kalıyor ve Luc hepsini kendisi için alıyor.

Yüksekten indiğimde omzumda ve boğazımda belirgin bir ağrı var. O kadar çok çığlık atmışım ki Luc'un göğsüne yaslanıp hıçkırırken sesim neredeyse hiç çıkmıyor. Yine de beni kendine doğru çekiyor, kollarında titrerken bana sarılıyor.

Güç, dokunulmaz olmak değildir. Ben öyle olduğunu sanıyordum. Tüm duygularımı saklarsam ve kimsenin en derin düşüncelerime girmesine izin vermezsem güvende olacağımı düşündüm. Bu asla doğru değildi. Güç kurtarıcıdır. İyileştiricidir ve Luc'tur.

Bedenimden kurtulurken bana tüm gücünü veriyor ve sanki peşimden bir köprünün kenarından atlayıp kıcımı bir uçurumdan sürüklememiş gibi beni kollarına alıyor. Bir kez tökezliyor ve içimden kıkırdamak zorunda kalıyorum. *Tamam, belki de insandır,* diye düşünüyorum kollarımı ona sararken. *Benim insanım.*

"Her şey yoluna girecek Micki," diye fısıldıyor kulağıma. "Seni iyi edeceğim. Söz veriyorum."

Konuşamıyorum, bu yüzden tek yaptığım kendimi ona doğru itmek, daha yakın olmak, seks bittiğine ve bulunduğumuz yerin gerçekliği geri geldiğine göre daha sıcak olmak istiyorum. Tenim buz gibi ve ona karşı titriyorum.

"Luc!" Yakınlarda bir yerden tanıdık sesler geliyor. "Micki!"

Başımı kaldırmak istediğimde Luc beni tekrar yere bastırıyor. "Dinlen," diye emrediyor. "Ben her şeyle ilgileneceğim."

Çok yoruldum. Denemekten, mücadele etmekten, savaşmaktan yoruldum. Başımı göğsüne yaslıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Nefesleri kulaklarımı dolduruyor ve kalp atışları düzenli bir şekilde atıyor. Bu güvenli. Atışları sayıyorum. Sesler yaklaştığında ve biri etrafıma sıcak bir şeyler koyduğunda bile birbiri ardına. Bir battaniye. Sürükleniyorum, karanlıktan uzaklaşıyorum ve tekrar hayatın içine düşüyorum.

Luc'un dudakları alnımı okşuyor. Başımı arkaya çevirip dudaklarıma bir öpücük kondurması için yalvarmak istiyorum ama enerjim tamamen tükenmiş durumda. "Güven bana Micki," dediğini duyuyorum Luc'un. "Çok iyi yaptın güzel kız. Şimdi benim sıram. Bırak sorumluluk bende olsun. Seninle ilgilenmeme izin ver."

Soğuğa ve harap olmuş boğazıma rağmen, bilinçsizliğin istila ettiğini hissettiğimde, ondan uzaklaşıyorum. Bunu söylemek zorundayım. Bilmek zorunda. Dudaklarım ayrılıyor ve ona doğru eğiliyorum. Olabildiğince yaklaşmazsam rüzgârın her şeyi alıp götüreceğini biliyorum. Luc arzumu hissetmiş gibi kulağı ağzımın hemen yanına gelene kadar eğiliyor.

"...seni seviyorum..." Ben de öyle diyorum. Son heceyi anda unutulmuş başlıyor.

Luc eğiliyor ve göğsü gümbürdüyor. ama ne dediğini biliyorum.

Ben de seni seviyorum, güzel kız.

EPILOG BÖLÜM 1

MICKI

BİR YIL SONRA...

"BENİ AFFET, BABACIĞIM. Yaramaz bir kız oldum."

Dr. Grainer sözlerimi duyunca sertleşti. Dudakları kaşlarını çattı. Başka bir erkek olsa zahmet bile etmezdim ama onunlayken çok eğlenceli. "Her şeyden önce," diyor, gözlerini bana çevirme dürtüsüne direnerek. Onu bunu yaparken o kadar çok kez yakaladım ki, artık profesyonel kalmaya çalıştığını anlamak benim için neredeyse ikinci doğa haline geldi. "Günah işlediğim için beni affet baba'. İkincisi," duraklıyor ve kalemini bana doğrultuyor. "Katolik olmadığını biliyorum."

"Biliyorum," diye omuz silkerek kabul ediyorum. "Ama sana hissettirdikleri hoşuma gidiyor, sapık."

Dr. Grainer burnunun üzerine yerleştirdiği kare gözlüklerinin üzerinden bana donuk bir bakış atıyor. "Sana hatırlatmama gerek var mı Micki?" Elini kaldırıyor ve yüzüğünü bana doğru çeviriyor. "Ben evliyim."

Kirpiklerimi ona fırlatıyorum. "Ne olmuş yani?"

Tiksintiyle dudaklarını büzüyor. "*Bir erkeğe.*"

Gülüyorum. Evet, bunu ben de biliyorum. Bu yüzden onunla flört etmek çok eğlenceli. Bundan hiçbir şey çıkmayacak. Ne ondan ne de benden. Dr. Grainer başını sallıyor ama dudakları seğiriyor. Flört etmeyi umursamıyor. Aslında, sadece son birkaç aydır onunla şekilde dalga geçebilecek kadar rahatım. Bana bunun iyileştiğimin bir işareti olduğunu söyledi. İyiye gittiğimin.

Dr. Grainer sonunda kalemini defterine vurarak, "Tamam, bu kadar hoşbeş yeter," diyor. "Seansımıza geri dönelim, olur mu?"

Ofisinde müşterileri için kullandığı büyük minderli koltuğa yaslanıyorum. Haven Hills Rehabilitasyon Tesisi' gelmeden önce psikiyatri doktorlarının ofislerinde danışanlarının uzanabileceği kanepeler olduğunu sanıyordum. Meğer bu sadece televizyonda varmış.

"Elbette, Doktor," diyorum. "Bugün ne hakkında konuşuyoruz?"

"Peki, neden Luc ile yapacağınız ziyareti konuşmuyoruz?" diye öneriyor.

Dudaklarımdan bir iç çekiş dökülüyor ve otomatik olarak sağ elim sol elime, parmağımda duran yüzüğün üzerine gidiyor. Basit ve ince bir yüzük, üzerinde küçük siyah elmaslar var. Luc bunu bana buraya ilk gelişinde vermişti, terapist arkadaşı Dr. Vikson'un tavsiyesi üzerine bu tesise girdikten bir ay kadar sonra.

"ne var ki?" Ben soruyorum. "Luc beni çok ziyaret ediyor."

Dr. Grainer defterinin üstünden bilmiş bir bakışla beni delip geçmeden önce "Evet," diye onaylıyor. "Ama bu seferki biraz özel, değil mi? Bize katılalı tam bir yıl olacak. Bu konuda nasıl hissediyorsun?"

Onun anlayışlı bakışlarına sırtımı dönüp pencereye doğru bakıyorum. Yaz yine bitiyor ama güneş ışığı hâlâ tertemiz camdan içeri süzülüyor. Parmaklık ya da başka bir şey yok. Bir şok daha. Yine de Luc'un beni tekrar kilit altına alacak bir yere göndereceğinden şüpheliyim. Hayır. Buraya daha fazlası için geldim. Hayatımı geri almak için buradayım, geri almayı *istemek* için.

"Heyecanlıyım," diyorum. "Onu özlüyorum." Onu hep özlüyorum.

Dr. Grainer, "Anladığım kadarıyla ikiniz her gece konuşuyorsunuz," diyor.

"Onu şahsen görmek çok farklı." Bazen Aval- on ya da Rin'i getiriyor. Bazen de sadece o. Kızların ziyaret etmesi güzel ama sadece onun olması da hoşuma gidiyor. Genellikle sadece ikimiz olursak, günü odamda ayrı kaldığımız zamanlarda birbirimize yapmayı hayal ettiğimiz her türlü pisliği yaparak geçiririz. Telefon seksi bir kızı ancak bir yere kadar götürebilir.

"Haven Hills'ten ayrıldığınızda ne yapacağınıza dair herhangi bir tartışma oldu mu?" Dr. Grainer'ın sorusu beni o kadar şaşırtıyor ki gözlerimi pencereden ayırıp tekrar bakışlarıyla buluşuyorum.

"Bilmiyorum," diyorum. "Bunu gerçekten düşünmedim."

"Ne yapmak istediğini hiç düşünmedin mi?" diye soruyor. "Sen çok zeki bir genç kadınsın ve anladığım kadarıyla Luc istediğin her şeyi başarman için gerekenleri sana sağlamaya hazır."

"Şey..." Bunu düşündüm. O haklı. "Sanırım Aval- on'un mezuniyetine gitmek istiyorum. Lucla birlikte Rin'i evlat edinmek istiyorum ama.. bunun ötesini pek düşünmedim."

Thomas Kincaid'in imparatorluğunu yok ettikten sonra başıma neler geleceğini düşünmek için kendime hiç zaman tanımadım. Planlarım hayatımı sona erdirmenin farklı yollarıydı, potansiyel olarak sahip olabileceğim ve şu anda sahip olduğum bir gelecek için plan yapmam gerektiğini fark etmek neredeyse ... garip geliyor.

Dr. Grainer, "Etkinliklere katılmayı planlamak iyi bir şey," diyor. "Ve Rin'i evlat edinmek istediğinizi bilmek, ilerlemeniz konusunda kendimi çok daha güvende hissetmemi sağlıyor. Eminim yapmak isteyebileceğin daha çok şey vardır. Belki de kendin gibi başkalarına yardım etmek?"

Dr. Grainer ile ilgili bir şey varsa, o da doğrudan söylemeden birinin kalbine nasıl girileceğini çok iyi bildiğidir. Haven Hills özel bir tesis. Zenginlere hitap eden özel bir yer. Hasta arkadaşlarımdan hepsi dünyanın en üst yüzde birinin oğulları ve kızları. Sorunları kendilerine ait - bağımlılıklar, fobiler, vs. Hepimizin taşıyacağı yükler var ama Dr. Grainer benim onlardan biraz farklı olduğumu anlıyor.

İşlediğim suçların farkında, bir dereceye kadar. Hackleme. Şantaj. İntikam. Sadece cinayet değil. Yine de, o burada ... başkalarına yardım etmek için buna geri dönmeyi öneriyor. Başımı salladım ve kendi kendime kıkırdadım.

"Bunun neresi komik Micki?"

"Beni buraya getiren şey başkalarına yardım etmek," diye hatırlatıyorum ona.

Dr. Grainer kaşlarını çattı. Bir süre sessiz kalarak sözlerimi değerlendiriyor. Onda sevdiğim başka bir şey daha var. Gerçekten dinliyor. Verdiğim yanıtları dikkate alıyor ve onları bir kenara atmakta acele etmiyor.

"Yaptığın şeyi yaparken istemeden de olsa diğer insanlara yardım ettiğine katılabilirim," diyor sonunda. "Ama sonuçta kendin yüzünden başladın. Başına gelenler yüzünden. Daha ikincil bir rol üstlenmeni öneriyorum." Bana sırtıyor. "Mümkünse senin için hapis cezasından kaçınmayı çok isterim."

İkimiz de buna çok güldük. Sanki Luc hapse girmeme izin verecekmiş gibi. "Ne tür bir ikincil rol?" Sakinleştikten sonra soruyorum.

"Peki, hiç danışman olmayı düşündünüz mü? Ya da tehlikeli durumdaki genç kadınların korunması için kar amacı gütmeyen bir kuruluş kurmayı?"

Sözlerini değerlendirdim. "Eastpoint Üniversitesi'nin bir programı var," diye ekliyorum. "Yetenekli gençleri evlat edindikleri ve onlara fırsatlar sundukları bir program."

"Bu iyi bir başlangıç," diyor Dr. Grainer. "Belki siz de böyle bir şey . İhtiyacı olanlar için burs fonları başlatabilirsiniz."

"Belki..." Luc'un parasıyla yapamayacağım hiçbir şey yok. Kâr amacı gütmeyen bir kuruluş fikrinin çekici olduğunu itiraf etmeliyim. Belki Eastpoint ile ortak olabilir.

Dr. Grainer, "Sizden tek istediğim, geleceğinizle ilgili ne yapacağınızı düşünmeniz," diyor. "Bu, hayatınızın sonraki aşamasına geçmenize yardımcı olacaktır."

"Hayatımın bir sonraki aşaması mı?"

Dr. Grainer başını yana çeviriyor ve sanki bir şeyi varmış gibi gülümsüyor. "Evet," diyor. "Bu kesinlikle Luc'la konuşmanız gereken bir konu."

"I-" Yanıtım bir alarm sesiyle kesiliyor. Dr. Grainer not defterini hızla kapatıp kenara koydu. Kaşlarımı çattım. Seanslarımızı bitirmeye hiç bu kadar hevesli olmamıştı ama bir kez daha bana bir şey söyleme fırsatı vermiyor.

"Bugünlük bu kadar Micki," diyor ve iki elini sandalyesinin kollarına koyup kendini yukarı itiyor. Otomatik olarak ben de aynısını yapmak için hareket ediyorum, ayağa kalkıyorum ve o kapıya yönelirken onu takip ediyorum, kapıyı açıp koridoru işaret ediyorum.

"Dr. Grainer?" Koridora çıktım ve yüzümü ona döndüm.

"Bence iyi olacaksın Micki," diyor çerçeveye yaslanarak, sıradaki hastası koridorun karşısındaki salondan bizi izlerken. Tel çerçeveli gözlükleri ve sıska çerçevesiyle ürkek görünümlü bir çocuk. Daha yeni, adını hatırlayamayacağım kadar yeni. "Luc'a selamlarımı ilet."

"Uh...tabi..."

Ve aynen böyle, beni kovuyor, dönüp çocuğa işaret ediyor. Dr. Grainer ona dikkatini verir vermez çocuk sıçradı.

Oturduğu yerden kalkıp kapıya doğru koşmaya başladı ve ben koridorda öylece kalakaldım.

Ta ki koridorlarda devriye gezen hemşirelerden biri olan Michelle -O sırada hâlâ orada durduğumu fark ediyorum. "Hey, Micki," diyor beni selamlamak için durarak. "Seni bekleyen bir telefon var."

Gözlerimi kırptırdım ve şimdi kapalı olan ofis kapısına doğru döndüm. "Teşekkürler, Michelle."

Günün bu saatinde beni arayan tek bir kişi var, bu yüzden onun beklediğini öğrenir öğrenmez hemen resepsiyona koşuyorum ve seanslarımda benim için tuttıkları cep telefonunu kapıyorum. Telefonu kulağıma götürdüğümde arayanın kimliğinde Luc'un parlak gülümsemesi beni karşılıyor.

"Hey." Ben arkamı dönüp koridordan odama doğru ilerlerken bankonun arkasındaki hemşire sırtışını gizlemeye çalışıyor. Luc beni aradığında ne yaptığımı bilmeleri umurumda değil. Ne düşündükleri beni durdurmayacak.

"Sesin soluğun kesilmiş gibi geliyor." Luc'un neşesi bulaşıcı. Cevap verirken gülümsememi ses tonumdan uzak tutamıyorum.

"Bu kimin suçu?"

Kıkırdaması kulaklarıma çikolata gibi geliyor. Yatak odama girip kapıyı arkamdan kapatıyorum, kilidi çeviriyorum - bu tesislerin sahip olmama izin vereceğini düşünmediğim başka bir şey. Kapımda gerçek bir kilit. Acil bir durumda anahtar onlarda ve Luc'ta da var ama en azından Luc'la biraz yalnız kalabilmek güzel bir şey.

"Bugün iyi bir gün geçirdin mi güzel kız?"

Yatağıma uzanıp sırt üstü yuvarlanırken iç geçiriyorum. "Senden haber alabildiğim için şimdi daha iyi."

"Yakında benden haber almaktan fazlasını yapacaksın," diye yanıtıyor. "Yarın görüşürüz."

"Seni bu özlediğimde yarın sonsuzluk gibi geliyor," diye cevap veriyorum. "Öyle mi? Belki seni biraz daha iyi hissettirebilirim."

Onun sözleriyle kalp atışlarım hızlanıyor. "Peki sen beni daha iyi hissettirmek için ne yapardın?" Karşı çıkıyorum.

"Duruma göre değişir... Kapınız kilitli mi?" Gülüyorum. "Kilitli olduğunu biliyorsun."

Sesi ağırlaşıyor, derinleşiyor. "O zaman iç çamaşırlarına kadar soyun güzel kız ve sana söylediklerimi aynen yap."

Nefes nefese, kızarmış ve benden istediği her şeyi yapmaya fazlasıyla hazır bir halde tam da bunu yapıyorum. Telefonu yatağın üzerine bırakıyorum, ayağa fırlıyorum ve parmaklarımı joggers'ımın elastik bel bandına geçiriyorum. Bacaklarımdan sıyrıp tişörtümle birlikte yere atıyorum ve yatağıma geri dönüp yaslanıyorum.

"Tamamdır." Yine nefesim kesildi, sesim havalandı ve sözlerini beklerken tenim canlandı.

"Hmmmm." Luc'un mırıltısı kulağıma çarpıyor. "Benim için bir fotoğraf çek. Seni görmek istiyorum."

Yutkunuyorum ama telefonu kulağımdan kaldırıp aşağı doğru eğiyorum. Giydiğim kırmızı dantelli sütyeni ve ona uygun külotu gösteren birkaç hızlı fotoğraf çekip gönderiyorum. Bir ay sonra Luc'un nefesi kesiliyor, hızlı bir nefes alış veriş bana onları gördüğünü söylüyor.

"Çok güzel amına koyayım," diye homurdanıyor telefonda, sesi sanki beni hoparlöre almış gibi daha uzak geliyor. "Islak mısın?"

"Benimle konuştuğunda mı?" . "Her zaman."

"Kendini hisset," . "O yaramaz küçük pantolonunun içine sok ve bana ne kadar ıslak olduğunu söyle."

Bir elim göğüslerimin arasından, karnımın üzerinden külotumun üst çizgisine ulaşana kadar aşağı inerken kabaca yutkunuyorum. İçine girdiğimde, hemen kendi amımın sıcaklığıyla karşılaşıyorum. Parmaklarım klitorisime dokunup daha da aşağı inerken bir inilti çıkıyor.

"Sırılsıklam oldum Luc," diyorum ona. "Kendime daha yeni dokundum ve parmaklarım sıırılsıklam oldu bile."

"mi?" Sesi sert ve hırçın. "Külotunu çıkar ve bacaklarını aç." Diğer hattan acele bir hava sesi geliyor, ama telefonu bırakıp iç çamaşırımın dış kayışlarını kalçalarımdan aşağı kaydırırken bunu duymazdan geliyorum.

Luc aniden, "Dur," diye emretti. "Henüz gitmediler," diyorum.

"Sorun değil," diye homurdanıyor. "Kendine tekrar dokunmaya başlamadan önce onları tamamen çıkarma zahmetine bile katlanamayan pis küçük bir kızmışsın gibi onları tek ayak bileğinde bırak."

Luc'un sözleri beynime süzülüyor, içime bir adrenalin ve endorfin dalgası gönderiyor. "İstediğin bu mu?" Alay ediyorum. "Kirlili bir kız olmam için mi?" Telefonu başımın yanına koyuyorum ve

Bacaklarımı açtım, dizlerimi kaldırdım böylece açılmış oldum. Soğuk hava hassaslaşmış klitorisimin ve sırılıslam ıslak amımın üzerinde geziniyor.

"Sen pis bir kızsın," diye yanıtlar Luc. "Benim kirli kızım. Kendini hisset. Parmaklarını klitorisinin etrafında daire şeklinde ovala. Benim için hazırla, bebeğim. Orada seninle oturduğumu hayal et. Çok açım. Benimle alay et, güzel kız."

Komutlarını takip ederken boğazımdan bir inilti daha yükseliyor. Klitorisimin etrafını ovuyorum, tenim duyularla neredeyse cızırdıyor. "Luc..." Onun adını soluyorum.

"Bana ne hissettiğini söyle," diye emrediyor.

"Ölüyorum," diyorum ona dürüstçe. "Bana dokunmanı istiyorum."

"Bunu ben de istiyorum, güzel kız," diye yemin ediyor. "Yüzgeçlerimi amına sokmak ve etrafımda ne kadar sıkı kasıldığını hissetmek istiyorum. Klitorisini dayanamayacağın kadar yalamak istiyorum, beni itmek zorunda kalana kadar çünkü çok iyi acıtıyor. Göğüslerin nasıl?"

"Sıcak," diye itiraf ediyorum. Sanki o kadar sıcakla dolmuşum ki, klimayı çalıştırsam bile her an yanabilirmişim gibi hissediyorum.

"Sütyenini çıkar."

Emrini yerine getirmek için acele ediyorum, göğüslerimi ellerimle kavrayıp sanki içimdeki ihtiyacı ve acıyı biraz olsun hafifletecekmiş gibi sıkarken o lanet şeyi yatağın kenarına fırlatıyorum.

"Onlara , değil mi?"

İnlemem tek cevabım. Duramıyorum. Kalçalarım yatakta dönüyor, üzerimde gezinen görünmez bir bedene karşı dönüyor. Gözlerim kapanıyor, böylece onu burada benimle hayal edebiliyorum. Luc üzerimde, çıplak göğsü sertleşmiş meme uçlarıma sürtünüyor. Elleri yanlarımda kıvrılıyor, bana dokunuyor ama asla tam ihtiyacım olan yere dokunmuyor. Benimle alay ediyor. Benimle alay ediyor.

"Luc!" Neredeyse . "Lütfen."

"Yakında, bebeğim." Kendisi de nefes nefese. Konuşurken sesindeki ihtiyacı neredeyse duyabiliyorum. "Benim için kendine biraz daha dokun. Meme uçlarını çimdikle. Benim yaptığım gibi parmaklarının arasında yuvarla. Eminim benim için şişmişlerdir, değil mi?"

"Evet...." Dediğini yapıyorum, canımı acıtana ve gözlerimin kenarlarında yaşlar birikene kadar meme uçlarımı sıkıyorum. Onları baş ve işaret parmakları arasında yuvarlıyorum ve elektrik şimşeklerinin çıktığını hissediyorum.

uzuvlarımdan aşağı. Nefes nefese kalmıştım, salyalarım akıyordu. Onun emriyle kendimle oynarken amım da memelerim kadar şişmişti.

"Kapının karşısında mısın?" Luc aniden soruyor ve beynimdeki şehvet dolu sisi biraz olsun dağıtıyor.

Yukarı baktım. "Evet?" Yatağımdan aşağıya, tam karşısındaki yatak odası kapısına bakarken sesime şaşkınlık karışıyor.

"Güzel," diyor. "Şu kapıdan içeri girdiğimi ve seni gördüğümü hayal et. Ne görürdüm?"

Bir nefes daha yutkunuyorum. "Açıldım," diyorum ona. "Ellerim göğüslerimi tutuyor. Çok tahrik oldum... Luc, seni istiyorum."

"Eğer bu doğruysa, o zaman biraz daha açıklayıcı olabilirsin, değil mi? Başka ne göreceğimi söyle. Göğüslerini sevdiğini biliyorum ama eminim amın da açtır, neden onu benim için birkaç parmağınla beslemiyorsun?"

İnliyorum ve uzanıp parmaklarımı ıslaklığımdan geçirirken ellerimin göğsümden izin veriyorum. Başparmağımı klitorisimin üzerine sürerken önce bir, sonra iki parmağımı amımın içine soktuğumda "Hemen giriyorlar" diye itiraf ediyorum. "Senin için çok ıslağım."

"Bacaklarını daha geniş aç," diye . "Açabildiğin kadar."

Yatağa yaslanıyorum, kendimi parmaklarken sırtım kamburlaşıyor, içimdeki boşluğu doldurmaya çalışırken onları birbirinden ayırıyorum. Yine de hiçbir şey işe yaramayacak, biliyorum. Çünkü o Luc değil.

"Damlatıyor musun, güzel kız?" Luc soruyor, sesi yaklaştıkça sanki hoparlörden çıkarılmışım gibi geliyor. Uzaktan, diğer hattan gelen ayak seslerini duyuyorum ama umurumda değil. Kendimi o kadar kaybetmişim ki tek yapabildiğim cevap vermek.

"Öyleyim," diye nefes alıyorum. "Senin için sıırılsıklam oldum, Luc. Kukum çok kızarmış. Sana açım. Seni istiyorum..."

"Ben de seni istiyorum, bebeğim," diye fısıldıyor ve sesi kulaklarımda ürperiyorum. "Kendini bana doğru uzat. İki elini de kullan ve odana girmek üzere olduğumu ve seni benim için açılmış, sıırılsıklam ve beni kabul etmeye hazır bulacağımı hayal et."

Ağlıyorum ve başımı yastıklara doğru ileri geri savuruyorum. "Yapamam," diyorum.

"Evet, yapabilirsin." Daha fazla ayak sesi, sesi daha sert, sanki şimdi koşuyormuş gibi. Hangi cehennemde bu? "Bacaklarını aç, geriye uzan ve sana söylediğim gibi kendini aç. Sen iyi bir kızsın, bebeğim. Küçük pis bir prensessin, seni sikkem için yalvar bana."

"Evet, evet, evet..." Zihnim başka her şeye karşı o kadar hissiz ki, koridordaki ayak sesleri ve kapımda dönen anahtarın sesi kulaklarıma çarpıyor ve dikkatim sadece elimdeki telefona ve damarlarımda dolaşan duygulara odaklandığı için buharlaşıyor. "Becer beni, Luc. Lütfen. Sikini istiyorum. Lütfen, ihtiyacım var-"

Kapı açıldı ve sözlerim kesildi. Yukarı doğru sarsılıyorum ama o çoktan içeri girmiş ve kapı arkasından çarparak kapanıyor. Luc, alnında ter ve avucunda tuttuğu cep telefonuyla orada öylece dururken ağzım açık kalıyor. Telefonu kenara fırlatıp geri uzanarak kapının kilidini sıfırlarken aramayı sonlandırma zahmetine bile girmiyor.

"Ne-"

"Sakin o pozisyondan kıpırdamaya kalkma," diye homurdanıyor Luc, arkasına uzanıp tişörtünü bedeninden çekerek yere fırlatırken. Elleri kot pantolonuna gidiyor ve fermuarının sesi nefesimden daha yüksek çıkıyor.

Yatağın ucuna sürünürken yatak eğiliyor ve açık, meyve suyuyla ıslanmış kalçalarımın arasına doğru kayıyor. "Siktir," diye küfrediyor, gözleri bacaklarımdan arasına dalıyor. "Cennet gibi kokuyorsun." Soğuk mavi gözleri, aşağı inmeden bir an önce şaşkın yüzüme kayıyor. "Ve tecrübelerime dayanarak tadının da öyle olduğunu biliyorum."

Dili içeri doğru kayarken ve ellerim başının arkasına kenetlenirken sonraki kelimelerim bir çığlık oluyor. Luc beni ağzıyla sikerken ne kadar haklı olduğunu kanıtlıyor. Labiamın bir tarafını yalıyor ve sonra diğer tarafını izlemeden önce daha fazlası için yalvarmasına neden olan iffetli bir öpücükle klitorisimi süslüyor.

"Luc!" Altında kıvranıyorum. "Lütfen!"

Görünüşe göre ihtiyacım olan tek şey bu, çünkü bir saniye sonra Luc doğruluyor ve kemerini sikini serbest bırakacak kadar aşağı itiyor. Başının sıcaklığı açık amıma değiyor ve ben ona bakıyorum, ağzım açık, kendini içeri iterken göğsüm kabarıyor.

"Al bakalım güzel kız," diyor. "Hepsini al. Yapabileceğini bildiğim gibi beni sonuna kadar al."

Bu övgü beni aşırı hızlanmaya itmeye yetiyor. O daha oraya varmadan boşalıyorum, içim kasılıyor ve gözlerim kafamın içinde dönerken onun etrafında kenetleniyorum. Orgazm tüm mantıksal düşüncelere üstün geliyor ve beni yeni zirvelere taşıyor. Onunla her zaman yeni bir şey gibi. Taze bir şey. Sanki dünya küçücük bir nefeste bitiyor ve başlıyor. Büyük Patlama Teorisi'nin gerçekten doğru olduğunu düşündürüyor.

Belki de evren bir şeyle başladı.

"Kahretsin, bekleyemedin bile, ha?" Luc'un sorusu beni kendime getiriyor ve ona bakıyorum, orgazmım bir kez daha azalırken gözlerim kamaşıyor. Geri çekiliyor ve tekrar içeri giriyor, shaftının kalın uzunluğunu zaten bunalmış sinir uçları boyunca kaydırıyor. "Yirmi dört yedi yıldır içinde aletim olmadan yaşamayı nasıl başardın?"

Uzanıyorum, omuzlarını kavriyorum, tırnaklarımı derine batırıyorum. Tıpkı sikişinin benimkini deldiği gibi onun etini de deliyorum. Sertleşmiş meme uçlarım çıplak göğsüne sürtünüyor ve ona sırtıtıyorum.

"gibiydi," diye itiraf ediyorum. "Kesinlikle cehennem gibiydi." "Ne kadar zalimmişim o zaman," diye yanıtlıyor Luc.

"Çok zalimce," diye katılıyorum.

İçime eskisinden daha sert girerken sert elleri kalçalarımı sıkıyor. Beni acımadan beceriyor. O acımasızlığı o kadar sert ve ateşli ki, bilincimin kenarlarında başka bir orgazmın başlangıcının çırpındığını hissediyorum. Yine de bu sefer beklemek istiyorum. Ben tekrar serbest kalmadan önce onun içime boşalmasını istiyorum. Dölünün sıcak patlamasının beni doldurduğunu hissetmek istiyorum. Bundan bir şey çıkmaz ama hayal kurabilirim. Onunla her zaman hayal kurabilirim. Önceden hayaller bir lüks, bir kaçışken, şimdi sadece yerine getirilmemiş güzel bir dilek.

"Siktir Micki, aynen böyle, güzel kız," diye homurdanıyor Luc bana karşı. "Sen çok mükemmelsin. Tüm mükemmellik bu ateşli kış vücudunda toplanmış. Sen bir tanrıçasın."

"Al beni Luc," diye . "Tanrıçanı becer."

Beni yatağa doğru iterken bacaklarımı kalçalarına doluyor. Aleti içime girip çıkarken ayak bileklerim sırtının küçük kısmına kilitleniyor ve karnımda her darbeye acıyan bir noktaya doğru ilerliyor. Umurumda değil. Canımı yakmasını istiyorum. Beni çürütmesini istiyorum. Her acı darbesinde bana yaşadığımı hatırlatmasını istiyorum. Ben onunlayım, o da benimle.

Luc titremeye başladığında inliyor. Saçlarına dokunup avuçlarımla düzeltiyorum. "Ben seninim, Luc. Tamamen seninim."

"Evet, öylesin," diyor dişlerini sıkarak. "Benim lanet kızım. Benim karım. Benim pis, iğrenç küçük sürtüğüm. Hepsini al, Micki. Beni sağ ve vermem gereken her şeyi al."

Başım yastıklara yaslanmış, parmaklarım saçlarına kilitlenmiş ve ağzı göğsüme doğru inerken, yapıyorum. Dişleri hassas bir meme ucuna kilitlendi ve beni

Sikini son bir kez daha içime sokuyor ve dölünün sıcak fışkırması beni dolduruyor. Uzuvarım çabayla titriyor. İç taraflarım kasılıyor ve sıkışıyor, serbest bırakılmasını alıyor ve kuru emiyor.

Bunu yapmam gerekiyordu. Ben onun güvenli sığınağı olmalıydım, o da benim.

EPILOG BÖLÜM 2

LUC

TERDEN KAYGANLAŞMIŞ VE KUCAĞIMDAKİ KIZIN SULARIYLA SIRILSIKLAM

Yumuşak yatağa geri gömüldüm. Burası için kesinlikle özel bir yatak tercih edilmeliydi. Hiç de üzgün değilim çünkü sağladıkları diğer yatakları gördükten sonra, şimdiye kadar çoktan kırmış olacağımızı çok iyi biliyorum.

Kolum onun yanında bir aşağı bir yukarı gezinirken iç çekiyorum, parmak uçlarım teninde geziniyor, sıcaklığını, *hayatını* hissediyorum. Bir saniye sonra Micki'nin eli göğsüme çarparak bu kısa süreli rahatlamayı bozuyor. Elim onun yanına düşerken bir kahkaha atıyorum.

"Yarın sabaha kadar burada olmaman gerekiyordu." Sesi suçlayıcı ama yüz ifadesi tatmin olmuş. Evet, kesinlikle kızgın değil.

Yine de rol yapmaya devam ediyorum ve yüzümün kenarından daha fazla ter damlarken inliyorum. Onun üzerine yuvarlanıp sıcak, ıslak amına doğru kaymak ve ona küçük yalanımı unutturmaktan daha çok istediğim bir şey yok. Ancak ne yazık ki ikimiz için de, o beni tüketti. Tamamen ve tamamen.

"Sürpriz mi?" Söylemeyi başarıyorum, ancak bu bir soru gibi çıkıyor ve kendime bir göğüs tokadı daha kazandırıyor. Kıkırdıyorum ve elini avucumun içine alıp avucunun ortasına ağzımı açarak bir öpücük konduruyorum.

"Gerçekten o kadar üzgün müsün?" Cevabı zaten bildiğim için bastırıyorum. Daha sıkı bir şekilde yanıma yerleşiyor ve aşağı terden ve spermden sırlıklam olmuş bedenlerimizi örtmek için çarşafları yukarı çekiyor. "Hayır," diye ve aslında benim küçük suretim konusunda haklı olduğumu doğruluyor.

prise. "Sadece senin için böyle bir performans sergileyeceğimi bilmiyordum... şahsen."

"Hoşuna gitti," diye takılıyorum, yan tarafını çimdikliyorum.

Gülme isteğiyle savaşıırken dudakları seğiriyor ve elini benimkinden çekerek bana bir kez daha hafifçe vuruyor. "Evet, evet, koca adam, kendine bunu söylemeye devam et."

"Ben kendime öyle demiyorum," diyorum alaycı bir tavırla. "Bana ne kadar hoşuna gittiğini söyleyen sensin."

Micki başını kaldırıp çenesini göğsüme kaşlarını çatıyor. "Ah, öyle mi?" diye soruyor. "Ne zaman?"

Dudaklarımı süsleyen sırtışa karşı koyamıyorum. "Her seferinde sikimin üzerine boşalıyorsun ve adımı haykırıyorsun, güzel kız."

Gözleri açılıyor ve keskin bir nefes alırken dudakları aralanıyor. Bekliyorum - yarı yarıya başka bir şakacı tokat bekliyorum, ama bunun yerine beni şok ediyor. "Bana yaptıkların hoşuma gidiyor," diye fısıldıyor.

Oh, lanet olsun. Ben. Beni kuruttuğunu söylemiş miydim? Şey.. bu daha önceydi...

Dudaklarından bir inilti çıkıyor ve benden uzaklaşmaya çalışıyor. "Hayır," diyor. "Hayatta olmaz, çok yorgunum. Yine mi?"

"Ben bir şey demedim!" İtiraz ediyorum, sırtı göğsüme gelecek şekilde onu kendime doğru çekiyorum.

"yoktu!" diye cevap veriyor. "Sikin senin yerine söyledi!"

Başımı omuzlarına yaslıyorum. "Bebğim," diye kıkırdıyorum. "Onu affetmek zorundasın, akli başında olmayan azgın bir piçin teki."

"Tanıdığım başka bir adama benziyor."

Onu daha da sıkıyorum, ona karşı ürperirken kendi kahkahalarımnda boğuluyorum. Aynı nefeste hem bu kadar eğlenip hem de tahrik olmak nasıl mümkün olabilir? Bilmiyorum ama bir şekilde bunu başarıyor.

"Geldiğin için teşekkürler Luc," diye fısıldıyor kendimi tutmayı başardığımda. "Seni özledim."

"Aynen, güzel kız." Onu daha da sıkıyorum. "Çok fazla aynı."

Micki sırtını bana yaslıyor ve bir süre sonra ter ve diğer sıvılar tenimizde kurumaya başlıyor. Duşa ihtiyacımız var, ikimizin de.

-Ama araba yolculuğu tam bir kâbustu ve son yarım saat, onu benim için hazırlanmaya ikna ederken düpedüz işkence gibiydi. O kapıdan içeri girdiğimde onu o kadar açık ve ıslak görmek her şeye değdi. Ama şimdi, bu beni bitkin düşürdü.

Yumuşak horultular kulağıma kadar gelmeye başlıyor ve ben yine de şansımı kaçırdığımı fark ediyorum. Yavaşça kolumu aşağı sarkıtıyorum, yorganın bir parçasını yakalıyorum ve üzerimizi örten çarşafın üzerine çekiyorum. Güneş benimle birlikte batıyor -dünyada kalbimi ellerinde tutabilecek tek kadınla yatakta yarı uykulu yatarken.

Onu Haven Hills'e getirdiğimde ne olacağını bilmiyordum ama doktorları ve terapistiyle yaptığım son konuşmadan sonra hazır olduğunu düşünüyorum.

Vakit geldi.

Sabah insanı olmadığımı ilk itiraf eden ben olacağım ama geceyi Micki'yle geçirdikten sonraki sabah çok önemli. Henüz farkında değil ama bu onun Haven Hills'te uyandığı son sabah. Güneş odaya girer girmez kalkıp duşa giriyorum. Onu yatakta bırakıyorum, güneş uyukluyor.

Hızlı bir duştan sonra, sadece bu durumlar için burada bıraktığım gece eşyalarımı gözden geçiriyorum. Kot pantolonumun fermuarını çekerken telefonum çalıyor. Tiz zil sesi Micki'nin yatakta bir iniltiyle yuvarlanmasına neden oluyor ve terk edilmiş yastığımı yırtıp başının üzerinde parçalıyor.

"Hayır," diye homurdanıyor, kelime telsizin ve yastığın altından zar zor duyuluyor. "Kapat şunu."

Kıkırdıyorum, önceki gecedен kalma atılmış kıyafetlerime geri dönüyorum ve telefonumu çıkarıyorum. Ekranda Avalon'un adı beliriyor ve cevap veriyorum.

"Hangi cehennemdesiniz çocuklar?" Avalon'un sesi normalde sessiz olan odada yüksek ve net bir şekilde çınlıyor.

Micki kafasını kaldırıyor ve eliyle bir işaret yapıyor. Yanına gidip yatağın kenarına oturuyorum ve telefonu hoparlöre alıyorum.

"Yatakta," diye cevap veriyor Micki, telefonu yanına koyduğumda gözlerini kısarak bakıyor. "Saat daha sabahın dokuzu bile değil, seni kaltak."

"Evet, edin, bugün yapacak işlerimiz var."

Micki'nin yüzünü kaplayan şaşkınlığa gülmemek için dilimi ısırıyorum. "Sen neden ?"

Talepler.

"Luc?" Avalon'un sözleri bana odaklanıyor. "Ona söylemedin mi?" "Neyi söylemedim?" Micki ben cevap vermeden önce soruyor.

Parmağımla dudaklarına hafifçe dokunuyorum ve sonra telefonu tekrar kaldırıp hoparlör modundan çıkarıyorum. "Daha yeni uyandı Avalon," diye hatırlatıyorum ona. "Etrafının biraz daha farkında olduğunda ona söylemeyi planlıyordum."

"Evet, bu parti için Rin'i Abel, Rylie ve Kai'den çaldık. Rin o bebeği çok seviyor ve ondan kaçmak için can atıyor. İkinizin kıcınızı bekliyoruz, böylece waffle'cıya gidebiliriz. Ben açım ve Rin de öyle ve eğer - yemin ederim Dean, eğer bir kez daha küfredersen ve Rin söylediklerini tekrarlamaya başlarsa, bunu yapacağım - hayır, Rinnie, böyle söyleme. Dean Amca aptalın teki ve onun hastalığına yakalanmana gerek yok."

Dean'in kaba vibratosu diğer hatta yankılanıyor, ancak sözlerini duymam için yeterince net değil.

"Ne o?" Micki telefona uzanarak soruyor.

Kaşlarımı çatarak ayağa kalkıyorum ve arkamı dönüp sırtarak yataktan uzaklaşıyorum. "Neden öğrenmek istiyorsan yataktan çıkman gerekecek," diye alay ediyorum.

Yanıt olarak homurdanıyor, yastığını kaldırıp bir silah gibi savuruyor ve aceleyle neredeyse yatağın kenarından düşüyor. Gece yarısı kalkmış olmalı çünkü yatağa girdiğinden farklı olarak artık çıplak değil. Yazık gerçekten, ama onu benim uzun beyaz tişörtümden başka bir şey giymemiş halde görmek yeterince iştah açıcı. Her şeye rağmen, tehditkâr olma çabasına homurdanıyorum ve gözleri kısıldığında sırtıtıyorum. "Bu şekilde konuşmaya devam edersen yatakta kalmak zorunda kalacaksın, hastane yatağında!"

Düpedüz gülüyorum ve telefonu ona doğru sallıyorum. "Oh, gerçekten mi?"

İkinci sataşmamın yarısına gelmiştim ki kendini yataktan fırlattı, yastık hâlâ elindeydi ve bana çarparak ayaklarımı yerden kesti. "Kahretsın!" Yere düşerken bağıriyorum, telefon elimden kayıp yere düşüyor.

Micki, ağzından duyduğum en kızsı kıkırdamalarla beni lanet yastıkla dövmeye devam ediyor, ta ki sonunda daha fazla dayanamayana kadar. "Tamam!" Bağıriyorum, her kahkahada karnım ağrıyor. "Tamam! Kabul ediyorum. Merhamet, bebeğim! Merhamet!"

Darbeler kesiliyor ve Micki yastığı başımın yanına bırakıyor. Avuç içleri çıplak göğsümü ovuyor. Mırıldanıyor

Boğazının arkasında, o güzel pembe dili alt dudağında gezinmek için dışarı fırlıyor. "Asla," diye fısıldıyor. "Benden merhamet görmeyeceksin."

Öpücüğü şimdiye kadar tattıklarımın en tatlısı. Başının arkasını avuçlayıp onu kendime doğru çekerken dili benimkine doğru hareket ediyor ve ağzımı dolduruyor. Sinir bozucu bir konuşma sesi seksle sulanmış beyinlerimizi kırıp geçene kadar telefonda olduğumuzu hatırlamıyorum - ve Micki ile kendimi ne kadar sapık bulsam da, Avalon ya da Dean'in ikimizin sevişmesini dinlemesi fikri hâlâ hoşuma gitmiyor.

Yavaşça onu geri itiyorum. Micki üzerimden yuvarlanıyor, nefes almaya çalışırken göğsü hızla inip kalkıyor. Telefonumu masasının altında yarı yolda buluyorum ve kulağıma götürdüğümde Avalon'un sinirli sesi daha da yükseliyor.

"Hoparlörü bile açık değilken nasıl bu kadar yüksek sesle konuşabiliyor?" Micki homurdanıyor.

Başımı iki yana sallıyorum. "Hiçbir fikrim yok," diye itiraf ediyorum.

"İkinizi de duyabiliyorum, biliyorsunuz," diye Avalon.

"Güzel, o zaman tam bir baş belası olduğunu biliyorsun!" Micki odanın öbür ucundan sesleniyor.

"Elbette biliyorum," diye karşılık veriyor Avalon. "Ben sadece öyle olmaktan hoşlanıyorum."

"Pekâlâ, bu kadar yeter." Micki oturup ağzını açtığında elimi kaldırıyorum. "Sen git düşün al, ben onunla konuşurum," diyerek daha başlamadan sözünü kesiyorum.

Nefes alıp bana ters ters bakıyor ama bu onu yerden kalkıp banyo kapısına doğru ilerlemekten alıkoymuyor. "Eğer iyi bir kız olursan, sana katılırım!" sesleniyorum.

"Beni iyi vakit geçirmekle tehdit etme," diye karşılık veriyor ve kapı aralığında durup sırtarak geri dönüyor. "Ama tehdit edersen, buna değmesini sağlarım." Bunu vurgulamak için beyaz pamuklu tişörtünü kaldırıp çıkarıyor, yere bırakıyor ve arkasını dönüp banyoya girerek gözden kayboluyor.

Dişlerim alt dudağıma batıyor. *Hay sikeyim. Ben.* "Üzgünüm Ava," diyorum boştaki elim az önce giydiğim kotun fermuarına giderken bile. "Bize en az otuz dakika daha vermen gerekecek."

Avalon yanıt olarak inliyor. "İki saniyeliğine de olsa iğrençleşmesen olmaz mı?" diye soruyor.

"Micki'nin etrafında mı?" Gülüyorum. "Hiç şansın yok."

Homurdanıyor. "İyi ama acele edin, gözlerim kanamaya başlamadan önce ancak bu kadar Paw Patrol izleyebilirim. Dean'in telefonuna pis küçük insanların parmakları tarafından el konuldu ve yakın zamanda geri alacağından şüpheliyim."

"Erken gelmen benim suçum değil," diye hatırlatıyorum ona, banyodaki su açılırken telefonu kulağıma dayıyorum ve kot pantolonumu olabildiğince hızlı bir şekilde kalçalarımın altına indiriyorum. "Geleceğinden haberi yoktu."

"Ne diyebilirim ki, sabırsızım." Gözlerimi deviriyorum. Tabii ki öyle. Bunu bilmem gerekirdi.

"Duş alayım ve evrak işlerini halledeyim," diye çıktım. "Ondan sonra hemen çıkacağız. Ziyarete gelen aile üyeleri için lobinin yanında bir oyun odası var. Rin'i oraya falan götürebilirsin. Eminim onu eğlendirebilirsin. Paw Patrol'dan daha iyi seçenekleri var."

"O-"

"Gitmeliyim," diyerek bir saniye bile tereddüt etmeden sözünü kesiyorum ve telefonu kapatıp yatağın üzerine fırlatıyorum. Banyoya girip on beş dakika önce çıktığım duş kabine giriyorum ve zeytin tenli, şehvetli bir tanrıçanın kollarına atılıyorum.

Yarım saat kadar sonra Micki ve ben temizlenmiş ve havluyla kurulanıyorduk. Ona hemen bir yığın giysi veriyorum ve banyoda giyinmesini söylüyorum. O giyinirken ben de geri kalan kıyafetlerini ve buraya getirip yanında bulundurmak istediği ufak tefek şeyleri alıp bir çantaya tıktırıyorum ve koridorda koşarak görevlilerden birine anahtarları ve bir ellilik veriyorum. O eşyaları arabama götürürken ben de hemşirelerden daha önce Micki'nin bu sabah taburcu edilmesi için hazırlamalarını istediğim evrakları hızla dolduruyor, bilgilerini giriyor ve imzasının sahtesini karalıyorum. Başka yerler umursayabilir ama ben birkaç yasayı çiğnediğimde hemşirelerin sessizce başlarını çevirmeleri ve odaya geri dönmeden önce kâğıtları hızla onlara geri itmeleri için buraya gereğinden fazla para akıttım.

Döndüğümde Micki giyinmiş bir şekilde banyodan çıkıyordu. Uzun, ağır dökülen saçlarını atkuyruğu yaparken gitmeye hazır. "Nereye gittin?" diye soruyor kaşlarını çatarak.

"Sadece Rin'in arkadaşlarımızı öldürmediğinden emin olmak için kontrol ediyordum," diye yalan söyledim. "Söz konusu çocuklar olduğunda Avalon korkağın teki. Onu korkutuyorlar."

Micki kıkırdar. "Sadece onlarla nasıl başa çıkacağını bilmiyor," diye yanıtlıyor. "Rin çok tatlı biri." Buna gülümsüyorum. Haksız değil.

Hem benim hem de Micki'nin mini bir kopyası gibi görünen bu küçük kızla ilk tanıştığım da, babamın onu gönderirken ne düşündüğünü merak etmişim. Bir baba çocuğuna bakıp onu nasıl reddedebilirdi ki? Marina'ya, küçük Rin'e baktığımda, onun nedenlerini, lanet kafasını anlamaya çalışırken deliliğ in eşiğine geliyorum. Çünkü onu sadece bir yıldır tanıyor olmama rağmen, onun için ölürüm. O ve Micki. Micki'nin de aynı şeyi hissettiğini biliyorum.

Şakağına bir öpücük konduruyorum ve komodinden cep telefonunu alıyorum. Kapıdan çıkarken telefonu ona uzatıyorum. Kaslarım ağrıyor. Uzuvarım gevşek ve kafam az önce geçirdiğim oldukça iyi bir gece uykusuyla dolu. Micki'yle her zaman yalnız olduğumdan daha iyi uyurum, ama bu beni gereğinden fazla oyalamak istememe neden olmuyor.

"Luc?" Kıkırdıyor, kaşları en şirin şekilde çatılıyor. *Neden yaptığı her şey bu kadar sevimli oluyor ki?* "Neden bu kadar acele ? Avalon hâlâ telefonunu mu patlatıyor?"

Acelem var çünkü burada işinin bittiğini yüzünü görmek için sabırsızlanıyorum. Hayatına devam edip daha iyi şeyler bulmasının, mutlu olmasının zamanı geldi. Benimle ve kardeşimle birlikte olması için.

Onun yerine dikkatini dağıttım. "Bana mı gülüyorsun, güzel kız?" Ben de- mand, bir kolumu beline doluyorum ve koridorda ilerlerken onu başka bir yöne çekiyorum.

Micki iç geçiriyor ve başını geriye atıyor. "Sana gülmüyorum," diye cevap veriyor kolayca. "Sadece eğleniyorum."

Eğlenmek iyidir. Dr. Grainer haklıymış demek. İyileşiyor. Belki tamamen iyileşmedi ama doktor bile bunun asla gerçekleşmeyebileceğini söylemişti. O kapanışı yapamadı ve bazı insanların bunu asla yapamayacağı hayatın acı bir gerçeği. Bazı insanlar kendilerine zarar verenlerin ardında yatmak zorunda kalırlar ama ben bunun ona olmasına izin vermeyeceğim.

Belki babamı öldüremedi -onu... tacizcimizi- ama bundan daha iyisini yaptı. Ondan kurtuldu.

Micki artık daha kolay gülümsüyor. Gülüyor. *Yaşıyor.* Yaptığı her şeyi hâlâ düşündüğünü biliyorum. Yaşadığımız onca şeyi. Bazen, ben burada değilken, gece nöbetleri geçirdiğine dair haberler alıyorum. Ama ben etraftayken hiç olmuyor. Haven Hills'teki tıp uzmanlarının bile fark ettiği bir şey.

Benimleyken daha iyi ve zamanla daha da iyi olacak. En kötüsü geride kaldı. Şimdi çıkma zamanı. Geride bırakıp devam etmenin.

Lobi alanına doğru ilerlerken. Neredeyse lobiye varmıştık ki telefonuma bir mesaj geldi. Telefonu kaldırıp ekranı yukarı kaydırıyorum ve Dean'in bana gönderdiği, Rin'in sıkıldığını ve şu anda dışarıda beklediklerini bildiren mesajı hızla okuyorum. Ona geri mesaj atıp dışarı çıkacağımızı bildiriyorum.

"Yani..." Micki başını kaldırıp geriye doğru eğerek bana şakacı bir şüpheyile bakıyor. "Bugün nereye gidiyoruz? Avalon bir waffle dükkânından bahsetti. Saat 10'a kadar dönmem gerekiyor, unutma."

Sırtıyorum ve başımı sallıyorum. Onun için artık sokağa çıkma yasağı yok. Kapıları iterek açarken cevabımı saklayarak onun önüne geçiyorum ve ikimizi gören Marina Michaels'ın kahkaha dolu çığlıklarıyla karşılaşlıyoruz.

"Bubby! Sissy!" Gördüğüm en küçük altı yaşındaki çocuk, Avalon ve Dean'in cipinden bir adım atarak otoparkın karşısına geçiyor ve uzun altın bukleleri arkasında uçuşarak tam gaz koşuyor.

Gülüyorum, uzanıp onu kollarımın arasına alıyorum ve kontrol edilemez kıkırdamalar içinde eriyene kadar yakaladığı ivmeyle onu sallıyorum. Micki sırtarak yanıma geliyor ve Rin'in kulağının arkasına bir bukle sıkıştırıyor.

"Hey, bebeğim," diyor Micki. "Beni ziyarete mi geldin?"

Rin'le bakıyoruz ve o da sırtarak başını sallıyor.

Micki'nin kaşları şaşkınlıkla çatılıyor ama ses tonunu yumuşak tutuyor. "Hayır mı?"

"Hayır!" Rin kıkırdıyor.

Serin, toprak dolu gözler benimkilerle buluşuyor. "Luc?"

Elimi uzatıyorum ve gözlerini kırıştırarak elimden yüzüme bakıyor. Elim tutuyor, parmaklarımı onunkilerin üzerine kapatmama izin veriyor. "Bana bugün nereye gideceğimizi sormuştun," diye hatırlatıyorum. Yüzü değişmiyor. Kafa karışıklığı devam ediyor. Gülümsememe engel olamıyorum. "Eve gidiyoruz Micki."

"Ev mi?" diye tekrarlıyor, dudakları şokla aralanırken kelimeyi nefes nefese söylüyor. "Eastpoint?"

Başımı sallıyorum ve Rin kollarıma atlıyor. "Evim! Evim! Evim! Evim!" diye bağılıyor.

"Gerçekten mi?" Micki sertçe yutkunuyor. "Geri dönmeyecek miyiz?"

Başımı salladım. "Dr. Grainer kabul etti," diyorum ona. "Senin hazır olduğunu düşünüyor ve... ben de öyle düşünüyorum."

Eli benimkinde sıkılaşıyor ve arkamızdaki binaya bakıyor - uzun, beyaz sütunlar ön tarafı kaplıyor ve pencerelerde zemin kattan en üst kata kadar birkaç sıra kalın cam var. O tam bir yıldır burada ve ben onu hayatımın yarısından beri tanıyorum. Ne zaman gergin hissettiğini anlayabiliyorum, tam da şu anda hissettiği gibi.

Rin'i kavrayışımı gevşetiyorum ve ayakları yere değecek şekilde yavaşça vücudumdan aşağı kaymasına izin veriyorum. Güvenli bir şekilde yere inemin olduğumda, iki elimle Micki'yüzünü kavrayarak yukarı uzanıyorum ve dikkatini tekrar bana yönlendiriyorum.

"Hey, bana bak," diye ısrar ediyorum. "Bana güveniyor musun?" Titrek bir nefes veriyor.
"Elbette ."

"O zaman sorun yok," diyorum ona kararlı bir şekilde. "Hâlâ bir şeyler yapabileceğinden endişeleniyorsan, kendi düşüncelerinden hâlâ korkuyorsan Viks'le konuşabilirsin. Uyum sürecinde senin için biraz zaman ayırmasını zaten istedim ama Micki? Bebek mi? Güzel kız? Bence buna hazırsın. Eve dönme vaktin geldi."

Küçük parmaklar pantolonumun paçasına yapışıp çekiştiriyor. Micki ve ben neredeyse aynı anda aşağı bakıyoruz, çok yakın olduğumuz için alnımız neredeyse birbirine çarpacak. Neyse ki son anda geri çekiliyorum ve kafa kafaya çarpışmayı önlüyorum.

"Bubby?" Rin başparmağını ağzına sokarken ikimize de bakıyor. "Şimdi gidiyor muyuz? Ava waffle alacağımızı söyledi."

"Bekle, bebeğim," diyorum, "Bubby Sissy ile konuşuyor ve sonra-"

"Hayır, haklısın, Rinnie," diyor Micki, sözümü keserek eğiliyor ve kollarını Rin'e doluyor. Küçük kızı kendine doğru kaldırıyor ve poposunu kalçasına yaslıyor. "Waffle ister misin?"

Rin hevesle başını sallıyor. İkisinin görüntüsü karşısında göğsüm sıkışıyor. Benim kızlarım. Lanet olası hayatım. Micki aynı anda hem gülmek, hem zıplamak, hem de ağlamak istiyor gibi görünüyor. Gözleri buğulu ama gülümsemesi... kahrolası gülümsemesi kalbimin daha hızlı atmasına ve dünyanın geri kalan her şeyinin solmasına neden oluyor.

"O zaman gidelim," diyor Micki, beni hayallerimden koparacak kadar yüksek sesle. Öne doğru eğilip yüzünü benimkine yaklaştırıyor ve hakkı olanı talep ediyor. Ona istediğini veriyorum, geri çekilmeden önce dudaklarına oldukça iffetli bir öpücük konduruyorum, elini tutuyorum ve parmaklarımızı birleştiriyorum. "Hadi waffle yiyelim," diye tekrarlıyor ve yürümeye başlarken yüzünü bana çeviriyor.

Avalon ve Dean yan yana bekliyorlar, arabaları benimkinin yanında.
"Ve sonra..." diye nefesini içine çeker. "Sonra eve gidelim..."
Eastpoint'e ev sahipliği yapıyor.

OKUDUĞUNUZ İÇİN TEŞEKKÜRLER!

Hasta Çocuklar serisini okuduğunuz için çok teşekkür ederim. Bu benim için çılgın bir seri ve yolculuk oldu ve son birkaç yıldaki iniş çıkışlarımda beni destekleyen herkese ne kadar minnettar olduğumu kelimelerle ifade edemem.

Micki ve Luc'un hikayesini beğendiyseniz, lütfen [buraya](#) bir yorum bırakmayı unutmayın.

Yeni bir şeyler okumak için sabırsızlanıyorsanız, tamamladığım Barbie: Vampir Avcısı serisini buradan tavsiye ederim. Sert kızlar, düşmandan sevgiliye, kana susamış yeteneklere sahip baharatlı erkekler. Ne yanlış gidebilir ki? Rest in Pieces'a [buradan](#) göz atın.

Ama gerçek dünyada kalmak istiyorsanız, zamanda geriye gidin ve Viks'in, Hasta Çocuklar büyüyüp kendi şeytanlarını öldürmeden önceki aşk hikayesinin bir kopyasını alın. Viks ve karısı Haley'nin yer aldığı *Sick Boys*'un ön bölümü *Yasak Sapkın Oyunlar*'a [buradan ulaşabilirsiniz!](#)

YAZAR HAKKINDA

Fantastik eserleriyle Lucinda Dark olarak da bilinen Lucy Smoke, İngilizce alanında yüksek lisans derecesine sahiptir ve kendi kendini yaratıcı ilan eden bir chihuahua'dır. Gezginlik tutkusunu, kapak bağımlılığını ve yüzünü beslemekten hoşlanıyor ve insanların ona hediye olarak banyo bombaları vermeyi bırakmasını gerçekten umuyor. Banyolar çok çabuk soğuyor ve küvet jakuzi olmadığında reklamlarda gösterildiği kadar harika olmuyor.

Mükemmel milkshake'i bulmak için bitmek bilmeyen bir arayışta olmadığı zamanlarda, sevgili kürk bebeği Hiro, ailesi ve arkadaşlarıyla birlikte Amerika Birleşik Devletleri'nin güneyinde yaşıyor ve çalışıyor.

Gelişmelerden haberdar olmak ister misiniz? Yazar grubuna katılmayı veya aşağıdaki bültenlerine kaydolmayı düşünün.

[Facebook Grup](#)
[Bülteni TikTok](#)

AYRICA LUCY SMOKE TARAFINDAN

Çağdaş Seri:

Hasta Çocuklar Serisi

Yasak Sapkın Oyunlar (prequel)

Pretty Little Savage

Stone Cold Queen

Natural Born Killers

Kötü Karanlık Dinsizler

Kanlı Sapık Zalim Kanlı

Zalim Canavar İntikamcı

Çürük Kayıplar

Iris Boys Serisi (tamamlandı)

Şimdi ya da Asla

Güç ve Seçim

İnanç Sıçraması

Kalbimi

Çaprazla Sonsuza

Kadar ve Daima

Iris Boys Serisi Boxset

The *Break* Serisi (tamamlandı)

Break Cilt 1

Break Cilt 2 Break

Serisi Koleksiyonu

Çağdaş Bağımsızlar:

Zehirli Cennet İfadesi

En Çılgın Hayaller

Criminal Underground Serisi (Paylaşılan Evren Bağımsızları) Sweet

Possession

Scarlett Thief

Uğursuz Nişan

Fantezi Serisi:

Twisted Fae Serisi (tamamlandı)

Kızıl Saray

Ayaz Mahkemesi

Gece Yarısı

Mahkemesi

Twisted Fae: Tamamlanmış Seri Boxset

Barbie: Vampir Avcısı Serisi (tamamlandı) Rest in

Pieces

Yürüyen Ölü Kız Küller

Küllere

Karanlık Maji Serisi

(tamamlandı) Talih Zalimden

Yana Kötüler Kutsanmıştır

Taç Çarpıktır

Kral ve Yolsuzluk İçin

Yaşasın Ruhsuzlar

Nerys Newblood Serisi (tamamlandı)

Daimon

Nekroz Diriliş

Gökyüzü Şehirleri Serisi (Distopik)

Tartarus' Kalbi
unAldatmacanın Gölgesi
Hasarın Kılıcı
Savaş Köpekleri (yakında)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

